

Ân Dương Mặc Tâm

www.dtv-ebook.com

Đến
phủ Khai Phong
làm
mưu viên công vụ

Tập 2

Dịch giả: Trần Thúy Hiền

Làm ebook: Dân Lê

Đến phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ

Tập 2

An Dương Mặc Tâm

Đến
phủ Khai Phong
làm
mưu viên công tử
Tập 2

Đến phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ (Tập 2)

Tác giả: Âu Dương Mặc Tâm

Dịch giả: Trần Thúy Hiền

Số trang: 570

Kích thước: 14.5x20.5 cm

Giá bìa: 122.000 VNĐ

Ngày xuất bản: 5-07-2013

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Thời Đại

Chụp pic: miki90

Type

these creto fepoch: 1-4

rebellious love: 5-8

Heidi: 9-11

ha vong: 12-14

xiao_long: 15-17

hanaeve: 18-20

uniabi: 21-hết

Beta: Tiểu Phương Phương

Tạo prc: Dâu Lê

Ebook: luv-ebook.com

Nguồn ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

EBOOK

Free Downloads

<http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu

Hài hước, trẻ trung, hiện đại và lôi cuốn, có quá nhiều yếu tố hấp dẫn có thể kể đến để minh chứng cho sức hút của cuốn tiểu thuyết xuyên không Đến phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ giữa một rừng các tiểu thuyết đủ mọi thể loại trên thị trường sách Việt Nam hiện nay. Bối cảnh câu chuyện quen thuộc, những hình tượng nhân vật cũng không còn xa lạ với các độc giả nhưng cái hay, cái sáng tạo của Âu Dương Mặc Tâm chính là việc khắc họa khá thành công nữ nhân vật chính Kim Kiên – người đóng vai trò là sợi chỉ xuyên suốt, kết nối nhiều nhân vật khác và tạo chất kết dính cho tổng thể câu chuyện từ những chi tiết mới lạ, vui nhộn. Tác giả cũng tập trung đi vào khai

thác tâm lý, tính cách nhân vật, dàn dựng những cảnh huống ấn tượng để đem đến cảm xúc chung thật khó quên cho độc giả. Hãy cùng Kim Kiên khám phá cuộc sống mới đầy bất ngờ của cô và tận hưởng những giây phút giải trí thật nhẹ nhàng!

Kim Kiên, một cô gái của thế kỉ 21, không những không xinh đẹp mà trông lại chẳng khác gì nam nhi, mắt nhỏ, mình dầy, gương mặt chẳng có nét gì nổi trội cả. Đã vậy tính tình còn ở dưới mức bình thường, đã ham tiền lại háo sắc, nhát chết nhưng mê giai, chỉ cần thấy giai đẹp là mắt sáng như đèn pha. Có thể nói, Kim Kiên chính là một cô gái hết sức, hết sức tầm thường, cũng giống như cái tên Kim Kiên của cô vậy. (“Kim Kiên” nghĩa là quỳ gối trước đồng tiền.)

Vì háam tiền mà Kim Kiên đồng ý làm “vật thí nghiệm” cho cỗ máy xuyên không của một

nhà khoa học, ngờ đâu cô thật sự xuyên không về quá khứ, rơi xuống đúng đầu hai nhân vật “tai tiếng” trong giang hồ là Y Tiên và Độc Thánh. Nhờ cơ duyên kỳ ngộ trên trời rơi xuống này mà Kim Kiên được hai vị Y Tiên và Độc Thánh nhận làm đệ tử, truyền cho cách chữa bệnh dùng độc. Sau những ngày tháng bị “nhồi nhét” vô số các phương thức hại người (và cứu người), cuối cùng cũng đến ngày nàng “thành tài” và bị đá ra chốn giang hồ.

Nàng cải trang nam nhi, vào Khai Phong phủ làm bộ khoái, cấp dưới của Triển Chiêu, giúp Bao đại nhân phá án và gây ra hàng loạt các tình huống dở khóc dở cười...

Một Bao đại nhân liêm khiết chính trực, một Công Tôn Sách đa mưu túc trí, “gian xảo” vô cùng, một Ngự Miêu Triển Chiêu đẹp trai ngời ngời, nghĩa khí đầy mình, là “Idol” của cả thành Biện Lương, một Kim Kiên miệng lưỡi dẻo

queo, chuyên gia nịnh bợ, ham tiền, háo sắc, mê giai đẹp... tất cả kết hợp với nhau trong một Khai Phong Phủ gần gũi, ấm áp và... thật hơn là những câu chuyện truyền kì được người đời ca tụng.

Kim Kiên không sở hữu một vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cô lại là một cô gái rất khác lạ: trông cô chẳng khác gì nam nhi, mắt nhỏ, mình dầy, gương mặt không có gì nổi trội, rất ham tiền lại thích mê giai đẹp. Vì hám tiền mà Kim Kiên đồng ý làm "vật thí nghiệm" cho cỗ máy xuyên không của một nhà khoa học, ngờ đâu cô không thật sự xuyên không về quá

khứ mà rơi xuống trúng đầu hai nhân vật có tiếng trong giang hồ là Y Tiên và Độc Thánh. Nhờ đó cô được hai vị Y Tiên và Độc Thánh nhận làm đệ tử và truyền cho các cách chữa bệnh dùng độc. Sau khoảng thời gian bị nhồi nhét các phương thức cứu người và cả hại người cô cũng được "thành tài" và bị đá ra chốn giang hồ.

Cô cải trang thành nam nhi, vào Khai Phong phủ làm bộ khoái, cấp dưới của Triển Chiêu, giúp Bao đại nhân phá án. Và từ đây các tình huống dở khóc dở cười diễn ra sẽ khiến bạn đọc không khỏi cười nghiêng ngả.

Nội dung của Đến phủ Khai Phong làm nhân viên công vụ không có quá nhiều điểm đặc sắc, đơn giản chỉ là viết lại những vụ án kinh điển của phủ Khai Phong từng xảy ra dưới thời Bao Thanh Thiên như vụ: Trát Mỹ Án, Ly miêu hoán thái tử, Ô bồn án, Trần Châu Án...

Tác giả Âu Dương Mặc Tâm cũng chỉ đơn giản là kể chuyện điều tra phá án. Nhưng bên trong những tình tiết cũ, nhân vật cũ, Mặc Tâm đã tìm ra những con người mới, cách nghĩ mới, khiến độc giả cho dù biết trước thủ phạm hay kết cục, vẫn phải hồi hộp chăm chú dõi theo hành trình khám phá của các nhân vật, để rồi thở phào nhẹ nhõm khi thủ phạm cuối cùng cũng bị trừng phạt. Song, đây là một tiểu thuyết ngôn tình nên bên cạnh những vụ án quen thuộc, độc giả lại có cơ hội diện kiến một mối quan hệ tình cảm được giấu chắt trong phần lớn câu chuyện với những rắc rối, hiểu lầm, va chạm rất dễ thương, đáng yêu giữa Kim Kiên và Triển Chiêu. Chắc chắn sẽ có rất nhiều bất ngờ đấy!

Mục lục

[Trần Châu án](#)

[Hội môt](#)

Hồi hai

Hồi ba

Hồi bốn

Hồi năm

Hồi sáu

Hồi bảy

Hồi tám

Hồi chín

Hồi mười

Hồi mười một

Hồi mười hai

Hồi mười ba

Hồi mười bốn

Hồi mười lăm

Hồi mười sáu

Hồi mười bảy

Hồi mười tám

Hồi mười chín

Hồi hai mươi

Hồi hai mươi mốt

Ngoại truyện: Nguyên vọng năm mới của Khai Phong
phủ

Trần Châu án

Hồi một

Tuần bắc thành bị gây khó dễ.

Trượng nghĩa cứu người gặp khổ chủ.

Khai Phong Biện Lương, trống tàn canh vừa điểm, ánh dương mới ló, vạn dặm mây xanh, một cơn gió lành thổi tới, thoáng hơi lạnh man mát, lướt qua

dương liễu buông mảnh rồi trải nhẹ lên những mái ngói cong cong. Cổng thành vừa mở, từng đoàn người ngựa thồ hàng lũ lượt kéo vào, những tiếng lộc cộc, loẹt quẹt cứ nối tiếp nhau truyền vào tai; thuyền ghe tấp nập trên dòng Biện Hà, bánh lái, mái chèo rẽ nước, làm vỡ tan ánh bình minh lung linh trên sông, thuyền nối thuyền, chở nặng sản vật, từ dòng Biện Hà vận chuyển vào Đông Kinh.

Trong thành Biện Lương, chợ buổi sớm vừa họp, tiếng trống thu canh vang lên, các cửa tiệm bán bánh rán, bánh nướng đồng loạt đập đập, nhào nhào, nặn bột làm bánh, âm thanh rộn ràng vang vọng khắp chốn.

Phía bắc dòng Biện Hà, đi về phía đông phố Ngự, ngay giao lộ cửa Nam, ở đó tập trung rất nhiều những quán trà, quán rượu, quán canh, trong đó có một tiệm màn thầu nằm ngay sát mặt đường, có tên là Tiệm Màn thầu Tôn gia, ông chủ của quán này chính là một vị đại hán với khuôn mặt ngăm đen khoảng bốn mươi tuổi, bởi tay nghề làm màn thầu đệ nhất của lão, lại thêm họ Tôn nên mọi người đều gọi lão là Tôn hảo thủ.

Tiệm màn thầu này mặc dù không lớn, nhưng bởi màn thầu của Tôn hảo thủ có hương vị rất thơm ngon, giá cả lại phải chăng, nên nhận được không ít những lời

khen tặng của khách quen, hơn nữa nó còn nằm ngay trên con đường mà các nha dịch của Khai Phong phủ đi tuần, nha dịch tuần phố của phủ Khai Phong lại thường xuyên ghé tiệm dùng bữa sáng, thế nên Tôn hảo thủ và nha dịch Khai Phong phủ cũng coi như có mấy phần giao hảo.

"Ai da, Trương gia, Triệu gia, hôm nay gọi mấy cái màn thầu?"

Vừa nhìn thấy bên ngoài cửa tiệm xuất hiện bóng nha dịch vận đồ đồ đen, Tôn hảo thủ liền lập tức tươi cười chạy ra nghênh đón, lớn tiếng chào mời.

Bên ngoài có bốn quan sai tiến vào, đi đầu là hai vị thân cao tám thước có dư, mặc quan phục Hiệu úy lục phẩm, hông đeo Khoát diệp trường đao. Hai người này, Tôn hảo thủ đều quen biết cả, người bên trái tầm tuổi hai lăm hai sáu, mày rậm mặt vuông chữ điền, nước da ngăm đen, chính là Hiệu úy Trương Long của Khai Phong phủ; người bên phải gương mặt trắng trẻo, tuổi khoảng trên dưới hai mươi, chính là Hiệu úy Triệu Hồ. Đi sau họ là hai vị tiểu quan sai, một người dáng cao gầy mắt to, một người dáng mảnh khảnh mắt nhỏ, bên hông họ là một thanh đơn đao, nhìn có vẻ là lạ.

Bốn người cùng tiến vào tiệm, ngồi

trước một chiếc bàn vuông ngay sát cửa sổ, vẽ mặt hai người Trương Long, Triệu Hổ đều có chút không vui.

Tôn hảo thủ thấy tình huống đó, lòng có chút khó hiểu, lão bưng trà cùng màn thầu tới đặt trên bàn, tươi cười hỏi: "Trương gia, Triệu gia hôm nay vẫn đi tuần phố sớm thế".

Hai vị quan gia Trương Long, Triệu Hổ sa sầm nét mặt, không đáp. Vị sai dịch dáng vẻ mạnh khảnh mắt nhỏ ngồi bên ngáp một cái rồi trả lời: "Sớm, đương nhiên là sớm rồi, đến gà trống còn chẳng dậy sớm bằng tôi ấy chứ!".

"Kim Kiên." Tiểu sai dịch dáng cao gầy mắt to ngồi cạnh nhỏ giọng nhắc: "Cậu và tôi đã thăng chức gia nhập Khoái ban, mỗi ngày dậy sớm luyện công, tuần phổ là nhiệm vụ của chúng ta, cậu làm gì mà ngày nào cũng phải than thở thế".

"Vâng, vâng, vâng, là nhiệm vụ", Kim Kiên vừa ngáp vừa cầm bình trà lên rót cho bốn người mỗi người một chén đầy, tay rót miệng nói: "Ông chủ, mang một đĩa mận thầu lớn lên đây, hôm nay tâm tình Trương gia, Triệu gia không tốt, chưa biết chừng lại có hứng ăn nhiều".

Tôn hảo thủ gật gật đầu, quày quả đi

vào nhà bếp bung ra một đĩa màn thầu, đặt xuống bàn trước mặt bốn người họ. Lúc quay người rời đi, lão bất giác thầm đánh giá vị tiểu sai dịch tên Kim Kiên kia vài lần, cảm thấy người này hình như lão đã từng gặp qua.

Kim Kiên cầm màn thầu lên cắn một miếng, lại đưa cho Trịnh Tiểu Liễu một cái, nói: "Tiểu Lục, đừng ngăn ra nữa, mau chóng nhét đầy bụng mới là chuyện quan trọng".

Trịnh Tiểu Liễu tay cầm màn thầu, lại nhìn khuôn mặt cau có của Trương Long, rồi ngó sang gương mặt buồn bực của Triệu Hồ, bèn ghé sát Kim Kiên ngồi

cạnh, thì thào hỏi: "Kim Kiên, cậu nói xem Trương gia và Triệu gia hôm nay làm sao thế, sáng sớm ngày ra vẽ mặt cả hai đã sầm sì, có phải là chúng ta có chỗ nào đó thất thố không?".

Kim Kiên nghe thế, bèn nuốt cái ực miếng mản thầu trong miệng, nghiêng người sang phía Trịnh Tiểu Liễu, nhú mày nhỏ giọng nói: "Tiểu Lục, hôm nay là ngày đầu chúng ta tuần phủ, lần đầu tiên làm thủ hạ hai vị đại nhân này, mới rời khỏi phủ nha còn chưa đến nửa dặm, có chỗ nào thất thố được chứ?".

Trịnh Tiểu Liễu lại nhìn hai vị đại nhân, cau chặt mày nói: "Vậy vì sao...".

Kim Kiên bung chén trà lên nói: "Tiểu Lục, tôi hỏi anh, sai dịch mỗi ngày đi tuần phố của Khai Phong phủ theo lệ được bố trí thế nào?".

"Có mười tám đội đi tuần phố, phía nam thành chín đội, phía bắc thành chín đội, mỗi đội bốn người, luân phiên đi tuần, chia ra khắp thành", Trịnh Tiểu Liễu nói như đang tụng bài học thuộc lòng vậy.

Kim Kiên gật gật đầu, lại cầm một cái màn thầu lên tiếp tục nói: "Hôm nay chúng ta đi tuần phía nam thành hay phía bắc thành?".

"Phía bắc thành."

"Hôm nay Triền đại nhân tuần ở đâu?"

"... Phía nam thành."

"Vậy thì đúng rồi!" Kim Kiên giơ một ngón tay lên, ngoắc ngoắc, lại nghiêng người dựa vào Trịnh Tiểu Liễu. thì thảo nói: "Anh có đề ý không, cứ ngày lẻ thì hai vị đại nhân Vương Triều, Mã Hán cùng Triền đại nhân đi tuần phố, còn ngày chẵn là hai vị đại nhân Trương Long, Triệu Hồ cùng Triền đại nhân tuần phố".

Dường như Trịnh Tiểu Liễu đã có chút sáng tỏ, khẽ gật đầu, nghĩ ngợi một lát rồi lẩm bẩm nói: "Hôm nay là ngày Mười chín tháng Năm, là ngày lễ, vậy thì Vương, Mã hai vị cùng Triền đại nhân đi tuần thành, lẽ nào chính vì nguyên nhân này mà hai vị đại nhân Trương, Triệu không vui?".

Kim Kiên gật đầu, thấp giọng nói: "Chắc tám phần là vậy rồi. Thế nên cứ vào ngày lễ thì tâm tình hai vị Trương, Triệu đều không vui, mà ngày chẵn thì tâm tình họ lại rất tốt". Lòng nàng lại thầm nghĩ: E rằng cái đám người vô lương tâm ở Khoái ban kia đã biết chuyện này từ lâu rồi, không thì dựa vào

kinh nghiệm của mình và Tiểu Lục, sao có khả năng tuần phổ cùng hai vị Hiệu úy lục phẩm này chứ, đáng ghét! Mấy cái tên này, dám đem mình, đường đường là một người hiện đại ra làm vật hy sinh!

Trịnh Tiểu Liễu gục gặc trầm ngâm mấy khắc, rồi lại lẩm bẩm nói: "Thì ra là như thế, trách nào... có điều tôi cũng hiểu được, nếu như tôi có thể cùng Triền đại nhân đi tuần phổ, nhất định tôi sẽ cao hứng tới không chịu được mất....".

Kim Kiên nghe vậy, thiếu chút nữa thì phì cười, nghĩ bụng: Không ngờ sức hấp dẫn của Tiểu Miêu lại lớn đến vậy, nam nữ già trẻ lớn bé đều gục ngã hết. Chắc

chắc, chỉ hy vọng rằng hôm nay mình không bị hậu di chứng sức quyến rũ của con mèo kia làm ảnh hưởng, bị hai vị đại nhân mặt nhăn như quả mướp đắng này hoạnh hộc.

Nghĩ đến đây, tâm tư Kim Kiên xoay chuyển rất nhanh, lập tức trưng ra bộ mặt tươi cười, đẩy đĩa màn thầu về phía hai người Trương Long Triệu Hồ, ân cần nói: "Hai vị đại nhân, trước tiên hãy ăn màn thầu đi, ăn no mới có khí lực đi tuần phố".

Trương Long nghe vậy, ngược mắt lên nhìn Kim Kiên, lạnh lùng nói: "Kim Kiên, ngươi chớ có cho rằng hai người

các người được Triển đại nhân đề cử gia nhập Khoái ban, mà hai huynh đệ chúng ta sẽ đối xử đặc biệt với các người. Hai huynh đệ chúng ta từ khi đi theo Bao đại nhân đến nay đều lấy việc công làm trọng, chưa từng lẫn lộn công tư, nếu hai người các người có hành vi không làm tròn bổn phận thì đừng trách hai chúng ta giải quyết theo phép công".

Những lời này vừa thốt ra, đừng nói là Trịnh Tiểu Liễu bàng hoàng, mà ngay đến Kim Kiên cũng ngẩn người, nào bộ hoàn toàn không hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Kim Kiên vội trộm đánh giá Trương

Long, Triệu Hồ vài lần, chỉ thấy ai người này, lông mày nhú chặt, sắc mặt không tốt, chình là đang nhìn trừng trừng mình và Trịnh Tiểu Liễu. Kim Kiên nhú mày suy tư, lòng thầm nghĩ: Ôi, cứ theo ý tứ của hai người này thì không lẽ mình được Tiểu Miêu đối xử đặc biệt, tiến cử mình thăng chức, thế nên mới dẫn đến việc Tứ đại kim cương này sinh lòng đố kỵ?! Trời ạ, vừa nhậm chức thì đã bị cấp trên trực tiếp bắt mắ, tiền đồ sao thấy tăm tối quá! Tiểu Miêu, lần này ngài lại hại tôi lắm rồi.

Bị Trương Long cảnh cáo vài câu, Kim Kiên không dám làm mấy chuyện ngu ngốc như nịnh bợ, trưng ra vẻ mặt

tươi cười, nhiệt tình để rồi nhận ngay một gáo nước lạnh, chỉ đành cùng Trịnh Tiểu Liễu ngồi nghiêm chỉnh dùng bữa sáng. Bốn người yên lặng ăn điểm tâm sáng xong, Triệu Hồ đặt tiền lên bàn rồi cùng Trương Long đứng dậy đi ra khứa cửa, Trịnh Tiểu Liễu theo sát ngay sau. Kim Kiên đứng cạnh bàn, nhìn bảy văn tiền đặt trên đó, khẽ nhíu mày, vẫy tay gọi Tôn hảo thủ lại.

Tôn hảo thủ đến bên bàn nhìn Kim Kiên cầm bảy văn tiền trên tay, cảm thấy có chút khó hiểu.

Còn cái vị Kim Kiên này thì tỉ mỉ đếm đi đếm lại mấy văn tiền, xếp chúng ngay

ngăn lại với nhau rồi đặt vào tay Tôn hảo thủ, khẽ cười nói: "Ông chủ, hôm nay mấy người chúng tôi ăn nhiều hơn bình thường một đĩa màn thầu, có câu: Bán nhiều lời nhiều. Ông chủ, có phải ông nên có chút gì đó để bày tỏ không?".

Tôn hảo thủ nghe vậy nhất thời sững sốt, vẻ mặt tràn ngập nghi hoặc, đang định hỏi lại thì thấy Kim Kiên đã đi đến bên cạnh lồng hấp, thò tay nhón lấy hai cái màn thầu nhét vào trong áo, nhe răng cười nói: "Ông chủ, hôm nay tôi xin đa tạ ông đã tặng bánh".

Nói xong, tiểu sai dịch kia liền lắc người một cái, chớp mắt đã không thấy

bóng dáng đầu, đợi đến khi Tôn hảo thủ hoàn hồn lại chạy vội ra cửa thì thấy tiểu sai dịch nọ đã sớm đi xa tới hơn mười trượng rồi.

Nhìn bóng lưng mảnh khảnh yếu ớt của Kim Kiên đi phía sau Trương Long, Triệu Hồ, trong đầu Tôn hảo thủ đột nhiên lóe lên một cái, vỗ mạnh trán, lòng thầm hô lớn: Ai da, chẳng trách mình cảm thấy tiểu sai dịch này trông quen quen, cậu ta chẳng phải là sai dịch ở Tào ban của Khai Phong phủ, người cách đây nửa tháng đã đem giá hàng hóa của cả chợ Đông Kinh Biện Lương trả xuống còn một nửa đấy sao? Không ngờ mới có mấy ngày không gặp, tiểu sai dịch này đã

thăng chức gia nhập Khoái ban, làm bổ
khoái rồi, quả nhiên là tiền đồ rộng mở
vô cùng! Mà nói lại thì, tiểu sai dịch này
lấy của mình hai cái màn thầu để làm gì
vậy?

Về phần Kim Kiên, cho đến khi ôm
hai cái màn thầu vừa mới dụ dỗ lấy được
vào lòng, nàng mới yên tâm đôi chút.
Mấy ngày hôm nay nghe các tiền bối
Khoái ban nói chuyện trong lúc trà dư
tử hậu, Kim Kiên cũng biết được nhiệm
vụ đi tuần phố chẳng qua là làm bộ đi đi
lại lại trên đường, cùng lắm thì là loanh
quanh tản bộ rèn luyện thể lực mà thôi.
Nhưng hôm nay, ngày đầu tiên nàng đi
tuần phố lại do hai vị Hiệu úy lục phẩm

này dẫn dắt, đã thế sắc mặt cả hai còn tối sầm, nói không chừng các vị ấy sẽ nghĩ ra cái gì đó để khùng bổ mình, không thể không đề phòng trước được. Trên đời này thứ mà Kim Kiên sợ nhất ngoại trừ chết ra chính là bị bỏ đói. Thế nên, Kim Kiên lập tức vô cùng quyết đoán, dụ dỗ lừa gạt hai cái màn thầu của Tôn hảo thủ, phòng khi cần đến.

Mà sự thực chứng minh, hành động lần này của Kim Kiên quả là sáng suốt vạn phần.

Tục ngữ có câu: Thiên hạ duy chỉ có tiểu nhân và đàn ông đồ kỹ là khó dạy^[1].

[1] Ở đây Kim Kiền đã lấy ý câu nói của Không Tử trong Luận Ngữ, thiên Dương Hóa mà "ché" thành. Nguyên văn: Duy nữ tử dữ tiểu nhân nan dưỡng dã, cận chi tắc bất tôn, viễn chi tắc oán (trong ngoặc là từ tiếng Hán) nghĩa là: Duy chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó dạy, gần thì chúng nhờn, xa thì chúng oán.

Từ khi bắt đầu rời khỏi tiệm bán màn thầu, đoàn tuần phổ cơ hồ chưa dừng lại chút nào, từ sáng sớm cho đến giữa trưa, dấu chân của họ in cả nửa thành Biện Lương, đi cho đến khi Kim, Trịnh hai người chân mềm nhũ cả ra, eo lưng cứng đờ, cũng không được nghỉ ngơi lấy mấy khắc. Còn Trương Long, Triệu Hồ hai người, chả biết là uống sữa sói lớn lên hay là ăn thịt gấu bổ người mà sắc mặt chẳng mấy may lộ ra một chút mệt mỏi

nào, dường như còn bưng bưng khí lực nữa là đằng khác, cứ như muốn đem Kim, Trịnh hai người dày vò cho mệt lả tả tơi ra mới chịu dừng lại.

Vất vả bị "hầm" cho đến khi ăn trưa, vốn cứ tưởng có thể đến những chỗ đại loại như tửu lâu nghỉ chân một chút, thuận tiện uống hớp trà, chẳng ngờ hai vị Hiệu úy đại nhân lại đi noi tấm gương to lớn vĩ đại của Tứ phẩm đới đao hộ vệ, Triền đại nhân, tính chuyên nghiệp tuân thủ thời gian làm việc thì không cần phải nói, ngay đến cả tinh thần tiết kiệm chịu đựng gian khổ cũng bắt chước y hệt. Ấy chính là ngồi ở quán ven đường gọi bốn bát mỳ dương xuân, thời gian nghỉ trưa

mà Kim Kiên mong ngóng đã lâu chỉ chưa đầy năm phút đồng hồ là kết thúc. Hai cái màn thầu Kim Kiên cất trong người, đến cả thời gian phát huy tác dụng cũng không có.

Hành trình tuần phố buổi chiều lại càng gian nan vất vả hơn vạn phần, cũng bởi nơi mà bốn người đi tuần vừa hay nằm giữa chợ trong thành. Vừa bước vào con đường dẫn tới chợ, phàm là những tiểu thương buôn bán trên đường đều hướng Kim Kiên chào hỏi, Kim Kiên càng nghe da đầu càng ngứa râm ran, còn sắc mặt của hai vị Hiệu úy đại nhân thì ngày một thâm xỉ thâm xỉt. Cho đến khi đi vào trung tâm chợ, bốn người đã bị

đông đảo các thương lái, tiểu thương vây lại một chỗ, đi lại vô cùng khó khăn.

Trương Long, Triệu Hồ sắc mặt đen sì, nhìn Kim Kiên đáp lễ chúng nhân xung quanh từng người, từng người một. Chợt nghe một người trong đám đông cao giọng hô: "Ai da, đây chẳng phải tiểu quan sai của Khai Phong phủ sao?".

Kim Kiên nghe thấy giọng nói quen quen, bèn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một người vạch đám đông đi tới, là một đại hán khôi ngô, khuôn mặt đầy những râu là râu, trông cũng có vài phần quen mặt, bất giác hỏi: "Đại ca là...".

"Tiểu ca, cậu đúng là mau quên đấy nhé." Người vừa tới nhìn Kim Kiên lớn tiếng cười nói: "Hai sọt lê của tôi hương vị thế nào?".

Kim Kiên nghe xong những lời này, liền định thần nhìn kỹ, khi ấy mới nhớ ra, đối diện chính là người mà nửa tháng trước Kim Kiên đã lợi dụng "Mỹ miêu kế" mà giảm được tới một nửa giá tiền khi mua hai sọt lê, Lý Đại.

"Thì ra là Lý đại ca", Kim Kiên chấp tay cười đáp lại.

Lý Đại cũng không khách khí, vươn tay ra vỗ lưng Kim Kiên hai cái, cười

nói: "Xem ra tiểu ca vận khí tốt lắm nhỉ, nhanh như vậy đã từ một tạp dịch Tạo ban nhỏ bé thăng lên thành bổ khoái rồi, nhưng cũng thật đáng tiếc, sau này không có ai cùng tôi đấu võ mồm nữa rồi".

Kim Kiên bị cái võ mạnh của Lý Đại làm cho thiếu chút nữa thì sụm xuống, vội vàng lấy lại thăng bằng, ổn định trọng tâm cơ thể.

Lý Đại thu tay lại, lúc này mới chú ý đến Trương Long, Triệu Hồ và Trịnh Tiểu Liễu ở phía sau, cười nói: "Mấy vị này chắc cũng là quan gia của Khai Phong phủ rồi", nói xong Lý Đại chấp tay hành lễ.

Trương Long, Triệu Hổ thấy tình huống như vậy cũng chấp tay đáp lễ, nhưng sắc mặt lại tỏ ra không vui. Nói tới Trương Long, Triệu Hổ, từ khi đi theo Bao đại nhân vào Khai Phong phủ, xuất môn tra án cũng thế, tuần phổ bảo vệ thành cũng vậy, chưa từng bị ngó lơ như bây giờ, vậy mà nay lại bị một sai dịch nhỏ bé đoạt mất vị trí nổi bật, tự nhiên trong lòng sẽ có chút không vui.

Kim Kiên ngược mắt lên nhìn, thấy hai người họ sắc mặt đen kịt, liền vội vàng xoay người cười nói: "Lý đại ca, đây là hai vị Hiệu úy lục phẩm, thuộc hạ dưới trướng Bao đại nhân của Khai

Phong phủ, Trương Long, Trương đại nhân và Triệu Hồ, Triệu đại nhân".

Mọi người xung quanh vừa nghe vậy, ngay lập tức những tiếng xôn xao nổi lên.

Lý Đại nghe vậy liền khom người thi lễ một lần nữa: "Thì ra là Trương đại nhân và Triệu đại nhân, thảo dân xin bái kiến".

Lúc này sắc mặt của Trương Long, Triệu Hồ mới hòa hoãn đi vài phần.

Chỉ thấy Lý Đại nhìn xung quanh một lượt, rồi lại hỏi Kim Kiên: "Tiểu ca, vì

sao không thấy Triển đại nhân?".

Kim Kiên vừa nghe nhất thời trán đổ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: Lý Đại này thật là, cái cần hỏi thì chẳng hỏi, cái không nên hỏi lại hỏi loạn lên, tự dưng nhắc đến Tiểu Miêu làm gì, đó chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa sao?

"Hôm nay Triển đại nhân đi tuần ở phía nam thành...". Kim Kiên cười méo xệch đáp, chỉ cảm thấy sau lưng có bốn tia sáng nóng bỏng xuyên thấu cả áo quần bắn thẳng vào.

Trong đám đông lại truyền ra một tràng âm thanh tiếc hận.

Mà Lý Đại nghe vậy, liền lấy từ trong túi ra năm sáu quả lê xanh mỡ màng mọng nước, đặt vào tay Kim Kiên nói: "Mấy hôm trước ở trong chợ nhìn thấy sắc mặt Triền đại nhân không được tốt lắm, dường như bị cảm phong hàn. Tiểu ca, mấy quả lê này cậu cầm về đưa cho Triền đại nhân, để đại nhân bồi bổ cơ thể".

Kim Kiên đang ôm mấy quả lê liền cảm thấy da đầu phát run, sau lưng bốn ánh mắt của Trương Long, Triệu Hổ hai người, tựa như laser quét đến sau lưng.

Mặc dù Công Tôn tiên sinh và Triền

đại nhân đã trần tình cho Kim Kiên rằng, Kim, Trịnh hai người đem quở Triền đại nhân xuống hồ, chẳng qua là để giúp Triền đại nhân giải độc, nhưng bình thường hành vi của Kim Kiên lại quá gở bất chính, thế nên phần đông nha dịch của Khai Phong phủ đều không tin vào những lời nói ấy. Lại thêm sau lần đó Tiểu Miêu bị nhiễm phong hàn, những lời đồn thổi trong Khai Phong phủ nổi lên tứ phía, cũng có lời đồn nói là Kim, Trịnh hai người cố ý hại vị Triền đại nhân, thần tượng của chúng nhân Khai Phong phủ, nhiễm phong hàn. Kim, Trịnh hai người vạn phần bất đắc dĩ, dù có trăm cái miệng cũng không thể biện giải.

Ngay lúc Kim Kiên cho rằng mình sắp bị ánh mắt của nhị vị đại nhân bắn cho đến chết, thì đột nhiên phía cuối đường vang lên tiếng hô hoán, vào thời điểm này đối với Kim Kiên mà nói, quả thực tựa như âm thanh của Đấng cứu thế:

"Bớ người ta, bắt cướp, bắt cướp!"

Tiếng hô từ cuối đường vang đến, mặc dù giữa chợ vô cùng huyên náo, nhưng bởi tiếng kêu thê lương thảm thiết nên rất dễ phân biệt. Trương Long, Triệu Hồ thân hình vừa động bỗng cảm thấy một trận gió quét qua người, định thần nhìn lại thì bóng dáng Kim Kiên đã lướt qua trước mắt, biến mất trong đám người, chỉ

để lại mấy quả lê nằm lăn lóc trên đất.

Mặc dù trước đó Trương Long, Triệu Hồ đã nghe Vương triều, Mã Hán nhắc đến kinh công của Kim Kiên, nhưng họ chưa từng tận mắt nhìn thấy, lúc này chứng kiến không khỏi giật mình kinh ngạc, cùng với những tiểu thương, thương lái xung quanh ngăn cả người ra.

Lại nói về Kim Kiên, khó khăn lắm mới có cơ thoát khỏi hai người Trương, Triệu, tất nhiên là đem hết sở học bình sinh ra mà tận lực phát huy rồi, vận toàn bộ sức lực mà lao vút ra khỏi đám người. Chỉ chớp mắt đã đến cuối đường.

Cuối đường không giống như trung tâm chợ, khách bộ hành không nhiều, chỉ lác đác vài người qua lại. Một ông lão tóc bạc trắng đang ngã sõi soài bên vệ đường, cánh tay run rẩy chỉ về phía trước, kêu lên thê thiết: "Cướp, bớ người ta!".

Kim Kiên nhìn theo hướng tay chỉ của ông lão thì thấy hai gã mặc áo thô đang chạy thực mạng.

Kim Kiên neho mắt lại, tức thì dưới chân phát lực, chưa đến ba bốn lần tung người, đã nhảy đến trước mặt hai gã đó rồi.

Hai tên tiểu tặc đắc ý vì vừa cướp được đồ thấy chạy thuận lợi, đang hỉ hả mừng vui, dương dương tự đắc, thì bất ngờ trước mắt bỗng xuất hiện một cỗ khoái chưởng biết từ đâu chui ra, không khỏi giật mình kinh sợ, nhưng định thần nhìn kỹ, chúng lại thấy hơn hở.

Tiểu cỗ khoái trước mặt, thân hình gầy gò ốm yếu, da mặt trơn nhẵn, nom đáng vẻ thì dường như chưa qua tuổi thiếu niên.

Một tên tiểu tặc cất tiếng cười nói: "Tiểu quỷ, lông tóc còn chưa mọc đủ mà đã làm cỗ khoái hả?".

Tên còn lại cũng tiếp lời cười cợt: "Mau tránh đường cho bọn ông, miễn cho ông đây phải hất xì thổi văng nhà người đi".

Kim Kiên ngay từ sáng sớm đã chịu một bụng âm ức, đang hậm hực vì không có chỗ trút giận, lúc này lại nghe được những lời của hai tên này, lửa giận trong lòng càng bốc cao, nghĩ bụng: Con bà nó, thời đại này cường đạo lại dám hung hăng càn rỡ với cả quan binh, thật là thế đạo ngày càng suy đồi.

Nắm lấy chuôi đao ở bên hông, xoẹt một cái Kim Kiên rút ra một thanh đao bản rộng sáng lóa, quát: "Không được cử

động!".

Người đi đường vừa thấy Kim Kiên rút đao ra tức thì chạy trốn mất biệt, loáng cái trên đường đã không còn một bóng người.

Hai tên tiểu tặc thấy hành động này của Kim Kiên lại chẳng may may tỏ ra sợ hãi hay hoảng hốt, ngược lại còn thấy có chút thích thú, hớn hờ. Một tên cười giễu: "Tiểu quan gia à, người đừng tưởng chỉ cần rút đao ra là huynh đệ chúng ta sẽ sợ người. Nói cho người biết, trù Triền Chiêu của Khai Phong phủ ra, ai cũng đừng mơ ngăn được chúng ta".

Câu này cũng là sự thực. Hai tên trộm vặt này "hành nghề" ở kinh thành đã lâu, tuy võ nghệ không cao nhưng lại rất thông thuộc địa hình trong thành, công phu chạy trốn vô cùng cao cường, tựa như cá trạch trơn tuột chẳng thể nào bắt được bằng tay không, muốn bắt hai tên này quả thực rất khó khăn, khiến cho chúng nha dịch của Khai Phong phủ vô cùng đau đầu. Trước kia hai tên này từng bị bắt giam vào đại lao Khai Phong phủ ba lần, đều là do Triền Chiêu tự tay tróc nã, nhưng bởi chúng chỉ phạm vào tội nhỏ nên chỉ dăm ba tháng sau là lại được phóng thích. Sau vài lần, hai tên này cũng dần thông minh lên, đi nghe ngóng tuyến đường Triền Chiêu tuần tra, sau đó chỉ

chọn hướng ngược lại mà ra tay, thế nên nửa năm trở lại đây, chúng chưa từng thất thủ hay bị bắt, lời nói tất nhiên cũng cuồng vọng hơn vài phần.

Kim Kiên nghe được những lời này, đôi mắt nhỏ bỗng trợn trừng, đột nhiên tra đao vào vỏ, thò tay vào trong áo mò mẫm, rất nhanh sau đó, lấy ra hai cái màn thầu và một cái túi, nhếch mép cười với hai tên trước mặt.

Hai tên tiểu tặc thấy tình huống vậy không khỏi giật mình, chỉ cảm thấy nụ cười trước mắt khiến người ta rợn người, lạnh cả sống lưng.

Kim Kiên chậm chậm nâng cái túi lên cao, lấy một ít bột màu vàng rắc lên hai cái màn thầu, sau đó vung tay một cái, ném hai cái màn thầu về phía hai tên tiểu tặc đối diện.

Đùng...

Hai tên tiểu tặc chỉ thấy trước mắt bỗng bùng lên hai cuộn khói màu vàng, toàn thân tức thì tê dại, đến khi hoàn hồn lại thì cả hai đã cứng ngắc như tượng đá rồi đồng loạt đổ cái rầm xuống đất.

Kim Kiên từ từ đi đến gần chúng, bẻ tay răng rắc, mặt mày dữ tợn, giơ chân lên hung hăng đá vào bụng hai tên đó,

vừa đá vừa mắng: "Mợ nó, nói cái gì 'ngoại trừ Thiên Chiêu ai cũng đừng mong ngăn được chúng ta', con mèo thôi đó có gì hơn người nào? Hôm nay ta sẽ cho các người nếm mùi 'nắm cương thi' này, để biết cái gọi là, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân^[2] !".

[2] Câu này có nghĩa là: Trời rộng còn có trời rộng hơn, người tài còn có người tài hơn.

Đáng thương cho hai tên tiểu tặc, cho tới tận khi mất đi ý thức cũng không hiểu hôm nay xuất hành kiêu gì mà đen đủi quá vậy, lại đụng ngay một tên quái nhân.

Đến khi ba người Trương Long, Triệu

Hồ và Trịnh Tiểu Liễu chạy tới nơi thì Kim Kiên đã phát tiết xong, đang kiểm tra tay nải mà hai tên tiểu tặc cướp đi.

Trương Long, Triệu Hồ nhìn hai tên tiểu tặc nằm trên đất, bất giác lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, thần sắc ngưng trọng, bước lên trước vài bước, trói hai tên tiểu tặc lại với nhau, đẩy sang một bên. Trịnh Tiểu Liễu bước vội đến bên Kim Kiên, đang định mở miệng hỏi vài câu thì bỗng nghe thấy sau lưng vang lên tiếng kêu: "Tay... tay nải của lão".

Mọi người đồng loạt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một lão nhân tập tễnh bước tới.

Lão nhân này, vận áo vải thô màu nâu xám, thắt lưng cũng bằng vải thô màu đen, đi giày vải đen, đôi giày còn bị rách bươm, hở cả mõm, lại nhìn lên mặt người này, cả đầu trắng như cước, râu dài hai thước bạc phơ, khuôn mặt đầy những nếp nhăn, thần sắc tiêu tụy, chính là lão nhân kêu cứu trước đó.

Lão nhân tập tễnh mấy bước chạy đến bên Kim Kiên, giật lấy tay nải trong tay Kim Kiên, không khỏi rung rung đôi hàng lệ chảy, nghẹn ngào: "Đa... đa tạ quan gia tương trợ...", nói rồi liền khom lưng định quỳ xuống.

Kim Kiên thấy thế vội đưa tay đỡ lấy cánh tay ông lão, bồi rối nói: "Chẳng qua chỉ là bốn phận phải làm, không cần cảm tạ...".

Lão nhân nọ nghe xong mới từ từ đứng lên, lau nước mắt nói: "Vị quan gia này, ngài là quan gia của phủ nào, nếu không ngài thì có thể cho lão biết để lão đến cửa tạ ơn".

Những lời này vừa thốt ra, tất cả đều cảm thấy sững sốt. Kim Kiên đánh giá ông lão này từ trên xuống dưới một lượt, đại khái đã đoán ra: Cư dân của Đông Kinh Biện Lương này, ai mà không biết trang phục của nha dịch Khai Phong phủ,

xem ra ông lão này tám phần là người từ nơi khác tới.

"Chúng tôi là nha dịch của Khai Phong phủ, chuyện tróc nã tội phạm này vốn là phận sự..."

"Sao?!"

Kim Kiên còn chưa nói hết câu thì đã bị tiếng kêu kinh hãi của ông lão cắt ngang.

Lão nhân túm lấy hai cánh tay Kim Kiên, ngón tay nít chặt, mắt như sáng lên, khóe môi run run hỏi lại: "Tiểu quan

gia là... là nha dịch của phủ Khai Phong?".

Cánh tay Kim Kiên bị nắm đến phát đau, bất giác khẽ gật gật đầu. Trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm không lành: Ông lão này kích động như vậy, lẽ nào...

Lão nhân thấy Kim Kiên gật đầu, trong tích tắc cả người như bị chấn động, bịch một cái liền quỵ xuống đất, cao giọng kêu: "Thảo dân oan uổng quá!!!".

Da mặt Kim Kiên nhất thời giật giật, thầm nghĩ: Quả nhiên là như vậy, kẻ nghe tới ba chữ "Khai Phong phủ" mà kích động như thế, không phải chủ nợ muốn

đòi tiền phủ Khai Phong thì chính là khổ chủ đến Khai Phong phủ kêu oan... Chắc chắc, lần đầu tiên đi tuần phố đã đụng chuyện xui xẻo thế này... Ông trời ơi, ông không để tôi sống yên ổn được vài ngày sao?!

Hồi hai

Nô bộc Trương thị thay chủ kêu oan.

Bỏ khoái bắt đắc dĩ đi Trần Châu.

Lão nhân kia đột nhiên kêu oan ngay giữa phố, nhất thời khiến tất cả bàng hoàng ngẩn người. Cuối cùng Trương Long, Triệu Hổ, dù sao cũng đi theo Bao đại nhân nhiều năm, thấy tình hình như vậy liền lập tức quyết định đưa vị lão nhân này về Khai Phong phủ, thỉnh Bao đại nhân đích thân hỏi chuyện. Hai tên tiểu tặc bị trúng "phản cương thi" do Kim Kiên mới phối chế, đợi sau nửa canh giờ độc sẽ tự giải, nhưng đáng thương cho Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu đành phải làm cu li đưa hai tên tiểu tặc không thể nhúc nhích về Khai Phong phủ.

Cho đến khi đoàn người lệt xà lệt xệt về đến Khai Phong phủ nha thì cũng sắp

hoàng hôn rồi, nha dịch tuần phố của Khai Phong phủ hầu hết đã hồi phủ. Trương Long, Triệu Hồ lập tức đem chuyện này bẩm báo cho Bao đại nhân, Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu sau khi đem hai tên tiểu tặc giao cho ngục tốt, bèn trông giữ bên người lão nhân, đợi Bao đại nhân truyền gọi.

Phàm là những người đến phủ Khai Phong cáo trạng, nếu ở bên ngoài công đường đánh trống kêu oan tất sẽ thắng đường thẩm án, nếu là ngăn kiệu kêu oan, thì sau khi cân nhắc tình hình cụ thể, tám phần sẽ ở ngoài khách sảnh mà thẩm án trước, sau đó mới thắng đường. Còn trường hợp chặn nha dịch phủ Khai

Phong lại mà kêu oan thì... thực là hiếm gặp, tất nhiên sẽ thẩm án ở khách sảnh của Khai Phong phủ rồi.

Quả nhiên không lâu sau, Bao đại nhân hạ lệnh cho Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu đưa vị lão nhân này vào khách sảnh.

Ba người đi vào khách sảnh, vừa mới bước vào cửa, Kim Kiên vội đưa mắt nhìn bốn xung quanh, đúng lúc liếc đến giữa khách sảnh, thì thấy một bóng áo đỏ thân thẳng như cán bút vững vàng, trầm tĩnh đứng bên Bao đại nhân. Kim Kiên lại đưa mắt nhìn Trương Long, Triệu Hồ, quả nhiên vẻ mặt u ám, cộc cằn ngay từ sáng sớm kéo dài gần một ngày trời nay

đã tan biến, ngược lại khuôn mặt của hai vị đại nhân dường như còn ẩn hiện khí sắc ấm áp, ôn hòa. Tới giờ Kim Kiên mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng: Tiêu Miêu quả thực có thể sánh ngang với quạt sồi rồi, còn có tác dụng làm ấm da mặt hai người này nữa chứ.

Vị lão nhân nọ bước vào trong khách sảnh, ngược mắt lên nhìn thì thấy một người với khuôn mặt đen sì râu dài đang ngồi chính giữa khách sảnh, giữa trán ẩn hiện vàng trắng lười liềm, thân vận thường phục màu xanh, khuôn mặt toát lên chính khí cùng thần sắc uy nghiêm. Lão nhân lập tức phủ phục, dập đầu xuống đất, cao giọng kêu lên: "Thảo dân

bái kiến Thanh Thiên Bao đại nhân".

Bao đại nhân nhìn người đang quỳ phía dưới, chậm rãi cất tiếng hỏi: "Người là kẻ nào, vì có gì mà kêu oan?".

Lão nhân kia cúi đầu đáp: "Thảo dân là người Trần Châu, họ Trương tên Phúc Tùng, lần này tới đây chính là để thay thiếu gia nhà thảo dân kêu oan".

"Thiếu gia nhà ngươi là kẻ nào?"

"Bẩm đại nhân, thiếu gia của thảo dân họ Trương tên Tụng Đức, là một đại phu có tiếng trong thành Trần Châu."

"Đại phu?", Bao đại nhân hỏi tiếp: "Hắn có oan khuất gì? Vì sao không thể đích thân đến kêu oan mà lại để cho người vất vả lặn lội tới đây?".

Trương Phúc Tùng vừa nghe xong nhất thời nước mắt lưng tròng, thân hình khẽ run lên, kêu lớn: "Đại nhân, thiếu... thiếu gia của thảo dân bị kẻ gian vu hãm, bị phán tội giết người, hiện đang bị giam trong đại lao của Trần Châu phủ, không thể đến Khai Phong phủ kêu oan được!"

Bao đại nhân nheo nheo mắt trầm ngâm, lại hỏi: "Người nói thiếu gia Trương Tụng Đức của người bị phán tội giết người, vậy hắn đã ký nhận tội

chưa?".

"Việc này...", Trương Phúc Tùng ngập ngừng, cả người run run, thấp giọng trả lời: "Thiếu gia của thảo dân đã ký nhận tội".

Mọi người nghe vậy đều sửng sốt.

Kim Kiên đứng trong góc khách sảnh, khẽ nhướng mày, không khỏi cảm thấy có chút nực cười: Lão đầu này uống nhầm thuốc à? Tội nhân đã ký nhận ngay trên công đường rồi, vậy mà còn chạy tới phủ Khai Phong kêu oan, đúng là lãng phí tài lực, vật lực cộng cả nhân công lao động của phủ Khai Phong.

Chỉ nghe Bao đại nhân đột nhiên cao giọng quát lớn: "Điều dân to gan, phạm nhân đã ký nhận tội trên công đường, rõ ràng bản án đã kết thúc, người còn đến Khai Phong phủ kêu oan, thực là quá hoang đường".

Trương Phúc Tùng vừa nghư liên khóc lóc kêu lên: "Đại nhân, oan uổng quá. Thiếu gia của thảo dân ký nhận tội trên công đường là do bị tri phủ Trần Châu vu hãm".

Bao đại nhân ngưng lại không hỏi nữa, trầm ngâm, đánh giá kỹ lưỡng lão nhân đang quỳ phía dưới.

Chỉ lão nhân này, đầu óc tán loạn, áo quần rách rưới, gương mặt mang vẻ tang thương quỳ dưới công đường, khuôn mặt già nua lệ rơi đầm đìa, tràn ngập bi thương.

Bao đại nhân không khỏi động lòng trắc ẩn, liền thở dài, chậm chậm cất tiếng: "Trương Phúc Tùng, tạm thời người hãy đem đầu đuôi sự việc nhất nhất nói ra cho bản phủ nghe".

Trương Phúc Tùng nghe xong, nhất thời cảm kích không thôi, vội vàng dập đầu cảm tạ, vừa lạy binh binh vừa nói: "Lão gia và phu nhân của thảo dân mất

sớm, chỉ để lại một mình thiếu gia. Từ nhỏ thiếu gia đã thông minh, vừa qua hai mươi tuổi đã kế thừa y quán của Trương thị, tính đến nay tuy mới ba năm nhưng y thuật của thiếu gia ở Trần Châu đã có vài phần danh tiếng".

"Đã là thần y, vì sao lại bị cáo trạng với tội danh sát nhân?"

Trương Phúc Tùng nức nở nói: "Đại nhân, nhắc đến chuyện này quả thực là oan thấu trời. Tháng trước, Hoàng Đại Hổ hàng xóm làm nghề đồ tể bị nhiễm phong hàn, mời thiếu gia nhà thảo dân qua thăm bệnh, chưa được mấy ngày, bệnh của Hoàng Đại Hổ đã thuyên giảm

hơn một nửa. Nhà Hoàng Đại Hồ vốn
bần hàn, không có tiền trả phí điều trị,
thiếu gia nhà thảo dân hảo tâm, không thu
phí, vì thế mà thê tử của Hoàng Đại Hồ
hàm ơn không thôi, lại đến để cảm tạ,
thiếu gia nhà thảo dân liền tặng cho mấy
thang thuốc điều dưỡng. Chẳng ngờ
Hoàng Đại Hồ sau khi uống thuốc thì thất
khiếu^[1] liền chảy máu, mất mạng tại chỗ.
Cũng vì thế mà mẹ của Hoàng Đại Hồ
thừa kiện thiếu gia nhà thảo dân trên
công đường, vu cho thiếu gia nhà thảo
dân cùng Hoàng thị cầu kết, hạ độc
chồng. Mà tri phủ lão gia thì trắng đen
chẳng phân, liền kết tội Hoàng thị thông
dâm đem giam vào đại lao, lại vu oan
giá họa cho thiếu gia nhà thảo dân, phán

tội chết".

[1] Theo Đông y, thất khiếu chính là bảy lỗ trên khuôn mặt gồm: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

Bao đại nhân và mọi người nghe xong đều nhú mảy trâm ngâm, không khí nhất thời rơi vào im lặng, sau đó Bao đại nhân lại hỏi tiếp: "Tri phủ Trần Châu thẩm tra xử lý vụ án này có nhân chứng chứng thực công tử nhà người giết người không?".

Trương Phúc Tùng đáp: "Có một nhân chứng, là một người đàn bà hàng xóm của Hoàng Đại Hồ, bà ta tự xưng là tậ

mắt nhìn thấy thiếu gia nhà thảo dân cùng Hoàng thị liếc mắt đưa tình, vô cùng mờ ám. Đại nhân, đây chính là nỗi oan tày trời, thiếu gia nhà thảo dân từ nhỏ đã chăm đọc thi thư, là một bậc chính nhân quân tử, sao có thể cùng thê tử của người khác làm chuyện mờ ám được?".

Bao đại nhân nhú chặt mày, hỏi: "Vậy có vật chứng gì không?".

Trương Phúc Tùng nghe vậy liền ngẹn ngào, không ngừng nức nở nói: "Khi ấy đại phu khám nghiệm tử thi đã phát hiện thạch tín trong cơ thể nạn nhân, liền khẳng khẳng nói rằng thiếu gia nhà thảo dân hạ độc, hơn nữa tri phủ cho lục soát

y quán nhà thảo dân và tìm thấy thạch tín, sau đó liền định tội cho thiếu gia. Đại nhân, thạch tín kia vốn là một phương thuốc, y quán nào mà chẳng có, sao có thể coi là bằng chứng? Đại nhân, ngài nhất định phải giải oan cho thiếu gia nhà thảo dân!!!".

Nói rồi, Trương Phúc Tùng liền đập đầu bính bính xuống đất.

Bao đại nhân trầm tư giây lát, chậm rãi đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh đứng kế bên.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh khẽ nhú mày, rồi mở miệng hỏi: "Trương Phúc

Tùng, người nói công tử nhà người không dùng thạch tín trong thuốc, có bằng chứng gì không?".

"Có, có, có!" Trương Phúc Tùng vội vàng buông tay nải đang ôm chặt trong lòng, cởi nút thắt lấy ra một bọc vải, giở từng lớp vải một ra, cẩn thận dâng lên một tờ giấy trắng nhẵn nhúm: "Đại nhân, đây là đơn thuốc thiếu gia nhà thảo dân ngày đó đưa cho Hoàng thị, thảo dân chiếu theo đơn này mà bốc thuốc, bên trong tuyệt đối không thể có thạch tín".

Trương Long tiếp nhận đơn thuốc rồi dâng lên Bao đại nhân, Bao đại nhân nhìn lướt qua một cái rồi đưa lên cho

Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh cẩn thận xem xét hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên khe khẽ gật đầu với Bao đại nhân.

Bao đại nhân thấy vậy liền nói với Trương Phúc Tùng đang quỳ phía dưới: "Trương Phúc Tùng, án này của người bản phủ sẽ thụ lý, người trước hãy ở lại phủ nha, đợi bản phủ điều tra tường tận, nếu quả thực Trương Tụng Đức bị oan, bản phủ nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho hấn".

"Đa... đa tạ đại nhân!!!", Trương Phúc Tùng lại dập đầu một hồi, vừa lạy vừa

lớn tiếng hô cảm tạ.

Đợi đến khi Trương Phúc Tùng được nha dịch dẫn ra khỏi khách sảnh, Bao đại nhân mới chậm rãi cất tiếng hỏi Công Tôn tiên sinh: "Công Tôn tiên sinh, đối với sự việc lần này tiên sinh thấy thế nào?".

Công Tôn tiên sinh hơi cúi đầu, cân nhắc một lát rồi trả lời: "Đại nhân, án này có rất nhiều điểm đáng ngờ, nếu chỉ dựa vào những lời phiến diện của Trương Phúc Tùng thì e là không thể kết luận vội vàng được".

Bao đại nhân gật đầu, nói: "Bản phủ

cũng thấy như thế. Bản phủ dự định phái người đến Trần Châu để tra rõ án này, tiên sinh nghĩ sao?".

"Hành động này vô cùng thỏa đáng."

Bao đại nhân nghe xong liền quay sang Triển Chiêu đứng một bên nói: "Triển hộ vệ, Trương Long, Triệu Hồ nghe lệnh, bản phủ lệnh cho ba người các người ngày mai lập tức lên đường, đến Trần Châu tra rõ án này".

Triển Chiêu bước lên một bước, hai tay ôm quyền, hào sảng đáp: "Thuộc hạ tuân lệnh".

Trương Long, Triệu Hồ nghe xong, lòng vui như hoa nở, vội bước lên hai bước lớn, cao giọng nói: "Thuộc hạ tuân lệnh".

Công Tôn tiên sinh thấy vậy, lại nói: "Triển hộ vệ, lần này ba người các người đến Trần Châu tra án, chỉ có thể điều tra ngầm, không thể công khai".

Những lời này vừa nói, mọi người đều sững cả ra.

Triển Chiêu nhìn Công Tôn tiên sinh, khuôn mặt mang theo vẻ khó hiểu, Trương Long, Triệu Hồ lại càng ngu ngơ hơn.

Bao đại nhân hơi nghiêng đầu, nhìn Công Tôn tiên sinh hỏi: "Vì sao tiên sinh lại nói những lời này?".

Công Tôn tiên sinh khẽ vuốt râu, nhướn nhướn mày, nói tiếp: "Lẽ nào đại nhân đã quên rồi, địa giới Trần Châu kia vốn là địa bàn của An Lạc hầu".

Kim Kiên nghe vậy không khỏi bàng hoàng, thầm nghĩ: An Lạc hầu, cái tên này sao lại nghe quen quen vậy?

Lại nghe Công Tôn tiên sinh tiếp lời: "An Lạc hầu Bàng Dục là nhi tử độc nhất

của Bàng thái sư, là đệ đệ ruột của quý phi nương nương, là quốc cữu^[2] đương triều, địa vị vô cùng tôn quý. Mà Bàng thái sư cùng đại nhân chính kiến luôn bất đồng, lần này đi nếu công khai thân phận quan sai của phủ Khai Phong e là sẽ bị An Lạc hầu gây khó dễ".

[2] Quốc cữu: Em vợ của hoàng đế.

Dứt lời, mọi người đều hiểu rõ, lại càng thêm kính phục sự nhìn xa trông rộng của Công Tôn tiên sinh.

Bao đại nhân khe khẽ gật đầu, vuốt râu cười nói: "Tiên sinh quả nhiên là suy nghĩ vô cùng thấu đáo, kín kẽ".

Triển Chiêu và Trương Long Triệu Hồ cũng ôm quyền thi lễ.

Trịnh Tiểu Liễu đương nhiên là hai mắt phát sáng, cứ như là nhìn thấy tổ tiên tại thế vậy.

Chỉ có Kim Kiên là nhú chặt mày, khẽ lẩm bẩm trong lòng: Bàng Dục, con trai của Bàng thái sư, là từ mang nghĩa xấu đúng tiêu chuẩn, nếu như mình nhớ không nhầm, tên nhóc kia cuối cùng thì hình như bị lão Bao cắt đầu cái pặc, chẳng lẽ là lần này? Không đúng nha, mình nhớ hình như hấn vì chuyện lương thực ở Trần Châu mới xui xẻo bị chém

đầu mà, chuyện đó với án lần này dường như chẳng có liên hệ gì, tám phần là do thần kinh mình quá mẫn cảm thôi. Có điều, mặc dù Bàng Dục không phải con chim tốt lành gì, nhưng dù chim lớn hay chim nhỏ thì cũng là quốc cữu, e là không dễ chọc vào, chẹp... Lần này Tiểu Miêu đi Trần Châu tra án, có vẻ như tiền đồ không được tốt lắm nhẩy... Hê hê, có trò hay để xem rồi...

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa, đưa mắt nhìn về phía Triền Chiêu. Chỉ thấy đôi mày lười mác của Triền Chiêu khẽ nhíu lại, gương mặt tuấn tú hiện rõ vẻ khó xử.

Bao đại nhân thấy vậy, sắc mặt cũng trầm xuống, mở miệng hỏi: "Triển hộ vệ, lần này đi, không thể điều tra công khai, tất sẽ khó khăn trùng trùng, nhưng..."

"Đại nhân", Triển Chiêu chấp tay sang sang nói: "Điều thuộc hạ lo lắng không không phải là không thể công khai điều tra, điều thuộc hạ lo lắng là án này có liên quan nhiều đến dục lý, mà ba chúng thuộc hạ lại không tinh thông vấn đề này, chỉ sợ sẽ bỏ sót manh mối quan trọng...", nói đến đây, đột nhiên hai mắt Triển Chiêu sáng lên, ánh mắt lướt đến Kim Kiên.

Kim Kiên bỗng giật thót tim, sống lưng lạnh toát.

Chỉ thấy Triển Chiêu hướng Bao đại nhân nói: "Đại nhân, bổ khoái Kim Kiên tinh thông y lý, thuộc hạ muốn cùng Kim bổ khoái đi Trần Châu tra án".

Những lời này vừa thốt ra, thoáng chốc mồ hôi lạnh trên người Kim Kiên liền túa ra, rơi lộp độp trên đất.

Chỉ trong khoảnh khắc đã có hàng loạt những ánh mắt đa dạng, mang đủ loại sắc thái đồng loạt bắn chiu chiu về phía Kim Kiên.

Mang theo ý tán đồng xen lẫn đôi chút bất ngờ chính là đôi mắt hồ của Bao đại nhân.

Mang theo ngọn lửa đỏ kỳ bốc cháy phừng phừng là bốn tia laser của Trương Long, Triệu Hồ;

Mang theo vẻ hăm mộ ngất trời và sắc thái kính phục là đôi mắt to tròn của Trịnh Tiểu Liễu;

Mang theo vẻ tán thưởng ẩn chứa ý vị mờ ám là ánh mắt của Công Tôn tiên sinh.

Lông mao lẫn lông tơ của Kim Kiên từ đầu đến chân đều dựng hết cả lên, lòng thầm kêu gào: Có nhầm không đây, lần đi đến địa bàn của quốc cữu gia này là đi tìm vận xui chứ nào phải may mắn gì cho cam. Tiểu Miêu, ngài làm cái gì mà lại kéo tôi xuống nước chứ, lẽ nào là muốn báo thù chuyện lần trước bị mình ném vào hồ?

Kim Kiên bên này còn đang tranh đấu trong lòng, thì lại nghe Bao đại nhân bên kia giúp nàng ký vào sinh tử trạng^[3] luôn: "Nếu đã như thế thì, Kim Kiên, bản phủ ra lệnh cho người ngày mai cùng Triển hộ vệ, Trương Long, Triệu Hồ lên đường đến Trần Châu".

[3] Nguyên văn "sinh tử trạng" (trong ngoặc là từ tiếng Hán) là cam kết khi đôi bên cùng ký vào giấy đó, trong quá trình sự việc diễn ra nếu bên nào bị thương, hoặc mất mạng thì bên kia được miễn trừ trách nhiệm. Thời kỳ cận đại, ở Trung Quốc trước khi tỷ thí trên võ đài, các đấu thủ thường ký sinh tử trạng, hoặc các phe phái giang hồ giải quyết những mâu thuẫn xung đột mà không muốn có sự can thiệp của triều đình hay vương pháp, đều ký sinh tử trạng trước khi quyết đấu.

Kim Kiên lập tức hoàn hồn lại vội vàng bước lên hai bước, cao giọng nói: "Đại nhân, thuộc hạ...".

Lời vừa thốt ra khỏi miệng thì đã bị Công Tôn tiên sinh cắt ngang: "Kim Kiên, ngươi không cần lo lắng, lần này đi

Trần Châu, phí ăn ở trên đường đều được thanh toán".

"Khụ khụ...", Kim Kiên thiếu chút nữa thì bị sặc nước bọt của chính mình mà chết, lại nhìn mọi người trong phòng, đều mang vẻ mặt ba phần hiểu rõ, bảy phần bất đắc dĩ.

Bao đại nhân thì khe khẽ lắc đầu nói: "Được rồi, bốn người các người mau về phòng nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai còn lên đường".

Mọi người liền nhất nhất thi lễ rồi thoái lui, Bao đại nhân cũng đứng dậy rời khỏi khách sảnh.

Kim Kiên cúi đầu ử rũ, tựa như bong bóng xì hơi, một mình đi sau chót chậm rì rì ra đến cửa, hồn vía thất tán, bước chân lảo đà lảo đảo, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại đi tới bên ngoài Phu Tử viện.

Vừa mới tới cổng Phu Tử viện thì bỗng nghe thấy tiếng Công Tôn tiên sinh gọi Triền Chiêu: "Triền hộ vệ, xin hãy dừng bước".

"Công Tôn tiên sinh, có chuyện gì sao?"

Kim Kiên lập tức hoàn hồn, liền vội vàng nép mình bên ngoài cửa viện, thầm nghĩ: Hai người này sao lại bí mật như vậy? Chắc chắc, tục ngữ nói, không hợp lẽ chớ nhìn, không hợp lẽ chớ nghe, mấy hành vi của đám paparazzi này mình cứ lên kính cản mà tránh xa thì hơn.

Nghĩ vậy, Kim Kiên liền xoay người, đúng lúc chuẩn bị nhấc chân rời đi thì giọng nói vô cùng rõ ràng của Công Tôn tiên sinh truyền vào tai nàng.

"Triển hộ vệ, gần đây có tin mật báo truyền đến, Trần Châu bị hạn hán, tình hình rất nghiêm trọng, nạn dân vô số, lần này Triển hộ vệ đến đó tra án vừa hay

cũng có thể xác nhận xem tin mật báo đó có xác thực hay không."

Chợt nghe giọng nói của Triển Chiêu mang chút gì đó nặng nề: "Tình hình hạn hán của Trần Châu nghiêm trọng như vậy, vì sao không thấy châu phủ báo lên?".

"Tại hạ cũng không rõ, chỉ là bạo gan mà suy đoán, có lẽ do An Lạc hầu ở giữa động tay động chân. Có điều sự việc chưa điều tra rõ, không tiện để đại nhân biết, Triển hộ vệ, lần này đi Trần Châu, vất vả cho Triển hộ vệ rồi".

"Tiên sinh khách khí rồi, Triển mỗ tất

nhiên sẽ cố gắng hết sức", Triển Chiêu ngưng lại một chút, rồi lại cao giọng lên mấy phần nói: "Hơn nữa Triển mỗ còn có Kim bồ khoái tương trợ, cũng không cần phải qua lo lắng".

Lúc này, cho dù Kim Kiền không tận mắt chứng kiến thì cũng có thể tưởng tượng ra, nhất định là đôi mắt đen long lanh của con mèo kia đang nhìn chăm chăm vào cánh cửa Phu Tử viện.

Kim Kiền thở dài, đành phải nặn ra vẻ mặt tươi cười, chậm rãi đi vào trong viện đến bên hai người, chấp tay nói: "Thuộc hạ tất sẽ dốc toàn lực hiệp trợ Triển đại nhân!". Còn lòng nàng thì thầm

tự nhủ: Hự hự, nghe lén quả nhiên là chẳng có kết cục gì tốt!

Công Tôn tiên sinh nhìn Kim Kiên một cái, khẽ mỉm cười, thi lễ rồi xoay người rời đi, Triển Chiêu cũng bỏ lại bóng lưng thẳng như cán bút mà rời khỏi.

Trong Phu Tử viện rộng lớn chỉ còn lại một mình Kim Kiên đứng nguyên tại chỗ, cười khỏ không thôi, đột nhiên Kim Kiên hơi lắc mình một cái, dưới chân phát lực, cấp tốc chạy về Tam ban viện, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: "Bà nó, lần này xuất môn lạnh ít, dữ nhiều, cũng không biết giải độc hoàn, giải dược của mình có đủ dùng không nữa. Tốt nhất

là nên về sớm thu dọn thì hơn, nếu không đủ thì phải thức đêm tăng ca mà làm, chế tạo thêm tám cân, mười cân mới đủ phòng thân... Ôi trời ơi, sao mình lại xui xẻo đến thế chứ...".

Hồi ba

Tra án Trần Châu Ngự Miêu uy nghiêm hiển lộ.

Nổi giận dạy phường Đãng Đờ^[1], giả chịu ngục lao.

[1] *Đặng Đồ: Cách nói ngắn gọn của "Đặng Đồ Tử", xưa ở nước Sở có Đặng Đồ Tử vốn ghen ghét với Tống Ngọc tài hoa tuấn tú, đã gièm pha với vua Sở rằng Tống Ngọc là kẻ háo sắc. Tống Ngọc bèn trả lời: "Tâu bệ hạ, mỹ nữ trong thiên hạ không nơi nào sánh bằng nước Sở, mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần, mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần. Nàng ấy nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm chút phấn thì quá trắng; nếu thoa thêm chút son thì quá đỏ. Lông mày cong mượt, da trắng như tuyết, eo lưng thon thả. Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt ba năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đặng Đồ Tử không phải là kẻ tốt lành gì. Hắn có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lởm chởm, môi trề, bước đi hụt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đặng Đồ Tử thế mà lại thích cô ta, có liền năm mụn con. Bệ hạ thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đặng Đồ Tử thích ngay, vì thế hắn ta mới là kẻ háo sắc". Bởi miệng lưỡi sắc bén của*

Tổng Ngọc mà vua Sở đã kết tội hạo sắc cho Đổng Đồ Tử khiến Đổng Đồ Tử phải mang tiếng xấu ngàn năm. Ngày nay cụm từ "Đổng Đồ Tử" dùng để chỉ những kẻ hạo sắc.

Trần Châu cách Đông Kinh Biện Lương hơn trăm dặm về phía bắc, tiếp giáp với biên thù, lượng mưa hàng năm rất ít, liên tục nhiều năm xảy ra đại hạn, cuộc sống của bách tính khổ không kể xiết. Có điều hạn hán thiên tai chẳng qua chỉ là thứ yếu, họa do con người gây ra mới là đại nạn. Trong địa phận của Trần Châu, có một vị hoàng đế thứ hai, chính là An Lạc hầu, chức quan thế tập, là con trai độc nhất của thái sư đương triều Bàng Cát, là đại quốc cữu đương triều,

Bàng Dục.

Tên Bàng Dục này ở Trần Châu tác oai tác quái, vợ vét rúc rĩa đất đai, ức hiếp dân lành, tuy bách tính trong thành Trần Châu vô cùng căm hận hấn, nhưng cũng bởi thân phận đại quốc cữu của Bàng Dục mà chỉ dám oán hận trong lòng chứ không dám nói ra, còn các quan viên lớn nhỏ xung quanh châu phủ thì toàn lũ a dua a tòng nịnh hót Bàng Dục, hấn bảo sao thì nghe vậy.

Lúc này đang là chính ngọ, trên đường lớn ở cửa đông trong Trần Châu phủ, bỗng xuất hiện ba con tuần mã màu nâu phi tới, hai con tuần mã đi đầu, mỗi con

có một người cười. Một người trong số đó vận áo dài màu lam, mày mắt sáng như sao, tuần tú văn nhã, lưng thẳng như cán bút, đeo một thanh cổ kiếm với tua kiếm màu vàng ở ngang hông; người còn lại, mặt đen mày rậm, cao to vạm vỡ, bên sườn đeo một thanh đao, oai phong凛冽. Phía sau hai người này khoảng chưa đến năm bước chân là một con tuần mã màu nâu, có điều ngồi trên lưng ngựa không phải chỉ có một người, mà là một đôi thiếu niên tuổi tác cũng gần tương đương nhau. Người ngồi phía trước, tay cầm roi quất ngựa khuôn mặt trắng trẻo, thần sắc lộ vẻ mỗi m刻; người ngồi phía sau dáng người mảnh khảnh, ốm yếu, mặt tròn mắt nhỏ, sắc mặt trắng xanh, vất va

vắt vẻo như thể chỉ miễn cưỡng ngồi được trên lưng ngựa, cơ hồ muốn ngã.

Ba con tuần mã, hai trước một sau, đi trên đường lớn của Đông môn, thực vô cùng bắt mắt, là tiêu điểm thu hút vô số những ánh mắt của người đi đường.

Người thanh niên mặc áo lam đi đầu vừa đi vừa ngẩng nhìn xung quanh, đôi mày liễu mác khẽ nhíu lại, thầm nghĩ: Nghe nói Trần Châu gặp đại hạn, nạn dân chết đói vô số, nhưng theo như quang cảnh trên đường lúc này thì dường như không có chỗ nào không ổn cả.

Chỉ thấy trên đường cái, hàng quán

san sát, thương lái lại qua, bách tính lố nhố đầy đường, tuy không sầm uất náo nhiệt như ở Đông Kinh, nhưng so với những châu phủ khác thì không có gì khác biệt. Có điều quan sát tỉ mỉ thì lại thấy nam nữ già trẻ đang đi trên đường hành vi tuy không có gì đáng ngờ, nhưng thần sắc trên khuôn mặt họ lại có chút gì đó kỳ quái, đượm vẻ đau thương.

Chàng thanh niên áo lam ghìim dây cương rồi xoay người nhảy xuống, chặn một thanh niên trẻ tuổi lại, khẽ thi lễ hỏi: "Vị tiểu ca này, xin hỏi...".

Lời còn chưa nói xong thì đã thấy cậu thanh niên kia xua tay, lắc đầu kêu lên:

"Đừng hỏi tôi, tôi... cái gì tôi cũng không biết cả".

Câu còn chưa nói hết thì cậu ta đã quay đầu chạy biến, như thể sau lưng có cơn đại hồng thủy hay loài mãnh thú nào vậy.

Chàng thanh niên áo lam không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc. Lại thấy đại hán với khuôn mặt ngăm đen cười ngửa phía sau mình quay người nhảy xuống, đi đến bên cạnh, cung kính hạ giọng hỏi: "Triển đại nhân, đây là?".

Chàng thanh niên áo lam khoát tay, lại chặn một người khác lại, nhưng lần này

còn chưa mở miệng hỏi thì người nọ đã lắc đầu rất mạnh rồi vội vã rời đi, để lại hai người họ ngơ ngác không hiểu gì.

Người ngồi trên con ngựa thứ ba thấy thế cũng nhảy xuống, đi đến bên cạnh hai người họ, khuôn mặt mang vẻ nghi hoặc. Chỉ còn cậu thiếu niên với đôi mắt dài nhỏ là không có hành động gì, nom cứ như thể bị rút hết xương cốt vậy, cậu ta nằm rạp trên mình ngựa, phều phào mở miệng hỏi: "Mấy vị đại nhân, nếu không phiền thì chúng ta có thể đến tửu lâu nghỉ ngơi một lát trước được không?".

"Kim Kiên!", đại hán mặt ngăm đen không vui nói: "Suốt dọc đường phiền

phức người mang đến cho chúng ta còn không ít sao, mới đi được mấy dặm lộ trình mà đã không chịu được thế hả?".

Người thanh niên trắng trẻo bên cạnh cũng nói: "Trương đại ca nói đúng, đường đường là một sai dịch của Khai Phong phủ, đã không biết cưỡi ngựa, lại còn ốm yếu như vậy, thật không biết người làm thế nào mà có thể được thăng lên làm bổ khoái nữa?".

Kim Kiên bám trên lưng ngựa, thâm lườm nguýt trợn mắt, nghĩ bụng:

Bà nó, không biết cưỡi ngựa có gì mà kỳ lạ chứ? Tôi đường đường là một

người hiện đại, sao có cơ hội mà tiếp xúc loại hình vận chuyển có hiệu suất thấp như vậy chứ, hừ hừ, cái chuyện cưỡi ngựa này không những có yêu cầu về kỹ thuật, thể lực mà còn cả độ chịu ma sát của da nữa... Ai mà có kỹ thuật cưỡi ngựa tuyệt vời nhất thì khẳng định phần da chỗ bàn tọa kẻ đó dày nhất... Ui da, thế này thì quả thực là muốn lấy mạng già của cái mông mình rồi...

Triển Chiêu liếc nhìn sắc mặt của Kim Kiên khẽ thở dài một cái rồi nói: "Chúng ta đến tử lâu nghỉ ngơi một lát, cũng tiện thể thăm dò tin tức".

"Triển đại nhân quả là cao kiến",

Trương Long, Triệu Hồ lập tức đồng thanh đáp.

Kim Kiên bên kia ho khan hai tiếng.

Ba người dắt ngựa đi về phía trước, không bao lâu sau thì thấy một tòa tửu lâu cao ba tầng với mái ngói cong cong và cột trụ đỏ thẫm, thực hoa lệ vô cùng, một biển hiệu đề chữ vàng được treo ngay chính giữa cửa lớn, trên đó trạm trổ ba chữ "Dục Lạc Lâu". Tửu lâu khí thế như vậy lại tọa lạc trên một giao lộ quá đông bình thường, đưa tới cảm giác có chút gì đó không ăn nhập.

Ba người lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau,

dắt ngựa đi tới trước cửa tử lâu. Tiểu nhị chạy việc vừa nhìn thấy họ liền vội vàng bước tới chào hỏi: "Ôi, ba vị đại gia, đường xá xa xôi tới đây, xin mời vào bên trong, xin mời".

Lời còn chưa hết thì đã nghe một giọng nói yếu ớt từ trên lưng ngựa truyền tới, thều thào: "Là bốn vị đại gia...".

Tiểu nhị bị dọa cho giật mình nhảy dựng lên, định thần nhìn lại thì thấy một thiếu niên ốm yếu như con ốc sên đang bò từ trên lưng ngựa xuống, loạng choạng đi vào cửa tử lâu.

Tiểu nhị kia cũng là kẻ sáng dạ liền

vội vàng sửa lại: "Ôi, tiểu nhân mắt mũi kèm nhèm không nhìn thấy đại gia, xin mời ngài vào trong".

Khóe môi Trương Long, Triệu Hồ có xu hướng bị kéo lên trên, giật giật rúm ró cả lại, họ chỉ nhướn mày không nói. Triển Chiêu thấy vậy chỉ đành bất đắc dĩ lên tiếng: "Tiểu nhị ca, hãy dắt ba con ngựa này xuống rồi cho chúng ăn cho bọn ta".

Tiểu nhị lập tức đáp ứng, gọi mã phu đến dắt ngựa đi, sau đó đưa ba người lên lầu hai của tử lâu.

Lúc này tuy đã tới trưa nhưng cả tử

lâu rộng lớn lại chỉ có lác đác vài khách ngồi rải rác, quang cảnh thật quá quạnh quẽ đìu hiu.

Bốn người ngồi ở góc đông nam, vừa hay gần cửa sổ, gió nhẹ hiu hiu đưa tới cảm giác cũng thật tự tại, thoải mái.

"Các vị đại gia nhìn thật lạ mắt, phải chăng là lần đầu tiên tới Trần Châu này?", tiểu nhị vừa lau bàn vừa hỏi.

Triển Chiêu không đáp ngay, chỉ trầm ngâm nhìn tiểu nhị một cái, rồi mới chậm rãi trả lời: "Nhãn lực của tiểu nhị ca đây thật không tồi, bốn người chúng tôi là thương nhân đi qua đây, muốn tìm một

nơi dừng chân chốc lát. Tiểu nhị ca có biết lữ quán nào gần đây không?".

Dứt lời, Triển Chiêu liền lấy từ trong người ra mấy văn tiền đặt lên bàn.

"Có, đương nhiên là có", tiểu nhị vừa nhìn thấy tiền lập tức bày ra gương mặt tươi cười đáp: "Ở ngay đầu phố này có khách điếm Dục Lạc, điều kiện cũng không tồi".

Triển Chiêu gật gật đầu, lại hỏi: "Chẳng hay hiện giờ đi tới đó liệu có còn phòng trống không?".

"Mấy vị đại gia xin hãy an tâm, nhất định là còn phòng. Ở Trần Châu này không nơi nào sánh được bằng chỗ đó, vả lại khách buôn đi qua đây thừa thớt, khách điếm tất nhiên là vắng khách rồi."

"Khách buôn qua đây rất thừa thớt ư, là vì sao vậy?"

Tiểu nhị nghe xong câu hỏi này, không khỏi có chút sững sốt, nhướn mày hỏi: "Vị đại gia này, ngài không biết thật hay là giả vờ không biết vậy, hiện giờ Trần Châu nào phải là mảnh đất lành cho thương nhân, mà nếu có khách buôn tới thì e rằng cũng chỉ là mua bán quan tài mà thôi".

Mọi người nghe xong không khỏi bàng hoàng.

Triệu Hồ buột miệng hỏi: "Quan tài ư?".

Tiểu nhị bỗng nhận ra mình vừa lỡ lời, liền vội vàng chuyển đề tài: "Các vị đại gia, muốn dùng thứ gì vậy?".

"Tiểu nhị ca mang lên vài món ăn nhẹ là được rồi". Triển Chiêu ôn tồn nói.

Đợi đến khi tiểu nhị rời đi, Trương Long thấp giọng nói: "Triển đại nhân,

ngài có cảm thấy Trần Châu này nơi nào cũng lộ ra vẻ quỷ quái khác thường không?".

Triển Chiêu lim dim mắt thưởng trà, lát sau mới đáp: "Triển mỗ cũng cảm thấy không bình thường".

Triệu Hổ vội nói: "Triển đại nhân, ngài thấy chúng ta nên tới nơi đâu để tra án?".

Trương Long trừng mắt lên nói: "Tất nhiên là điều tra từ nhà Trương Tụng Đức rồi. Triển đại nhân, ngài nói xem có đúng không?".

Triển Chiêu chưa vội đáp, mà đưa mắt nhìn sang Kim Kiên đang tỉ mỉ cầm trên mép bàn, hỏi: "Kim Kiên, người có ý gì không?".

Kim Kiên đã đuối đến hồn xiêu phách tán, đột nhiên lại nghe thấy Triển Chiêu hỏi, lại thấy bốn ánh mắt nóng bỏng bắn về phía mình thì vội vàng lấy lại tinh thần, ngồi thẳng dậy đáp: "Tại hạ cho rằng nên bắt đầu điều tra từ tửu lâu này".

Ba người còn lại đều sửng sốt.

Trương Long hạ giọng hỏi: "Kim Kiên, vì sao người lại nói ra những lời bấy bạ này?".

Kim Kiên liếc Trương Long một cái, thầm nghĩ: Vớ vẩn, nếu không nói như vậy, cứ theo như cái bọn yêu nghề, kinh nghiệp đã man máng mấy người, chắc chắn sẽ lật tung từng tấc đất của nhà Trương Tụng Đức ở Trần Châu này lên, tới lúc đó, há chẳng phải mình vô cớ bị liên lụy, bị hành chết sao? Vậy nên mới nói điều tra từ chỗ này, xem ra tương đối an toàn, chí ít mình cũng có được mấy khắc để nghỉ ngơi.

Bụng thì nghĩ thế, nhưng miệng thì tất nhiên không thể phát ngôn bừa bãi thế được. Kim Kiên đảo mắt, nhất thời nảy ra một ý bèn mở miệng nói: "Theo như

lời của Trương Phúc Tùng thì chứng cứ vô tội của Trương Tụng Đức, ngoại trừ đơn thuốc kia, quá nửa là phán đoán của lão về nhân phẩm thiếu gia nhà mình. Trương Phúc Tùng kia cứ nhất nhất nói Trương Tụng Đức là bậc chính nhân quân tử, không thể làm những việc thông dâm, hại người như thế, nhưng những lời ấy chẳng qua là lời nói từ một phía, sao có thể làm bằng chứng được?".

Những lời này vừa nói ra, ba người không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng Triệu Hổ vẫn không can tâm, hỏi tiếp: "Nếu đã như thế, lẽ nào tửu lâu này lại có thể tra ra manh mối gì ư?".

Kim Kiên nhướn mày, nói: "Trương Tụng Đức là một đại phu của Trần Châu phủ, hiện giờ lại bị nhốt trong ngục, bách tính Trần Châu tất sẽ bàn tán về chuyện đó, mà tửu lâu này, người ra vào vô số, là nơi tin tức xuyên suốt nhất, bắt đầu từ đây tất nhiên là có thể tìm được manh mối trong vụ án của Trương Tụng Đức, hoặc giả cũng có thể từ lời nói của dân chúng mà phán đoán được một, hai phần về nhân phẩm của Trương Tụng Đức".

"Nếu như vẫn không có cách nào làm rõ vụ án này thì phải làm thế nào?", Triệu Hổ cũng hỏi.

Kim Kiên nhún vai đáp: "Vậy chỉ còn

cách nửa đêm đột nhập vào đại lao, hỏi Trương Tụng Đức thôi".

Ba người nghe xong đều im lặng.

Trương Long, Triệu Hồ tuy lòng không phục nhưng nhất thời không có lời nào để phản bác. Triển Chiêu thì mang theo vẻ mặt tán thưởng, gật đầu.

Cho tới khi thức ăn được mang lên, mọi người đều trầm mặc, chẳng ai nói gì lảng lảng dùng bữa, có điều bất tri giác họ đều động tai lên, cố gắng nghe ngóng xung quanh, chỉ có mỗi mình Kim Kiền là chuyên tâm "đấu trí" với đám đồ ăn trước mặt.

Nhưng tửu lâu vốn rất rộng, khách nhân thì thừa thớt, lại ngồi phân tán khắp nơi, mấy người bọn họ nghe ngóng cả nửa ngày trời cũng chẳng có thu hoạch gì. Đương khi mọi người có chút sốt ruột, thì đột nhiên nghe thấy dưới lầu tiểu nhị cao giọng hô lớn: "Ôi, Bàng gia, ngài tới rồi, xin mời vào trong, bàn riêng của ngài đã chuẩn bị xong rồi".

Cùng với tiếng của tiểu nhị là tiếng lạch bạch lộp bộp của một đám người đang đi lên cầu thang, tiểu nhị đi trước dẫn đường, theo sau là năm, sáu người. Người đi đầu, thân hình cao hơn một trượng, vận trường bào bằng gấm, chân

đi giày da màu đen, mặt như cái bánh nướng, lông mày hình chữ bát, mắt thì híp, mũi thì to tướng đỏ như quả táo nằm chình ình ngay chính giữa mặt, ôm cái phụng phệ, chỉ thấy bụng mà chẳng thấy chân đâu, lắc lư leo lên lầu hai rồi ngồi xuống chỗ cách Triển Chiêu một bàn.

Năm người sau lưng hắn đều mặc trang phục của đầy tớ, cung kính đứng cạnh bàn.

"Bàng gia, hôm nay ngài muốn dùng gì?"

Bàng gia mở miệng lộ hai hàm răng vàng khè, nói: "Dọn lên một bàn theo lệ

cũ đi".

"Có ngay!", tiểu nhị đáp rồi nhanh nhẹn chạy xuống lầu.

Bàng gia kia ngồi cạnh bàn, vẻ như nhàm chán, hết nhìn đông rồi lại ngó tây, rồi thoáng một cái liền liếc đến bàn của Triển Chiêu.

Chỉ thấy hắn từ từ đứng dậy, lắc la lắc lư đi đến cạnh bàn của Triển Chiêu, đánh giá Triển Chiêu từ trên xuống dưới mấy lượt rồi mở miệng nói: "Mấy người các ngươi nom rất lạ mặt, là người từ nơi khác đến sao?".

Trương Long vừa nhìn đã biết kẻ này rất "đức hạnh" rồi, cảm thấy rất không thuận mắt, bất giác khẩu khí cũng gai góc lên vài phần: "Ông đây đến từ nơi nào còn không tới phiên người quản".

"Cái gì?", sắc mặt tên Bàng gia kia vụt biến đổi, cao giọng quát: "Người dám nói với ta những lời đó, người có biết ta là ai không?".

Trương Long hừ lạnh: "Ta quan tâm người là ai sao?".

"Hỗn xược!", một gã sai vặt đứng bên cạnh tên họ Bàng kia quát: "Đây chính là đại quản gia của Hầu gia phủ chúng ta,

được An Lạc hầu ban cho họ Bàng tên Đại - Bàng quản gia! mấy tên tiểu tốt không hiểu phép tắc quy củ các người còn không mau kính cẩn mà gọi một tiếng Bàng đại gia?!".

Kim Kiền vừa nghe vậy đã thấy vô cùng buồn cười, thiếu chút nữa thì phun toàn bộ cơm trong miệng ra, thầm nghĩ: Bàng đại gia? Còn là Bàng bụng lu^[2] nữa kia!

[2] Trong tiếng Trung, Bàng đại gia và Bàng bụng lu cách phát âm gần giống nhau.

Trương Long lại không có dây thần kinh hài hước nào đứng phắt ngay dậy

quát: "Chẳng qua chỉ là một tên quản gia coi công cho nhà họ Bàng, thế mà dám phách lối hung hăng thế sao?".

"Cái gì?", mấy tên sai vặt đứng xung quanh Bàng Đại lập tức xông đến bao lấy Trương Long, tên nào tên nấy mặt mũi hung tợn. Trương Long hiểu ngay tình huống, hai tay xiết chặt lại. Nhìn thấy hai bên chuẩn bị động thủ, Triển Chiêu này giờ im bất bỗng đứng bật dậy, chấp tay nói: "Bàng đại gia, chúng tôi chẳng qua là thương nhân thuận đường đi ngang qua đây, không hiểu phép tắc, mong ngài lượng thứ".

Những lời này vừa thốt ra, đừng nói

là Bàng Đại mà ngay cả Trương Long, Triệu Hổ cũng sửng sốt, Kim Kiên thì vội vàng bung chén trà lên uống một hơi cho thuận khí.

Bàng Đại nhất thời ngẩn ra, sau đó định thần lại nhìn kỹ người trước mặt.

Chỉ thấy người thanh niên này, có một đôi mắt đen lấp lánh như ánh sao, thân người thẳng như cây tùng đón gió, phong thái vững vàng tựa núi, thâm trầm như biển, kiếm tuệ đung đưa trong gió, bức tranh ấy quả là hữu tình vô hạn.

Bàng Đại ngây ngẩn nhìn Triền Chiêu hồi lâu, đột nhiên hần rút ra một cái quạt,

chẳng biết là lôi ra từ đâu nữa, phạch một cái xòe quạt ra, vẽ mặt mờ ám đi tới cạnh Triển Chiêu, lả lơi nói: "Vị tiểu ca này, không biết có hứng thú tới phủ Hầu gia vui chơi một chuyến không?".

"Phụt..."

Cơm cùng nước trà từ miệng Kim Kiền thẳng tắp một hàng bay tới đậu trên mặt Bàn Đại.

Về phần Bàn Đại thì khuôn mặt dính đầy những hạt cơm, nước trà nhỏ tong tỏng xuống từ khuôn mặt núc ních những thịt của hăn, dáng vẻ nom vô cùng tức cười.

Thế nhưng, lúc này Kim Kiên lại không cười nổi, mà Trương Long, Triệu Hồ cũng thế, cười không được giận chẳng xong, còn đám trợ thủ của Bàng Đại cũng không có vẻ gì là phần nộ. Hiện giờ, vẻ mặt của tất cả chỉ thể hiện có một thứ, đó là - cực kỳ hoảng sợ.

Áo tuyền một màu lam kia xưa nay luôn ôn hòa bình tĩnh, nhưng lúc này lại như bầu trời âm u trước trận cuồng phong mưa tuôn xối xả, mây đen cuộn cuộn nổi lên không ngừng; đôi môi lúc nào cũng mang một màu sắc hồng sáng ấm áp thì giờ đây lại trở nên tím tái, gân xanh hằn trên mu bàn tay cầm kiếm, còn

vỏ kiếm thì kêu lạch cách không ngừng.

Mọi người chỉ cảm thấy cơn cuồng phong trước mắt đang âm ào nổi lên, bỗng cái bóng màu lam lóe lên như chớp giật, đến khi định thần lại, Bàng Đại đã nằm ngay đơ đúng chữ "đại^[3]", hai mắt trắng dã, nằm nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

[3] Chữ đại (trong ngoặc là từ tiếng Hán), từ tượng hình chỉ một người đang dang hai tay hai chân.

Hoàn toàn yên lặng.

Đột nhiên, một gã sai vặt hô hoán kêu

lên: "Cứu với, Bàng đại gia bị giết rồi!".

Sau đó, những tiếng tri hô kêu cứu cứ liên tiếp vang rền.

"Bàng đại gia, Bàng đại gia..."

"Người đâu, mau đi báo quan..."

...

Hiện trường vô cùng hỗn loạn, còn ba người Kim Kiên, Trương Long, Triệu Hồ lại ngẩn ra đứng yên tại chỗ, mắt mở to nhìn bóng dáng màu lam u ám khiến người ta sợ hãi kia, do dự không biết có

nên tiến lên không.

Đúng lúc mọi người đang lúng túng khó xử thì đột nhiên phía sau cầu thang vang lên những tiếng bước chân rầm rập, mấy nha dịch mặc sai phục vừa chạy lên vừa quát lớn: "Kẻ nào, kẻ nào báo quan?".

Trong số đó có một gã nha sai tinh mắt, liếc một cái đã nhìn thấy Bàng Đại nằm thẳng đơ trên đất, nhất thời luống cuống, càng quát to hơn nữa: "Kẻ nào, rốt cuộc là kẻ nào đã thương Bàng đại gia?".

Mấy gã sai vặt nhìn thấy quan sai liền

như thấy được người nhà mình, đều chạy tới, nhất tề chỉ về phía bốn người Triển Chiêu, dị khẩu đồng thanh kêu lên: "Chính là bọn chúng!".

Nha sai lập tức xông tới bao vây họ lại.

Kim Kiền thấy tình hình không ổn, đang tính bỏ chạy thì bỗng thấy chân cứng lại, cho dù là nửa bước cũng không tài nào nhúc nhích nổi.

Kim Kiền kinh sợ, quay phắt sang nhìn Triển Chiêu. Chỉ thấy Tiểu Miêu, chẳng có tí xíu nào là phần nô cả, vẫn là Nam hiệp ôn hòa nho nhã như trước, có

điều giữa mi tâm hiện lên vẻ hài lòng vì đã đạt được ý đồ.

Kim Kiên thầm kêu khổ không thôi, chỉ có thể giương mắt lên mà nhìn Trương Long, Triệu Hồ thể hiện thần uy đột phá vòng vây, mở đường máu xông ra ngoài. còn chính mình thì bị điểm huyết không tài nào nhúc nhích được cùng với Tiểu Miêu chẳng may phản kháng bị đám bồ khoái áp giải ra khỏi tử lâu, vô cùng rõ ràng, điểm đến chính là đại lao của phủ nha.

Đương nhiên, Kim Kiên cũng không bỏ qua ánh mắt đầy thâm ý của Trương Long, Triệu Hồ liếc nhìn Triển Chiêu

trước khi rời đi.

Hồi bốn

Tại nhà giam phủ nha thẩm Tụng Đức.

Kinh hoàng nghe chuyện Hầu gia Trần Châu.

Đại lao của phủ nha Trần Châu, ánh sáng mờ mờ, ẩm ướt ghê người. Nhà giam tổng cộng có một trăm ba mươi phòng, trong đó nhà giam nam có tám

mười phòng, nhà giam nữ có năm mười phòng, mỗi bên đều có lao đầu, ngực tốt canh giữ đông vô số kẻ, mặc dù không thể sánh với khí thế uy nghiêm, thâm trầm của đại lao Khai Phong phủ, nhưng cũng coi như canh phòng chặt chẽ.

Trong dãy nhà lao của nam này có mười gian dành cho nữ tù, mà phạm nhân bị giam trong đó đều mang trọng tội, thế nên canh gác cũng cẩn mật hơn mấy phần. Hôm nay, trong tử lao này lại có hai người mới bị giam vào, bất luận thế nào vẫn có chút kỳ lạ và đột ngột.

Một người là nam tử mặc áo lam tuần tú nhỏ nhẽ, kẻ còn lại là một thiếu niên

gầy gò mảnh khảnh, tuy không thể sánh được với nam tử áo lam tuần nhã kia nhưng cũng coi như là mặt mày thanh tú.

Hai người chân trước vừa mới bước vào phòng giam, chân sau đã có mấy ngục tốt lấy dây xích to bằng cổ tay quấn vòng tầng tầng lớp lớp trên cửa rồi khóa lại, khí thế oai nghiêm tột bậc.

Nhưng hai người đó lại chẳng chút để ý. Nam tử áo lam chỉ hơi nhướn mày rồi tìm một chỗ ngồi xuống, còn thiếu niên kia, tuy rằng mặt mày có chút sầu não lo lắng, có chút bất đắc dĩ than thở, nhưng cũng chẳng có vẻ gì là tuyệt vọng cả.

"Hai tên tiểu tốt ăn gan hùm mật gấu kia, lần này nhất định sẽ cho các người bò lê bò càng!"

Ngục tốt buông lời hăm dọa rồi phẫn nộ bỏ đi.

Đợi đến khi ngục tốt đi xa, thiếu niên kia đã ngồi trên đất, thở dài một cái, bất đắc dĩ mở miệng nói: "Tiểu nhân nói này Triển... Khu Triển đại gia, hiện giờ ta đã vào tử lao rồi, ngài có cao kiến gì không?". Còn bụng thì nghĩ: Hai lần rồi, đã hai lần rồi! Chưa đầy ba tháng, mình đường đường một người hiện đại, vậy mà phải vào nhà lao nghỉ mát tận hai lần.

Hừ hừ, cho dù nhà lao có cung cấp cơm miễn phí, nhưng cũng đâu cần phải vào thăm thường xuyên như thế chứ...

Người áo xanh không đáp, chỉ chậm rãi đứng dậy, yên lặng nhìn phạm nhân trong tử lao xung quanh.

Trong tử lao này, phạm nhân gầy gò như que củi, thần sắc uể oải, ánh mắt thì lơ đãng. Trong nhà giam bên cạnh, có một người đang cuộn mình trong góc tường, mặc áo tù nhân, tóc tai tán loạn, nhưng nhờ vào chút ánh sáng âm u thì thấy người nọ tướng mạo rất tuấn tú, ngũ quan đoan chính, giữa mi tâm còn ẩn hiện vẻ thư hương, chẳng ăn nhập gì với không

khí trong tử lao này cả.

Triển Chiêu đi đến chân song bên hông nhà giam, ngồi xổm xuống, nói với người trong phòng giam bên cạnh: "Vị huynh đệ này, không biết nên xưng hô với huynh như thế nào?".

Người trong phòng giam bên cạnh tựa hồ không nghe thấy, mắt cũng chẳng buồn chớp lấy một cái.

Triển Chiêu ngừng một lát, lại nói: "Huynh đệ, tiểu đệ tên gọi A Chiêu, hôm nay chúng ta gặp nhau trong nhà giam này, cũng coi như là có duyên, huynh đệ cũng nên cho biết tên gọi chứ".

Người nọ vẫn im lặng không đáp.

Kim Kiên ở cạnh thấy thế thì phì cười, nghĩ bụng: Tiểu Miêu bình thường đều được người bên cạnh bắt chuyện, hiện giờ lại phải đi bắt chuyện với người khác, e là tỉ lệ thành công không cao.

Triển Chiêu nghe thấy tiếng cười nhạo của Kim Kiên bèn quay phắt lại, đôi con ngươi đen láy sáng quắc bắn thẳng đến khiến Kim Kiên giật mình chột dạ.

"Khụ...", Kim Kiên ho khan hai cái, cào cào đầu, đứng dậy, đột nhiên hướng

ra phía ngoài phòng giam kêu lớn:
"Người đâu, ông đây muốn uống nước,
còn không mau bung nước qua đây?!".

Tiếng kêu này, nhất thời dọa cho
chúng nhân trong tử lao sợ đến nhảy
dựng lên. những kẻ bị giam trong tử lao
này, kêu oan có, gào thét hăm dọa giết
người có, khóc lóc kể lể đến không chịu
nổi có, nhưng chẳng có ai to gan lớn mật
dám sai bảo ngục tốt bung nước tới hầu
hạ bao giờ.

Người trong nhà giam bên cạnh cũng
kinh ngạc, chậm rãi quay đầu nhìn Kim
Kiên.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân từ xa đi tới gần, hai ngục tốt xông tới, quát lớn: "Kẻ nào, tên khốn nào ở trong này kêu gào?".

Kim Kiên thấy có người tới, lập tức như biến thành người khác, vừa gật đầu vừa cười nói: "Hai vị ngục tốt đại ca, tiểu đệ có hơi khát nước, phiền hai vị đại ca mang chén nước tới cho tiểu đệ".

"Dựa vào người?! ", một tên ngục tốt cười khẩy nói: "Ta có nước cũng đem cho lợn, cho chó chứ không đem cho người!".

Kim Kiên nghe vậy lớn tiếng tranh

luận: "Người nói cái gì, cho dù ta có bị giam vào đại lao thì cũng là con người!".

"Con người? Phạm nhân bị giam vào đây đều không bằng chó lợn!", ngục tốt cũng cao giọng quát.

Khóe miệng Kim Kiên giật giật, cố kìm nén lửa giận, sau đó nói: "Hai vị, không cần phải nói khó nghe như thế, tôi chẳng qua chỉ là muốn xin chén nước uống mà thôi...".

"Câm mồm!", hai tên ngục tốt đột nhiên rút cây roi đeo bên hông ra, hướng tới bàn tay đang nắm chần song cửa của Kim Kiên quật tới.

Kim Kiên cảm thấy trước mắt như có hai cơn gió màu đen quét qua, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một luồng công lực phía sau lưng kéo lùi, rồi lại nghe thấy hai tiếng "chát, chát", khi roi da quét lên chân song, còn bản thân mình thì đã được Triển Chiêu kéo về phía sau một cách an toàn.

Hai tên ngục tốt thấy mình quét roi trượt, đầu đã chịu bả qua, vừa mới bước lên định chửi bới hăm dọa thì đột nhiên toàn thân phát run. Định thần lại nhìn kỹ, chỉ thấy nam tử áo lam kia, sắc mặt sa sầm, đôi con ngươi đen láy sáng quắc đang trừng trừng nhìn chúng, cứ như có

thiên quân vạn mã đang ở trước mặt vậy.

Hai tên ngục tốt giật mình hoảng sợ, toàn thân run cầm cập, đưa mắt nhìn nhau, cố làm ra vẻ bình thường, thu lại roi, nói: "Hôm nay ông đây tâm tình rất tốt, không so đo với tên nhóc nhà người nữa!", nói xong, hai tên te tái chạy khỏi tử lao.

Kim Kiên trốn ở sau lưng Triển Chiêu, đưa tay lên lau mồ hôi lạnh túa ra trên trán, thầm nghĩ: Kế "đột kích bất ngờ giành chiến thắng" suýt nữa thì đã thành "khổ nhục kế". Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, cũng may là phản ứng của Tiểu Miêu cực nhanh, không thì hai tay mình

đã gặp họa rồi.

Triển Chiêu từ từ quay người, có chút không vui nhìn Kim Kiên, vừa mới mở miệng định nói thì lại nghe thấy tiếng của người ở nhà lao bên cạnh: "Vị tiểu huynh đệ này, cậu hà tất phải chịu khổ như thế?".

Triển Chiêu thấy người nọ mở miệng thì sững sốt, Kim Kiên cũng có chút kinh ngạc, thậm chí lảo bầm: Không ngờ được cái mưu kế bỏ đi của mình thế mà cũng có vài phần tác dụng.

Triển Chiêu nhìn Kim Kiên một cái, tiến lên vài bước, nói với người ở phòng

giam bên cạnh: "Vị tiểu huynh đệ này của tại hạ, trước giờ nói năng có hơi quái dị một chút, chẳng ngờ rằng hôm nay bị giam trong tử lao này rồi mà ăn nói vẫn không chừng mực đến thế".

Da mặt Kim Kiên giật giật, thầm nghĩ: Cái con mèo thối không có lương tâm này, tôi đây tốt bụng giúp anh, thế mà anh lại dám qua cầu rút ván, giờ anh lại đi kể lể trách ngược lại tôi cơ đấy.

Người ở phòng giam bên cạnh lại lắc đầu, nói: "Vị tiểu huynh đệ này tính tình thẳng thắn, tại hạ khâm phục vô cùng".

Triển Chiêu ngồi xếp bằng dưới đất,

tiếp tục nói: "Huynh đệ, tại hạ thấy những lời ăn tiếng nói của huynh rất lễ độ, nhã nhặn, không biết huynh phạm tội gì mà bị giam trong tử lao này?".

"Chúng nói tại hạ đã giết người."

"Huynh đã giết người?"

Người nọ chậm rãi lắc đầu nói: "Tại hạ vốn là một đại phu, trước giờ chỉ biết cứu người sao có thể giết người được chứ?".

Triển Chiêu nghe thế lòng liền hiểu rõ, lại nói: "Thì ra huynh đệ là một đại

phu".

Người nọ gật đầu: "Nhà tại hạ mấy đời hành nghề y, đến đời của tại hạ, tuy cha mẹ mất sớm, nhưng nhờ vào những y thư tổ truyền, y thuật của tại hạ coi như có chút thành tựu, hành y cho tới nay cũng xem là có chút danh tiếng".

"Nói như thế thì, huynh đệ không còn người thân sao?"

"Còn có một lão bộc...", nói đến đây, người nọ thở dài, ai oán nói: "Nay tại hạ đã bị giam trong đại lao, cũng không biết Phúc Tùng...haizz...".

Triển Chiêu nghiêng người về phía trước hỏi: "Phúc Tùng trong lời của huynh đệ có phải là lão bộc của nhà huynh?".

Người nọ gật gật đầu, đáp: "Đúng vậy, Phúc Tùng đã nuôi nấng tại hạ từ nhỏ cho tới lúc trưởng thành, hai người tại hạ tuy tiếng là chủ tớ, nhưng tình như cha con, nương tựa lẫn nhau. Nay tại hạ bị khép vào tử tội, sau này Phúc Tùng làm sao cô độc sống một mình được đây".

Nói rồi, nét mặt người nọ đượm vẻ thê lương, buồn bã, hai mắt rung rung những lệ.

Triển Chiêu và Kim Kiền thấy vậy liền hiểu rõ, người trước mắt họ cố nhiên là Trương Tụng Đức.

Triển Chiêu nhúu đôi mày liễu mác lại, ngừng một lát mới nói: "Không biết người bị hại trong tội danh sát nhân của huynh là ai?".

"Là Hoàng Đại Hồ, làm nghề đồ tể trong thành."

"Hoàng Đại Hồ vì có gì mà chết?"

Trương Tụng Đức thở dài nói: "Là do

uống thuốc của tại hạ, trúng kịch độc mà chết".

"Kịch độc?"

"Là thạch tín."

Triển Chiêu nghe vậy, lên từ từ đứng dậy, đi ra giữa phòng giam, đưa lưng về phía Trương Tụng Đức nói giọng nghi hoặc: "Hoàng Đại Hổ đúng thực là uống thuốc của huynh nên mới trúng độc mà chết?".

"Đúng thế..."

Triển Chiêu đi vài bước rồi đột nhiên cao giọng hỏi: "Đúng thực là do huynh hạ độc?".

Trương Tụng Đức bị giọng nói của Triển Chiêu làm cho giật mình, đáp theo phản xạ: "Đương nhiên là không phải!".

"Vậy huynh có từng nghĩ tới, thê tử của Hoàng Đại Hổ hạ độc giết chồng không?"

"Đương nhiên cũng không thể có chuyện đó!"

"Huynh dựa vào đâu mà dám chắc

như thế?"

"Thu Nương không phải là hạng người đó!"

Triển Chiêu từ từ quay người lại, nhìn kỹ Trương Tụng Đức, trầm giọng nhắc lại: "Thu Nương?".

Lúc này Trương Tụng Đức mới cảm thấy mình đã lỡ lời, vội sửa lại: "Là thế tử của Hoàng Đại Hổ... Hoàng thị. Bởi tại hạ từng trị bệnh cho Hoàng Đại Hổ một thời gian, đối với Hoàng thị cũng có vài phần giao tình, nhất thời lỡ lời...".

"Có giao tình ư?", Triển Chiêu nheo mắt, trầm ngâm giây lát rồi đột nhiên cao giọng, lớn tiếng quát: "Chính bởi huynh nhân lúc trị bệnh cho Hoàng Đại Hổ mà có tư tình với Thu Nương, Hoàng thị, nên mới âm mưu cùng Thu Nương hạ độc hại chết Hoàng Đại Hổ?!".

"Đương nhiên không phải, tình cảm giữa tại hạ và Hoàng thị, chẳng qua là tình tỷ đệ, sao có thể có tư tình?!"

"Nếu không phải là hai người giết người, vậy thì Hoàng Đại Hổ bị kẻ nào sát hại?"

"Nếu như tại hạ biết thì đã không bị

người ta vu oan giá họa, đã không bị nhốt vào nhà lao thế này!" Nói xong mấy câu này, Trương Tung Đức mới cảm thấy không đúng, lời lẽ của nam tử áo lam này sao lại giống như quan phủ thẩm vấn phạm nhân vậy? Lại nhìn kỹ người áo lam này, một thân chính khí lẫm liệt bao trùm, đâu có chỗ nào giống với loại người làm điều gian phạm pháp được, ngược lại còn có vài phần hiệp khí trên giang hồ, ẩn hiện vài phần khí thế tôn nghiêm của quan gia nữa. Trương Tung Đức nhất thời sinh lòng nghi hoặc, ngừng một lát nghi ngờ hỏi: "Vị huynh đệ này, tại hạ thấy huynh khí độ bất phàm, vì sao lại bị giam vào đây?".

Lúc này Triển Chiêu đang suy xét tình tiết vụ án, trầm ngâm không đáp.

Trương Tụng Đức lại càng cảm thấy không ổn, ánh mắt lướt sang Kim Kiền.

Kim Kiền thấy vậy, đành phải hòa hoãn trả lời: "Hai chúng tôi vốn cũng có chút danh tiếng trên giang hồ, cũng bởi đả thương quản gia của An Lạc phủ tại tửu lâu nên mới bị bắt giam vào đây".

Trương Tụng Đức nghe nửa câu đầu, nghi hoặc trong lòng đã xua tan đi vài phần, nhưng vừa nghe đến nửa câu sau liền kinh ngạc kêu lên: "Cái gì?! Hai người đả tội với người của Hầu gia

phủ?".

"Đúng thế, chẳng qua chỉ là giáo huấn một tên quân gia, thế mà lại bị bắt giam vào tử lao", Kim Kiên nhún vai đáp.

Trương Tụng Đức lắc đầu, thở dài nói: "Xem ra hai vị là người từ nơi khác đến, không biết tình trạng của Trần Châu này rồi".

Triển Chiêu và Kim Kiên nghe vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên. Triển Chiêu hỏi: "Lẽ nào Trần Châu có điều gì không thể để cho người khác biết?".

Trương Tụng Đức nhìn hai người họ đáp: "Sau khi hai vị vào thành, thấy tình hình nơi này như thế nào?".

"Tuy không sánh được với sự phồn hoa náo nhiệt của Đông Kinh Biện Lương nhưng cũng xem là yên ả, thư thái."

"Hai vị huynh đệ, hai vị bị lừa rồi!"

"Bị lừa?" Triển Chiêu nghe vậy vội hỏi: "Lời này của huynh phải hiểu thế nào?".

"Trần Châu này năm ngoái cả năm đại

hạn, mùa màng thất thu, bách tính chết đói nhiều vô kể, nhưng An Lạc hầu, không biết vì nguyên nhân gì, lại cấu kết với quan phủ, đem chuyện hạn hán giấu kín, không bẩm báo lên trên, đã thế còn bắt dân chúng đói khổ nguy tạo cảnh phố thị phồn hoa để lừa gạt các quan viên, những khách lữ hành đi ngang qua, đề phòng tình hình hạn hán bị lộ ra ngoài. Huynh xem những phạm nhân bị giam trong tử lao này, đa phần là do không nguyện ý tiếp tay cho hành động đó của Hầu gia nên mới bị phán tội chết."

Những lời này vừa nói ra, Triển Chiêu, Kim Kiên bỗng thấy bàng hoàng kinh hãi.

"Những lời này là thật?!", Triển Chiêu cao giọng hỏi.

"Nếu huynh đài không tin, có thể hỏi những người trong nhà lao này."

Triển Chiêu nghe vậy liền hướng phạm nhân xung quanh phòng giam hỏi từng người một. không ngoài dự đoán, câu trả lời của tất cả đều giống y như lời của Trương Tụng Đức.

Về phần Triển Chiêu, đôi mày liễu mác nhú chặt, đôi mắt hổ mở lớn trừng trừng, hai tay xiết chặt lại khiến những

khớp xương kêu rắc rắc.

Kim Kiên thâm tặc lưỡi, nhưng lòng cũng có chút khó hiểu: Theo lý mà nói, hạn hán vốn là thời cơ tốt để nhân lúc "cháy nhà mà hôi cửa", ấy vậy mà An Lạc hầu lại đem tình hình hạn hán giấu nhẹm đi không báo, quả thực là kỳ lạ.

Bên này Kim Kiên còn đang băn khoăn, thì đã nghe Trương Tụng Đức nói tiếp: "Không chỉ như thế, mà An Lạc hầu còn lập Nhuyễn Hồng đường, đem tất cả những nữ tử có nhan sắc ở Trần Châu nhốt trong đó để chơi đùa thậm chí, thậm chí...".

"Thậm chí cái gì?!", hai mắt nghiêm nghị, giọng nói chứa đầy chính khí, Triển Chiêu hỏi.

Khuôn mặt Trương Tụng Đức co rúm lại, hồi lâu sau mới nói: "Thậm chí, An Lạc hầu còn sai người đưa các danh y từ khắp nơi vào phủ, tiếng là chẩn bệnh, kỳ thực là bào chế xuân dược cho An Lạc hầu nhằm hại các nữ tử. Ngay cả tại hạ cũng bị nô bộc của Hầu phủ mời đến, có điều đã bị những lời lẽ nghiêm khắc của tại hạ cự tuyệt ngay từ ngoài cổng".

Triển Chiêu vùng thiết quyền lên, đâm một cái thật mạnh lên vách tường phòng giam.

Lúc này Kim Kiên cũng thấy phần nộ, phải vỗ ngực hồi lâu mới đè nén được cơn giận trong lòng, thầm nghĩ: Chẳng trách Hầu gia lại đem chuyện hạn hán giấu không báo. Nếu báo tình hình hạn hán lên trên, triều đình tất sẽ cử người phát lương thực cứu trợ, đến khi đó, chiêu trò trong Nhuyễn Hồng đường tất sẽ bị lộ ra, hừ... Cái tên An Lạc hầu này lại dám vì dục vọng cá nhân mà cả gan làm bậy như thế, thực là đáng hận vô cùng.

Trương Tụng Đức nhìn nét mặt của hai người, thở dài một cái, bất đắc dĩ nói: "An Lạc hầu ỷ vào thân phận quốc

cửu, làm mưa làm gió, hoành hành ngang ngược, hai vị lần này lại đắc tội với người của phủ Hàu gia, e là tính mạng cũng khó bảo toàn. Hai người nên sớm liên lạc với người nhà, chuẩn bị hậu sự, trên đường xuống cửu tuyền ba người chúng ta cũng coi như có bầu có bạn".

Triển Chiêu dần bình tĩnh lại, ngược mắt nhìn Trương Tụng Đức nói: "Cái gọi là đạo trời soi xét chính là ác giả ác báo, An Lạc hầu làm nhiều điều ác, lúc này báo ứng đã tới ngay nhãn tiền rồi! Huynh đệ cũng không cần phải bi quan quá, nếu quả thực huynh đệ bị hàm oan, chân tướng vụ án của huynh tất sẽ có ngày được sáng tỏ".

Trương Tụng Đức nghe vậy lại khẽ cười buồn, nói: "Cái gì mà ác giả ác báo, tuy huynh đệ nói như thế, nhưng hai người bọn huynh lúc này chẳng phải cũng đang bị nhốt trong lao ngục đó sao?".

Triển Chiêu khẽ nhướn mày, khoe môi hơi nhếch lên, ôm quyền nói: "Huynh đệ, tiểu đệ còn có việc quan trọng phải làm, xin cáo biệt tại đây, hai người chúng ta vốn có duyên, tất sẽ có ngày gặp lại".

Những lời này vừa thốt ra, đừng nói là Trương Tụng Đức ngăn người sừng sốt mà ngay cả Kim Kiên cũng ngu ngơ

không hiểu gì.

Triển Chiêu bước vài bước đến cửa phòng giam đang bị khóa chặt, đưa tay nắm lấy chấn song bằng gỗ, cánh tay khẽ lay động, một làn khói nhẹ bay lên. Mấy chấn song bằng gỗ trên cửa nhà giam bỗng nhiên gãy vụn, rắc rắc, rộp rộp, mặt gỗ lả tả rơi xuống.

Trương Tụng Đức liền ngẩn ngơ, những phạm nhân khác trong nhà lao cũng kinh hoàng thất sắc. Cầm của Kim Kiên thì rơi cái bẹp trên đất.

Triển Chiêu xoay người thi lễ qua với Trương Tụng Đức, lại nói với Kim Kiên:

"Đi".

Dứt lời, dưới chân phát lực, nhảy vọt ra ngoài.

Kim Kiên vội nhặt lại cái cầm của mình, nhanh chóng phi theo sau.

Hai bóng người tựa như ảo ảnh, chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

Đề lại mọi người trong tử lao ngơ ngác sững sờ hồi lâu, rồi có người bỗng quỳ xuống, chắp hai tay lại hô to: "Phật tổ hiển linh, chúng ta được cứu rồi, Trần Châu được cứu rồi...".

Về phần hai người Triền Chiêu và Kim Kiên khi xông ra khỏi tử lao, ngực tốt phụ trách canh gác thậm chí còn không cả phản ứng lại thì đã bị Triền Chiêu dùng đầu ngón tay cách không điểm huyết, bất tỉnh nhân sự. Hai người một đường chạy thẳng ra khỏi nhà giam mà không gặp phải một chút ngăn trở nào, quả thực có thể gọi là thần không biết, quỷ không hay.

Kim Kiên vừa chạy vừa xúc động bùi ngùi, thâm nhủ: May mà Tiểu Miêu là con người nguyên tắc khổ hạnh, nếu Tiểu Miêu cũng tham tiền giống mình thì với thân thủ này, đảm bảo thời Bắc Tống sẽ xuất hiện một "thần trộm" đại danh鼎鼎

đỉnh.

Cho đến khi hai người ra đến cửa nhà lao, Kim Kiên nhìn thấy trăng non treo trên đỉnh đầu, hít thật sâu một hơi: Không khí tự do thật trong lành, vừa ngửi vào cả người liền thư thái thoải mái.

Kim Kiên còn đang say sưa, ngây ngất thì thấy thân hình Triển Chiêu bỗng chuyển động, hướng về phía nhà giam nữ mà chạy.

Kim Kiên giật mình, vội vàng đuổi theo Triển Chiêu, gấp gáp hỏi: "Triển đại nhân, chúng ta đi đâu?".

Triển Chiêu không buồn quay đầu lại
đáp: "Đến nhà giam nữ, thăm dò Hoàng
thị".

Kim Kiền nhất thời kinh hãi, lập tức
dừng ngay cước bộ, xoay người chạy ra
phía ngoài, thầm nghĩ: Tiêu rồi, tiêu rồi,
con mèo này ngồi nhà lao thành nghiện
mật rồi, ngồi nhà giam nam xong còn
chưa đã nghiện, lại đòi đi nhà giam nữ
cho đủ bộ. Mình đây vẫn là không nên
quấy rầy nhã hứng của Triển đại nhân, về
trước cho lành.

Nhưng Kim Kiền còn chưa chạy được
mấy bước đã thấy cổ áo bị níu chặt lại,
còn bản thân nàng thì bị một luồng lực

mạnh mẽ kéo trở lại.

Kim Kiên cố sức quay đầu, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy hai cái tai mèo đang đỏ lựng lên.

"Kim Kiên, tuy ngươi là thân nam nhi, nhưng dù sao vẫn chưa thành niên, đến nhà giam nữ tìm người vẫn thích hợp hơn Triền mỗ..."

"Khụ khụ...", Kim Kiên bị nghẹt, thiếu chút nữa là không thở nổi, dờ khóc dờ cười, thậm kê: Lãng nhằng cả nửa ngày trời, hóa ra Tiểu Miêu chớp mình tới nhà lao ngồi tù lại là vì nguyên nhân như vậy... Trời ạ...

Hồi năm

Tại Nhuyễn Hồng đường Thu Nương kêu oan.

Vì báo tin Trương Triệu phải hồi kinh.

Bên ngoài cửa nhà giam nữ của phủ nha Trần Châu, một đám ngục tốt bị Triền Chiêu điểm vào hôn huyết mà mê man nằm la liệt dưới đất. Chỉ còn một tên ngục tốt vẫn trong trạng thái tỉnh táo,

có điều hẳn đang bị thanh Cự Nguyệt kê cổ, thực chỉ muốn ngắt như đồng bạn cho xong.

Khuôn mặt Triển Chiêu quá sức lạnh lùng, sắc mặt đen sì quả thực có thể sánh được với Bao đại nhân của Khai Phong phủ.

“Người vừa nói cái gì?”

Ngực tốt bị thanh Cự Nguyệt kê cổ sắc mặt trắng bệch, cứ run lập cập mãi mới lập lại được câu mình vừa nói: “Tiểu... tiểu nhân nói là trong đại lao không có nữ phạm nhân nào tên là Thu Nương cả”.

Cự Khuyết thoáng động lại càng gí sát vào cổ hần thêm vài phần.

“Người nhớ kỹ lại xem, nữ phạm nhân đó là Hoàng thị, Thu Nương, bị phán tội thông dâm mà đưa vào đây”.

Toàn thân ngực tốt run lẩy bẩy, run giọng nức nở nói: “Vị... vị anh hùng này, trong... trong đại lao quả thực không có nữ phạm nhân nào tên gọi Thu Nương cả”.

Triển Chiêu nghe vậy, đôi mày liễu mác càng nhúu chặt, bất giác nhìn Kim Kiên.

Kim Kiên cũng vô cùng khó hiểu, lắc lắc đầu.

Triển Chiêu đánh giá tên ngục tốt trước mặt mình mấy lần, thấy hắn bị dọa cho mồm miệng cứng đờ cả ra, không thể nào có gan mà bịa chuyện được, mới thu lại thanh Cự Khuyết, suy nghĩ một lát rồi tiếp tục hỏi: “Vậy người có biết gì về vụ án Trương Tụng Đức hạ độc hại chết Hoàng Đại Hồ không?”.

Ngục tốt thấy lưỡi kiếm sắc bén đã cách xa cái cổ của mình thì thở phào một tiếng, nhưng cũng không dám làm trể nải chuyện của vị anh hùng trước mặt, vừa nghe thấy câu hỏi liền vội vàng đáp:

“Có... có biết, vụ án này hầu như ai ở Trần Châu cũng đều biết”.

“Vậy người có biết thê tử của Hoàng Đại Hồ không?”

“Thê tử của Hoàng Đại Hồ...”, ngực tốt ngấm nghĩ một lát rồi đột nhiên cao giọng nói: “Ai da, tiểu nhân nhớ ra rồi, thê tử của Hoàng Đại Hồ tên gọi Thu Nương, chẳng là người mà anh hùng hỏi chính là cô ta?”.

Triển Chiêu gật đầu nói: “Cô ấy đã bị phán tội thông dâm, theo lý thì phải bị giam ở đây chứ”.

Ngục tốt lắc đầu đáp: “Anh hùng, nếu người mà ngài tìm chính là cô ấy thì ngài đã tìm nhầm chỗ rồi, ngài phải tới Nhuyễn Hồng đường mà tìm mới đúng”.

Triển Chiêu ngẩn người: “Nhuyễn Hồng đường?”.

“Đúng thế, mặc dù Thu Nương bị phán tội thông dâm nhưng vừa mới bãi đường thì đã bị người của phủ Hầu gia đưa đi rồi, căn bản không hề bị giam trong đại lao”.

“Cái gì?!”

Lúc này không phải giọng Triển Chiêu nữa mà là tiếng kêu đầy kinh ngạc của Kim Kiên.

Ngục tốt cho rằng Kim Kiên không tin, liền vội vàng tiếp lời: “Vị... vị tiểu anh hùng này, tiểu nhân tuyệt đối không dám dối gạt ngài, cô Thu Nương đó đáng vẻ vô cùng xinh đẹp, ắt hẳn đã bị An Lạc hầu nhìn trúng, nên nói chuyện với tri phủ đại nhân và đưa cô ta đi cũng chưa biết chừng”.

Kim Kiên đánh mắt sang Triển Chiêu, chỉ thấy hai mắt Triển Chiêu ẩn chứa nộ khí, đôi con ngươi đen nhánh như đang phát sáng, nhất thời đáy lòng lạnh đi

phân nửa, thầm nghĩ: Ôi chao ời, lần này phiền phức to rồi, vốn cứ tưởng rằng chẳng qua chỉ là đi đến đại lao của phủ nha thăm viếng một chuyến thôi, bây giờ xem chừng tám phần là lại phải đêm tối đi du ngoạn cái nơi “Nhuyễn Hồng đường” khỉ gió kia rồi...

“VẬY Nhuyễn Hồng đường nằm ở nơi nào trong thành?”

“Ở ngoại ô phía tây nam”.

Triển Chiêu xoa xoa cằm, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, điểm một cái, tốt ngực liền ngã lặn ra đất, sau đó quay sang ra lệnh cho Kim Kiền: “Kim bổ

khoái, chúng ta đi thám thính Nhuyễn Hồng đường một chuyến”.

Chắc chắc... quả nhiên là thế...

“Nhuyễn Hồng đường”, nghĩa cũng như tên, là nơi giam lỏng hồng nhan^[1], tuy nằm ở ngoại ô nhưng cũng là ngôi xanh cột đỏ, lầu gác cao ngang trời, so với những đại viện của các phú hào còn khí thế hơn mấy lần, mới nhắc tới gần đã ngửi thấy mùi phấn son nồng nặc bay ra, gay cả mũi.

[1] Nhuyễn Hồng đường nguyên văn chữ hán, ở đây “nhuyễn” có nghĩa là giam lỏng, quản thúc, còn “hồng” là màu đỏ, chỉ những cô gái có tư sắc.

Kim Kiên đứng bên ngoài bức tường cao ngất của Nhuyễn Hồng đường, thâm tặc lưỡi: Chậc chậc, quả nhiên là con trai độc nhất của Bàng gia, tiền đê chết người, ngay cả nơi nuôi tình nhân mà kiến trúc cũng bề thế như vậy.

Lại nhìn đến Triển Chiêu, thân hình thẳng tắp, gió đêm hây hây thổi tới chẳng qua chỉ làm tà áo bay bay nhưng lại giống như gió bão ập đến, u ám khiến người ta phát sợ.

Triển Chiêu vừa vào địa phận Trần Châu, tuy chưa gặp được cảnh tượng bi thảm như trong lời nói của Trương Tụng

Đức, nhưng cũng chứng kiến cuộc sống của bách tính trong Trần Châu phủ chưa phải là sung túc no đủ, giờ đây lại thấy được Nguyễn Hồng đường hết sức xa hoa lộng lẫy, tiền của lãng phí vô cùng, không khỏi nổi giận đùng đùng, xiết tay thật chặt, dưới chân phát lực, thân hình trở nên nhẹ bẫng mà bay vút lên, giống y như một chú mèo, lặng lẽ đáp xuống mái ngói một căn phòng trong đại viện.

Vừa mới đột nhập vào đại viện, Triển Chiêu liền cảm thấy có gì đó không đúng, đến khi phát hiện Kim Kiên vẫn bám theo phía sau bỗng không thấy tung tích đâu. Triển Chiêu vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Kim Kiên vẫn còn đứng một

mình bên ngoài đại viện, cúi đầu xuống không biết là xé thứ gì.

Triển Chiêu đang định lên tiếng nhắc nhở thì lại thấy Kim Kiền xé toạc hai vạt áo, nhảy lên nóc nhà, đi vài bước tới bên Triển Chiêu, đưa cho Triển Chiêu một trong hai vạt áo đó.

Triển Chiêu nhận lấy vạt áo, nhìn Kim Kiền, đôi mày lười mác khẽ nhíu lại.

Kim Kiền thấy Triển Chiêu cứ nhìn mình, nhất thời không biết làm thế nào, thầm nghĩ: Con mèo này ở nha môn lâu ngày thành mèo ngổ rồi sao? Hiện tại mình đang đêm thăm viếng Nhuyễn Hồng

đường, rõ ràng là đang tìm vận xui ở chỗ quốc cữu đương triều, hơn nữa tướng mạo Tiểu Miêu lại khiến người ta nhìn một lần là chẳng bao giờ quên, ngộ nhờ thất thủ, há chẳng phải là làm liên lụy đến một người của thế giới hiện đại là mình sao. Còn không mau chóng bịt mặt lại, sửa soạn một chút, tránh cho sau này bị người ta tóm được đuôi... Haizz chẳng lẽ con mèo này chỉ biết bắt trộm chứ không biết cải trang thành trộm? Thôi đi, mình sẽ làm mẫu cho Tiểu Miêu trước vậy.

Kim Kiên lấy vạt áo cầm trong tay bịt chặt lên mặt, chỉ lộ ra đôi mắt, nhìn ngó bốn phía rồi mới hạ giọng thì thào:

“Triển đại nhân, che mặt lại như thế này sẽ không dễ lộ sơ hở”.

Triển Chiêu nắm vạt áo trong tay, bỗng có chút dở khóc dở cười. Nghĩ mà xem, Nam hiệp Triển Chiêu, thành danh trên giang hồ từ thưở niên thiếu, sao lại không biết đạo lý nửa đêm đi thăm viếng biệt phủ thì phải bịt mặt để che giấu thân phận chứ. Chỉ là vừa rồi trên nóc nhà chàng đã quan sát trong viện một lượt, vẫn chưa phát hiện thấy thủ vệ canh gác, cũng không phát giác ra người nào có võ công cao cường cả, vậy nên chỉ dựa vào khinh công của mình và Kim Kiền tất nhiên sẽ an toàn mà thoát ra. Nhưng hiện tại nom nét mặt của tiểu bồ khoái này, thì

hình như cho rằng mình không rõ đạo lý thường tình trên giang hồ, có ý tốt nhắc nhở mình.

Lại nhìn Kim Kiền, đôi con ngươi lấp lánh phát sáng, nhìn thẳng vào khuôn mặt mình, cứ như thể chỉ hận một nỗi là không thể xé rách da mặt mình xuống vậy.

Nhất thời Triển Chiêu chẳng biết làm thế nào, chỉ còn cách là bịt mặt mình lại rồi mới tung người nhảy vào trong viện. Kim Kiền giờ mới an tâm, nhảy xuống theo.

Hai bóng người lướt nhanh như chớp,

không bao lâu sau đã đi gần hết một vòng trong viện. Nhưng trong Nhuyễn Hồng đường này, lầu gác, sương phòng nhiều vô số, hai người tìm rất lâu rồi mà vẫn không có chút thu hoạch nào. Đúng lúc cả hai đang nôn nóng thì vừa vặn thấy một gã gia nô đang đi ở phía trước không xa, thân hình Triển Chiêu khẽ động liền xuất hiện phía sau lưng gã gia nô, ngón tay điểm một cái, cả người gã bất động.

“Thu Nương đang ở đâu?”

Gã gia nô chỉ thấy một bóng đen lóe lên trước mặt rồi cả người mình cứng ngắc như đá, vốn ngỡ mình đụng phải ma, nhất thời bị dọa cho sợ mất mật, đến

cả một câu cũng không sao nói được rõ ràng.

“Ma... ma đại ca, Thu... Thu Nương nào... tôi... tôi không biết, ngài đi tìm người khác đi...”

“Người hãy nhớ kỹ lại xem, đó là thể tử của Hoàng Đại Hồ, Hoàng thị, Thu Nương”.

Gã gia nô nghe xong những lời này, bỗng ngẩn ra, nghĩ bụng: Bây giờ khẩu khí của ma quỷ đều âm áp như thế này à? Tám phần không phải là ác quỷ đến lấy mạng, có lẽ là một con ma tốt đến tìm người thôi.

Nghĩ vậy, gan gã gia nô cũng lớn hơn mấy phần, đầu cũng tỉnh táo không ít, lại nghe Triển Chiêu thúc giục, liền cố nhớ lại rồi vội vàng đáp: “Người ngài hỏi có phải chính là vợ của tên làm nghề đồ tể đó không?”.

“Đúng thế”.

“Cô ta bị giam ở tầng trệt tòa lầu phía kia...”

Triển Chiêu, Kim Kiên liền nhìn theo ánh mắt của gã gia nô, thì thấy ở góc viện phía đông bắc, một lầu các ba tầng đang

hòa mình trong ánh trắng, cả tòa kiến trúc đen thẫm trong bóng đêm toát ra khí thế âm u đáng sợ.

Triển Chiêu điểm hôn huyết của gã gia nô, dẫn theo Kim Kiên gấp rút chạy về phía tòa lầu các đó.

Hai người vừa tới phía dưới lầu các thì thấy phía trên của tầng trệt có tầng tầng lớp lớp những dây xích khóa, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Ghé sát người vào cánh cửa, Triển Chiêu thấp giọng hỏi: “Bên trong có ai không?”.

Phía trong tĩnh lặng hồi lâu mới nghe thấy một giọng nữ yếu ớt nói: “Đi về bẩm báo với Hầu gia của các người ta thà chết chứ không theo hắn, các người đừng có phí công vô ích nữa...”.

Triển Chiêu khẽ cao giọng hơn mấy phần, hỏi tiếp: “Người ở phía trong, có phải là thê tử của Hoàng Đại Hổ, Hoàng thị, Thu Nương không?”.

Bên trong thoáng im lặng, rồi một loạt những tiếng bước chân chạy từ xa tới gần, tiến sát cạnh cửa, lại nghe thấy nữ tử đó nói: “Người là ai? Vì sao lại biết tên của ta?”.

Triển Chiêu, Kim Kiên nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ. Triển Chiêu bèn rút thanh Cự Khuyết ra, nhắm vào những dây xích kia mà chém xuống, một tia hàn quang xẹt qua, nhất thời tia lửa bắn ra tứ phía, nhưng mấy sợi xích kia không biết dùng chất liệu gì mà chế luyện thành, bị thanh Cự Khuyết chém sắt như bùn chém xuống mà chẳng mảy may hao tổn gì.

Chợt nghe Thu Nương phía trong khe khẽ nói: “Người ở bên ngoài, ngài không cần phí công nữa. An Lạc hầu khi khóa cánh cửa đó đã từng nói, xích khóa này được đúc bằng hàn thiết, trừ phi có chìa khóa, nếu không thì cho dù là thần khí trời ban cũng không cách nào chém đứt

được nó”.

Triển Chiêu nhú chặt đôi mày lưỡi mác, tra thanh Cự Khuyết vào vỏ, ngừng một chút rồi lại hỏi: “Hoàng thị, vì sao cô lại bị giam giữ ở đây?”.

Bên trong thoáng truyền ra âm thanh nước nổ, rồi nghe Thu Nương nghen ngào nói: “An Lạc hầu muốn làm ô nhục tôi, nhưng Thu Nương thề chết cũng không thuận theo, hấn bèn bắt giam tôi vào nơi này”.

“Thực là coi trời bằng vung, lớn mật làm càn!”, Triển Chiêu nghiêng răng, tức giận quát lên.

Kim Kiền chỉ cảm thấy sát khí bên cạnh sườn tựa như lưỡi đao, xẹt qua khiến da thịt đau nhói, thậm nghĩ không hay rồi: Không phải Tiểu Miêu nhất thời phần nộ không kiềm chế được, xách kiếm đi tìm cái tên An Lạc hầu khi gió đó mà bỏ cho hấn vài nhát đó chứ...

Về phần Triển Chiêu, tuy hai mắt sung huyết, sắc mặt xanh mét, nhưng lại không có hành động gì, chỉ im lặng đứng đó, hồi lâu sau mới thu liễm nộ khí và sát khí, tiếp tục trầm giọng hỏi: “Hoàng thị, tại hạ hỏi cô, Hoàng Đại Hồ phu quân của cô có phải bị Trương Tụng Đức sát hại không?”.

Tiếng nước nổ bên trong thoáng dừng lại, rồi chợt nghe Thu Nương kích động nói: “Đương nhiên là không phải, Trương đại phu chữa bệnh cho phu quân không lấy tiền chẩn trị, lại còn tặng thuốc bổ, người tốt như thế sao có thể hại người được?”.

“Vậy rốt cuộc Hoàng Đại Hổ bị kẻ nào hại chết?”

“Việc này... tôi thật sự không biết...”

“Hoàng Đại Hổ có từng kết oán với ai không?”

“Phu quân là người trung hậu, chưa từng kết oán với ai bao giờ”.

“...”, Triển Chiêu trầm ngâm không nói.

Bỗng bên trong phát ra tiếng “bộp” một cái, là do Thu Nương quỳ gối xuống đất.

“Vị anh hùng này, tuy Thu Nương không biết thân phận của anh hùng, nhưng hiện giờ Thu Nương lỡ mạng, kính xin anh hùng hãy giúp Thu Nương rửa sạch oan khuất, giải oan cho Trương đại phu, Thu Nương xin dập đầu cúi lạy ngài...”.

Dứt lời, bên trong truyền ra tiếng khấu đầu binh binh.

Triển Chiêu thở dài nói: “Cô không cần phải làm như vậy, nếu thực sự hai người trong sạch, nhất định sẽ có một ngày lại thấy được ánh mặt trời. Chỉ là lúc này cô đang nằm trong hang cọp, lại không có cách nào cứu cô thoát khỏi bẽ

khô...”.

Lời còn chưa nói hết, bỗng có tiếng bước chân lẫn tiếng ồn ào. Triển, Kim hai người lập tức nín thở ngưng thần, rồi tựa như hai làn khói lướt khỏi mặt đất, lầu các liền khôi phục lại sự tĩnh lặng tịch mịch vốn có.

Chẳng bao lâu sau, hai tên gia đình hộ viện hốt hải chạy tới, nhìn thấy dây xích lẫn ổ khóa vẫn còn nguyên trên cửa mới an tâm rời đi.

Về phần Triển, Kim hai người, rời khỏi Nhuyễn Hồng đường liền phi ra ngoài, hướng nội thành mà chạy, nhanh

tới mức chân không chạm đất, không lâu sau đã tới bên ngoài Dục Lạc lâu mà ban sáng họ nghỉ chân. Thân hình vừa dừng lại thì có hai bóng người thi lễ nói: “Triển đại nhân!”.

Kim Kiền định thần nhìn kỹ, thì ra người đến chính là hai đại kim cương Trương Long, Triệu Hồ.

Triển Chiêu gật đầu đáp: “Nhị vị huynh đệ, điều tra thế nào rồi?”.

Trương Long bước lên trước một bước, trả lời: “Đại nhân, chúng thuộc hạ đã đến nhà của Hoàng Đại Hồ điều tra. Mẹ của Hoàng Đại Hồ một mực cho rằng

con dâu mình đã cầu kết với người ngoài
hại chết con trai bà ta; mà nhân chứng
trên công đường là một phụ nữ hàng xóm
với nhà họ, khai rằng bà ta đã tận mắt
chứng kiến Trương Tụng Đức cùng
Hoàng thị làm chuyện mờ ám. Có điều
không biết vì sao, từ đầu chí cuối bà ta
chỉ nói chừng ấy, không nói thêm dù nửa
chữ”.

Triển Chiêu nghe vậy khẽ nhíu mày
trầm ngâm, lại hỏi: “Có tìm được vật
chứng không?”.

Triệu Hồ bước lên, đưa lên một cái
siêu sắc thuốc, nói với Triển Chiêu:
“Chiếc bát đựng đầy thuốc kia đã bị tri

phủ Trần Châu dùng làm vật chứng trên công đường, nhưng lại quên mất cái siêu sắc thuốc này, chúng thuộc hạ đã phát hiện được ở hậu viện của nhà Hoàng Đại Hồ. Còn tờ giấy này, được tìm thấy trong bụi cỏ ở hậu viện, mép ngoài tờ giấy còn có tên hiệu thuốc”, dứt lời, Triệu Hồ rút từ trong người ra một tờ giấy, đưa cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu tiếp nhận siêu sắc thuốc cùng tờ giấy, nhúu chặt mày, đưa lên đưa xuống quan sát kỹ vài lần rồi lại đưa cho Kim Kiên nói: “Kim bồ khoái, ngươi thử xem trong này có thể có manh mối gì không?”.

Kim Kiên cầm lấy siêu sắc thuốc đưa lên mũi ngửi. Dựa vào mùi mà phán đoán, đích xác đây là thuốc bổ, sau đó lại rút một cây ngân châm từ bọc vải trong người ra, nhúng vào trong siêu sắc thuốc để thử, ngân châm hiện lên màu đen, là dấu hiệu của chất kịch độc. Kim Kiên lại mở tờ giấy ra, quan sát kỹ trong ngoài, chỉ thấy ở trên mép ngoài tờ giấy có đóng một con dấu màu đỏ, viết “Nhân Huệ đường”, mép bên trong còn dính một chút bột phấn màu trắng, chú ý phân biệt kỹ thì đây đích xác là thạch tín.

“Triển đại nhân, bã thuốc trong siêu sắc thuốc này đúng là thành phần của thuốc bổ giống với thành phần trong đơn

thuốc mà Trương Phúc Tùng đưa, có điều trong đó lại thừa ra một vị, đó chính là chất kịch độc, thạch tín”.

“Vậy tờ giấy này...”

“Trên tờ giấy này còn dính một chút bột thuốc, màu trắng vô vị, chính là thạch tín”.

Triển Chiêu neho mắt, trầm ngâm mấy khắc, lại nói: “Kim Kiên, người hãy bảo quản hai vật chứng này cho tốt”.

“... Vâng”, Kim Kiên đáp. Bụng lại thăm kêu giờ: Chao ời, ngày trước đã

phải cõng ô bồn mấy ngày liền, mệt gần chết, giờ lại đến siêu sắc thuốc... Lẽ nào, mình đường đường một con người hiện đại, chạy đến cổ đại lại chỉ chuyên môn làm cu li thôi sao?!

Trương Long, Triệu Hồ nhìn nhau một cái. Chỉ thấy Trương Long cất tiếng: “Triển đại nhân, chúng thuộc hạ trong quá trình điều tra vụ án, phát hiện thấy trong thành tuy trên đường lớn người qua kẻ lại vẫn như bình thường, nhưng trong các con đường, hẻm nhỏ, lại tuyệt không thấy bóng người. Đi đến mấy nhà tra án lại càng thấy kỳ quái hơn, dường như họ rất sợ chúng thuộc hạ bước vào cửa, tựa hồ có điều gì đó giấu giếm”.

Triệu Hồ cũng chen lời: “Ngoại trừ những tử lâu, quán trọ, tiệm cơm bắt đầu bằng hai chữ ‘Dục Lạc’ ra, thì những cửa tiệm khác cơ hồ như không thấy buôn bán gì, trong những sạp hàng trên phố cũng không thấy bán thực phẩm, các loại rau củ gì khác”.

“Còn nữa”, Trương Long tiếp lời nói: “Gia đình nào cũng đều có người chết, tuy không thấy ồn ào ầm ĩ, nhưng xác thực các nhà đều đang làm lễ tang”.

Hai người họ lại nhìn nhau, đồng thanh nói: “Triển đại nhân, cứ theo như những gì thuộc hạ thấy, trong Trần Châu

này quả thực đúng y như những gì Công Tôn tiên sinh nói, tình hình hạn hán vô cùng nghiêm trọng”.

Triển, Kim hai người nghe vậy, lòng liền sáng tỏ.

Triển Chiêu lập tức ra lệnh cho hai vị Hiệu úy: “Trương Long, Triệu Hổ, đến khi trời sáng hai người hãy lập tức khởi hành, gấp rút quay về Khai Phong, đem tình hình vụ án này nhất nhất bẩm báo với đại nhân, nói rõ tình hình hạn hán nghiêm trọng tại Trần Châu, thỉnh đại nhân mau xin ý chỉ, đến Trần Châu phát lương cứu trợ thiên tai”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Trương Long, Triệu Hổ ôm quyền đáp.

Kim Kiên nghe vậy, nhất thời hoan hỉ, hỏi: “Triển đại nhân, khi nào thì chúng ta xuất phát về Khai Phong?”. Thầm nghĩ: Hiện giờ xem ra tình hình chiến sự giữa Bàng gia và Khai Phong phủ hết sức căng thẳng, nơi đây không nên ở lại lâu. Thật không ngờ hôm nay Tiểu Miêu lại hiểu biết thế, biết được đạo lý quân tử phòng thân cơ đấy.

Triển Chiêu nghe vậy lắc đầu nói: “Kim bồ khoái, ngươi còn phải cùng Triển mỗ ở đây điều tra vụ án của Trương Tụng Đức, sao có thể trở về

Khai Phong được?”.

Kim Kiên ngẩn ra, liền buột miệng kêu: “Cái gì?”.

“Vụ án của Trương Tụng Đức còn chưa điều tra rõ ràng, sao có thể quay về kinh hội báo? Huống hồ, ở lại đây chúng ta cũng có thể theo dõi tình hình hạn hán, trợ giúp đại nhân một tay”.

“Khụ... Triển đại nhân, thuộc hạ nguyện đi thay hai vị đại nhân Trương Long, Triệu Hồ, để hai vị đại nhân ở lại đây trợ giúp Triển đại nhân, còn thuộc hạ sẽ hội kinh báo tin”.

“Trên dưới Khai Phong phủ, chỉ có khinh công của Kim bồ khoái là tương đương với Triển mỗ, tất nhiên phải ở lại đây cùng Triển mỗ tra án rồi”.

Những lời này vừa thốt ra, Kim Kiên bỗng cảm thấy bốn ánh mắt căm phẫn bắn thẳng vào lưng mình như bốn thanh kiếm sắc nhọn, chẳng chút lưu tình, bắn cho chẳng còn một mảnh.

Kim Kiên rùng mình một cái, vừa mới định nói lung tung vài câu thì lại thấy Triển Chiêu chậm rãi lắc đầu nói: “Huống hồ Kim bồ khoái không biết cưỡi ngựa, sự việc lại cấp bách như vậy, sao có thể giao phó cho người được?”.

Bốn thanh kiếm sắc nhọn tức thì biến mất, thay vào đó là bốn ánh mắt dương dương tự đắc.

Kim Kiên nghẹn lời, miệng cứ lúng búng cả một lúc lâu cũng không sao đáp lại được, chỉ có thể giương mắt nhìn Trương Long, Triệu Hồ hai người liếc mình đầy khiêu khích rồi hoan hoan hỉ hỉ đi về phía cổng thành.

Triển Chiêu thấy hai người họ rời đi, vốn muốn đến phủ Hầu gia thăm dò, nhưng vừa liếc mắt sang thì thoáng thấy sắc mặt mệt mỏi, hai mắt trắng dã của Kim Kiên, lại nghĩ đến hôm nay mệt

nhọc cả ngày cũng chưa nghỉ ngơi lấy một khắc, dáng vẻ Kim Kiên mảnh khảnh, gầy gò, e rằng khó có thể chịu được. Nhìn sắc trời đã dần chuyển sang trắng, Triển Chiêu liền thay đổi ý định, dẫn Kim Kiên đến khách điểm Dục Lạc, dự định nghỉ ngơi nửa ngày.

Chẳng ngờ khi đến khách điểm, hai người mới bâng hoàng phát hiện ra khách điểm này giá phòng đắt kinh người, tiền trên người cả hai, trừ chi phí tất yếu cần phải dùng ra thì số ngân lượng còn lại chỉ đủ để thuê một gian phòng. Triển Chiêu đành phải lấy một gian phòng ngủ cho hai người vậy. Kim Kiên tuy cảm thấy không ổn, nhưng dù thế nào thì nàng

cũng mệt mỏi rã rời, cả người như bị hằm như tử, lại nghĩ đến Tiểu Miêu là một con mèo ngoan lại thật thà, chắc cũng chẳng làm gì thất thố khiến mình lộ ra sơ hở đâu, bởi vậy nàng cũng không đưa ra ý kiến phản bác.

Nhưng bước vào phòng, thấy chỉ có duy nhất một cái giường gỗ, trong lòng Kim Kiên lập tức vang lên tiếng chuông báo động.

Liếc thấy Nam hiệp Triển Chiêu bên cạnh, tuy cả người đầy bụi đường mệt mỏi nhưng khí độ nho nhã lại chẳng mấy may suy giảm, dáng người cao ráo, vai rộng eo thon, đang tắm mình trong ánh

dương buổi sớm, tựa như cây quỳnh cành
dao thanh cao sáng ngời, tựa như ngọc
thụ^[2] cao quý, còn thần thái chàng thì anh
tuấn, hào sáng.

*[2] Ngọc thụ còn có tên gọi khác là cây cảnh
thiên, yến tử chuông, có nguồn gốc từ Nam Phi,
được trồng bằng cách đâm cành, rất dễ sống,
nhưng đặc biệt nó rất hiếm khi ra hoa, nhiều người
cho rằng hoa của cây ngọc thụ là điềm báo chỉ sự
may mắn. Vậy nên mới có câu “Vạn tuế nghìn năm
chưa ra hoa, ngọc thụ vạn năm chẳng nở hoa” là
vì thế.*

Kim Kiên không tự giác nuốt nước
miếng một cái, thầm nghĩ: Ở chung một
phòng với sắc đẹp như vậy, hừ hừ...
Đúng là khiêu chiến với định lực của
mình đây mà...

Triển Chiêu đi tới trước giường, nhanh nhẹn cởi áo ngoài ra, nhưng lại chẳng thấy Kim Kiên đâu, quay lại thì thấy tiểu bộ khoái đang mở to mắt nhìn đăm đăm, như thể đang đi vào cõi thần tiên.

Triển Chiêu chỉ cho rằng Kim Kiên kính sợ, lo lắng vì thân phận Tứ phẩm hộ vệ của mình, lại thấy thần sắc kỳ quái của Kim Kiên, bất giác cảm thấy có chút buồn cười, nhất thời mỉm cười nói: “Kim Kiên, không cần quá mức câu nệ, buổi chiều còn phải đi tra án, nên sớm nghỉ ngơi một chút đi”.

Kim Kiên chỉ cảm thấy choáng váng, nụ cười của Triển Chiêu tựa như gió xuân phớt qua mặt, thoáng chốc đã thổi bùng lên té bào văn học vốn đã ngủ yên rất nhiều năm của mình:

Một cười trăm vẻ thiên nhiên, sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son^[3]...

[3] Bản dịch của Tân Đà. Nguyên văn: Hôi mâu nhất tiểu bách nhị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc... trích từ Trường hận ca của Bạch Cư Dị.

Nhiệt huyết trong đầu dâng lên, dưới chân Kim Kiên trở nên hư thoát, liền vội vàng khép mắt lại, chuyển ánh nhìn về phía chiếc giường gỗ, rồi lập tức tiến lên

để nguyên quần áo mà nằm vật ra giường.

Triển Chiêu bất đắc dĩ lắc đầu, cũng nằm xuống giường.

Mùi hương cỏ xanh từng đợt từng đợt bay vào mũi Kim Kiền.

Lúc này Kim Kiền chính là mắt nhìn xuống mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim^[4], mắt không liếc ngang liếc dọc, miệng thì lẩm nhẩm: Sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc, trên đầu chữ “sắc” có một con dao, ngủ, ngủ...

[4] Nguyên văn: Nhân quan tị, tị quan khẩu, khẩu quan tâm, vốn là một phương pháp tu tập vô công, cũng là cách tụng niệm của Phật gia để được an tĩnh, lòng không tạp niệm.

Cũng không biết là câu niệm đó có tác dụng hay không mà chỉ chưa đầy nửa tuần trà, Kim Kiên đã ngủ rất say sưa rồi.

Mà Triển Chiêu lại trần trọc trần trở, khó có thể ngủ yên. Lòng không ngừng suy nghĩ về vô vàn những điểm đáng ngờ trong vụ án của Trương Tụng Đức, lại lo lắng đến tình hình hạn hán ở Trần Châu, về chuyện no ấm của bách tính, lại nghĩ đến chuyện Bao đại nhân xin ý chỉ để cứu trợ thiên tai, trong đầu có nghìn đầu

vạn mỗi, rồi như tơ vò.

Bỗng nhiên nghe thấy bên tai vang lên một tiếng sấm, nhất thời bị giật mình, Triển Chiêu bèn quay đầu sang nhìn, hóa ra là tiếng ngáy khò khò của Kim Kiên.

Chuyến này đến Trần Châu, đã mấy ngày rồi Kim Kiên chưa được nghỉ ngơi thoải mái, hiện giờ đầu vừa đặt xuống gối, người vừa nằm xuống giường, mắt đã dính chặt lại, ngáy khò khò như sấm rền mùa hạ, tiếng tiếng xuyên tai.

Đáng ra phải đánh thức Kim Kiên dậy, nhưng thấy Kim Kiên ngủ ngon lành như vậy, Triển Chiêu cũng không nỡ quấy

rầy, đành trở dậy tiếp tục suy nghĩ về vụ án.

Lại liếc mắt một cái, Triền Chiêu nhìn thấy cánh tay Kim Kiên vắt ra ngoài chăn, sợ Kim Kiên bị cảm lạnh, Triền Chiêu bèn nhắc cổ tay Kim Kiên, định đặt vào trong chăn.

Nhưng vừa mới chạm vào cổ tay hết sức nhỏ nhắn kia, Triền Chiêu bất giác bàng hoàng.

Tuy rằng trước đây cũng cảm thấy dáng hình Kim Kiên so với người bình thường thì có vẻ như gầy yếu hơn mấy phần, nhưng Triền Chiêu cho rằng do

tuổi cậu ta còn nhỏ, lại lang thang không nhà không cửa, ăn uống không đảm bảo. Có điều lúc này chạm vào cánh tay Kim Kiên, Triển Chiêu phát hiện da thịt cậu ta rất mềm mại, khung xương nhỏ nhắn, tựa như cánh tay của nữ tử vậy, nắm trong tay lại khiến lòng người ta bất giác rung động.

Nhưng nhìn khuôn mặt say sưa ngủ của Kim Kiên, miệng mồm thì há hốc, ngáy thì liên thanh, làm sao có nửa phần giống nữ tử chứ.

Triển Chiêu nhìn cổ tay nhỏ nhắn trong tay mình, nhất thời cười khở, thầm nghĩ: Xem ra mình thực sự quá mệt mỏi

rồi, thế nào mà lại có những ý nghĩ hoang đường như vậy chứ.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu đặt tay Kim Kiên vào trong chăn, còn mình cũng nằm xuống giường, tịnh tâm lại, không bao lâu sau, chàng đã chìm vào giấc mộng trong những tiếng khò khò.

Mà giấc ngủ này lại kéo dài cho tới chạng vạng.

Hồi sáu

Trong phủ Hầu gia nghe chuyện sát thủ.

Nam hiệp giấu vết thương vì Thanh Thiên.

Trong giấc ngủ, Triển Chiêu chỉ cảm thấy trên ngực nặng nặng khó chịu, tựa như có một tảng đá đè lên vậy, khó có thể hít thở được, mở bừng mắt ra mới thấy ánh sáng trong phòng mờ mờ, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, vậy mà đã hoàng hôn rồi. Triển Chiêu không khỏi kinh ngạc, bản thân chàng vốn chỉ định chớp mắt một lát rồi tiếp tục đi tra án, chẳng ngờ lại ngủ cả một ngày. Từ khi đi theo Bao đại nhân đến nay, chưa khi nào chàng buông thả mình như thế, vì sao hôm nay lại khác

thường như vậy, nếu không phải mình thấy có cảm giác đè nặng ở ngực, khó thở đến không chịu nổi thì e rằng sẽ ngủ một mạch cho tới sáng mai mất.

Mà vật đè lên ngực Triển Chiêu – Triển Chiêu quay đầu nhìn, không khỏi cười khở - lại chính là một cánh tay, nhỏ nhắn gầy gầy không có chút thịt nào, là cánh tay của Kim Kiền. Triển Chiêu nhắc tay Kim Kiền đặt xuống, trở dậy mặc quần áo chỉnh tề rồi xoay người thấp giọng gọi Kim Kiền:

“Kim bồ khoái, dậy thôi.”

Nhưng gọi liền mấy tiếng, Kim Kiền

vẫn chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ là đã tỉnh, vẫn ngủ say như cũ, miệng còn lẩm bẩm mấy câu nói mớ, chẳng rõ là gì.

Triển Chiêu bất đắc dĩ đành phải cao giọng gọi mấy tiếng nữa. Lúc này hai mí mắt Kim Kiền mới khẽ động dậy, mở ra, mơ màng nhìn người trước mặt. Đột nhiên, hai mắt Kim Kiền trợn trừng lên, ngồi bật dậy, nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu, giương mắt như thế một lúc lâu, rồi mới hoàn hồn nói: “Thì ra là Tiểu Miêu, dọa chết mình, mình còn tưởng là gã ba trợn, không đáng hoàng nào chứ”.

Nói rồi, lại nằm xuống, quay đầu, tiếp tục mơ màng ngủ tiếp.

“ ... ”

Trên trán Nam hiệp, gân xanh dần dần hiện ra.

“Kim bồ khoái, ngươi còn muốn ngủ đến khi nào?!”

Chỉ thấy lưng Kim Kiên đột nhiên cứng lại, trong nháy mắt đã nhảy dựng từ trên giường xuống, thuận thực đi tất đi giày vào, mặt mày nghiêm túc, thân hình thẳng tắp đứng đối diện Triển Chiêu, chấp tay: “Triển đại nhân, thuộc hạ xin theo sự sai bảo của đại nhân!”.

Triển Chiêu khẽ lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Kim bồ khoái, sức ngủ của người tốt thật”.

“Nhận được sự khen ngợi của Triển đại nhân, thuộc hạ thật sự thụ sủng nhược kinh^[1].”

[1] Có nghĩa là: Nhận được sự ưu ái mà cảm thấy kinh sợ, lo lắng.

“ ... ”

“Khụ khụ... phải chăng là Triển đại nhân mệt mỏi, dường như sắc mặt không tốt lắm, chi bằng chúng ta nghỉ ngơi thêm một lát nữa?”

“... Đi theo ta!”

“... Dạ.”

***

Lúc này Kim Kiên thực sự hoài nghi con mèo kia phải chăng mắc “hội chứng ngủ dậy” [2], bằng không sao vừa mới nghỉ ngơi xong đã lập tức đi tìm cái chết chứ?

[2] Nguyên văn: “khởi sàng khí”, từ dùng để chỉ tình trạng huyết áp thấp, mặt mày trắng bệch, từ chi bài hoài khi mới ngủ dậy, lúc đó tâm trạng con người không ổn định, rất dễ mất bình tĩnh, nổi

giận, buồn bực vô cớ.

“Hầu gia phủ”, ba chữ rất to thếp vàng, sáng choang khắc trên một tấm biển lớn treo ở đỉnh đầu, hai bên cửa lớn, mỗi bên có đặt một con nghê đá, vuốt nanh lộ cả; lại nhìn vào trong viện, phòng nối phòng, đình nối đình, cột ngọc đỏ thắm, mái ngói cong vút, lầu gác chênh vênh, quả khiến cho người ta nhầm tưởng mình đã lạc vào chốn cửu trùng cung khuyết.

“Triển đại nhân, chúng ta tới ‘Hầu gia phủ’ làm gì?”, Kim Kiên nhăn nhó mặt mày hỏi.

Lạy ngài, Miêu đại ca à, ngàn vạn lần ngài đừng nói là muốn tiếp nửa đêm đi thăm viếng “Hầu gia phủ” đây!

“Đêm nay đi thăm dò phủ này”, Triển Chiêu nghiêm sắc mặt nói.

Nhất thời đầu lông mày Kim Kiền giật nảy lên, vội vàng chuyển hướng: “Triển đại nhân, chúng ta còn phải đi điều tra vụ án của Trương Tụng Đức...”, thì chạy đến cái nơi nguy hiểm này làm gì chứ?

Triển Chiêu gật gật đầu, nghiêng người tới, nhìn Kim Kiền nói: “Chính vì điều tra vụ án của Trương Tụng Đức mà đến”.

“Hả?”

“Trương Tụng Đức và Hoàng thị hai người, trước vụ án này, dù ít dù nhiều cũng đều có mắc mứu với An Lạc hầu, nếu muốn điều tra rõ vụ án này, tất phải bắt đầu từ chỗ An Lạc hầu.”

Kim Kiên chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, suy nghĩ chạy một vòng xích đạo lại thêm một vòng vĩ tuyến lớn nhất nữa, rồi lại quay về, lòng thầm kêu gào: Trương Tụng Đức và Thu Nương cùng An Lạc hầu thì có liên quan gì đến nhau? Nói như thế, Trương Tụng Đức vì chuyện cự tuyệt chế tạo xuân dược mà đắc tội

với An Lạc hầu, còn Thu Nương lại bị An Lạc hầu nhìn trúng, nên bị bắt và giam lỏng, hai người họ dường như đều có mắc mưu với An Lạc hầu thật...

Nhất thời Kim Kiên hít vào một luồng khí lạnh, thì thào nói: “Triển đại nhân, ý ngài là, vụ án này là do An Lạc hầu...”.

Triển Chiêu khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Hiện giờ chưa có bằng chứng xác thực, không thể phán đoán bừa bãi, nhưng vụ án này và An Lạc hầu chắc chắn có liên quan”, ngưng một chút, Triển Chiêu lại nói: “Triển mỗ cũng vì thắc mắc về chuyện tại sao An Lạc hầu lại giấu giếm tình hình hạn hán ở Trần

Châu, bởi thế mới đến thăm dò”.

Kim Kiên gật gật đầu, trong lòng không khỏi cảm khái: Quả nhiên con mèo này là một tay bắt chuột lão luyện, chắc chắn trái tim Tiểu Miêu hơn mình đến mấy cái tâm thất tâm nhĩ, vậy nên mới phân tích vụ án sắc bén như thế.

Triển Chiêu thấy Kim Kiên đã hiểu rồi, liền đeo khăn che mặt, tung người phi lên nóc nhà, hệt như một con mèo đang chạy thoăn thoắt trên mái. Kim Kiên theo sát phía sau, tuy dáng vẻ không được tao nhã lướt đi như “Ngự Miêu”, nhưng cũng giống như bông gòn rơi trên đất, như gió mạnh vút qua xà nhà, không

một tiếng động.

Hai người cùng chạy một lát, cuối cùng cũng đến chủ viện nằm ở chính giữa phủ Hầu gia. Trong viện tọa lạc bốn gian sương phòng và một gian chính ốc, sương phòng hai gian ở phía đông, hai gian ở phía tây, chính ốc tựa lưng về hướng bắc quay mặt về hướng nam, đều là những phòng ốc xa hoa nhất trong phủ Hầu gia.

Thân hình hai người dính sát vào nhau trên mái ngói chính ốc, hô hấp rất nhẹ, ngay đến một chút khí tức cũng không dám phát ra. Phủ Hầu gia không giống như Nhuyễn Hồng đường thủ vệ canh gác

lông lẻo, trong phủ viện này, thị vệ, nô bộc ở khắp nơi, tầng tầng lớp lớp, đội đội đi tuần thành đoàn, trong đó còn có không ít những võ sĩ giang hồ trà trộn, có thể thấy An Lạc hầu vì sự an toàn của bản thân thật sự là rất lao tâm khổ tứ.

Triển Chiêu đưa tay, nhẹ nhàng gỡ mấy viên ngói trên mái, đặt sang một bên, nhất thời, ánh đèn sáng rực trong chính ốc chiếu thẳng lên qua lỗ thủng trên mái nhà.

Kim Kiền đưa mặt về phía trước, ánh mắt nhìn qua lỗ thủng vừa vặn trông thấy cảnh tượng bên trong.

Chỉ thấy trong chính ốc, đèn đuốc sáng trưng, ngồi ở chính giữa phòng là một nam tử vận y phục bằng gấm, từ trên nóc nhà nhìn xuống quả thực không cách nào thấy được tướng mạo, chỉ có thể thấy ngọc quan trên đỉnh đầu của hắn, ánh hào quang bắn ra bốn phía, vừa nhìn đã biết là đồ xa xỉ, kẻ có thể mang loại trang sức quý giá nhường này khẳng định là An Lạc hầu Bàng Dục; bên cạnh Bàng Dục có một người đang cung kính đứng, ăn vận như thư sinh, nhìn dáng vẻ hắn là mưu sĩ của y; đối diện với người ngồi chính giữa phòng là những võ sĩ giang hồ đứng thành hai hàng song song, kẻ nào kẻ nấy đều đeo trên người đủ loại vũ khí dài ngắn khác nhau, dáng hình vạm vỡ lực

lượng, về như chẳng phải hạng lương thiện gì.

Chợt nghe An Lạc hầu cười nói: “Triều đình đã phái Bao Hắc Tử đến Trần Châu phát lương cứu trợ hạn hán, ta thật muốn xem xem tên Bao Hắc Tử kia có bản lĩnh gì!”.

Có kẻ trong đám cười lớn nói: “Tên Bao Hắc Tử kia cũng thật không biết tự lượng sức, lại dám đến địa hạt Trần Châu này mà làm phiền Hầu gia, chúng ta đã kêu hán tới, thì chắc chắn không thể để hán quay về được!”.

Triển Chiêu và Kim Kiên nghe vậy

liền kinh hoàng.

Kim Kiên lấy khuỷu tay huých huých Triển Chiêu, kéo khăn che mặt ra, nói bằng khẩu hình: “Chẳng phải là sớm nay Trương Long, Triệu Hồ mới xuất phát hồi phủ báo cho Bao đại nhân biết sao?”. Thầm nghĩ: Lại không phải là dùng máy bay, tin tức sao có thể truyền đi nhanh như thế được?

Triển Chiêu nhú mày, suy nghĩ một lát, cũng kéo khăn che mặt ra, trả lời bằng khẩu hình: “Có lẽ là đại nhân biết được tình hình hạn hán ở Trần Châu từ nguồn khác, sớm đã xin ý chỉ đến Trần Châu phát lương, mấy người chúng ta

xuất môn ở bên ngoài, không kịp thời biết được chuyện này”.

Trong phòng lại truyền ra âm thanh, lần này là mưu sĩ đứng cạnh An Lạc hầu lên tiếng: “Hầu gia, tên Bao Chứng đó trong triều cũng là một nhân vật mà đến cả Bàng thái sư cũng phải kiên kỵ vài phần, lần này hắn làm Khâm sai đến cứu trợ thiên tai, e rằng không có gì tốt lành, chúng ta không thể không đề phòng”.

An Lạc hầu cười đáp: “Lý tiên sinh không cần lo lắng, ngay từ đầu Bao Hắc Tử xin ý chỉ, cha ta đã phái khoái mã cấp tốc đưa thư đến cho ta, dặn ta phải sớm chuẩn bị. Hôm qua ta đã phái hai

huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ ngoại hiệu ‘Thảo thượng phi’ đi, để chúng nửa đường xử lý tên Bao Hắc Tử đó, khiến cho hẳn ngay cả địa giới của Trần Châu cũng không thể bước vào!”.

Đám người phía dưới nhất thời đồng thanh tán dương phụ họa.

Còn trên nóc nhà, Triển Chiêu và Kim Kiền lại kinh hoàng thất sắc. Nghĩ đến bên cạnh Bao đại nhân, người có công phu tốt nhất chẳng ai vượt qua được Nam hiệp Triển Chiêu và Tứ đại kim cương, nhưng bây giờ, Triển Chiêu đang ở Trần Châu, Trương Long, Triệu Hổ lại đang trên đường về, bên người Bao đại nhân

chỉ có hai người Vương Triều, Mã Hán, còn hai tên cái gì mà ngoại hiệu “Thảo thượng phi”, nghe danh thì đã biết là những nhân vật không dễ chọc...

Lại nhìn Triển Chiêu, sắc mặt xanh mét, đôi mày lười mác nhú chặt, cặp mắt lấp lánh giờ đây đã đen kịt như đêm đêm âm u.

Kim Kiên vừa liếc thấy, thoát cái mồ hôi lạnh sau lưng túa ra, thầm nhủ: Không xong rồi, sắc mặt Tiểu Miêu khó coi thế kia, xem ra tình hình lão Bao lần này vô cùng vô cùng không tốt rồi.

Chỉ thấy Triển Chiêu liếc mắt sang

Kim Kiên một cái, còn chưa đợi Kim Kiên phản ứng lại, thân hình khế động liền lao vút đi như tên rời cung, xuyên trong không trung, bao quanh dáng hình ấy sát khí cùng sự u ám ngập tràn.

Tuy Kim Kiên đã đi theo Triển Chiêu nhiều ngày, nhưng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Triển Chiêu như vậy bao giờ, một luồng sát khí quét tới khiến Kim Kiên kinh hoàng run rẩy, trực giác mách bảo phải đi sát phía sau, nhưng cả người lại đứng không vững, đầu gối run lên, viên ngói dưới chân khế chạm vào nhau, tiếng động này vô cùng nhỏ, nhưng trong đêm tối tĩnh mịch lại hết sức chói tai.

Mà chúng sĩ giang hồ trong chính ốc phủ Hầu gia kia, tuy tâm địa bất chính, vì sự mê hoặc của tiền tài, danh vọng, chức tước, mà ở dưới trướng của An Lạc hầu, làm nên những việc thương thiên hại lý, nhưng đã có thể bước vào được phủ An Lạc hầu, tất phải có bản lĩnh hơn người, tiếng nói va vào nhau trên nóc nhà, há có thể thoát khỏi lỗ tai của bọn chúng.

Bỗng nghe một người trong bọn chúng hô lớn: “Trên mái nhà có người!”.

Tiếng hô này vừa vang lên, thoắt cái đã có mười mấy đại hán lực lưỡng nhảy lên mái nhà, có điều kể từ khi Kim Kiên va vào ngói cho tới khi bọn chúng nhảy

lên thời gian quả thực rất ngắn chỉ tron g chớp mắt mà thôi.

Kim Kiên vừa nghe thấy tiếng ngói va chạm dưới chân, lòng thầm kêu không ổn, liền vội vàng điểm mũi chân xuống, những muồn chuồn thật mau. Khổ nổi nội công không sánh được bằng Nam hiệp Triển Chiêu, có thể vận công trợ giúp, búng mình một cái là lao đi hơn mười trượng. Khinh công của Kim Kiên chỉ dựa vào kỹ xảo mượn lực, trợ lực, qua mấy trượng lại cần phải có điểm để mượn lực, lúc bình thường Kim Kiên chẳng qua là theo sau Triển Chiêu, làm mấy việc như thăm dò, điều tra, cũng xem như không nhìn ra sơ hở, nhưng hôm

nay tới lúc nguy cấp thì khinh công không có nội công, chỉ dựa vào trợ lực nhất thời lộ ra vô vàn sơ hở.

Kim Kiên tung người, thân hình nhanh như điện giật, đã nhảy xa vài trượng, nhưng vừa mới định tiếp đất mượn lực, lại phát hiện chỗ mình định xuống đã sớm bị một gã giang hồ thô kệch chiếm mất rồi. Cái gã thô kệch này thân cao chín thước, to lớn lực lưỡng như một con gấu, trong tay còn cầm một thanh cửu hoàn cương đao, đang giương nanh múa vuốt đợi Kim Kiên tự chui đầu vào rọ.

Nhất thời Kim Kiên thấy tim mình như lặng đi, cảm giác được mình đang từ từ

rơi xuống, còn gã thô kệch kia lại tung người nhảy lên, chín tia hàn quang từ lưỡi đao lạnh lẽo kia nhắm thẳng về phía mình mà bổ xuống.

Đột nhiên, một trận kinh phong quét tới, Kim Kiên chỉ cảm thấy có luồng lực kéo mình về phía sau, khiến cho nàng ngay giữa không trung thoái lui nửa bước, tránh được một đao trong đường tơ kẽ tóc.

Sau lưng mùi hương lá cỏ tươi mát quen thuộc đưa tới, Triển Chiêu cầm thanh bảo kiếm Cự Khuyết hàn quang bắn ra bốn phía, vũng vàng đứng bên cạnh Kim Kiên.

“Cẩn thận!”

Triển Chiêu chỉ kịp nói hai từ này, liền thấy mười mấy tên tay lăm lăm vũ khí xông tới.

Chớp mắt, hàn quang lóe lên, tia lửa bắn ra tứ phía, tiếng binh khí giao đầu lần lượt truyền vào tai, hỗn loạn vô cùng. Triển Chiêu vì cứu Kim Kiên mà trở lại cũng là lúc mất đi thế chủ động, hiện thời họ đang bị một đám người vây quanh, một người chẳng thể địch lại số đông, hơn nữa còn phải bận tâm tới Kim Kiên cũng trong vòng chiến, vì thế kiếm thuật tinh diệu của chàng cũng không thể phát

huy hết uy lực vốn có, qua mười mấy chiêu đã có xu hướng bại trận.

Kim Kiên được Triển Chiêu kéo bên người, một mặt cố gắng tránh binh khí chém sượt tới, một mặt sờ soạng lấy từ trong người ra một cái bọc, né trái né phải rồi mở nó ra, nhưng vừa tháo dây buộc thì một luồng gió sắc nhọn rít lên lao thẳng về phía nàng – định thần nhìn kỹ, đó là một mũi tên.

Kim Kiên vội vàng cúi rạp người xuống mới miễn cưỡng tránh được, nhưng mưa tên bay đến dày đặc vô cùng, xé gió mà lao tới khiến người ta không thể tránh né đi đâu được.

Triển Chiêu nhảy lên phía trước, Cự Khuyết chém qua chém lại, màu bạc cùng hàn quang như dung hợp lại, dần dần hình thành một quầng sáng màu bạc, bảo vệ hai người an toàn, mà những mũi tên kia lại càng không thể tiến tới hai người dù chỉ một chút, tất cả khi chạm vào quầng sáng đều rơi xuống đất.

Chợt nghe một tiếng quát lớn dưới chính ốc: “Bắn cho ta, bắn chết chúng cho ta, dám ngang nhiên đến phủ Hầu gia của ta mà điều võ dương oai, bắn bọn chúng thành con nhím cho ta!”.

Giọng nói tàn ác hung hăng ngang

ngược kia chính là của An Lạc hầu Bàng Dục.

Trong viện đèn đuốc sáng trưng, trên dưới trăm cây đuốc đang bao vây toàn bộ chính viện, một người vận y phục bằng gấm đứng giữa sân, khoanh tay trước ngực, mày xếch mắt phượng nheo nheo, đang cất tiếng cười lạnh cao giọng quát. Mà sau lưng hắn, hai hàng cung thủ chỉnh tề đồng loạt giương cung ngắm bắn.

An Lạc hầu bắn rất sung sướng, nhưng lại khổ cho những người trên mái nhà. Triển Chiêu, Kim Kiền tất nhiên chẳng cần nói rồi, họ là mục tiêu công kích của

tất cả. Để ngăn tên bay tới, Triển Chiêu có thể nói là dộc toàn lực. Còn mười mấy tên võ phu giang hồ đang bao vây Triển, Kim hai người, cũng phải chật vật tránh loạn tiễn bay đến, có mấy tên xui xẻo còn bị trúng tên bị thương, tuy vô cùng tức giận mà chỉ dám âm thầm oán hận mà không dám lên tiếng, bọn chúng đành phải lui lại, để tránh bị người mình bắn chết.

Cũng từ lúc đó, vòng vây vốn không có một kẻ hở nào đã xuất hiện sơ hở. Nhưng vì cung tiễn tấn công ào ạt không ngừng nghỉ, nhất thời Triển Chiêu, Kim Kiền cũng chẳng có cách nào thoát thân.

Kim Kiên vừa thấy mấy tên giang hồ bao vây mình đang thoái lui mấy phần liền mừng rỡ, nà²ng biết rằng cơ hội tháo chạy chính là đây, vội vàng nhỏ giọng nói với Triển Chiêu phía trước: “Triển đại nhân, nín thở”.

Triển Chiêu tuy không hiểu nhưng cũng làm theo.

Chỉ thấy Kim Kiên lôi từ trong túi ra mấy viên dược hoàn, vung tay lên ném ra xa.

“Uỳnh...”

Tựa như có trăm tấn thuốc nổ nổ tung ở phía trước, ầm ầm vang dội, xung quanh một đám khói mù đầy màu sắc cuộn cuộn bốc lên, một thứ mùi khó ngửi lan ra tứ phía, xông thẳng vào phổi, khiến cho tất cả đều bị sặc đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, ho khan hắt xì không ngừng.

Đến khi khói mù dần dần tan đi, nhìn lên nóc nhà, đã chẳng còn thấy bóng dáng hai tên thích khách đâu nữa.

Triển, Kim hai người chạy thoát khỏi phủ Hầu gia, lại vận khinh công chạy một mạch hồi lâu, nhảy thẳng qua cổng thành, nhanh đến nỗi vệ binh giữ thành cũng

chẳng trông thấy bóng dáng hai người, chỉ cảm giác có hai bóng đen vút qua trước mặt. Đến khi ra tới ngoại ô Trần Châu, xác định phía sau không có truy binh đuổi theo, hai người mới dừng lại.

Cảm giác mọi việc đã qua, nhất thời toàn thân Kim Kiên mềm nhũn ra, lập tức ngã vật xuống đất, không ngừng thở dốc.

Sắc mặt Triển Chiêu cũng có chút trắng bệch, phải tựa vào thân cây, nhắm mắt điều tức.

Lát sau, Triển Chiêu khôi phục lại tinh thần, đứng thẳng dậy, lệnh cho Kim Kiên: “Kim bổ khoái, hiện giờ tình hình vô

cùng cấp bách, tính mạng Bao đại nhân đang gặp nguy hiểm, chúng ta phải lập tức lên đường”.

Kim Kiên vẫn thờ hỏn hỏn, chưa thể lấy hơi đáp lời được, chỉ đành gật đầu biểu thị ý ưng thuận. Nếu bình thường, với phương án chạy bán sống bán chết này chắc chắn Kim Kiên sẽ oán thán không ngừng, nhưng giờ đây, sự việc lại liên quan đến tính mạng lão Bao, lại càng liên quan đến tiền đồ cùng bát cơm miếng ăn của bản thân, cho dù thế nào Kim Kiên cũng không oán thán đến nửa phần.

Hai người lại vận dụng khinh công, xé

gió mà chạy. Chẳng ngờ mới chạy chưa được năm dặm, đã có người cầm cự không nổi, điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn chính là người gục xuống trước tiên không phải là Kim Kiên, mà là Triển Chiêu.

Hai người vừa mới chạy được nửa tuần hương thì thân hình Triển Chiêu bỗng lão đảo, chân thì loạn choạng, suýt chút nữa bổ nhào xuống đất.

Kim Kiên bị dọa sợ thót tim, vội vàng chạy lên, nhưng vừa mới lại gần được mấy bước thì đã ngửi thấy mùi máu tanh xộc vào mũi.

Nương theo ánh trăng, nàng vừa vặn nhìn thấy một bên ống tay áo màu lam xuất hiện một mảng màu đen, dĩ nhiên là bị máu đỏ nhuộm mà thành.

Kim Kiên tròn mắt nói: “Triển đại nhân, ngài...ngài bị thương rồi...”, Tiểu Miêu bị thương lúc nào, sao từ bấy đến giờ mình không phát hiện ra?

“Không có gì đáng ngại, chúng ta tiếp tục lên đường”, Triển Chiêu lấy miếng khăn che mặt từ trong ngực ra, tùy tiện băng lên cánh tay rồi thẳng người lên, tựa như chẳng có chuyện gì, tiếp tục hướng về phía trước mà chạy.

Màn đêm đã giấu kín những giọt mồ hôi đầm đìa trên khuôn mặt tuần tú nhỏ nhả của chàng, từng giọt mồ hôi trong suốt chảy xuống chiếc cằm kiên nghị, tà áo màu lam nửa người bên này bay phấp phới theo gió, còn ống tay áo nửa bên kia thì đen đặc đến ghê người.

Kim Kiên chỉ cảm thấy như tim thất lại, họng như trào lên thứ gì đó đắng chát.

Tiểu Miêu này...

“Triển đại nhân, phải trị thương trước đã...”

“Không, thời gian cấp bách, chúng ta phải mau lên đường!”

“... Triển đại nhân...”

“Kim Kiên, chẳng lẽ nào người không nghe lệnh của Triển mô?”

Kim Kiên thở dài, lôi từ trong ngực áo ra một bọc vải, chọn một viên dược hoàn, thuận tay quăng xuống đất, rất nhanh liền lăn xuống chân Triển Chiêu.

Triển Chiêu chỉ thấy một mùi hương rất thơm bay vào mũi, nhất thời tay chân bỗng mềm nhũn chẳng còn chút sức lực

nào, thẳng tắp mà ngã xuống đất.

Lại thấy Kim Kiên chậm chậm bước tới, khuôn mặt lộ vẻ khó xử nói: “Triển đại nhân, xin thứ lỗi, phí quần áo sau này ngài nên đi tìm Công Tôn tiên sinh để được thanh toán”.

Nói rồi, Kim Kiên đưa tay nắm lấy ống tay áo của Triển Chiêu xé toạc ra, để lộ cánh tay bị thương.

Chỉ thấy chỗ bả vai Triển Chiêu có một vết thương dài chừng hai tấc, thịt da lẫn lộn, chắc là trong cuộc hỗn chiến vừa rồi đã bị đao kiếm đâm trúng, vết thương vốn không nghiêm trọng, do Triển Chiêu

vận sức chạy nãy giờ mà khiến vết thương toạc ra, thế nên máu mới chảy không ngừng như vậy.

Kim Kiền xem xét đánh giá từ trên xuống dưới mấy lượt, lúc thì lắc đầu, lúc thì thở dài, do dự hồi lâu mới lấy từ ngực áo ra một bọc vải, rút từ trong đó ra kim và chỉ, lại lấy một viên dược hoàn ra xoa xoa lên kim và chỉ, nghiêm sắc mặt nói với Triền Chiêu: “Triền đại nhân, nói thật, tay nghề may vá của thuộc hạ thực không tốt lắm, nếu như sau này bà vai ngài có không được đẹp mắt thì xin ngài hãy nhắm một mắt, mở một mắt bỏ qua cho thuộc hạ!”.

Triển Chiêu nhìn thấy cây kim bạc đang từ từ hạ xuống, nhất thời trong lòng thấy gai gai lạnh lạnh.

Hồi bảy

Trần An Bình Ngự Miêu xuất uy phong.

Thanh Thiên nước tiếng thích khách quy hàng.

Trần An Bình là trấn dưng chân lớn nhất ngoại vi Trần Châu, muốn tới Trần

Châu ắt phải đi qua trấn này, dân cư trong trấn An Bình hơn nghìn hộ, có hai con đường xuyên suốt trấn, một là đường cái nằm ở chính giữa trấn theo hướng đông tây, hai là cổ lộ theo hướng nam bắc. Kể từ khi Trần Châu bị hạn hán tới nay, trấn An Bình cũng chịu rất nhiều ảnh hưởng, có không ít kẻ cắp kẻ trộm trà trộn vào đoàn nạn dân đói khổ tràn từ Trần Châu tới đây khát thực. Cũng vì thế bách tín trong trấn phải chịu rất nhiều thiệt hại, nụ cười dường như tắt hẳn trên gương mặt dân cư nơi đây từ lâu rồi.

Nhưng chiều nay, trong trấn lại vô cùng náo nhiệt, các hiệu buôn cửa hàng đều được sơn sửa treo tranh dán ảnh, rực

rõ hẳn lên, nhà nhà treo đèn kết hoa, ngã tư hai bên đường đều dựng cổng chào bằng gỗ tùng gỗ bách, già trẻ gái trai đều mặc quần áo mới, khuôn mặt tràn đầy nụ cười. Tốp năm tốp ba tập trung đứng bên vệ đường, còn náo nhiệt hơn mấy phần so với chợ phiên.

Cảnh tượng rộn rã như vậy không vì điều gì khác, chính là bởi họ đang nghênh đón Khâm sai Bao Thanh Thiên phụng chỉ qua đây.

Từ khi Bao đại nhân bắt đầu xuất kinh thì tin tức Bao Thanh Thiên tới Trần Châu phát lương cứu trợ đã không ngừng lan đi. mấy ngày trước, bách tín trấn An

Bình nhận được tin rằng hôm nay Khâm sai Bao đại nhân sẽ đi qua đây. Bởi thế mọi người trong trấn đều hân hoan vui mừng, họ tụ tập trên đường phố ngay từ sáng sớm, đứng sắp thành hàng hai bên để nghênh đón. Tới trưa, trên đường sớm đã chật ních những người là người, nam nữ già trẻ, vai kề vai đứng sát bên nhau, mỗi người đều mong ngóng trông chờ, đều muốn được tận mắt trông thấy Bao Thanh Thiên, vị quan danh tiếng vang xa kia, để được mở rộng tầm mắt.

Trời đã ngả sang chiều, bỗng nghe thấy từng hồi từng hồi thanh la từ xa truyền đến, là đoàn hộ tống Bao đại nhân tiến vào trấn An Bình.

Dân chúng vừa nghe thấy tiếng thanh la liền náo động hẳn lên, ai ai cũng đều vươn dài cổ ra ngóng về phía đường lớn bên ngoài trấn.

Bỗng thấy một đoàn sai dịch từ xa đi tới, cố gắng nhìn thật kỹ, ôi, thật là uy phong lẫm lẫm.

Đi đầu đội ngũ là một trăm tuần mã, cứ bốn con một hàng, màu sắc của tuần mã mỗi hàng đều giống nhau, hình dạng chúng dù cao, thấp, béo, gầy cũng chẳng khác nhau là mấy, màu lông do thường xuyên được chải và chăm sóc mà sáng bóng lên. Còn người cưỡi trên lưng ngựa

đều là những thanh niên vạm vỡ, tất cả đều đội Trường vũ phong mạo, thân vận trang phục cưỡi ngựa, tay cầm một trong mười tám loại binh khí như trường thương, đại đao, búa rìu, đại kích... Bởi đường sá chật hẹp, ngựa chạy rất khó khăn, chỉ có thể chậm rãi mà đi nước kiệu, tiếng vó ngựa vang dội trùng trùng, uy vũ vạn phần. Cho tới khi đội kỵ mã đi qua, đội ngũ phía sau chính là đoàn của Bao đại nhân, đội ngũ này không giống đoàn kỵ mã phía trước, họ không phải đội ngũ phô trương thanh thế của Khâm sai đại thần mà là đội chuyên giữ trọng trách bảo vệ Bao đại nhân trong Khai Phong phủ. Đi đầu là hai vị Hiệu úy Vương Triều, Mã Hán, theo sau là đông

đảo chúng nha dịch của Khoái ban, Tráng ban trong Khai Phong phủ. Chính giữa đội ngũ là vị sư gia nổi tiếng, Công Tôn tiên sinh, phía sau Công Tôn tiên sinh là kiệu lớn tám người khiêng do hoàng đế ngự ban, nước sơn đỏ thẫm, vải gấm phủ thân, phu khiêng kiệu đều mặc áo lam, ống tay áo màu trắng, ai nấy đều thông minh tháo vát. Phía sau thân kiệu chính là “lọng vàng”, bên trong đặt thánh chỉ của đương kim Thánh thượng. Phía sau nữa là ba trăm đao của Khai Phong phủ gồm: Long đầu trăm, Hồ đầu trăm và Cầu đầu trăm, tất cả đều được phủ kín bằng vải vàng.

Bao đại nhân ngồi trong kiệu lớn, rèm

kiểu được cuốn cao để chúng bách tín có thể nhìn thấy đại nhân Thanh Thiên nước tiếng được rõ ràng.

Chỉ thấy Bao đại nhân khuôn mặt đen như đêm Ba mươi, nhưng sắc đen ấy chất chứa ánh sáng, mà tấm lòng lại càng sáng trong hơn nữa; trán rộng, cằm vuông, hai hàng lông mày rậm xéch ngược dài đến tóc mai, đôi mắt sắc bén uy nghiêm, ba chòm râu dài phát phơ trước ngực, chính giữa trán là mảnh trăng khuyết; Bao đại nhân đầu đội phương sí ô sa, thân vận măng bào màu đen, quả là không giận mà vẫn uy nghiêm, oai phong lẫm lẫm.

Chúng bách tín trước giờ chưa từng

nhìn thấy tướng mạo của Bao đại nhân, chỉ được nghe đồn chút ít, lúc này vừa nhìn thấy liền cảm giác được Bao đại nhân một thân chính khí lẫm liệt, bất giác trong lòng mỗi người đều nảy sinh sự tôn kính, tất cả đều cúi đầu hành lễ.

Nhưng bỗng có tiếng kêu phát ra trong đám đông đứng hai bên đường:

“Bao đại nhân, oan uổng quá!”

Một nam tử áo quần tả tơi lao ra từ trong đám đông, quỳ phủ phục đúng vào khoảng cách giữa đội kỵ mã và đội hộ vệ.

Đừng nói đến bách tín trong trần An Bình mà ngay đến chúng nha dịch phụ trách bảo vệ Bao đại nhân cũng bị làm cho giật mình.

Định thần nhìn kỹ lại thì thấy nam tử này, áo quần rách rưới, tóc tai tán loạn, dưới chân đến đôi giày cỏ cũng chẳng có để mang mà phải đi chân trần. Người này đang cúi đầu quỳ trước đội hộ vệ, trong tay nắm chặt tay nải.

Đội ngũ đang đi liền dừng lại, Vương Triều, Mã Hán tiến lên vài bước, cao giọng hỏi: “Kẻ nào to gan, dám ngăn kiêu của Khâm sai đại nhân?”.

Nam tử nọ vẫn quỳ trên đất, không ngừng dập đầu, lớn tiếng kêu: “Đại nhân, Bao đại nhân, thảo dân có kỳ oan”.

Bao đại nhân vén rèm kiệu lên, nhìn thấy rất rõ cảnh tượng trên liền hỏi: “Người có oan khuất gì? Có cáo trạng không?”.

Nam tử nọ đáp: “Bẩm Bao đại nhân, thảo dân không có cáo trạng, nhưng lại có một bức mật thư”.

“Trình lên đây”.

Người đó cẩn thận lấy một bức thư từ

trong tay nải ra, dâng lên Vương Triều, Vương Triều nhận rồi xoay người trình lên Bao đại nhân.

Bao đại nhân tiếp nhận, mở ra xem, liền giật mình kinh ngạc.

Chỉ thấy trên bức thư đó viết mấy chữ sơ sài:

Tình hình hạn hán Trần Châu vô cùng nghiêm trọng

An Lạc hầu có mưu đồ làm phản

Nay lệnh cho người này mang chứng

cư đến

Người có tâm

Bao đại nhân vội gọi Công Tôn tiên sinh, đưa bức thư qua.

Công Tôn tiên sinh nhận lấy xem, bất giác nhú chặt mày, quay đầu nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, chuyện này...”.

Bao đại nhân sắc mặt trầm xuống, nghĩ một lát, cao giọng hỏi người đang quỳ phía trước kiệu: “Kẻ nào phái người mang bức thư này tới?”.

Nam tử nọ đáp: “Đại nhân, việc này vô cùng hệ trọng, xin đại nhân cho thảo dân đến gần hơn để trả lời”.

Bao đại nhân gật đầu: “Vương Triều, Mã Hán, cho hần tiến lên”.

“Khoan đã!” Công Tôn tiên sinh thấy vậy liền bước lên ngăn lại, thấp giọng nói: “Đại nhân, nơi đây nằm ngoài địa giới Trần Châu, bức thư này cùng người kia lại lịch không rõ ràng, đại nhân vẫn nên cẩn thận một chút”.

Bao đại nhân nghe xong không khỏi sửng sốt, lại đánh giá tỉ mỉ người quý trước kiệu kia, từ đầu đến cuối đều chưa

từng ngẩng đầu lên, cũng chưa từng báo danh tính, tuy ngăn kiệu lại kêu oan nhưng chỉ đem dâng một bức mật thư, quả thực rất khả nghi.

“Vương Triều, Mã Hán, trước tiên hãy đưa người này đến hành quán^[1], để bản phủ hỏi cho tường tận.”

[1] Hành quán: Nơi nghỉ của các quan viên thời xưa khi xuất hành ra ngoài.

Lời còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng vật sắc nhọn xé gió lao tới, một mũi mai hoa tiêu bay tới phía sau lưng người quý trước kiệu, tiếng gió sắc nhọn dị thường, cơ hồ như muốn xuyên thủng lưng người

này.

Nói thì chậm còn sự việc xảy ra rất nhanh, Hiệu úy Mã Hán đứng bên cạnh nam tử này dù sao cũng là người từng “chinh chiến sa trường” đã lâu, phản ứng còn nhanh hơn cả kỵ binh, hộ vệ đến mấy phần. Chỉ thấy trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc ấy hàn quang trong tay Mã Hán chợt lóe, mũi đao nháng lên một cái, mũi mai hoa tiêu đang hướng vào lưng người nọ liền bị chém rơi xuống đất.

“Có thích khách, mau bảo vệ đại nhân!”.

Hô lớn một tiếng, Mã Hán liền giơ

đao, kéo nam tử kia đứng dậy, đẩy ra sau lưng, tức tối thoái lui về giữa đội ngũ.

Bách tín trong trấn An Bình chưa bao giờ chứng kiến tình huống như vậy, vì thế nên khi có chuyện xảy ra họ hoảng hốt vạn phần, ai nấy đều bỏ chạy tứ tán cứ như nhặng xanh mất đầu vậy, cảnh tượng hỗn loạn vô cùng, nếu cứ tiếp tục như vậy ắt sẽ có người bị thương.

Bao đại nhân vừa thấy tình huống như vậy liền bước khỏi kiệu, cao giọng quát: “Không được hoảng loạn!”.

Bình thường khi Bao đại nhân ở trên công đường Khai Phong phủ, thẳng

đường thâm vắn, đương nhiên là uy nghiêm vạn phần, lúc này tuy không có kinh đường mọc trong tay, giọng nói của ngài cũng là vận khí từ đan điền, uy chấn tám phương.

Đám bách tín đang hoảng loạn chạy tứ tán bị tiếng quát của Bao đại nhân làm cho kinh sợ, trong khoảnh khắc toàn bộ đều đứng nguyên tại chỗ, không dám di động dù chỉ là nửa phần.

Mới rồi trên đường còn hỗn loạn vô cùng giờ đây bỗng yên tĩnh đến không một tiếng động, ngay cả tiếng hít thở cũng phân biệt được rõ ràng.

Bao đại nhân đứng trước kiệu, đôi mắt hồ trừng lên, lớn tiếng quát: “Bản phủ tự vẫn từ khi nhậm chức tới nay, chưa từng làm việc gì hồ thẹn, không biết vị anh hùng nào muốn tìm bản phủ?”.

Trên đường vẫn tĩnh mịch như cũ, không có ai đáp lại, cũng chẳng có kẻ nào hiện thân.

Đột nhiên, lại nghe thấy mấy tiếng xé gió vang lên, sáu mũi mai hoa tiêu lao tới, góc độ hung hiểm vô cùng, tất cả đều nhắm vào người đàn ông vừa ngăn kiệu lúc trước.

Mã Hán đứng bên nam tử này nhất

thời kinh hoàng thất sắc, vội vàng xoay tròn cương đao, gạt những mũi mai hoa tiêu kia đi, vừa gạt vừa thoái lui, bất giác đã đưa nam tử này tiến vào trung tâm vòng tròn của đội hộ vệ mấy bước.

Mọi người lúc này mới hiểu ra, tên thích khách kia không nhằm vào Bao đại nhân, mà là nhắm vào nam tử ngăn kiêu kêu oan nọ.

Công Tôn tiên sinh đánh mất một cái, mấy bồ khoái bên cạnh liền xông lên, hiệp trợ Mã Hán bảo vệ nam tử kia đưa đến trước kiêu.

Ngay lúc này, đã có mười mấy mũi

mai hoa tiêu phi tới, tất cả cơ hồ đều nhắm rất chuẩn xác, một mũi trong số đó dường như còn nhắm vào đầu nam tử này mà bay tới, tình huống nguy hiểm vô cùng, tựa như không đưa nam tử này vào chỗ chết thì nhất định không chịu bỏ qua.

Vương Triều, Mã Hán song song bước lên, thi triển tất cả sở học của bản thân, không ngừng cản mai hoa tiêu bay vun vút tới, các hộ vệ xung quanh cũng đều cảnh giác như gặp cường địch, chỉ sợ có mũi tên nào làm bị thương Bao đại nhân, ai nấy đều tiến lên trước, đưa Bao đại nhân vào vị trí trung tâm. Mà nam tử chân trần kia cũng được bảo vệ trong vòng tròn đó.

Mai hoa tiêu ào ào phóng tới như mưa phèn, bay nhanh vun vút, đông đảo chúng hộ vệ đều lo ứng phó với mũi phi tiêu đến trước mặt, không ai chú ý đến nam tử chân trần kia trong lúc hỗn loạn đã đi đến gần Bao đại nhân, chỉ cách Bao đại nhân chưa đầy năm bước chân.

Đột nhiên, chỉ trong chớp mắt, nam tử chân trần kia rút từ tay nải ra một thanh chủy thủ sắc bén, thân hình chuyển động, quay người đâm một nhát, chính là nhắm tới cổ họng Bao đại nhân.

Nhát đâm này, mười phần mạnh mẽ, chủy thủ dường như mang theo cả hơi

lạnh mà lướt đến, vào lúc Bao đại nhân sắp trúng độc thủ đến nơi thì đột nhiên, một bóng người nhanh chóng phóng đến phía trước người Bao đại nhân, dang hai tay ra, định thần nhìn kỹ lại, là Công Tôn tiên sinh.

Thì ra khi chúng hộ vệ tối tăm mặt mày đối phó với trận mưa mai hoa tiêu, thì ánh mắt Công Tôn tiên sinh thủy chung chưa từng rời khỏi nam tử chân trần kia. Những mai hoa tiêu phóng tới này vô cùng kỳ lạ, tuy mũi tên nào nhìn cũng rất nguy hiểm, nhưng nam tử kia lại chẳng mảy may bị thương, tựa như đám tiêu nọ là vì muốn đẩy nam tử này tới gần Bao đại nhân mà phóng đến vậy. Quả

nhiên, nam tử này vừa tới gần Bao đại nhân, toàn thân liền toả ra sát khí, hướng Bao đại nhân mà hạ sát. Công Tôn tiên sinh đứng gần Bao đại nhân nhất, nhìn thấy rất rõ ràng, tình huống cấp bách cũng chẳng kịp hô hoán, liền lao tới phía trước Bao đại nhân, lấy thân làm lá chắn, bảo vệ Bao đại nhân.

Gã chân trần kia thấy vậy, cổ tay xoay một cái, thuận thế hướng thanh chủy thủ ra phía ngoài, Công Tôn tiên sinh lùi về sau một bước mới miễn cưỡng tránh được, chẳng ngờ thân hình gã kia liền chuyển động theo thanh chủy thủ, một cước đã đá bay Công Tôn tiên sinh ra ngoài, sau đó, lại giống như bông vụ

quay tròn lao tới phía trước, đến khi dừng lại thì đã ở phía trước Bao đại nhân, khoảng cách chưa đầy một thước.

“Đại nhân!”, Công Tôn tiên sinh bị đá ngã nhào trên đất, thấy cảnh tượng như vậy liền biến sắc, kêu lên thất thanh.

Lúc này Vương Triều, Mã Hán mới cảm thấy không ổn, liền quay đầu lại nhìn, nhất thời sắc mặt xám xịt như màu đất, vội vàng phi thân đến nhưng đã muộn rồi.

“Đại nhân, mau tránh!”.

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc này, Bao đại nhân tuy lâm nguy nhưng lại chẳng tỏ ra sợ hãi, thân hình bất động, đôi mắt hồ long lên, trừng trừng nhìn nam tử trước mặt, dường như ngài nhìn mà không thấy hàn quang từ thanh chủy thủ trước mặt.

Nam tử kia đã sắp ra tay thành công, lưỡi dao sắc bén của thanh chủy thủ nhắm thẳng vào ngực Bao đại nhân, nhưng khóe mắt liếc qua sắc mặt đen trầm tĩnh của Bao đại nhân, rồi đến ánh mắt nghiêm nghị, lòng không khỏi chấn động, động tác hơi ngừng lại. Trong thoáng chốc nam tử kia lơ tay, một lưỡi kiếm đâm tới xuyên qua khe hở mảnh như

tơ giữa Bao đại nhân và thanh chủ thủ, vô cùng chuẩn xác, mũi kiếm vừa kịp ngăn cản mũi đao.

Nam tử chân trần nhất thời kinh hoàng thất sắc. Phải biết rằng với khoảng cách mảnh như thế mà có thể đưa kiếm cứu người thì kiếm pháp ấy phải kinh diệu cỡ nào, kẻ cứu người này thân thủ ắt thuộc hàng số một, số hai trên giang hồ.

Gã đi chân trần nhìn theo hướng đường kiếm, chỉ thấy người cầm kiếm đang đứng trên đỉnh kiệu, một thân áo lam tung bay theo gió, ánh dương vàng chói lọi của buổi chiều bao trùm toàn thân người này, tựa như một vị thần giáng

thể, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Gã đi chân trần tuy không biết người này nhưng lại biết bảo kiếm của người nọ, hàn quang lấp lánh, chính là binh khí nổi danh từ thượng cổ: Cự Khuyết. Hắn lập tức xác định được thân phận người mới đến, không khỏi hoảng hốt mở miệng kêu lên: “Triển Chiêu?!”.

Triển Chiêu hất mũi kiếm một cái, gạt thanh chủy thủ sang bên, thân hình nhẹ như yên chao mặt nước, toàn thân lao vút xuống, chân chưa chạm đất đã như mũi tên rời khỏi cánh cung, hướng thẳng về phía nam từ chân trần.

Nam tử chân trần chỉ cảm thấy hàn quang che phủ trước mắt, sát khí bắn ra bốn phía, kiếm khí dày đặc như thiên la địa võng, ép bản thân tới mức thở không nổi, chỉ có thể từng bước từng bước thoái lui, chủy thủ trong tay vung lên như múa, chạt vật chống trả.

Qua hơn ba mươi chiêu, hai hàng tóc mai của hắn thấm đẫm mồ hôi, hơi thở nặng nhọc, chân như muốn khụy xuống, chỉ cảm thấy hàn quang trước mặt lóe lên một cái, đến khi định thần lại thì đã bị thanh Cự Nguyệt kề sát vào cổ, không thể nhúc nhích lấy một chút.

Triển Chiêu hiên ngang đứng trên

đường, Cự Khuyết trong tay hướng thẳng
yết hầu tên thích khách, trầm giọng quát:
“Còn không chịu dừng tay?!”.

Tiếng quát này không phải nhằm vào
gã chân trần mà là nhắm vào kẻ trên mái
nhà phi phi tiêu xuống.

Quả nhiên, phi tiêu vốn phóng xuống
như mưa liền lập tức ngừng lại, chỉ thấy
trên mái nhà của tử lâu ven đường, một
bóng đen lao vút đi, chạy trốn rất nhanh.

Triển Chiêu lại trầm giọng quát:
“Vương Triều, Mã Hán!”.

Vương Triều, Mã Hán hiểu ý, lập tức phóng người lên, phi về hướng tên đồng phạm bỏ trốn mà đuổi theo.

Mấy hộ vệ tiến lên, trói chặt gã chân trần, giải xuống, lúc này Triển Chiêu mới thu thanh Cự Khuyết lại, quay người thì lễ: “Thuộc hạ tới trễ, khiến đại nhân phải hoảng sợ!”.

Bao đại nhân gật đầu đáp: “May mà có Triển hộ vệ, không cần đa lễ”.

Công Tôn tiên sinh đứng thẳng dậy, đi đến bên Bao đại nhân nói: “May có Triển hộ vệ đến kịp thời, nếu không lần này chắc hẳn đại nhân lành ít dữ nhiều”.

Triển Chiêu ôn quyền nói: “Công Tôn tiên sinh quá khen rồi”.

Công Tôn tiên sinh nhìn quanh bên người Triển Chiêu, rồi lại hỏi: “Triển hộ vệ không phải là đang ở Trần Châu tra án ư, vì sao lại xuất hiện ở đây vậy? Tại sao không thấy Trương Long, Triệu Hồ và Kim bồ khoái?”.

Nghe được những lời này, dường như Triển Chiêu mới thận trọng nhìn bốn xung quanh một lượt, khó hiểu nói: “Trương Long, Triệu Hồ có lẽ vẫn chưa tới, nhưng Kim bồ khoái thì đi cùng Triển mỗ, vì sao cũng không thấy bóng

dáng nhĩ?”.

Lời còn chưa dứt thì có một người ló đầu ra khỏi đám đông, quan sát bốn xung quanh, vừa nhìn vừa hô lên: “Thuộc hạ ở đây!”.

Người này cố sức rẽ đám đi đi ra, khi chen đến chỗ Bao đại nhân ở trước kiệu liền cung kính chấp tay mỉm cười nói: “Bao đại nhân, thấy ngài vẫn bình an vô sự, Kim Kiên thực cảm tạ trời xanh”.

Cả đội ngũ yên lặng như tờ.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy Triển

Chiêu hỏi: “Kim Kiên, vì sao ngươi lại ở trong đám đông bách tín vậy?”.

“Việc này...”, Kim Kiên gãi gãi đầu, đôi con ngươi đảo một vòng, nghiêm sắc mặt nói: “Vừa rồi thuộc hạ lo sợ có thích khách trà trộn vào đám đông, nên mới xả thân đi điều tra một phen”.

Mọi người nghe vậy liền cảnh giác, quan sát bốn xung quanh, lại có mấy hộ vệ rút vũ khí ra.

Công Tôn tiên sinh vội hỏi: “Có kẻ nào khả nghi không?”.

Kim Kiên thấy mọi người phản ứng như vậy, nhất thời mồ hôi lạnh túa ra đầy lưng, cười khan hai tiếng nói: “Bầm đại nhân, không có kẻ nào khả nghi hết”.

Bao đại nhân gật đầu, đứng thẳng nhìn chúng bách tín từ đầu đến cuối phố, thấy mọi người tuy thần sắc có chút hoảng sợ nhưng không có người nào bị thương, lòng mới yên tâm phần nào, thấp giọng nói với Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh hãy xem xem có bách tín nào bị thương không, nếu có hãy lập tức đưa thuốc cho họ”.

Lúc này vừa mới bắt được thích khách, chúng bách tín còn đang trong cơn

hoảng sợ, trên đương tuy đông nghịt người nhưng lại vô cùng tĩnh lặng. Mặc dù giọng nói của Bao đại nhân rất khê nhưng lại truyền đi xa và rất rõ. Dân chúng đứng bên đương đều nghe được, trong lòng vô cùng xúc động.

Nghĩ đến việc Thanh Thiên Bao đại nhân, phụng chỉ xuất tuần, tới Trần Châu phát lương cứu trợ, trên đường đi bị thích khách hành thích, bản thân gặp nguy hiểm như thế nhưng vẫn tâm niệm lo cho sự an nguy của bách tính, vị phụ mẫu tốt như thế quả là thiên hạ khó cầu.

Chợt nghe tiếng hô vang lên trong đám đông:

“Bao đại nhân, xin ngài hãy an tâm, không có ai bị thương hết”.

“Bao đại nhân, xin ngài hãy chiếu cố chính bản thân mình!”.

“Bao đại nhân, ngài nhất định phải giữ gìn sức khỏe!”.

...

Tiếng nói râm ran từng đợt từng đợt, tựa như sóng biển cuộn trào, tầng tầng lớp lớp truyền đi.

Nhìn lại các hộ vệ trong đội ngũ, người nào người nấy hốc mắt đỏ lên, nhất thời cảm thấy vinh quang vô hạn.

Khuôn mặt Bao đại nhân vẫn đen sì như cũ, nhưng ở giữa mi tâm người ta lại có thể nhìn rõ vài phần cảm động.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu lại càng vui mừng vạn phần, mời Bao đại nhân lên kiệu, hai người song song hộ vệ ở hai bên kiệu, đội ngũ lại tiếp tục chậm rãi di chuyển về phía trước.

Quan khâm sai phụng chỉ xuất tuần, đến nơi nào đều như thánh giá đích thân tới, thế nên không thể thiếu sự phô

trương. Đội ngũ của khâm sai đại thần ít nhiều cũng gần năm trăm người, bởi vậy hành quán dọc đường cũng phải tìm một nơi rộng rãi.

Trong trấn An Bình, tòa kiến trúc lớn nhất chính là miếu Hỏa Thần, cư xá trong miếu nhiều, hơn nữa sân viện lại rộng rãi, tất nhiên trở thành lựa chọn đầu tiên để làm hành quán dừng chân nghỉ ngơi cho đoàn Khâm sai Bao đại nhân.

Đội ngũ tiến vào miếu Hỏa Thần, khi mọi người được sắp xếp đầu vào đó, thì Bao đại nhân ngay cả y phục cũng chưa thay đã lệnh đưa tên thích khách kia đến để tra hỏi.

Không lâu sau, liền thấy tên thích khách kia bị trói gô cổ được dẫn vào phòng.

Mới rồi một phen đánh nhau hỗn loạn, mọi người chưa kịp nhìn rõ tướng mạo y, lúc này định thần nhìn, thì thấy y có làn da ngăm đen, trán cao, cằm rộng, hai hàng lông mày mọc lộn xộn, còn đôi mắt thì nhỏ tí, đến cả râu quai nón cũng xồm xoàm, nom tuổi tác thì chưa quá ba mươi.

Lúc này tuy hấn quỳ trên đất nhưng vẻ mặt lại tỏ ra rất khinh thường, vênh vào thách thức.

Bao đại nhân đánh giá hấn một lát rồi mở miệng hỏi: “Người là kẻ nào, vì sao lại hành thích bản phủ?”.

Tên thích khách nọ không đáp, chỉ trừng trừng nhìn Triển Chiêu, bữu môi nói: “Triển Chiêu, người đừng tưởng rằng lần này bắt được ông đây thì công phu của người lợi hại, nếu người không tấn công bất ngờ, xuất ra ám chiêu, ông đây cũng không nằm trong tay người. Có bản lĩnh hãy cời trói cho ông đây, cùng ông đây đại chiến ba trăm hiệp!”.

Những lời này khẩu khí mạnh mẽ mười phần, ai mà nghe mấy câu này đều

cảm thấy công phu của hắn thực không kém Nam hiệp.

Triển Chiêu chỉ trầm mặc đứng bên Bao đại nhân, ánh mắt chưa từng liếc xuống, lại càng không đáp lời.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau, cũng thấy không nên trả lời.

Nhưng Kim Kiên bên cạnh lại cười khẩy một tiếng, thấp giọng nói: “Ba trăm hiệp? Nếu không phải Triển đại nhân vừa nghe nói có thích khách đến hành thích đại nhân, liên tục ba ngày ba đêm không ngủ liều mạng chạy vội về, cánh tay bị thương cũng chẳng có thời gian chữa trị,

người cho rằng vừa rồi có thể đỡ được đại nhân mấy chiêu?”.

“Cái gì?”, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đồng thời buộc miệng kêu lên.

Còn tên thích khách kia vừa nghe vậy, hai mắt tròn tròn, ngo ngoe ngẩn ngẩn nhìn Triển Chiêu.

Mọi người lúc này mới chú ý, Triển Chiêu tuy dáng vẻ vẫn y như lúc bình thường, thân hình thẳng như cán bút, vẻ mặt bình thản, nhưng lại không giấu nổi sự mệt mỏi hiện rõ trên mi tâm, đôi mắt đen huyền lúc này tựa hồ cũng mất đi vẻ lấp lánh. Còn ống tay áo nửa người lại

nhuộm một màu đen sì, tuy mặt vải toàn là bùn đất nhưng vẫn có thể nhìn ra nơi đó đã từng bị máu thấm ướt.

“Kim Kiên!”, Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ nhìn Kim Kiên nói: “Đừng nhiều lời!”.

“Cái gì mà đừng nhiều lời!”, Kim Kiên đứng một bên bỗng nhảy dựng kêu lên, đi mấy bước đến giữa phòng, giơ hai ngón tay lên chỉ vào mắt mình, tức tối nói: “Nhìn đi, mắt thuộc hạ toàn là tơ máu, còn kinh dị hơn cả mạng nhện cũ nhiều năm!”, rồi nhảy tới bên cạnh Triển Chiêu, nắm lấy ống tay áo Triển Chiêu mà kêu: “Nhìn thấy không, toàn bộ ống

tay áo đều bị máu thấm đẫm, miệng vết thương còn dài hơn cả thanh chủy thủ vừa rồi!”.

Lòng lại thâm hét: Bà nó, nhớ năm xưa khi mình thi đại học cũng không liều mạng như vậy, ba ngày ba đêm không ngủ, chắc có thể ghi vào kỷ lục thế giới ấy chứ, sự tích tăng ca cảm động lòng người như thế đương nhiên là phải tích cực tuyên truyền rộng rãi rồi, ít nhiều cũng phải xin được phí tăng ca mới được chứ!

“Triển hộ vệ... người...”, Bao đại nhân khuôn mặt tràn ngập vẻ đau lòng cùng xót xa, khẽ lắc đầu, nói được nửa

câu lại chẳng thể nói tiếp được.

Công Tôn tiên sinh cũng cuối đầu không nói, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Triển hộ vệ, trước tiên hãy về phòng để tại hạ xem vết thương cho Triển hộ vệ”.

Triển Chiêu lắc đầu bình thản nói: “Đại nhân, Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ không có gì đáng ngại, thậm chí kẻ này vẫn còn kịp hơn cả”.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn đôi mắt kiên định của Triển Chiêu, lặng lẽ thở dài một tiếng.

Thời điểm quay lại nhìn thích khách, sự sắc bén trong ánh mắt Bao đại nhân hiện rõ hơn mấy phần, giọng nói cũng trầm trầm uy nghiêm hơn: “Rốt cuộc kẻ nào đã phái người đến ám sát bản phủ? Còn không mau khai ra, chẳng lẽ muốn bản phủ phải dùng đại hình?”.

Tên thích khách nghe vậy, thân hình liền chấn động, lại ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu một cái, sắc mặt hiện lên vẻ kính phục, rồi cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu mới mở miệng nói: “Bẩm Bao đại nhân, thảo dân tên Hạng Phú, là An Lạc hầu phái thảo dân đến đây để ám sát đại nhân”.

Bao đại nhân nghe xong, liền giật

mình chấn động, cao giọng hỏi: “Vì sao An Lạc hầu lại muốn dồn bản phủ vào chỗ chết?”.

“Bởi vì đại nhân muốn đến Trần Châu phát lương cứu trợ”.

“Thế thì sao?”.

Hạng Phú thở dài một cái, do dự hồi lâu mới nói ra chuyện An Lạc hầu ở Trần Châu chiếm đất xưng vương, coi trời bằng vung thích gì làm nấy, xây dựng Nhuyễn Hồng đường, giấu giếm chuyện hạn hán, tất cả đều nhất nhất khai ra.

Bao đại nhân nghe xong, tức giận đến mức sắc mặt tái đen, toàn thân run lên, vỗ mạnh bàn đứng dậy, cao giọng quát: “Thực chẳng coi vương pháp ra gì, là sâu mọt của quốc gia! Phường bại hoại như thế, bản phủ nhất định sẽ nghiêm trị!”.

Mấy lời này, Công Tôn tiên sinh, Triền Chiêu cùng Kim Kiên ở trong phòng đã sớm được luyện thành quen rồi. Lại càng biết Bao đại nhân liêm minh chính trực, tính cách vốn căm ghét cái ác, lời đã nói thì nhất định sẽ làm, quả thực mọi người cũng chẳng lấy làm gì kinh ngạc. Nhưng Hạng Phú lại không như vậy, hấn lớn lên trong giang hồ, từ

khi theo An Lạc hầu làm bầy, mắt thấy tai nghe đều là những kẻ xu nịnh gió chiều nào theo chiều đó, ý quyền cậy thế hiếp đáp người khác, nay nghe được những lời này, đương nhiên là khiếp sợ vạn phần, bất giác buộc miệng nói: “Đại... đại nhân, nhưng An Lạc hầu là quốc cữu đương triều, là hoàng thân quốc thích!”.

Bao đại nhân trừng mắt nói: “Thế thì sao? Hoàng tử phạm pháp, tội như thứ dân!”.

Hạng Phú há hốc mồm, ánh mắt chuyển từ Bao đại nhân sang Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu và Kim Kiền đứng bên cạnh.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh hơi nheo mày, miệng thì lẩm bẩm: “Nếu đã vậy thì nhất định phải nghĩ ra một kế sách vẹn toàn mới được...”.

Triển Chiêu thì thân hình thẳng tắp, hai mắt như có điện, dung nhan mới rồi còn tỏ rõ sự mệt mỏi giờ đây cơ hồ bị quét sạch, tựa như khí phách của thiên quân vạn mã đều ngưng tụ trên người chàng.

Kim Kiền đưa tay day trán, sắc mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, nhìn Hạng Phú thấp giọng nói: “Đừng lấy làm lạ, trong Khai Phong phủ chúng ta cái khác thì không có

chứ những người không sợ trời không sợ đất liều mạng đối nghịch cùng quyền quý thì nhiều lắm, quen rồi sẽ thấy bình thường thôi”.

Giờ đây Hạng Phú bỗng cảm thấy một luồng hào khí dâng trào, ngập tràn trong ngực, hốc mắt hơi nóng lên, chỉ cảm thấy những tháng ngày mình sống hơn hai mươi năm nay thực vô dụng, lại có thể đi theo An Lạc hầu làm bao nhiêu chuyện hoang đường như vậy, còn phụng lệnh đi thích sát một vị Thanh Thiên khó cầu được, thực hổ thẹn khi đứng trong trời đất này.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Hạng Phú phủ

phục xuống, cúi lạy dập đầu bình bình trên đất, cao giọng hô: “Bao đại nhân, Hạng Phú tự biết tội không thể tha, xin Bao đại nhân nghiêm trị theo luật!”.

Bao đại nhân thấy vẻ mặt thành khẩn của Hạng Phú, đôi mắt trong sáng, biết rằng người này đã thực tâm hối cải thì rất vui mừng, gật đầu, nói với Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh thấy thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu trầm ngâm giây lát rồi mở miệng hỏi: “Hạng Phú, ngươi có bằng lòng lấy công chuộc tội không?”.

Hạng Phú hơi sững sốt, ngẩng đầu lên

hỏi: “Thảo dân phải lập công chuộc tội thế nào?”.

“An Lạc hầu ở Trần Châu đã lâu, gốc rễ đã cắm sâu, còn chúng ta thì vừa mới đến, nếu muốn đối địch với hắn, e rằng sẽ rơi vào thế hạ phong. Mà người lại ở bên An Lạc hầu nhiều năm, tất hiểu biết rất rõ về An Lạc hầu, chi bằng lưu lại, trợ giúp chúng ta bày mưu tính kế, người thấy sao?”.

Hạng Phú nghe vậy lòng thâm cảm động không thôi. Nghĩ bản thân chỉ là một tên thất phu trong giang hồ, lại đi theo An Lạc hầu làm điều ác đã nhiều năm, thậm chí còn ám sát Bao đại nhân,

nhưng nay vẫn được coi trọng như vậy, sợ rằng phúc khí tu ba đời chẳng qua cũng chỉ mong có thể mà thôi.

Hạng Phú lập tức khẩu đầu đáp: “Cho dù phải thịt nát xương tan, Hạng Phú cũng bằng lòng!”.

Bao đại nhân mỉm cười gật đầu, ra hiệu bảo Kim Kiên cưới trói cho Hạng Phú.

Hạng Phú được cưới trói rồi lại không đứng lên, ngược lại còn dập đầu nói: “Đại nhân, thảo dân còn có một việc muốn thỉnh cầu:

“Việc gì?”

“Hôm nay kẻ phóng mai hoa tiêu trên đường chính là huynh đệ của thảo dân, tên gọi Hạng Phổ. Huynh ấy vốn không phải kẻ xấu, chỉ là chọn sai chủ nhân mà thôi, mong đại nhân rộng lượng tha cho huynh ấy một con đường sống”.

Bao đại nhân cau mày nói: “Nhưng Vương Triều, Mã Hán đã...”.

Hạng Phú vội nói: “Thảo dân biết đại ca ở chỗ nào, xin nguyên đi chiêu hàng”.

Bao đại nhân gật đầu đáp: “Nếu đã

như thế thì người hãy mau đi đi”.

“Tạ đại nhân!”, Hạng Phú dập đầu lạy ta rồi đứng lên đi ra ngoài.

Hạng Phú rời đi rồi, Công Tôn tiên sinh mới nói: “Đại nhân, ngài không sợ Hạng Phú đi rồi sẽ không trở lại nữa sao?”.

Bao đại nhân cười nói: “Tiên sinh lo lắng quá rồi, muốn nhìn người trước tiên hãy xem đôi mắt của kẻ đó đã, đôi mắt của Hạng Phú rất trong sáng, không giống hạng giả dối”.

Công Tôn tiên sinh cũng cười đáp: “Học trò xin thụ giáo”. Ngừng một lát, Công Tôn tiên sinh lại quay sang Triển Chiêu nói: “Không biết thương thế của Triển hộ vệ...”.

Bao đại nhân cũng vội nói: “Công Tôn tiên sinh, vẫn nên mau mau chẩn trị vết thương cho Triển hộ vệ”.

Triển Chiêu theo phản xạ buộc thốt lên: “Không cần nhọc lòng tiên sinh, thương thế của Triển Chiêu đã được Kim bồ khoán...”, nói được nửa câu, không biết Triển Chiêu nghĩ đến điều gì, sắc mặt khế biến, lại đổi ý: “Vẫn xin phiền tiên sinh”.

Kim Kiền ở bên nghe vậy, nhất thời da đầu ngứa râm ran.

Hồi tám

Y thuật hiển lộ lâm hiểm cảnh.

Vừa vào Trần Châu lọt đầm rồng^[1].

[1] Đầm rồng: Từ tỉnh lược của thành ngữ “đầm rồng hang hổ”, ý chỉ nơi nguy hiểm, nước sôi lửa bỏng.

Trong miếu Hỏa Thần trấn An Bình, nơi dừng chân nghỉ ngơi của đội ngũ Bao đại nhân, đêm nay đèn đuốc sáng trưng. Nếu là bình thường thì nhất định Bao đại nhân đang ngồi trong chính sảnh phê duyệt công văn, nhưng hôm nay thì ngược lại với mọi khi, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh còn có Kim Kiên đều tập trung trong sảnh bên, vì muốn quan sát thương thế của Triển Chiêu. Cũng may là bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đều không ở trong miếu, bằng không mật độ dân số trong gian phòng nhỏ bé này sẽ quá tải mất.

Triển Chiêu ngồi trên một cái ghế đầu bằng gỗ, bị ba người vây quanh cứ theo như lời Công Tôn tiên sinh mà cời áo, lộ ra vô số những vết sẹo của các vết thương lớn nhỏ chằng chịt trên làn da màu đồng.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh cúi đầu nhìn, không khỏi chấn động, đồng thời hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trên bả vai cánh tay phải, có một vết thương dài khoảng hai tấc, miệng vết thương đã kết vảy, da thịt xung quanh đã dần chuyển sang màu hồng, cho thấy vết thương đã lành, không còn gì đáng ngại, chỉ là mới nhìn qua vết thương đã

thấy vô cùng ghê người. Không vì điều gì khác mà chính là hai bên mép da chỗ miệng vết thương bị bầy, tám sợi chỉ đen khâu lại, nhìn lướt qua thì tựa như có con rết nhiều chân nằm trên bả vai Triển Chiêu, mà phần đuôi của “con rết”, còn thắt một cái nơ bướm bất nhả nữa chứ.

Triển Chiêu nghe thấy tiếng hai người hít vào, tim không khỏi nảy lên một cái.

Ngẫm lại, Nam hiệp Triển Chiêu vốn xuất thân giang hồ, sau khi đi theo Bao đại nhân thì ngày ngày vất vả, chuyện bị thương xảy ra như cơm bữa, nhưng khi Công Tôn tiên sinh chữa trị thì tiếng lắc đầu thở dài có, trách giận cầu nhàu có,

chỉ chưa từng nghe tiếng hít khí lạnh bao giờ. Nhớ lại lúc trước khi Kim Kiên khâu miệng vết thương lại, thủ pháp thực có chút quái dị, hơn nữa miệng vết thương còn nằm ngay bả vai, muốn quan sát cũng không tiện cho lắm, chỉ cảm thấy miệng vết thương dần ngưng chảy máu, thế nên Triển Chiêu không để ý đến. Nhưng lúc này đây Nam hiệp đường đường như vậy cũng có chút dao động quay người nhìn Công Tôn tiên sinh.

Chỉ thấy ánh mắt Công Tôn tiên sinh sáng rực lên, nhìn chăm chăm vào vết thương của Triển Chiêu, vẻ như đã đi vào cõi thần tiên rồi.

Bao đại nhân cũng nhú chặt mày, muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Qua một lúc lâu, Công Tôn tiên sinh mới nghiêm mặt hỏi: “Triển hộ vệ, vết thương của hộ vệ được Kim bồ khoái chữa trị phải không?”.

Triển Chiêu chậm rãi gật đầu.

“Kim bồ khoái!”, đột nhiên Công Tôn tiên sinh quát lên một tiếng rất to.

Kim Kiền thừa dịp mọi người đang ngẩn ra liền rón rén đi vài bước lên ra cửa, một chân vừa bước qua ngưỡng

cửa, sắp sửa chuồn được, thình lình nghe thấy tiếng quát như sư tử Hà Đông của Công Tôn tiên sinh, chân liền run lên, suýt chút nữa thì ngã nhào xuống đất.

“Công... Công Tôn tiên sinh... có... có gì sai bảo?”.

“Vết thương của Triền hộ vệ có thật là do người chữa trị không?”

“Cứ... cứ xem là vậy...”

Kim Kiền vừa hàm hồ đáp, vừa quan sát thần sắc thâm trầm của Công Tôn tiên sinh phía đối diện, tim đập như trống:

Mền ơi, con mèo kia cũng được xem như là thủ đô của cả thời kỳ Bắc Tống... không thì cũng được coi là Idol hàng đầu của cả nước, nay mình khâu bả vai của Tiểu Miêu thành cái hình dạng chết dở kia, làm hỏng cả cái “vai vàng ngọc” của Tiểu Miêu, như thế há chẳng phải là đã bôi nhọ Khai Phong phủ sao? Nhìn sắc mặt Công Tôn Trúc Tử đi, tám phần là muốn tìm mình tính sổ rồi.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền hít sâu một hơi, vội trưng ra vẻ mặt tươi cười hòa nhã nói: “Công Tôn tiên sinh, khi đó thời gian cấp bách, thuộc hạ nhất thời lo lắng, khó tránh khỏi lỡ tay... Nhưng thuộc hạ cũng biết sửa sai, đã thất một

cái nơ bướm rất đẹp ở trên đó rồi, kỳ thực nếu nhìn tổng thể sẽ thấy rất có ý vị...”.

Công Tôn tiên sinh đứng phắt dậy, bước nhanh về phía Kim Kiên, hai mắt sáng như bó đuốc, nhìn chăm chăm khiến Kim Kiên dựng cả tóc gáy.

“Kim bồ khoái, phương pháp chữa trị vết thương bằng cách khâu da thịt lại người biết được từ đâu?”

Hả?

Kim Kiên có chút khó hiểu, nghĩ

bụng: Cái tay Công Tôn Trúc Tử này bị sao vậy, tựa hồ như rất có hứng thú với tạo hình con rết trên bả vai Tiểu Miêu, lại rất quan tâm đến lai lịch của con rết này. Đợi đã, phương pháp khâu vết thương tuy phổ biến ở thời hiện đại, nhưng biết đâu ở thời cổ đại nó lại quá sức cao siêu? Có điều phương pháp này được ghi rất rõ ràng trong y thư của sư phụ...

Ôi chao!

Kim Kiền đột nhiên hiểu ra, không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Phương pháp này mình đọc trong y

thư do “Y Tiên” truyền lại, kết hợp với tri thức thời hiện đại, nên cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy đó là chuyện bình thường, nhưng nay gặp phải Công Tôn Trúc Tử, nhìn thần sắc căng thẳng của ông ta mà nói, tám phần là phương pháp trị liệu khâu vết thương này còn chưa thông dụng ở thời đại này rồi.

Nói như thế thì thân phận đệ tử đích truyền của hai lão sư phụ vô lương kia há chẳng phải sẽ bị lộ sao?

Đại sự không tốt rồi!

Kim Kiên nhất thời túa mồ hôi lạnh đầy đầu, ngập ngừng hồi lâu mới phun ra

một câu:

“Thực ra trước kia thuộc hạ đã từng thấy một lão đại phu dùng phương pháp như thế này trị thương cứu người, thế cho nên...”

Chẳng biết câu trả lời nửa thật nửa giả này có an toàn qua cửa không nữa?

Hai mắt Công Tôn tiên sinh sáng lên, hỏi dồn: “Lão đại phu? Tướng mạo như thế nào? Người gặp được khi nào?”.

“Là một lão đầu râu bạc trắng, ở trên một ngọn núi, một năm trước đây...”, bị

Công Tôn tiên sinh nhìn chăm chăm khiến cả người không tự nhiên, bất giác Kim Kiên thốt ra đến phân nửa sự thật.

Công Tôn tiên sinh bước lên một bước, lại nói: “Có phải nơi đó gần Vân Ân sơn không?”.

Vân Ân sơn? Sao nghe quen quen thế nhỉ? Chậc chậc, đây chẳng phải hang ổ của hai lão sư phụ vô lương kia ư? Công Tôn tiên sinh xuất thân từ đặc công hay sao ấy, thế nào mà ngay cả tên núi cũng biết?

Kim Kiên chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi chảy đầm đìa, cổ cuối gập xuống một

góc chín mươi độ, hàm hồ đáp: “Thuộc... thuộc hạ không rõ ngọn núi đó tên là gì...”.

Công Tôn tiên sinh nghe vậy, khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ tiếc nuối.

Bao đại nhân và Triển Chiêu thấy thế đều không hiểu.

Bao đại nhân hỏi: “Công Tôn tiên sinh, lẽ nào vết thương có gì không ổn sao?”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Không phải là có gì không ổn. Kim bồ

khoái đã dùng kim khâu miệng vết thương lại, cách trị liệu này tuy khiến người ta không thể tưởng tượng được, nhưng lại là phương cách thần kỳ. Đệ tử đã từng đọc trong sách y nhưng chưa từng được nhìn thấy. Tương truyền trên giang hồ chỉ có một người có thể vận dụng phương pháp này”.

Triển Chiêu nghe đến đây, liền sáng tỏ, tiếp lời: “Người tiên sinh nói có phải là ‘Y Tiên’, người mà mười năm trước đã tuyệt tích giang hồ cùng ‘Độc Thánh’?”.

Công Tôn tiên sinh gật đầu.

Bao đại nhân hỏi: “ ‘Y Tiên’ là người như thế nào?”.

Triển Chiêu đáp tiếp: “Bẩm đại nhân, ‘Y Tiên’ là người có y thuật đứng đầu trên giang hồ, giang hồ từng truyền câu: Diêm La bắt người, trước hỏi Y Tiên”.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu nói: “Y thuật của ‘Y Tiên’ xuất thần nhập hóa, chỉ là lão nhân gia người đã thoái ẩn giang hồ, lại chẳng có truyền nhân để lại, khiến người ta phải tiếc nuối không thôi”, rồi quay đầu nói với Kim Kiên: “Nói vậy lão nhân một năm trước Kim bổ khoái gặp chính là người này. Kim bổ khoái may mắn gặp được người một lần, lại

học được thuật trị thương thật là may mắn ba đời”.

Kim Kiên nghe đến đây mới biết thân phận mình tạm thời chưa bị lộ, không khỏi thở phào một cái. Nhưng ngẫm kỹ, lại thấy vừa tức vừa buồn cười, nghĩ bụng: Chỉ mới gặp mặt ‘Y Tiên’ một lần đã là may mắn ba đời, vậy mình ở cạnh hai lão sư phụ vô lương kia những một năm, há chẳng phải là đã dùng hết vận may của mấy kiếp rồi à? Hức hức, thảo nào từ khi mình bắt đầu xuống núi liền đâm đầu vào vận xui luôn... đáng ghét...

Bao đại nhân nghe xong, gương mặt mang vẻ vui mừng nói: “Nói như thế thì,

thương thể của Triển hộ vệ đã không còn gì đáng ngại nữa?”.

Công Tôn tiên sinh khoác áo ngoài lên cho Triển Chiêu, vừa thu dọn hộp thuốc vừa trả lời: “Đã sớm không có gì đáng ngại rồi. Y thuật của Kim bổ khoái thực khiến học trò bội phục”.

Triển Chiêu nghe xong những lời này, cũng thấy an tâm, cài áo xong xuôi đâu đến đấy liền quay người thi lễ với Kim Kiền: “Triển mỗ đa tạ Kim huynh”.

Kim Kiền vội đáp lễ, cười khan hai tiếng.

Công Tôn tiên sinh xách hòm thuốc lên, nói với Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, tuy vết thương của Triển hộ vệ đã không có gì đáng ngại nữa, nhưng mấy ngày nay Triển hộ vệ mệt nhọc quá độ, nên nghỉ ngơi sớm một chút, lấy lại tinh thần”.

Triển Chiêu nghe vậy vội đứng lên nói: “Nhưng còn vụ án của Trương Tung Đức, thuộc hạ vẫn chưa đem kết quả điều tra bẩm báo với đại nhân...”.

“Triển hộ vệ...”, Bao đại nhân bắt đầu nói: “Hãy nghỉ ngơi trước đã, sáng sớm mai hãy bẩm báo lại tình hình vụ án cho bản phủ”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh”.

Những lời này lọt vào tai Kim Kiên thực như âm thanh của Đấng cứu thế, liền vội vàng khom người thi lễ, lui ra ngoài, đi thẳng đến sảnh bên, nơi nghỉ ngơi của nha dịch.

Nhưng vừa đi được hai bước, chợt nghe tiếng Công Tôn tiên sinh gọi phía sau: “Kim bồ khoái, xin hãy dừng bước”.

Nhất thời thân hình Kim Kiên thẳng đơ, quay đầu lại một cách cứng nhắc, hỏi: “Công Tôn tiên sinh, có gì chỉ giáo?”.

Lẽ nào mình lại để lộ sơ hở gì rồi?

Công Tôn tiên sinh bước đến trước mặt Kim Kiên, khẽ mỉm cười.

Nụ cười này giống như nho phong lướt qua mặt^[1] , khiến toàn thân Kim Kiên phát run.

[1] Nguyên văn “Nho phong phát diện, vốn câu phải là xuân phong phát diện có nghĩa là gió xuân lướt qua mặt, nhưng ở đây Kim Kiên lại thay bằng từ “Nho” vừa để chỉ phong thái thư sinh của Công Tôn tiên sinh vừa để chỉ sự gian xảo của họ Công Tôn.

Có người nói, lúc Công Tôn tiên sinh mỉm cười hoặc là lúc vụ án được sáng

tỏ, hoặc là lúc đang tính kế, hoặc là lúc có kẻ sắp gặp xui xẻo.

Tình huống hiện giờ, theo như Kim Kiền phán đoán, tám phần là giả thiết thứ ba.

“Kim bồ khoái, tại hạ còn một chuyện không hiểu, mong Kim bồ khoái tạm thời dừng bước giải đáp cho tại hạ”.

Da mặt Kim Kiền liền nhăn nhúm lại, vội vàng nói: “Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ đi theo Triền đại nhân một mạch tới đây, cũng đã ba ngày ba đêm không chợp mắt rồi”.

Công Tôn Trúc Tử, ngài ít nhiều cũng nên có chút tinh thần chủ nghĩa nhân đạo chứ!

Công Tôn tiên sinh lại mỉm cười, tiếp tục nói: “Câu hỏi này cũng không mất nhiều thời gian”.

Kim Kiền nhìn khuôn mặt mỉm cười của Công Tôn tiên sinh, tự biết bản thân không địch lại, lời đã ra đến miệng đành nuốt vào.

“... Công Tôn tiên sinh, xin mời hỏi”.

“Kim bồ khoái, phương pháp dùng

kim khâu miệng vết thương lại là do bồ
khoái học được từ ‘Y Tiên’ sao?”

“... ”

“Tại sao lại phải khâu miệng vết
thương thành hình con rết, tại hạ đã nghĩ
rất lâu nhưng vẫn không thẩm thấu được
sự ảo diệu trong đó”.

“Khụ khụ... cái này... kỳ thực... cái
đó... phương pháp khâu vết thương như
thế là vì... thuộc hạ cũng không biết, chỉ
là khi ấy lão đại phu khâu như vậy, thuộc
hạ bắt chước theo, trông bầu mà vẽ gáo
vậy thôi”. Sư phụ, xin lỗi người nhé!

Công Tôn tiên sinh tư lự giây lát, khẽ lắc đầu, rồi như ngộ ra điều gì nói: “Thủ pháp của ‘Y Tiên’ quả thực huyền diệu, đạo lý trong đó... tại hạ kém cỏi quá... Kim bổ khoái, thời gian cũng không còn sớm nữa, bổ khoái nghỉ ngơi đi”.

Kim Kiên nghe xong, vội vàng thi lễ rồi lui xuống, tới khi đi xa rồi mới lên quay lại nhìn, chỉ thấy Công Tôn tiên sinh đang vừa đi vừa chau mày suy nghĩ, thần thái rất chuyên chú.

Chậc chậc, Công Tôn Trúc Tử, xin lỗi ngài nhé...

Hôm sau khi trời vừa sáng tỏ, Kim

Kiên đã bị người ta lôi từ trong chốn này, mang theo đôi mắt gấu mèo, bị mấy nha dịch kéo vào trong sảnh chính của miếu Hỏa Thần.

Trong sảnh chính, Bao đại nhân đang ngồi chính giữa sảnh, Công Tôn tiên sinh thì đứng bên trái; còn Triền Chiêu vận quang bào đỏ thì thẳng tắp đứng bên phải, tinh thần sáng láng, chẳng mấy may trông chút thần sắc mệt mỏi nào; Vương Triều, Mã Hán thì đứng phía sau Triền Chiêu.

Mà chính giữa sảnh chính còn có hai người nữa đứng, một người trong đó chính là Hạng Phú, thích khách tối qua

đã cải tà quy chính, mà người đứng bên cạnh hắn, tướng mạo cùng hình dáng có vài phần giống Hạng Phú, là Hạng Phổ, kẻ đã phóng mai hoa tiêu trước đó. Nhìn vẻ mặt cung kính của hắn thực giống y đúc dáng vẻ của Hạng Phú, liền biết hắn đã quy thuận Khai Phong phủ rồi.

Kim Kiên lấy lại tinh thần, khom người thi lễ.

Bao đại nhân hỏi: “Kim bổ khoái, Triển hộ vệ vừa đem những chuyện xảy ra khi hai người tra án ở Trần Châu nhất nhất bẩm báo lại rồi, siêu sắc thuốc cùng tờ giấy gói có chứa thạch tín được tìm trong nhà của Trương Tụng Đức đâu?”.

“Thưa đây ạ”, Kim Kiền vội đáp. Thầm nghĩ: Đương nhiên là ở đây chứ đâu, lúc Tiểu Miêu vội vàng trở về cũng không quên lái nhái hàng nghìn hàng vạn lần về hai thứ này, khiến cho mình bây giờ hình thành phản xạ có điều kiện, đi đến đâu cũng không dám đem hai cái thứ đồ vương vীu này đặt xuống.

Kim Kiền lấy từ trong người ra một tờ giấy trắng, lại lôi từ túi đeo bên hông ra một siêu thuốc, đưa cho Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh sau khi tỉ mỉ kiểm tra liền gật đầu nói: “Đại nhân, trong bã

thuộc có chứa thạch tín, thứ dính trên tờ giấy trắng này cũng là thạch tín”.

Bao đại nhân gật gật đầu, quay sang nói với Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, theo như lời người nói, Trương Tụng Đức và Hoàng thị đều có mắc mưu với An Lạc hầu, cho nên vụ án này ắt có liên quan đến An Lạc hầu?”.

Triển Chiêu chấp tay nói: “Thuộc hạ phỏng đoán là như vậy, nhưng chưa chứng thực được”.

Công Tôn tiên sinh nói: “Đại nhân, Triển hộ vệ suy đoán quả thực rất có lý. Nhưng duyên cớ trong đó lại chưa điều

tra tường tận được”.

Bao đại nhân gật gật đầu, nói: “Án này tuy rằng khó giải quyết, nhưng việc tới Trần Châu phát lương cứu trợ lần này thực vô cùng cấp bách. Chúng ta đành phát lương cứu nạn trước rồi mới tiếp tục điều tra”.

Mọi người cùng gật đầu.

Lúc này, ngoài cửa có người bẩm báo: “Đại nhân, hai vị đại nhân Trương Long, Triệu Hồ xin cầu kiến”.

Bao đại nhân nghe thế liền vui mừng,

vội đáp: “Cho hai người đó vào”.

Trương Long, Triệu Hồ song song bước vào chính sảnh, sau khi ôm quyền thi lễ xong, ngẩng đầu nhìn thấy Triền Chiêu, Kim Kiên, hai người không khỏi kinh ngạc hỏi: “Triền đại nhân, hai người không phải ở lại Trần Châu tra án ư, vì sao lại đến đây trước cả chúng thuộc hạ vậy?”.

Công Tôn tiên sinh liền đem sự tình thuật lại sơ lược một lần.

Trương Long, Triệu Hồ nghe xong, khuôn mặt hiện lên vẻ kính phục, nhìn chăm chăm vào Triền Chiêu, hồi lâu sau

mới ôm quyền nói: “Triển đại nhân can đảm trung nghĩa, thuộc hạ bội phục”.

Kim Kiên ở bên nghe vậy thì thấy mười phần khó chịu, thầm nghĩ: Hai cái tên này, chỉ nhìn thấy Triển Chiêu trung nghĩa can đảm, chẳng lẽ không nhìn ra được mình cũng xả thân vì nghĩa sao?

Triển Chiêu đáp lễ nói: “Đây là chức trách của Triển mỗ, hưởng hồ lần này Triển mỗ có thể thuận lợi đến được trấn An Bình này cũng là nhờ sự trợ giúp của Kim bồ khoái”.

Chắc chắc, vẫn là Tiểu Miêu có lương tâm.

Trương Long, Triệu Hổ lúc này mới ôm quyền thi lễ với Kim Kiên.

Bao đại nhân đứng dậy, ra lệnh cho tất cả: “Nay việc không thể chậm trễ, chúng ta lập tức khởi hành, gấp rút đi tới Trần Châu phát lương”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”.

Trên đường đi, có Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, Tứ đại kim cương hộ vệ, Ngự miều Triền Chiêu ở hai bên tả hữu không rời, lại thêm hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ hộ vệ, vẫn

đề an toàn tất nhiên không phải lo.

Đoàn khâm sai hùng hậu, đi đường ước chừng mười ngày thì tới phủ Trần Châu.

Theo như lệ cũ, khâm sai đại thần tới nơi nào thì quan viên địa phương nơi đó phải ra khỏi thành nghênh đón, biểu thị sự tôn kính với hoàng ân.

Nhưng khi đội ngũ của Bao đại nhân đến cửa thành, ngoài cổng thành lại vắng lặng tĩnh mịch, đừng nói là đoàn các quan viên nghênh đón khâm sai mà ngay cả đến người đi đường cũng chẳng thấy một ai.

Bao đại nhân vén rèm lên nhìn, không khỏi nhú chặt mày.

Mọi người cũng thầm thấy buồn bực cùng nghi hoặc.

Công Tôn tiên sinh đi đến trước kiệu, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, thành Trần Châu này khác thường như thế, chỉ sợ ẩn giấu âm mưu ám sát, vào thành rồi e là nguy hiểm trùng trùng, đại nhân sao không...”.

“Công Tôn tiên sinh”, tiếng Bao đại nhân từ trong kiệu truyền ra, “truyền lệnh

xuống, lập tức vào thành, đi thẳng tới nha môn tri phủ”.

Công Tôn tiên sinh thầm thở dài một cái, cao giọng nói: “Vào thành...”.

Kiệu được nâng lên, đội ngũ tiếp tục đi về phía trước, chậm chậm tiến đến phủ Trần Châu.

Chỉ thấy trong thành Trần Châu, việc buôn bán tiêu điều, người đi đường thưa thớt, cảnh tượng so với nhóm người Triền Chiêu nửa tháng trước từng thấy thực là khác biệt một trời một vực. Có mấy người bộ hành trên đường ngẫu nhiên gặp đội ngũ của Bao đại nhân, liền

quay đầu bỏ chạy, như thể họ thấy cơn đại hồng thủy hay mãnh thú vậy.

Không lâu sau, đoàn khâm sai đã đến nha môn tri phủ Trần Châu, đại kiêu phủ đầy bụi đường, đội ngũ liền dừng lại trước nha môn.

Bao đại nhân ra chỉ thị: “Đưa tri phủ đến trước kiêu!”.

“Dạ”.

Trương Long, Triệu Hồ thúc ngựa đi đến trước cửa phủ nha, ngược mắt lên nhìn, nha môn này, chẳng hề có hơi

người, cửa lớn đóng chặt, trước cửa ngoại trừ một cặp sư tử đá ngay đến một chút khí tức chúng tỏ có người cũng chẳng thấy.

Hai người nhảy xuống ngựa, đập cửa rầm rầm gọi: “Mở cửa!”.

Không lâu sau, cửa mới mở hé ra một chút, bên trong một ông lão tuổi đã cao râu tóc bạc phơ thò đầu ra, hỏi: “Tìm ai đó?”.

Trương Long giận dữ nói: “Tìm tri phủ đại nhân của các ngươi, mau vào bẩm báo có Khâm sai đại nhân tới”.

Ông lão vừa nghe vậy liền giật mình hoảng sợ, vội vàng rút đầu lại, kêu lên: “Lão đi ngay!”.

Đợi một lát, cửa lớn mở ra, có vài người hầu xuất hiện từ hai bên, chính giữa là một viên quan bước ra.

Chỉ thấy viên quan này đầu đội mũ ô sa, thân vận quan bào màu lam, ước chừng khoảng bốn lăm, bốn sáu tuổi, mặt trắng da trơn, cằm nhọn, ba chòm râu đen nhánh rũ xuống, thoạt nhìn giống cá trê đến mấy phần. Viên quan này ngó đông, nhìn tây, sau cùng mới cất bước, đi đến trước kiệu của Bao đại nhân, khom người thi lễ: “Khâm sai đại nhân ở trong,

ti chức tri phủ Trần Châu, Lý Thanh Bình xin khấu kiến. Ti chức nghênh đón chậm trễ, mong đại nhân thứ tội”.

Bao đại nhân liếc nhìn một cái rồi trầm giọng nói: “Lý đại nhân, ông có biết bản khâm sai đến Trần Châu phát lương không?”.

Lý tri phủ run lên, đáp: “Đã... đã sớm biết”.

“Vì sao lại không đến công thành nghênh đón?!”

Mồ hôi trên trán Lý tri phủ túa ra rơi

xuống, ông ta vội trả lời: “Xin đại nhân bớt giận, ti chức có chuyện muốn bẩm báo, nơi này không tiện, xin đại nhân hạ cố vào trong phủ nói chuyện”.

Bao đại nhân nhìn Lý Thanh Bình một cái rồi gật đầu, bước ra khỏi kiệu, đi vào nha môn. Những người còn lại theo thứ tự cũng lần lượt tiến vào.

Lý tri phủ cung kính đưa Bao đại nhân vào phòng khách, Bao đại nhân ngồi xuống, đặt hoàng bảng thánh chỉ lên, Lý Thanh Bình quỳ xuống khấu đầu bái lạy.

Hành lễ xong, Lý tri phủ lại thi lễ lần thứ hai với Bao đại nhân, luôn miệng

nhận tội: “Ti chức không thể ra nghênh đón, quả thực là thất trách”.

Bao đại nhân trầm giọng hỏi: “Vì sao không nghênh đón?”.

“Việc này...”, Lý Thanh Bình lộ vẻ khó xử, do dự hồi lâu ông ta mới nói: “Là bởi An Lạc hầu gia đã phái người đưa chỉ thị đến phủ rằng, nếu có người nào đi nghênh đón khâm sai đại nhân, thì toàn gia sẽ bị tịch biên tài sản và chém đầu. Ti chức cũng vì vạ bất đắc dĩ, mong đại nhân thứ tội”.

“Hoang đường!”, Bao đại nhân vỗ mạnh thành ghế, nộ khí xung thiên quát

lên: “Lần này bản phủ phụng chỉ đi phát lương cứu nạn, đến nơi nào thì như thánh giá tới. An Lạc hầu lại cả gan hạ lệnh như vậy, rõ ràng là coi thường thánh thượng, rẻ rúng vạn tuế!”.

Lý Thanh Bình chỉ thấy như có tiếng sấm động bên tai, chân tay mềm nhũn, phịch một tiếng liền quỵ sụp xuống đất, kêu lớn: “Khâm sai đại nhân xin thứ tội!!!”.

Bao đại nhân ngẫm lại cũng thấy không thể trách viên tri phủ này được, dù sao đối với mệnh lệnh của An Lạc hầu y cũng không thể không nghe, Bao đại nhân đè nén lửa giận xuống, hỏi tiếp: “Lý tri

phủ, người đã chuẩn bị hành quán cho bản phủ chưa?”.

“Bẩm chưa, An Lạc hầu không cho chuẩn bị...”, Lý Thanh Bình trả lời, rồi ngược mắt nhìn lên, thấy sắc mặt của Bao đại nhân sa sầm, liền vội vàng sửa lại: “Đại nhân nếu không chê, xin hãy lấy phủ nha này làm hành quán, sắp xếp ổn thỏa ở đây trước, có được không?”.

Bao đại nhân ngừng một chút, mới thở dài nói: “Hiện giờ cũng chỉ có thể như thế”.

Lúc này Lý Thanh Bình mới thở phào nhẹ nhõm, lệnh cho gia nhân dâng trà lên,

rồi mời Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu cùng an tọa.

Bao đại nhân liền tra hỏi tỉ mỉ về tình hình hạn hán của Trần Châu, Lý Thanh Bình tất nhiên không dám giấu giếm, trả lời rõ đầu đuôi ngọn ngành.

Nhưng vào lúc này, ngoài đường bỗng vang lên tiếng pháo nổ: Đùng đùng đoàng đoàng, đùng đùng đoàng đoàng, vang dội như sấm dậy, làm chấn động cả xà nhà trong phòng khách của nha môn tri phủ, khiến cho bụi bặm rơi cả xuống.

Mọi người trong phòng đều bị làm cho giật mình nhảy dựng.

Kim Kiên tự hỏi: Ôi, chuyện gì thế? Vừa mới rồi nói là không nghênh đón, giờ lại nghĩ đến chuyện đốt pháo chúc mừng hả?

Ngay cả Bao đại nhân cũng sững sốt, hỏi: “Đây là có làm sao?”.

Lời còn chưa dứt thì một vệ binh chạy như bay vào phòng khách bẩm báo: “Bẩm đại nhân, cửa thành Trần Châu đột nhiên bị đóng chặt, cầu treo được nâng lên, toàn thành đều giới nghiêm”.

Hả?

Mọi người đồng thời cùng nhìn về phía Lý Thanh Bình, Lý tri phủ, ý tứ là: Thói tục gì của Trần Châu các người thế, giữa trưa mà đã khóa cổng thành rồi?

Mà Lý Thanh Bình nghe xong vốn không hiểu, sau mặt liền biến sắc, đứng phắt dậy nói: “Hồng rồi, lẽ nào là An Lạc hầu...”.

“Báo...”

Còn chưa nói xong thì vệ binh thứ hai chạy vào, hô lớn: “Bẩm đại nhân, bên ngoài quân đội đông nghịt, nghe nói là đại quốc cứu An Lạc hầu dẫn quân đi đến phủ nha, xin đại nhân mau mau chuẩn

bị!”.

Mọi người nghe vậy, nhất thời kinh hoàng.

Kim Kiên lão đảo thiếu chút nữa thì ngã bịch xuống đất. Lòng thầm hô to không hay rồi: Lẽ nào tên An Lạc hầu này muốn ‘bắt ba ba trong chum’, đem bỏ tất cả chúng ta vào nồi nấu một mẻ? Chuyện kích thích thế nào sao trong lịch sử không ghi lại chứ?!

Ngay sau đó, người thứ ba cũng vội vã chạy vào hô: “Đại nhân, đại sự không hay rồi, An Lạc hầu dẫn một đội nhân mã bao vây xung quanh nha môn tri phủ,

đang ở ngoài cửa rêu rao, muốn đích thân đại nhân ra bái kiến!”.

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ nghe xong nhất thời nổi giận đùng đùng, cùng bước lên trước, khom người nói: “Đại nhân xin hãy hạ lệnh cho bốn huynh đệ chúng thuộc hạ bắt tên An Lạc hầu kia để đại nhân xử lý!”.

Dứt lời, họ như muốn rút dao xông ra ngoài.

“Khoan đã!”, Bao đại nhân trầm giọng quát, ngăn cước bộ của bốn người bọn họ, “Các người chớ hành động thiếu suy nghĩ!”, ngưng một chút, lại nói: “Để bản

phủ ra ngoài xem rốt cuộc hấn muốn gì!”.

Mọi người nghe vậy liền cuống cả lên, Công Tôn tiên sinh vội bước lên ngăn Bao đại nhân lại: “Đại nhân, An Lạc hầu đến ắt không có ý tốt, nếu đại nhân đi ra há chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp sao? Xin đại nhân cân nhắc!”.

Mọi người cũng trăm miệng một lời: “Xin đại nhân cân nhắc!”.

Bao đại nhân chậm chậm đứng lên, quét mắt một vòng, lắc đầu đáp: “Các ngươi không cần nhiều lời, bản phủ phải đi gặp An Lạc hầu!”.

Mọi người vừa nhìn thấy khuôn mặt xanh đen của Bao đại nhân liền biết có nhiều lời nữa cũng vô ích, chỉ có thể y lệnh mà làm, lùi lại phía sau.

Triển Chiêu bỗng tiến lên, ngăn Bao đại nhân lại, sang sảng nói: “Đại nhân nếu muốn ra ngoài, xin hãy chấp thuận cho Triển Chiêu đi theo!”.

Bao đại nhân sững sốt: “Triển hộ vệ...”.

Triển Chiêu khom người, nhắc vạt áo quỳ một gối xuống, tay cầm chặt Cự Khuyết, lại cao giọng hơn vài phần: “Xin đại nhân hãy chấp thuận cho Triển Chiêu

đi theo!”.

Bao đại nhân nhìn Triền Chiêu rồi gật gật đầu.

Lúc này Triền Chiêu mới đứng dậy, theo sát phía sau Bao đại nhân bước ra ngoài. Bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ cũng bám sát Triền Chiêu, các nha dịch trong phòng cũng đi theo; chỉ trừ một mình Kim Kiên chậm chậm lui lại phía sau, xem chừng muốn thoát khỏi tầm mắt mọi người.

Nhưng đột nhiên ánh mắt Triền Chiêu quét qua, đôi con ngươi như có điện, chuẩn xác vừa vặn nhìn vào mặt Kim

Kiên.

Kim Kiên lạnh sống lưng, vội vàng cất bước đi theo, thầm kêu: Ánh mắt con mèo này còn tinh hơn cả rada... Chẹp chẹp, mình vẫn nên đi theo để biểu thị lòng trung thành thì an toàn hơn, cho dù ở bên ngoài là một trường sinh tử thì cũng còn hơn là bị “tia laser mắt mèo” giết chết, vả lại có Tiểu Miêu ở đó, phỏng chừng cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Mọi người đi ra đến sân viện, chỉ thấy hơn trăm hộ vệ trong viện thân sắc đều trầm xuống, không khí căng thẳng đến dị thường.

Cước bộ của Bao đại nhân vẫn ổn định vững vàng, sắc mặt thản nhiên, đi tới Nghĩa môn, đứng thẳng người, ánh mắt như có điện nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy đoàn người, đông nghìn nghịt, toàn bộ đều là quân đội của phủ An Lạc hầu, bộ binh ở phía trước, kỵ binh ở phía sau, cung thủ ở góc trận thế. Nhìn tới chính giữa trận, một lá cờ đỏ viền vàng đang tung bay trong gió, trên đó có thêu một chữ “Bàng” rất to. Phía dưới cờ là một con bảo mã quý hiếm, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng hiên ngang, người ngồi trên lưng ngựa, mặt như thoa phấn, mày dài đôi mắt phong tình, khoe

mắt còn mang theo vẻ khinh thị, vận y phục bằng gấm, ngọc bội giắt ngang hông, áo choàng đỏ như nhuộm máu, chính là An Lạc hầu Bằng Dục.

Kim Kiên vừa nhìn khung cảnh bên ngoài, nhất thời choáng váng, trong đầu bỗng nhiên nhảy ra một cụm từ vô cùng hợp tình hợp cảnh: Đầm rồng hang hổ...

Hồi chín

An Lạc hầu khinh người quá đáng.

Trong phủ nha điệu kẻ nảy sinh.

Cho dù mọi người ở Khai Phong phủ đã từng trải qua không ít những tình huống hiểm nguy, nhưng vừa nhìn thấy thế trận trước mắt, lòng cũng không tránh khỏi có phần khiếp đảm.

Về phần Bao đại nhân lại chẳng chút hoang mang, ngài chỉnh lại mũ ô sa, phủi phủi quan bào, nhắc vạt áo lên, sải bước tiến đến trước ngựa của An Lạc hầu rồi dừng lại, khom người thi lễ: “Ti chức Bao Chứng, tham kiến quốc cữu, quốc cữu thiên tuế thiên tuế, thiên thiên tuế.”

An Lạc hầu Bàng Dục thấy Bao đại nhân khom người thi lễ lại thầm thở nhẹ một hơi.

Bàng Dục trước đây từng phái hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ đi hành thích Bao đại nhân, nhưng không ngờ lại bật tâm chẳng có tin tức gì tựa như ném đá xuống biển vậy, sau này tin tức lại

truyền tới, nghe nói Bao Hắc Tử bình yên vô sự, Bàng Dục có chút sợ hãi, lo rằng hai huynh đệ Hạng Phú sẽ khai ra mình. Bản thân hắn tuy là quốc cữu đương triều, lại có danh tiếng An Lạc hầu hộ thân, nhưng tội danh ám sát khâm sai đại thần cũng không nhẹ, hắn không thể không sớm có tính toán.

Thế nên khi Bàng Dục vừa nghe Bao đại nhân đã vào Trần Châu liền lập tức lợi dụng đặc quyền trong tay, đóng cửa thành lại, phát lệnh giới nghiêm, còn bản thân thì dẫn quân đội tới. Thứ nhất là để thăm dò ý tứ, xem xem hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ có khai ra mình hay không; thứ hai, do tên Bao Hắc Tử này

vẫn thường đối nghịch với Bàng thái sư trong triều, Bàng Dục cũng muốn nhân cơ hội này xả giận cho cha mình; thứ ba, cũng là lý do quan trọng nhất, hắn muốn ra oai một chút, giáng cho Bao Hắc Tử một đòn phủ đầu, tỏ rõ thế lực thực sự của hắn, báo cho Bao Hắc Tử biết rằng chỉ bằng một nhóm nhân mã của người mà muốn giở trò hòng thay đổi mọi thứ trong phạm vi Trần Châu, e chẳng thể làm được gì đâu.

Hiện giờ, Bàng Dục thấy Bao Hắc Tử hành động đúng như ý mình, thành thành thật thật, cung cung kính kính khom người thi lễ trước ngựa của hắn, nỗi lo lắng trong lòng liền giảm đi phân nửa: Ất hẳn

hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ vẫn chưa khai bản hầu ra đâu, nếu không sao Bao Hắc Tử lại có thể to gan như thế dám một mình đi tới trước ngựa bái kiến?

Nghĩ đến đây, hàng mi dài của Bàng Dục khẽ nhú, lạnh lùng nói: “Bao đại nhân phụng chỉ đến Trần Châu phát lương cứu nạn, dọc đường vất vả rồi.”

Tuy lời lẽ có vẻ quan tâm, lo lắng, nhưng ngữ khí lại chẳng mấy may có chút quan tâm nào, ngược lại còn ẩn tàng vẻ chế nhạo.

Bao đại nhân vẫn chưa ngẩng đầu lên,

chỉ trầm giọng đáp: “Quốc cữu gia khách khí rồi, đó là bổn phận của ti chức.”

Bàng Dục khẽ cười khẩy, lại nói: “Thực ra Hoàng đế tỳ phu chuyện bé xé ra to, Trần Châu này chỉ bị hạn hán nhẹ, bản hầu đã sớm xử lý thỏa đáng rồi, Hoàng đế tỳ phu lại còn nhọc lòng phái Bao đại nhân ngàn dặm xa xôi gấp rút tới đây, thực khiến bản hầu gia có chút áy náy.”

Trong khi nói Bàng Dục còn đặc biệt nhấn mạnh từ “Hoàng đế tỳ phủ”, ý là: Bao Hắc Tử, đương kim Thánh thượng là tỳ phu của ta, chuyện của hoàng gia là chuyện nhà chúng ta, người làm gì cũng

cần phải cân nhắc cho kỹ!

Bao đại nhân sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của Bàng Dục chứ, chỉ là vãn khom người cúi đầu, đúng mực trả lời: “Thánh thượng nhân đức, chăm lo cho bách tính, thực là phúc của muôn dân.”

Bàng Dục nghe vậy liền kéo dây cương điều khiển ngựa, đi một vòng quanh Bao đại nhân, nói: “Có điều nếu Bao đại nhân đã đem lương thực cứu nạn đến đây, bản hầu cũng phải tuân chỉ mà làm. Dám hỏi Bao đại nhân, lương thực cứu nạn, và ngân lượng cứu tế mỗi thứ là bao nhiêu, hiện đang ở đâu?”

“Lương thực cứu nạn hơn ba mươi vạn cân, ngân lượng cứu tế là một trăm hai mươi vạn lượng, đoàn hộ tổng lương thực và ngân lượng cứu tế đi sau đội ngũ chính, phỏng chừng qua ngày mai có thể đến địa hạt Trần Châu.”

Bàng Dục hừ lạnh một tiếng, dừng ngựa lại, đứng trước mặt Bao đại nhân nói: “Bao đại nhân, việc phát lương vốn là ý chỉ của Thánh thượng, trách nhiệm nặng nề, ngàn vạn lần không thể sơ suất được. Nhưng bản hầu thấy Bao đại nhân trên đường bôn ba vất vả, e là tinh thần cùng sức lực khó mà kiên toàn, chi bằng qua ngày mai hãy trực tiếp đem lương

thực cùng ngân lượng cứu tế vận chuyển đến phủ Hầu gia, để bản hầu gia thay Bao đại nhân phát lương cứu nạn, cũng coi như tận tâm tận lực vì triều đình.”

Chúng nhân Khai Phong phủ nghe xong liền bùng bùng nổi giận, thầm nghĩ: Tên An Lạc hầy này đúng là cái thứ ăn thịt người không nhả xương, giấu giếm tình hình hạn hán không báo, hại chết biết bao nhiêu bách tính còn chưa tính, giờ triều đình đem lương thực, ngân lượng cứu tế đến, hắn cũng chẳng buông tha, lại muốn đem lương thực, ngân lượng cứu tế đưa hết vào phủ của mình, ở giữa vơ vét cho đầy túi tham, thực không phải người!

Chúng nhân Khai Phong phủ bên này
cầm tức sôi gan, bên kia Bao đại nhân
cũng bùng bùng lửa giận trong lòng.

Chỉ thấy hai tay Bao đại nhân nắm
chặt, hồi lâu sau vẫn chưa trả lời.

Bàng Dục thấy Bao đại nhân khá lâu
rồi vẫn chưa đáp lại, liền sa sầm mặt
xuống, “xoẹt” một tiếng rút thanh bảo
kiếm đeo bên hông ra, chỉ thẳng vào mũi
ô sa trên đỉnh đầu Bao đại nhân quát:
“Bao Chứng, mệnh lệnh của bản hầu gia,
ngươi dám không nghe?”

Bao đại nhân đột nhiên ngẩng phắt
lên, ánh mắt sắc bén như có điện, chiếu

thẳng vào An Lạc hầu ngồi trên lưng ngựa.

Bàng Dục giật thót tim, cánh tay thoảng buông lỏng ra, ngồi không vững, thiếu chút nữa thì từ lưng ngựa ngã xuống.

Hộ vệ, binh lính phía sau An Lạc hầu quả là được huấn luyện nghiêm ngặt, lập tức rầm rập xông lên, vây chặt lấy Bao đại nhân.

Bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ thấy thế, nhất thời nóng nảy, cong người như cánh cung định xông lên, nhưng chưa đi được bước

nào, Triển Chiêu ở phía trước đã giơ tay ra, ngăn bốn người họ lại.

Bốn người ngược lên, chỉ thấy bóng lưng đỏ rực của Triển Chiêu vững vàng tựa núi, sừng sững ngăn bốn người họ ở phía trước, chẳng mảy may có ý xông lên cứu Bao đại nhân.

Bốn người vừa lo lắng vừa khó hiểu, thấp giọng hô: “Triển đại nhân...”

Thân hình Triển Chiêu vẫn bất động, chỉ phiến muện nói: “Không được vọng động.”

Bốn người tuy thấy khó hiểu nhưng cũng đứng nguyên tại chỗ, không tiến lên phía trước.

Chỉ nghe Triển Chiêu lại trầm giọng hô: “Kim Kiên!”

“Có thuộc hạ!”, một bóng người lóe lên trước mắt, Kim Kiên đã đứng bên cạnh Triển Chiêu.

Tứ đại kim cương vừa thấy Triển đại nhân ngăn bốn người họ ngay tại giây phút quan trọng như thế, lại để cho Kim Kiên tiến lên trợ uy, tất nhiên trong lòng cảm thấy rất khó chịu, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Nhưng sắc mặt của Kim Kiền cũng chẳng dễ nhìn chút nào.

Lại nói về Kim Kiền, vừa rồi đang trốn phía sau lưng Tứ đại kim cương lên kế hoạch tìm đường chạy trốn, đột nhiên nghe tiếng quát khê của Triền Chiêu thì giật thót tim, thân người tự động tiến lên phía trước theo phản xạ, đợi đến khi hoàn hồn thì đã thấy mình đứng bên cạnh Triền Chiêu rồi.

Chắc chắc, cái này chắc không phải là phát hiện vĩ đại của cái ông tên Pavlov^[1] khi gió gi ãy - phản xạ có điều kiện chứ... Chỉ là thời điểm nghiên cứu, người

ta tiến hành thí nghiệm trên loài chó, nhưng hiện giờ mình, đường đường là một người hiện đại, lại có thể bị một con mèo huấn luyện thành như vậy... Mất mặt quá đi...

[1] Pavlov (1849 - 1936) tên đầy đủ Ivan Petrovich Pavlov, ông là nhà tâm lý học, sinh lý học, thầy thuốc, viện sĩ Viện Hàn lâm Khoa học Peterburg, người Nga. Ông đã giành giải sinh lý và y khoa năm 1904, là người đầu tiên mô tả hiện tượng “điều kiện hóa cổ điển”.

“Kim Kiên”, Triều Chiêu trầm giọng nói: “Khi ta ra tay, người hãy lập tức tung khói mù như đợt trước, làm hỗn loạn đội hình, cần phải cứu đại nhân an toàn thoát ra.”

Kim Kiên không tự nhiên nuốt nước bọt, gật đầu một cách khó khăn.

Triển Chiêu khẽ đề khí, khí tức toàn thân căng lên, hai mắt sáng quắc, tinh quang bắn ra bốn phía.

Đột nhiên giọng nói sang sảng của Bao đại nhân cất lên ngay chính giữa vòng vây: “Ti chức kính cần tuân lệnh Hầu gia.”

Những lời này vừa thốt ra, đừng nói đến chúng nhân Khai Phong phủ mà ngay cả An Lạc hầu Bàng Dục cũng kinh ngạc, thầm nghĩ: Ai ai cũng nói Bao Hắc Tử thiết diện vô tư, cố chấp như trâu bò,

nhưng hôm nay sao lại khuất phục nhanh như vậy? Nghĩ đi nghĩ lại, Bàng Dục liền hớn hở: Ất hẳn là do khí thế của An Lạc hầu gia ta đây chế ngự được Bao Hắc Tử cũng chưa biết chừng. Hừ, Bao Thanh Thiên cái quái gì, cũng giống lũ người thường thôi, rất một phường tham sống sợ chết.

Nghĩ đến đây, Bàng Dục lại càng đắc ý, nhướn mày, khước miệng cũng nhếch lên, cười khẩy mấy tiếng, nói: “Bao đại nhân, nếu đã như thế, bản hầu sẽ ở trong phủ chờ đội hộ tống lương thực, ngân lượng cứu tế.”

Bao đại nhân tức thì khom người

xuống, ôm quyền thi lễ: “Vâng, ti chức đã biết.”

An Lạc hầu cưỡi trên mình ngựa, khiêu khích nhìn chúng nhân Khai Phong phủ một lượt, thời điểm ánh mắt hăn quét qua Triển Chiêu và Kim Kiền thì hơi ngừng lại, tựa như cảm giác được thân hình hai người này có chút quen mắt nhưng lại không nhớ ra. Sau cùng, ánh mắt lại quét trở về trên người Bao đại nhân.

Chỉ thấy Bao đại nhân cung kính lễ độ, khom người ôm quyền.

Bàng Dục cười khẩy vài tiếng, kéo

dây cương, quay ngựa, vung tay lên, cao giọng hô: “Thu binh!”

Bính lính nghe lệnh, theo sau An Lạc hầu, rầm rập rầm rập, rời khỏi cửa lớn nha môn, làm bụi tung mù mịt.

Thân hình Bao đại nhân vẫn bất động, im lặng đứng trước cửa lớn phủ nha, mặc cho bụi cuốn đầy mặt, gió mạnh thổi tung vạt áo, tận cho đến khi đoàn người ngựa của An Lạc hầu đã đi hết mới chậm chậm xoay người, đi từng bước một tiến vào phòng khách của phủ nha, ngồi xuống ghế, cúi đầu không nói.

Chúng nhân Khai Phong phủ đi theo

sau vào phòng khách, lúc này ai cũng đầy một bụng tức giận, bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ giận dữ đến nổi sắc mặt biến đổi, mũi thở phì phì, còn Triền Chiêu đứng bên cạnh Bao đại nhân, sắc mặt cũng sa sầm. Công Tôn tiên sinh tuy không ra ngoài nhưng ở trong viện cũng nghe được vô cùng rõ ràng, do dự hồi lâu mới bước lên trước một bước, nói: “Đại nhân, An Lạc hầu cần quấy ngang ngược như vậy, nếu đưa lương thực cứu tế đến phủ của hắn, e là bách tính của Trần Châu nửa phần cũng không nhận được.”

Bao đại nhân ngồi trên ghế, vẫn cúi đầu như trước không nói.

Lúc này tri phủ Lý Thanh Bình có chút hoảng hốt, cũng tiến lên trước nói: “Đại nhân, An Lạc hầu cần quấy ngang ngược như vậy, nếu đưa lương thực cứu tế đến phủ của hãn, e là bách tính của Trần Châu nửa phần cũng không nhận được.”

Bao đại nhân ngồi trên ghế, vẫn cúi đầu như trước không nói.

Lúc này tri phủ Lý Thanh Bình có chút hoảng hốt, cũng tiến lên trước nói: “Đại nhân, thánh chỉ đã hạ, lệnh cho ngài phát lương cứu nạn, nếu để lương thực, ngân lượng cứu tế bị An Lạc hầu đoạt

mất, há chẳng phải chúng ta sẽ phạm vào tội khi quân ư?”

Bao đại nhân vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế, cúi đầu chẳng nói năng gì.

Mọi người thấy vậy không khỏi cảm thấy có chút buồn bực.

Đột nhiên, Bao đại nhân ngẩng phắt lên, ngửa mặt cười một tràng dài: “Ha ha ha ha...”.

Tiếng cười vừa cất lên, thiếu chút nữa thì dọa cho mọi người ngã nhào xuống.

Công Tôn tiên sinh và Triển Chiêu đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người trợn tròn còn to hơn cả quả nhãn.

Tứ đại kim cương thì tròn mắt há mồm, định bước lên nhưng lại thấy không ổn, chỉ đành lúng túng đứng nguyên tại chỗ.

Tri phủ Lý Thanh Bình thì vã mồ hôi ướt đầm trán.

Còn Kim Kiên thì rung mình run rẩy toàn thân, thậm chí không ổn rồi: Tiêu rồi, lão Bao này tám phần là bị An Lạc hầu chọc tức đến nổi loạn thần kinh rồi.

Thật lâu sau, Bao đại nhân mới ngừng cười, đứng thẳng dậy từ trên ghế, hai mắt nghiêm nghị quét qua tri phủ Lý Thanh Bình, hỏi: “Lý tri phủ, bản phủ hỏi người, những điều người vừa nói về tình hình hạn hán trong địa hạt Trần Châu có đúng sự thật hay không?”

Lý Thanh Bình vừa bị dọa cho khiếp vía, hồi lâu sau mới hoàn hồn, run giọng đáp: “Bẩm đại nhân, hạ quan không dám bịa đặt, Trần... Trần Châu đã bị hạn hán gần một năm nay rồi, nạn dân chết đói nhiều vô số kể.”

Bao đại nhân trừng mắt, quát lớn: “Nếu tình hình hạn hán đã nghiêm trọng

như thế, người thân là tri phủ Trần Châu, tại sao lại giấu giếm không báo?”

Tri phủ Trần Châu sợ tới mức phịch một tiếng quỳ sụp xuống, dập đầu thật mạnh kêu: “Bẩm... bẩm đại nhân, không phải là hạ quan không báo, mà... mà An Lạc hầu hạ lệnh, không cho hạ quan bẩm báo lên trên...”.

Bao đại nhân ngừng hỏi, đôi hàng lông mày rậm dựng thẳng đứng, hai mắt như có điện, nhìn chăm chăm tri phủ Lý Thanh Bình, cho đến khi sau lưng Lý Thanh Bình mồ hôi vã ra như tắm.

Đột nhiên, Bao đại nhân cao giọng

quát: “Nói bậy, An Lạc hầu tại sao lại phải giấu giếm tình hình hạn hán không báo? Chỉ e đó là lời chối tội của ngươi!”

Lý Thanh Bình sợ vỡ mật, mặt xám ngoét như người chết, lắp bắp: “Bẩm... bẩm đại nhân, hạ quan... hạ quan... là... là do An Lạc hầu uy hiếp hạ quan, không... không để hạ quan...”

Bao đại nhân nheo nheo mắt, trầm giọng nói: “Có phải là An Lạc hầu Bàng Dục ở Trần Châu coi trời bằng vung muốn gì làm nấy, hoành hành ngang ngược, dựng Nhuyễn Hồng đường, giam cầm con gái nhà lành làm vui, sợ những việc này bị bại lộ, thế nên mới giấu giếm

tình hình hạn hán không báo không?!”

Lý Thanh Bình kinh hoàng biến sắc, thầm nghĩ: Bao đại nhân quả là Thanh Thiên tái thế, ngay cả những chuyện như thế cũng điều tra tường tận. Nhất thời Lý tri phủ như bị cắt mất lưỡi, miệng mồm há ra, nhưng đến một chữ cũng không nói ra nổi, chỉ đành gật đầu thật mạnh.

Bao đại nhân thầm gật đầu, quay sang nói với Công Tôn tiên sinh: “Công Tôn tiên sinh, hành vi của An Lạc hầu theo luật nên xử trí thế nào?”

Công Tôn tiên sinh khom người đáp: “Theo luật thì phải chịu hình phạt cao

nhất.”

Bao đại nhân lại hỏi: “Vậy tri phủ Trần Châu, Lý Thanh Bình đáng xử tội gì?”

“Bãi quan cách chức, lưu đày biên thùy.”

Tri phủ Trần Châu vừa nghe liền ngã nhào xuống đất.

Bao đại nhân ngừng một chút, chậm chậm hỏi: “Lý Thanh Bình, người biết tội chưa?”

Tri phủ Lý Thanh Bình quỳ rạp trên đất, sâu thẳm đáp: “Phạm... phạm quan biết tội...”

“Người có nguyện ý làm chứng trên công đường không?”

“Phạm... phạm quan nguyện ý...”

Bao đại nhân gật đầu, hạ lệnh: “Trương Long, Triệu Hồ, giải Lý tri phủ đi.”

Hai người Trương Long, Triệu Hồ lĩnh lệnh, giải Lý tri phủ xuống dưới.

Đến lúc này, trong phòng khách chỉ còn lại mấy người Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu, hai vị Hiệu úy Vương Triều, Mã Hán cùng Kim Kiên.

Kim Kiên nhìn đội hình các nhân viên trong phòng, nhất thời lòng thấy bồn chồn, thầm nghĩ: Trong phòng này ngoại trừ mình ra thì đều là tâm phúc của lão Bao, tình hình có vẻ không ổn rồi, như thế nào mà cứ nghĩ thấy mùi âm mưu vậy.

Quả nhiên, đợi đến khi Trương Long, Triệu Hồ trở lại, Bao đại nhân liền lệnh cho hai người đóng chặt cửa, tập trung

tất cả.

Bao đại nhân ngồi chính giữa phòng, nhìn mọi người một lượt, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Công Tôn tiên sinh thấy vậy liền bước lên mở lời: “Đại nhân, ngài muốn trừng trị An Lạc hầu theo vương pháp?”

Bao đại nhân gật đầu, trầm giọng nói: “An Lạc hầu tội ác ngập trời, tất sẽ có ngày đền tội, vốn là không phải gấp như vậy, nhưng lương thực và ngân lượng cứu tế sắp vận chuyển đến Trần Châu, nếu không sớm trị tội An Lạc hầu, e là lần này việc phát lương cứu tế cho Trần

Châu của chúng ta sẽ không thành.”

Công Tôn tiên sinh cau mày nói: “Nhưng lúc này chúng ta đang trong địa giới Trần Châu, nhân mã của An Lạc hầu trong thành nhiều vô số, dù cho có chứng cứ xác thực, nhưng làm thế nào để chọc thủng được đội quân trùng điệp đó, bắt An Lạc hầu về quy án?”

Vương Triều, Mã Hán nghe xong, lập tức bước lên, xin lệnh: “Đại nhân, chúng thuộc hạ xin nguyện dẫn người đến phủ Hầu gia bắt An Lạc hầu đưa đến trước mặt đại nhân.”

“Khoan đã”, Triền Chiêu bước lên

ngăn lại: “Đại nhân, thuộc hạ và Kim bồ
khoái đã từng đến thăm dò phủ Hầu gia,
trong phủ An Lạc hầu canh phòng nghiêm
ngặt, nguy hiểm trùng trùng, vả lại An
Lạc hầu còn nuôi một đám võ lâm tử sĩ
trong phủ, nếu muốn đến phủ Hầu gia bắt
người, e là tốn công vô ích.”

Những lời này vừa thốt ra, trong sảnh
liền chìm vào im lặng, mọi người đều
chau mày không nói.

Còn Kim Kiên lại thầm thở phào một
hơi, nghĩ bụng: May thế, hôm nay Tiểu
Miêu có mắt nhìn xa trông rộng, bằng
không há chẳng phải mình sẽ bị lôi theo,
chịu chết cùng đám người ngốc nghếch

này à.

Nghĩ đến đây, mặt Kim Kiên lộ ra vẻ an tâm, mà giữa một đám người mảy mặt sâu nảo ử ê thì vẻ mặt đó vô cùng nổi bật.

Công Tôn tiên sinh vừa hay lại đứng đối diện với Kim Kiên, nhìn rất rõ, không khỏi mở miệng hỏi: “Kim bỏ khoái tựa hồ như định liệu từ trước rồi, lẽ nào đã có diệu kế?”

Kim Kiên giật mình đánh thót một cái, vội vàng lắc đầu, buột thốt: “Thuộc hạ chỉ tán đồng lời của Triền đại nhân, trong phủ Hầu gia đích thực vô cùng nguy

hiêm, thâm nhập vào phủ bắt người quả không phải là thượng sách, thuộc hạ cảm thấy chúng ta không nên đi thì hơn.”

Công Tôn tiên sinh nghe vậy, vuốt râu trầm ngâm, lát sau, đột nhiên nói: “Nếu đã không thể vào phủ bắt người, vậy bắt người ngoài phủ thì sao?”

Mọi người nghe xong tất cả đều ngẩn người sửng sốt.

Bao đại nhân nói: “Những lời ấy Công Tôn tiên sinh giải thích thế nào?”

Công Tôn tiên sinh đáp: “Đại nhân,

nếu trong phủ Hầu gia canh phòng nghiêm ngặt, chỉ bằng chúng ta nghĩ một cách dụ An Lạc hầu rời phủ rồi bắt giữ.”

Bao đại nhân nghe thế liền tỏ ý vui mừng, vội nói: “VẬY theo như lời tiên sinh nói, ta nên dùng kế gì?”

Công Tôn tiên sinh đáp: “Đại nhân, huynh đệ Hạng thị hành sự bên An Lạc hầu nhiều năm, có lẽ có thể hiên được kế gì đó.”

Bao đại nhân gật đầu: “Truyền huynh đệ Hạng thị.”

Lát sau, hai huynh đệ Hạng Phú, Hạng Phổ tiến vào phòng khách, khom người thi lễ.

Công Tôn tiên sinh hỏi: “Hạng Phú, Hạng Phổ, hai người các người đi theo An Lạc hầu nhiều năm, có biết bình thường An Lạc hầu xuất phủ vì việc gì không?”

Huynh đệ Hạng thị cũng không phải kẻ ngốc, hai người vừa thấy tình huống như vậy, lại thêm câu hỏi của Công Tôn tiên sinh liền hiểu rõ.

Hạng Phú chấp tay trả lời: “Đại nhân, An Lạc hầu gia bình sinh tính rất đa nghi,

lại thích phô trương, nếu có xuất phủ cũng sẽ dẫn theo rất đông binh lính đi cùng, nếu không mang theo binh đội cũng sẽ đưa võ lâm nhân sĩ theo.”

Mọi người nghe xong lại càng cảm thấy nan giải.

Bao đại nhân hỏi: “Chẳng lẽ không có thời điểm xuất môn nào hẳn chỉ có một mình?”

Huynh đệ Hạng thị đồng thời cùng lắc đầu.

Công Tôn tiên sinh ngẫm nghĩ rồi lại

hỏi: “Vậy An Lạc hầu có sở thích gì?”

“Cái này...”, huynh đệ Hạng thị nhìn nhau, khuôn mặt lộ vẻ khó xử.

Bao đại nhân nhìn hai người họ nói: “Cứ nói đừng ngại.”

Hạng Phổ vòng vo hồi lâu, mới nói: “Nếu nói về sở thích của Hầu gia thì e chỉ có nữ sắc.”

Hạng Phú cũng tiếp lời: “Hầu gia rất thích nữ sắc, vì vậy mới dựng Nhuyễn Hồng đường, làm nơi giam cầm những nữ tử có tư sắc để thỏa mãn cho thú vui

của mình.”

Mọi người tuy đã sớm biết chuyện, nhưng lúc này nghe xong vẫn thấy có chút giận dữ.

Công Tôn tiên sinh khẽ nhướng mày, hai mắt sáng lên, cao giọng nói: “Đại nhân, học trò có một kế.”

Bao đại nhân mừng rỡ, vội nói: “Tiên sinh mau nói.”

Công Tôn tiên sinh vuốt râu đáp: “Đại nhân, nếu An Lạc hầu thích nữ sắc, chi bằng chúng ta dùng kế ‘mỹ nhân khóc

tang’.”

Mọi người nghe xong đều bàng hoàng.

Hai mắt Kim Kiền tròn tròn nhìn Công Tôn tiên sinh, thầm nghĩ: Ai da, cái tên này thật mới mẻ, kẻ khóc tang, mà còn là mỹ nhân khóc tang? Quả nhiên là Công Tôn Trúc Tử, thực là sáng tạo.

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh nói tiếp: “E là kẻ này phải khiến Bao đại nhân chịu thiệt thòi rồi.”

Bao đại nhân lắc đầu, sang sang nói: “Thiệt thòi thì có đáng gì? Tiên sinh, mời

nói.”

“Lúc này chúng ta đang trong địa phận Trần Châu, An Lạc hầu ắt sẽ cảnh giác cao độ, không dễ dàng gì mà xuất phủ, nếu muốn hấn rời phủ, ắt phải là chuyện lớn xảy ra không thể không đi.”

Triển Chiêu nghi hoặc hỏi: “Lẽ nào chuyện lớn trong lời tiên sinh chính là ‘khóc tang’? Mà ‘khóc tang’ ai?”

Công Tôn tiên sinh khẽ nghiêng đầu nhìn Bao đại nhân một cái, đáp: “Khóc tang vì đại nhân.”

“Hả?!”

Mọi người trong phòng kinh hoàng thất sắc.

Sắc mặt Kim Kiên cũng hơi đổi, nghĩ: Công Tôn Trúc Tử ơi, chẳng qua chỉ là bắt mỗi một con cua, không cần phải đưa lão Bao đi dựng bia chứ?

Công Tôn tiên sinh thấy vậy liền vội giải thích: “Là đề đại nhân giả chết, chúng ta chuẩn bị tang sự. Khâm sai đại thần bỗng nhiên đột tử, dù cho An Lạc hầu lòng vẫn ôm mối nghi hoặc, chắc chắn sẽ đến phủ nha phúng viếng, tìm hiểu xem rốt cuộc là thế nào.”

Hạng Phú ngắt lời: “Nhưng cho dù là vậy, Hầu gia cũng vẫn mang theo rất nhiều hộ vệ bên mình.”

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười, vuốt râu nói: “Sở dĩ như vậy mới cần ‘mỹ nhân’ khóc tang. Chúng ta tìm một nữ tử tuyệt sắc, giả làm nô tì của đại nhân, mặc tang phục đứng trước linh đường, An Lạc hầu bản tính vốn ham mê nữ sắc, đến lúc ấy nhất định sẽ bị sắc đẹp mê hoặc mất cảnh giác, khi đó để nữ tử ấy dẫn dụ quyến rũ hẳn vào hậu đường uống rượu, tất nhiên An Lạc hầu sẽ không mang nhiều hộ vệ bên người, chúng ta chỉ việc tóm gọn hẳn.”

Mọi người nghe đến đây mới sáng tỏ, lòng thầm gật đầu tán đồng. Nhưng ngẫm kỹ vẫn cảm thấy có điểm nghi hoặc.

Bao đại nhân nhú mày nói: “Tiên sinh, kẻ này tuy rất hay, nhưng nữ tử tuyệt sắc kia ta phải tìm ở đâu?”

“Chú” một cái, ánh mắt mọi người đồng loạt bắn về phía Công Tôn tiên sinh.

Kim Kiền ở bên cạnh thì thấy buồn cười, thầm nghĩ: Công Tôn Trúc Tử tuy rằng ý tưởng rất sáng tạo, nhưng Khai

Phong phủ toàn là nam tử, đến cả động vật giống cái cũng chẳng có... Đợi đã, nếu nói động vật giống cái, chẳng lẽ là chỉ mình à?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên đổ mồ hôi lạnh toàn thân, lại liếc nhìn Công Tôn tiên sinh, hình như ánh mắt không dừng ở trên người nàng, thế là Kim Kiên thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trong Khai Phong phủ này, chỉ duy nhất một người là coi như có tư sắc...

Kim Kiên không khỏi đánh mắt nhìn sang Triển Chiêu.

Lẽ nào để Tiểu Miêu cos thành tuyệt sắc giai nhân?! Thật tuyệt vời!

Kim Kiền trong lòng đang rất mâu thuẫn thì nghe Công Tôn tiên sinh tiếp tục nói: “Nói về nữ tử tuyệt sắc này thì e rằng còn phải tìm kiếm.”

Thì ra không phải là để Tiểu Miêu cos à, thật đáng tiếc...

“Huynh đệ Hạng thị, các người có biết khu thanh lâu nổi danh nào ở gần Trần Châu này không?”, Công Tôn tiên sinh hỏi.

Huỳnh đệ Hạng thị vừa nghe liền sững sốt, buột thốt nói: “Ồ phía tây thành có một khu bán hoa...”

Lời còn chưa nói xong đã bị Bao đại nhân cắt ngang: “Công Tôn tiên sinh muốn tìm một nữ tử thích hợp ở thanh lâu ư?”

Công Tôn tiên sinh gật đầu.

“Nhưng nếu An Lạc hầu bản tính vốn háo sắc, thanh lâu này...”

Công Tôn tiên sinh lắc đầu cắt ngang câu hỏi của Bao đại nhân, hỏi huỳnh đệ

Hạng thị: “An Lạc hầu chưa từng đến thanh lâu đúng không?”

Huỳnh đệ Hạng thị nghe vậy đều giật mình biến sắc, bất giác buột miệng: “Tiên sinh vì sao lại biết? Hầu gia quả thực chưa từng đặt chân vào thanh lâu.”

Công Tôn tiên sinh lại mỉm cười, nói: “An Lạc hầu ngông cuồng ngang ngược như thế, lại mạo hiểm dựng Nhuyễn Hồng đường để giam cầm các nữ tử con nhà lành, ắt hẳn hẳn chỉ thích đi nơi đó, những chốn như thanh lâu e rằng An Lạc hầu khinh thường không thèm tới.”

Mọi người nghe xong, liền hiểu rõ, lại

càng kính phục tâm tư sắc bén tinh tế của Công Tôn tiên sinh.

Lại nghe Công Tôn tiên sinh nói tiếp: “Chỉ có điều nữ tử này không những vẻ ngoài diễm lệ mà còn phải thông minh hơn người, đến lúc quan trọng còn có thể giữ bí mật tuyệt đối. Nữ tử như vậy mà muốn tìm trong chốn phong trần e rằng có phần khó khăn.”

Hạng Phú nghe được những lời này, thì chợt nhớ ra cái gì đó, đột nhiên reo lên: “Nói như thế thì thảo dân nghĩ đến một người. Ở thanh lâu Thiên Hương, thanh lâu lớn nhất trong Trần Châu, hiện có một hoa khôi tên gọi Băng Cơ, vô

cùng phù hợp với các điều kiện của Công Tôn tiên sinh, chỉ là...”

Công Tôn tiên sinh bước lên, vội nói: “Có gì khó khăn? Người cứ nói, đừng ngại.”

Hạng Phú nói tiếp: “Chỉ là giá của Băng Cơ quá cao, lại là người thanh cao ngạo mạn, những nam tử tầm thường dung tục tìm đến, cho dù có vung tiền như rác cũng chưa chắc có thể gặp mặt nàng được, nếu chúng ta muốn nhờ nàng giúp đỡ, e rằng...”

Vương Triều nghe vậy liền to tiếng: “Chuyện này có đáng gì, cứ để chúng ta

Thiên Hương lâu trực tiếp bắt cô ta về chẳng phải là được rồi sao?”, dứt lời còn như muốn dẫn Mã Hán xông ra ngoài.

“Không được!”, Công Tôn tiên sinh vội ngăn lại, nhìn hai người dờ khóc dờ cười nói: “Hiệu úy, thủ hạ của khâm sai đại thần vừa đến Trần Châu đã xông vào thanh lâu bắt người, như thế còn ra thể thống gì? Huống hồ, các người làm loạn lên như thế, há chẳng phải là đánh răn động cỏ, báo cho An Lạc hầu biết sao?”

Vương Triều, Mã Hán lúc này mới phản ứng lại, xấu hổ lui lại đứng sang một bên.

Công Tôn tiên sinh lại nói với Bao đại nhân: “Học trò cảm thấy cô Băng Cơ này là người thích hợp, chỉ là hoa khôi khó gặp, e rằng phải chọn một người thích hợp đi mời.”

Bao đại nhân gật đầu, hỏi: “Theo ý tiên sinh, nên phải người nào đi thì hơn?”

“Việc này...”, Công Tôn tiên sinh tay vuốt râu, hai mắt khép hờ, khước miệng mang ý cười, ánh mắt chậm chậm chiếu về hộ vệ áo đỏ đứng một bên.

Mọi người nhất thời sáng tỏ, “chú” một tiếng ánh mắt nhất tề bắn lên người Triển Chiêu.

“Sợ rằng phải phiền Triển hộ vệ rồi.”

Chỉ thấy thân hình Triển Chiêu cứng ngắc thẳng tắp, thần sắc mang vẻ ngưng ngung, hai mắt nhìn trân trân Công Tôn tiên sinh hồi lâu mới miễn cưỡng ôm quyền đáp:

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Bao đại nhân cũng gật đầu nói: “Trương Long, Triệu Hồ nghe lệnh, bản

phủ lệnh cho hai người đi theo Triển hộ vệ đến Thiên Hương lâu, tối nay nhất định phải đưa được hoa khô Băng Cơ về.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, Trương Long, Triệu Hồ ôm quyền đồng thanh cao giọng đáp.

Triển Chiêu nhận lệnh đổi mặt với “hiểm nguy”, tất nhiên không dám trể nải, vội cùng hai người Trương Long, Triệu Hồ lui ra sau hậu đường cởi bỏ quan phục, thay bằng thường phục, từ biệt Bao đại nhân rồi lên đường ngay.

Nhưng còn chưa bước chân ra khỏi

bật cửa, bỗng nghe Công Tôn tiên sinh cao giọng nói: “Triển hộ vệ chậm đã.”

Triển Chiêu nghe vậy liền dừng lại, quay người hỏi: “Công Tôn tiên sinh còn có điều gì giao phó?”

Công Tôn tiên sinh chậm chậm đi đến trước mặt Triển Chiêu, đánh giá tỉ mỉ từ trên xuống dưới vị hộ vệ y phục màu lam này, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Giao phó thì không dám, chỉ là...”

“Chỉ là...”, Triển Chiêu nghi hoặc.

Công Tôn tiên sinh vuốt chòm râu đen

nhánh, thông thả đi quanh người Triển Chiêu một vòng, đầu mày càng lúc càng nhúu chặt, hồi lâu sau mới nói: “Nghe huynh đệ Hạng thị nói, giá của Băng Cơ rất cao, phàm là những kẻ tới Thiên Hương lâu, không giàu thì sang... Triển hộ vệ nếu muốn gặp được Băng Cơ, Triển hộ vệ như thế này...”

“Phì...”

Công Tôn tiên sinh còn chưa dứt lời thì bỗng nghe có tiếng động dị thường phát ra từ góc phòng, mà trong phòng khách này lại vô cùng rõ ràng.

Mọi người không khỏi ngoái đầu nhìn,

chỉ thấy một tiểu sai dịch nhỏ bé đang đứng trong góc phòng khách, tay bụng miệng, hai vai không ngừng run lên.

Vương Triều đứng gần Kim Kiên nhất, nhìn thấy rất rõ ràng, lòng thầm khó hiểu, bất giác mở miệng hỏi: “Kim Kiên, người như thế là sao?”

Lúc này Kim Kiên đang liều mạng nín cười, nhẫn nhịn rất khổ sở, bỗng nghe giọng của Vương Triều, ngẩng đầu lên theo phản xạ, vừa hay bắt gặp ánh mắt kỳ lạ của mọi người thì giật mình đánh thót, vội vàng nghiêm sắc mặt lại, thẳng người nghiêm túc nói: “Thuộc hạ không sao cả.”

Chỉ là công phu tu luyện chưa đến nơi, một bên khóe miệng còn hơi giật giật khẽ nhếch lên.

Công Tôn tiên sinh thấy thế, vẻ mặt lại rất vui mừng, cao giọng nói: “Có lẽ nào Kim bồ khoái cũng chú ý tới?”

Chú ý đến cái gì?

Mọi người lại càng khó hiểu vạn phần, vô số ánh mắt bắn thẳng về phía Kim Kiên.

Chỉ thấy biên độ run rẩy trên khóe

miệng Kim Kiên ngày càng rõ ràng, hồi lâu sau Kim Kiên mới trả lời: “Công Tôn tiên sinh thần cơ diệu toán. Thuộc hạ bái phục.”

“Nếu đã như vậy, Kim bồ khoái cho rằng nên bồ cứu như thế nào?”

“Trong phủ của Lý tri phủ nhất định có phương pháp bồ cứu.”

“Nói rất có lý... nếu đã như vậy, xin phiền Kim bồ khoái giúp đỡ.”

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Chúng nhân ngờ ngờ ngác ngác nhìn hai người họ kẻ xướng người họa, hoàn toàn không hiểu mô tê gì cả, cho đến khi hai người họ đi quanh Triển Chiêu mấy vòng, sau rốt cùng đồng thời lắc đầu thở dài, tiếp đó mỗi người một bên, không nói không rằng túm lấy cánh tay vị tứ phẩm hộ vệ đang nghệt mặt ra lời vào trong phòng, lúc này mọi người mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Lát sau, bỗng nghe thấy những tiếng như thế này truyền ra từ trong phòng:

“Công... Công Tôn tiên sinh?! Đây... đây là vì sao? Không... không cần phiền Kim bồ khoái, Triển mỗ tự mình cởi áo

được.”

Một thoáng im lặng.

“Kim bồ khoái thấy thế nào?”

“Tạm chấp nhận được.”

“Không... không cần phiên hai vị,
Triển mỗ tự mình làm.”

Lại một trận tĩnh lặng.

“Kim bồ khoái cảm thấy được chưa?”

“Hơi xa xỉ...”

“Có lý.”

“Hai vị, Triển mỗi tự mình cởi áo được!!!”

...

Sau khi những đoạn đối thoại như thế lặp lại mấy lần nữa, mới thấy ba người từ trong phòng bước ra.

Mọi người bỗng thấy trước mắt như sáng bừng lên.

Chỉ thấy Triển Chiêu chân đi hài gấm

tựa đạp trên mây, vận áo dài nhuộm màu ánh trắng, thắt lưng mang đai ngọc, dây buộc tóc trắng như tuyết rủ xuống ngang hông, chậm chậm lay động theo từng bước chân, đôi mày liễu mác dài đến tóc mai, hai mắt lấp lánh như thu cả ánh sao trên trời, đúng là anh tuấn sáng ngời, mỹ mạo xuất chúng. Chỉ là thân hình thẳng tắp như cán bút lộ rõ vẻ ngượng ngùng, hai vết hồng hồng dần hiện trên má.

Bình thường mọi người quen nhìn hộ vệ tứ phần vận y phục đơn sắc, hiện tại không có ai là ngoại lệ, tất cả đều nhìn tới ngậy người.

“Đại nhân”, Công Tôn tiên sinh bước

tới trước mặt Bao đại nhân chấp tay: “Như thế này thì khi tới Thiên Hương lâu sẽ không có sơ hở gì.”

Bao đại nhân hoàn hồn lại, vẻ mặt tán thưởng nói: “Công Tôn tiên sinh quả nhiên suy nghĩ chu toàn.”

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười: “Phục trang của Triền hộ vệ như thế này hoàn toàn là nhờ vào nhãn quan hơn người của Kim bồ khoái.”

Bao đại nhân nhìn Kim Kiền, gật đầu nói: “Kim bồ khoái tâm tư mẫn tiệp, chi bằng cùng đi Thiên Hương lâu, trợ giúp Triền hộ vệ.”

“... Thuộc hạ tuân lệnh”, Kim Kiên cúi đầu đáp, khuôn mặt nhăn nhúm lại một cách mất tự nhiên.

“Trương Long, Triệu Hổ!”

“ ... ”

“Trương Long, Triệu Hổ!!!”

“Hả? A! Có thuộc hạ.”

“Hai người cũng cùng đi...”

Lão Bao còn chưa dứt lời thì đã thấy

hai người Trương Long, Triệu Hồ đồng thời bước lên một bước, sắt son thề thốt: “Đại nhân yên tâm, hai người chúng thuộc hạ cho dù phải liều cả tính mạng, cũng nhất định phải bảo vệ Triền đại nhân chu toàn!”

“Phì...”, lại nghe âm thanh dị thường từ Kim Kiên phát ra.

Tất cả thề, khi đó, đích thực bọn họ nhìn thấy hai cái lỗ tai mèo bỗng trở nên đỏ bừng.

Hồi mười

Thiên Hương lâu mời người trở ngại.

Vì hoa khô Kim Kiên hiến kế.

Sắc trời đã tối, trăng khuyết treo cao, gió đêm hiu hiu thổi xua đi cái oi bức của một ngày.

Góc tây nam Trần Châu là khu phố bán hoa, thanh lâu vô số, lúc này vừa mới qua giờ thấp đèn, cả một khu phố dài đèn đuốc sáng trưng, từ xa nhìn lại tựa như một con rồng lửa, khung cảnh vô

cùng náo nhiệt.

Tuy thiên tai hoành hành, bách tính chết đói vô số, nhưng những kẻ phát tài kiếm lời lớn từ nạn hạn hán cũng không ít. Hơn nữa Trần Châu lại cách biên thùỵ không xa, những thương nhân buôn bán từ nam ra bắc đều phải đặt chân qua nơi đây, lại càng làm cho chốn trắng hoa này thêm phần náo nhiệt.

Trên đường, người qua kẻ lại đông nghìn nghịt, những giai thanh gái lịch nói nói cười cười. Hai bên đường thanh lâu san sát, đèn lồng đỏ treo cao, phía trên lầu cao, bên ngoài cửa, một hàng oanh oanh yến yến, áo đỏ áo xanh, cười duyên

rộn ràng, tiếng đàn tiếng sáo, mơ mơ hồ hồ, quán quýt vắn vưng, câu hồn đoạt phách.

Chính giữa phố hoa là một toàn kiến trúc ba tầng lầu, là thanh lâu số một, số hai ở Trần Châu, tên gọi Thiên Hương lầu. Thiên Hương lầu có nàng hoa khôi Băng Cơ, tiếng đẹp lan xa, khuynh thành khuynh quốc, tài sắc vẹn toàn, tài hoa tột bậc, nhưng bởi tính cách nàng lạnh lùng kiêu ngạo, rất coi trọng bản thân, thế nên nàng còn có tiếng là ngàn vàng cũng khó mua được nụ cười.

“Vị công tử này, ngài tới vừa kịp lúc, buổi biểu diễn của Băng Cơ còn một

khắc nữa là bắt đầu, trước tiên ngài hãy cầm lấy tám thẻ bài này, vào trong rồi hãy căn cứ theo số thứ tự ghi trên thẻ mà ngòi vào chỗ, ắt hẳn sẽ có thẻ gặp được Băng Cơ.”

Bên ngoài cửa lớn Thiên Hương lâu, có một gã gia nô đen đúa ngồi chính giữa cửa, trước mặt hắn là một cái bàn bằng gỗ, trên mặt bàn bày đầy những hàng thẻ bài, trên mặt thẻ có viết số thứ tự, chính là thẻ bài vào cửa của Thiên Hương lâu.

Cũng bởi tiếng tăm vang xa của Băng Cơ mà mỗi ngày những kẻ ái mộ danh tiếng của nàng tìm đến Thiên Hương lâu nhiều không kể xiết, cho nên tú bà mới

nghĩ ra một cách, hàng ngày bán thẻ vào cửa, chỉ những khách có thẻ này mới có thẻ vào trong mà diện kiến dung nhan của Băng Cơ. Số thẻ càng nhỏ thì chỗ ngồi càng gần với nơi Băng Cơ biểu diễn. Kể từ đó, vì mấy tấm thẻ ngồi đầu mà khách làng chơi có thể nói là tranh nhau vớ đầu, trời còn chưa tối đã phải người đến xếp hàng đoạt số, nếu tranh không được thì sẽ ra giá cao để mua, cho nên cũng vì việc mua bán thẻ bài này mà Thiên Hương lâu thu được không ít ngân lượng.

“Tiểu ca, thẻ này phát thế nào?”

Gã gia đình đang bán rất sôi nổi bỗng nghe có người hỏi, liền ngẩng đầu lên

đơn đả cười nói theo phản xạ: “Vị công tử này...”

Nói được nửa câu liền lập tức nuốt nửa câu sau về.

Trước mặt hắn là một thiếu niên mảnh khảnh, mày rậm mắt nhỏ, vẻ mặt tươi cười, thân vận áo vải, mũ vải trên đầu đội lệch, là cách ăn mặc của gã sai vặt, mới nhìn qua thì thấy tướng mạo tên nhóc này rất tầm thường, nhưng nhìn lại thì cũng thấy mày mặt hiện lên vài phần thanh tú.

Gã gia đình nhìn cách ăn vận của thiếu niên nọ thì lập tức như biến thành

người khác, sắc mặt sa sầm xuống, bực bội nói: “Đi đi đi đi, tên tiểu tử thối này từ đâu chui ra, với bộ dạng này của người mà đòi thẻ bài, e là có lột da rút xương người đem đi bán cũng chẳng đủ tiền mua thẻ.”

Thiếu niên kia bị gã gia đình khinh bỉ cho một phen nhưng cũng chẳng tức giận, vẫn tươi cười như trước nói:

“Tuy ta không trả nổi phí mua thẻ bài này, nhưng công tử nhà ta thì trả nổi.”

“Công tử nhà ngươi?”

Thiếu niên cười he he một tiếng, quay đầu hô: “Công tử, chỗ này phát thẻ bài.”

Gã gia đình nhìn theo, liền thấy có ba người bước ra từ trong đám đông.

Hai người đi phía trước đều ăn vận như hộ vệ, dáng hình vạm vỡ, vừa nhìn đã biết là con nhà võ. Người bên trái khoảng trên dưới hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, người bên phải ước chừng tuổi vừa qua hai mươi. Hai người đi đến trước mặt gã gia đình rồi đứng tách sang một bên, lộ ra người phía sau.

Gã gia đình ngược mắt lên nhìn, nhất thời hít vào một hơi khí lạnh.

Người này, chân mang tất trắng bằng lụa đi hài gấm tựa đạp trên mây, thân vận áo dài nhuộm màu ánh trắng, thắt lưng đeo đai bằng ngọc phỉ thúy, dây buộc tóc trắng như tuyết, người thẳng như cây tùng cây bách; lướt lên khuôn mặt người này, đôi mày lười mác tựa dáng núi dài đến tóc mai, đôi mắt sâu thẳm lấp lánh như thu trọn cả bầu trời sao, sống mũi cao thẳng, môi mỏng tựa vết đao chém, tuần tú nhỏ nhắn, cốt cách sáng ngời.

Tuy gã gia đình đã lẫn lộn ngang dọc ở khu phố hoa này nhiều năm, gặp qua vô số hạng người, nhưng cũng chưa từng gặp được người tuần tú văn nhã như thế, nhất

thời nhìn đến ngẩn ngơ, mãi lâu sau mới hồi phục tinh thần, liền vội vàng cười bồi, nói: “Tiểu nhân có mắt không trông, thì ra là đại gia ngài tới! Lâu như vậy rồi mà ngài không đến, làm cho các cô nương của Thiên Hương lâu chúng tôi nhớ ngài muốn chết.”

Câu này vốn là những lời mà thường ngày gã gia đình vẫn mời chào khách làng chơi, cho nên hắn cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ buột miệng nói ra theo phản xạ, chẳng ngờ hai gã hộ vệ bên người vị thiếu gia này liền biến sắc.

Người hộ vệ khuôn mặt ngăm đen liền nghiêm mặt lại, ánh mắt lộ ra vẻ dữ dằn,

gần giọng quát: “Không được vô lễ!”

Gã gia đình bị dọa cho giật thót mình, thiếu chút nữa thì ngã ngồi xuống đất.

Tên sai vặt thiếu niên đứng bên thì suýt nữa bật cười thành tiếng, liền vội vàng bước lên dàn hòa: “Thẻ bài này rất cuộc bán thế nào?”

“Năm... năm mươi lượng...”, gã gia đình đáp.

“Cái gì?!”

Tên sai vặt đột nhiên hét lên một

tiếng, túm chặt lấy cổ áo gã gia đình, gầm lên như hung thần ác sát.

Gã gia đình vừa mới bị đại hán mặt ngăm đen dọa cho một trận không nhẹ, lại bị tên sai vật quất tiếp, mồm miệng nghẹn ứ, ứ ớ hồi lâu mới sửa lại thành: “Năm... năm lượng một cái...”

“Thế còn chấp nhận được!”, tên sai vật đen mặt, không tình nguyện móc trong túi tiền ra mấy lượng bạc vụn đặt lên bàn.

Gã gia đình cũng không đếm lại, vội vàng cầm một thẻ bài đưa lên.

Tên sai vặt nhận lấy nhìn một cái, sắc mặt càng đen hơn, tóm lấy gã gia đình hỏi: “Số một trăm năm mươi tám? Xếp xa như vậy, làm sao có thể gặp được Băng Cơ? Người đang đùa giỡn chúng ta hả?”

Gã gia đình vội vàng xua tay đáp: “Gặp được, gặp được, sau khi vào Thiên Hương lâu, căn cứ theo số trên thẻ bài này mà ngồi, đợi đến khi Băng Cơ biểu diễn xong, lại dâng lễ vật theo yêu cầu của Băng Cơ, nếu có thể làm Băng Cơ vừa ý thì sẽ trở thành khách đêm nay của Băng Cơ.”

Tên sai vặt nghe xong, sắc mặt rất

cuộc cũng hòa hoãn buông gã gia đình ra.

Gã gia đình vội vàng đứng thẳng dậy, hướng vào trong hô: “Số một trăm năm mươi tám, tất cả bốn vị đại gia, tiếp đón chu đáo.”

Bốn người bước qua gã gia đình, đi vào trong.

Vừa đi, một hộ vệ trong đó vừa khẽ nói với vị công tử vận y phục bằng gấm: “Triển đại nhân, theo như thuộc hạ thấy, cho dù vào được Thiên Hương lâu này mà muốn đơn độc gặp gỡ Băng Cơ, sợ cũng không dễ dàng gì.”

Công tử áo gấm, cũng chính là Triển Chiêu, khẽ nhú mày, trầm ngâm giây lát rồi nói với tên sai vặt: “Kim Kiên, người có cách gì không?”

Kim Kiên lại chẳng có vẻ gì là hoang mang hay luống cuống cả, quay đầu nhìn Triển Chiêu một cái, tràn đầy tự tin đáp: “Bình đến tướng ngăn, nước tràn đắp đất”. Lòng lại thầm nghĩ: Có cái gì mà lo lắng nào? Với cách ăn vận của Tiểu Miêu hôm nay, cho dù là Hằng Nga trong cung Quảng Hàn thì cũng bị mê hoặc đến thất điên bát đảo ấy chứ, huống chi là một nàng Băng Cơ.

Những lời này vừa thốt ra, liền đổi

lấy ánh mắt vô cùng thiếu tin tưởng của Trương Long, Triệu Hồ.

Kim Kiên cũng chẳng để ý, chỉ thông thả đi phía trước.

Mấy người bọn họ đi xuyên qua đình viện, bước vào sảnh chính của Thiên Hương lâu. Trong sảnh chính của Thiên Hương lâu này, trần cao một trượng có dư, lựa mỏng phát phơ, đèn lồng đỏ đan xen như lưới, hai hàng lan can cầu thang dẫn lên lầu trên được chạm trổ tỉ mỉ. Chính giữa đại sảnh dựng một cái đài cao, trên bày mẫu đơn, dưới trải thảm lông dê, phía sau đài cao treo một tấm rèm bằng trúc, họa bức hoa sen khoe sắc

trên hồ. Phía đối diện đài cao có bày
mấy chục chiếc bàn tròn, mỗi bàn lại
phối hợp vài chiếc ghế mây, thẻ bài đặt
thẳng đứng trên bàn cùng một đĩa hoa
quả, bình rượu và mấy cái chén; hầu hết
các bàn đều bị khách làng chơi đến đây
tầm hoan vui thú ngồi chật kín, chỉ còn
lại một hai bàn trống. Rất đông nữ tử
xinh đẹp mỹ miều ngồi xen kẽ trong đó,
được khách nhân khoác vai ôm eo, người
thì kính rượu, người thì đút hoa quả, nói
cười lả lơi không ngớt.

Mấy người bọn họ vừa bước qua bức
cửa, tú bà liền vung vẫy khăn tay đỏ sẫm,
dướn dẹo đi đến, nhìn y như con cá chình
không xương vậy, tú bà đón đả chào mời:

“Ôi, bốn vị đại gia, mời vào trong, các con đâu, mau...”

Đến khi tú bà nhìn kỹ người mới đến thì mấy câu chào mời bình thường vẫn quen nói bỗng nhiên nghẹn lại, hồi lâu sau mới tiếp tục hô: “Các con đâu, còn không mau ra chào các vị đại gia!”

Tiếng hô này, rất rõ ràng, cao hơn bình thường đến mấy phần, lập tức thu hút sự chú ý của các cô nương trong sảnh.

Nhất thời các cô nương trong Thiên Hương lâu nhìn đến ngẩn ngơ.

Chỉ cảm thấy vị công tử áo gấm trước mặt này tựa như làn gió mát lành lướt qua mặt, tựa như ánh trăng chiếu rọi lòng người, trong một thoáng liền thấy như có dòng suối mát trong chảy qua nơi trăng hoa hỗn tạp này, khiến tâm hồn mỗi người được thanh tịnh.

Có điều sau một thoáng này, các cô nương liền hoàn hồn lại, mười mấy cô nương chưa tiếp khách hết như kiến thấy đường lập tức bầu lầy, người nào người nấy đều muốn bỏ nhào lên người vị công tử tuần tú văn nhã này.

Nhưng còn chưa kịp đến gần thì đã bị Trương Long, Triệu Hồ phía trước Triển

Chiêu ngăn lại.

Triển Chiêu không một dấu vết lùi về sau nửa bước, giơ thẻ bài trong tay lên nói: “Các cô nương, có thể dẫn đường cho tại hạ được không?”

Các cô gái tất nhiên là bằng lòng rồi, liền vội vàng đưa mấy người bọn họ đến bàn đặt thẻ bài số một trăm năm mươi tám.

Triển Chiêu ngồi xuống, mắt nhìn thẳng, thần thái nghiêm túc, lưng thẳng như thân tùng, dường như có một tầng khí hộ thể bao quanh mình, khiến các cô gái chẳng có cách nào lại gần; Trương Long,

Triệu Hồ thì như hai ông môn thần, nối tiếp nhau ngồi sát xuống hai bên Triển Chiêu, sát đến nỗi khoảng cách nửa bước chân cũng chẳng chừa, làm cho mười mấy nữ tử kia trùng mắt, giậm chân đầm ngực, mè nheo hồi lâu cũng chẳng thấy sắc mặt ba người thả lỏng đi chút nào, đành phải ngồi xuống cạnh Trương Long, Triệu Hồ và Kim Kiền.

Kim Kiền ở bên cạnh nhìn thấy rất rõ, ra sức nín cười, tưởng chừng như sắp bị nội thương đến nơi, thầm nghĩ: Làm gì có khách làng chơi nào đến kỹ viện giống như thế chứ? Quả thực còn nghiêm trang hơn cả thẩm án trên công đường, cứ thế này thì chưa đợi được đến lúc Băng Cơ

xuất hiện, thân phận của chúng ta đã bị bại lộ rồi.

Lại nhìn các cô nương kia, cứ muốn ngã người vào Triền Chiêu, nhưng khôn khổ thay Triền Chiêu lại có chính khí hộ thân, muốn mời rượu Trương Long, Triệu Hồ lại e sự bộ mặt nhố của hai người họ, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng, thôi thì phải chuyển hướng, chọn tiếp vị khách được xem là “tốt nhất” vậy, tất cả cố gắng điều chỉnh lại vẻ mặt sà tới bên cạnh Kim Kiên, trái một cô rót rượu, phải một cô gấp thức ăn, đặt Kim Kiên vào vị trí trung tâm.

“Công tử, phải chăng đây là lần đầu

tiên công tử tới đây?”

“Nô gia kính tiểu ca một ly.”

“Tiểu ca, điểm tâm của Thiên Hương lâu nức tiếng khắp gần xa, nô gia dứt cho ngài một miếng nhé?”

Kim Kiên bị chúng sinh vật đồng giới vây quanh thành đàn, thể hiện đủ mọi cử chỉ ân cần, nhã nhặn, mấy ly rượu cứ lắc lư đưa tới trước mặt Kim Kiên, che bên phải, đẩy bên trái, chối từ mãi không xong, khiến tóc gái rồi lông mao toàn thân Kim Kiên dựng hết cả lên, lòng thầm kêu gào xui xẻo quá: Tiêu Miêu có dáng vẻ nghiêm nghị cùng chính khí hộ

thân, lại thêm hai ông môn thần kia ngồi cạnh, đến một kẻ hờ cũng chả chừa, tất nhiên là an tâm kê cao gối vô ưu vô lo rồi. Chỉ khổ cho cái thân mình, khách làng chơi bắt đắc dĩ, lưu lạc thế nào mà cuối cùng lại bị một đám động vật cùng giới sàm sỡ. Bà nó, khách làng chơi sâu thẳm nhất trong thiên hạ e rằng cũng chỉ đến thế này mà thôi! Chẹp, mà thôi đều cùng giới tính cả, bị sờ vài cái cũng chẳng mất mát gì, hôm nay mình cứ thoải mái đi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền bày ra bộ mặt khách làng chơi kinh điển học được từ trong các bộ phim truyền hình, cười tí mắt, dang hai tay ra, đang muốn

ôm người đẹp vào lòng, nhưng cánh tay vừa mới giờ lên thì đột nhiên bị một luồng kinh lực nắm chặt lấy. Kim Kiên chỉ thấy trước mắt như hoa hết lên, đến khi hoàn hồn lại thì đã thấy mình bị Triển Chiêu kéo đến bên cạnh, ngồi chen vào giữa Triển Chiêu và Triệu Hổ.

Các cô nương đang định rót rượu cho Kim Kiên bỗng nhiên bị mất mục tiêu, mấy cánh tay nhất thời khựng lại, cứng đờ giữa không trung.

Chỉ thấy Triển Chiêu chậm chậm nâng một ly rượu lên, thi lễ với mấy vị cô nương ngồi quanh bàn cung kính nói: “Tiểu huynh đệ của tại hạ tuổi còn quá

nhỏ, không biết uống rượu, tại hạ thay tiểu đệ kính các vị cô nương một ly.”

Kim Kiền ngược lên nhìn thì thấy dưới ánh đèn và ánh nến, quanh Triển Chiêu cơ hồ như được bao bọc bởi một tầng hào quang, như thể Phật Tổ chuyển thế, nhất thời cảm khái vạn phần, thầm nghĩ: Quả nhiên Tiểu Miêu là con mèo tốt, xả thân hy sinh vì đại nghĩa như vậy, thật không hổ danh là Nam hiệp!

Các cô nương vốn không có cơ hội xuống tay, lúc này lại nghe được Triển Chiêu mở miệng, liền vô cùng vui mừng, người nào người nấy mắt phóng ra lục quang, ào ào chạy tới vây quanh Triển

Chiêu, cầm ly rượu lên những muốn rót rượu. Trương Long Triệu Hổ thấy thế liền vội vàng đứng dậy tiến lên, cản lại một nửa các cô nương đang bung rượu đến.

Các cô nương lại sao chịu lui bước chứ, ai nấy đều trở hết tất cả tuyệt kỹ của mình ra, lại còn dùng nào là khăn tay thơm nữa, nào là quạt lụa thêu hoa, tận lực mà phát lên người Trương Long, Triệu Hổ, khiến cho hai vị Hiệu úy của Khai Phong phủ chật vật khôn cùng. Da mặt Triệu Hổ vốn mỏng, lại không quen với tình huống như thế này, đỏ bừng mặt, lắp ba lắp bắp:

“Cô... cô nương... xin hãy tự trọng...”

Mấy cô nương vừa nghe xong liền phì cười ngay tại trận:

“Ôi, đại gia, đến Thiên Hương lâu này, thế nào lại kêu cô nương hầu rượu tự trọng?”

Trương Long cũng vội bước lên phụ họa: “Mấy vị cô nương, chúng tôi không biết uống rượu...”

Các cô nương che mặt yêu kiều cười: “Ôi, cái gì mà không biết uống rượu, vị tiểu huynh đệ của các ngài tuổi còn nhỏ

không biết uống, lẽ nào mấy vị đại gia tuổi tác thế này mà cũng không biết uống?”

Lúc này Trương Long, Triệu Hồ có nỗi khổ mà không nói được, tuy trữ lượng của hai người không thấp, nhưng hiện giờ đang làm nhiệm vụ, sao dám uống rượu, chỉ đành chật vật đưa đẩy, bị chuốc mấy chén liền.

Hai người Trương Long, Triệu Hồ bên này đang vất vả tự bảo vệ mình, còn Triển Chiêu bên kia cũng gặp phiền phức. Nữ tử vây quanh Trương Long, Triệu Hồ không quá bốn, năm người, mà mấy cô nương vây quanh Triển Chiêu thì

tới mười mấy cô, mặc dù e ngại luồng chính khí cùng sự thanh cao hộ thân của Triển Chiêu nên họ không dám làm quá, nhưng ai nấy cũng đều thi triển hết thần công quyền rũ của mình ra, nào là lộ ngựa, nào là bày ra dáng vẻ tươi mát. Tiếc thay cho Nam hiệp một đời anh hùng, dù đôi mắt với vô số thích khách, sát thủ giang hồ, đạo tặc, cường hào ác bá, mắt vẫn không đôi sắc, nhưng khi đôi mắt với loạn trận thế má đào này thì thực đánh không được, nổi giận cũng chẳng xong, luýnh quýnh đến nỗi thân mình còn chẳng ứng phó được, trán lấm tấm mồ hôi.

Ngược lại Kim Kiên thừa dịp này mà

được thanh thoi đôi chút, có Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ làm mấy cô nương ấy chuyên mục tiêu, tất nhiên là vút ngay gã sai vặt suy dinh dưỡng này ra sau ót rồi. Bởi vậy Kim Kiên lập tức nhân cơ hội mà đánh chén một hồi, ăn mấy món điểm tâm hoa quả trứ danh của Thiên Hương lâu đến no căng bụng.

Trong lúc mấy người bọn họ bị đông đảo chúng nữ tử “bao vây tấn công”, chưa có cách nào để thoát thân, thì bỗng vang lên tiếng nhạc. Đại sảnh vốn huyền não âm ỉ, khi tiếng nhạc cất lên, trong nháy mắt tất cả đều trở nên tĩnh lặng.

Chỉ thấy hai đoàn nữ tử phục sức lộng

lấy, tay cầm các loại nhạc cụ đi ra sau rèm trên đài cao, rồi chậm chậm ngồi xuống hai bên, đồng loạt đưa tay lên gảy đàn, tiếng nhạc du dương tràn ngập trong sảnh.

Giữa tiếng nhạc réo rắt, rèm cuốn từ từ nâng lên, hương thơm kỳ lạ lan tỏa, một nữ tử yếu điệu xuất hiện, ôm đàn tỳ bà, lặng lẽ ngồi xuống, nhất thời không khí trầm lắng tràn khắp.

Đừng nói là các nam tử ngồi dưới đài mà ngay cả Kim Kiền, người đã từng nhìn quen vô số các thần tượng, người mẫu, hoa hậu thế giới khắp trong ngoài nước, như hiện giờ khi nhìn thấy nữ tử

này, nàng cũng không khỏi giật mình kinh ngạc.

Nữ tử này, thân vận áo sa mỏng màu nhạt, váy nhẹ thướt tha bồng bênh trên đất, cổ áo, tay áo cho đến vạt váy đều thêu hoa mẫu đơn rực rỡ, như hư như thực, như mộng như ảo; đầu nàng cài một bông mẫu đơn, tóc dài tựa thác đổ, hương thơm kỳ lạ ngào ngạt tỏa khắp khiến ta ngây ngất; mắt nàng lấp lánh đôi mày cong vút, răng trắng môi son, da dẻ mịn màng tinh khôi tựa tuyết, hai má hây hây mềm mại; đúng là: Nàng cười má lúm đồng tiền, thần thái khuynh quốc như tiên trên trời, trăm ngàn dáng vẻ thanh thoi, phong tình yếu điệu là lời muôn

vàn.

Ngón tay nàng khẽ gảy, tiếng nhạc vang lên, môi hé mở tiếng hát trong trẻo cất cao, trong ánh nến lung linh và hương thơm nồng nàn, tiếng đàn tiếng ca hòa quyện vào nhau khiến người ta như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh...

Khúc ca đã xướng xong, hồi lâu sau mọi người vẫn chưa hoàn hồn, như thể đã thật sự đi vào cõi tiên vậy.

Cho đến khi nữ tử duyên dáng đứng dậy, chậm chậm cúi mình, chắp tay thi lễ: “Băng Cơ kém cỏi rồi”. Lúc này mọi người mới sực tỉnh, đồng loạt vỗ tay, hét

lên tán thưởng, âm thanh vang dội khắp sảnh.

Kim Kiên cũng không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Lại nhìn sang hai người Trương Long, Triệu Hồ, tuy không giống như những nam tử khác mê mẩn tới thất thần lạc trí, nhưng trong ánh mắt cũng hiện rõ vẻ ái mộ.

Về phần Triển Chiêu, hai mắt sáng lấp lánh, khẽ gật đầu, gương mặt mang theo vẻ tán thưởng.

Băng Cơ chậm rãi lùi ra sau, ngồi lại vị trí cũ, một thiếu nữ ăn mặc như nha hoàn từ phía sau bước lên, cao giọng nói: “Vẫn theo quy tắc cũ, lễ vật của ai có thể khiến Băng Cơ xem trọng thì đêm nay người đó sẽ là khách của Băng Cơ. Bây giờ căn cứ theo số thứ tự trong thẻ bài, mời mọi người lần lượt đưa lễ vật lên.”

Những lời này vừa thốt ra, dưới đài liền xôn xao huyên náo một trận. Nam tử nào cũng xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử. Có không ít người còn lệnh cho thuộc hạ đem lễ vật đã chuẩn bị thỏa đáng từ sớm đưa lên.

Mấy người Triền Chiêu nghe xong đều kinh ngạc.

Triệu Hồ đến bên cạnh Triền Chiêu, hạ giọng nói: “Đại nhân, chúng ta chưa chuẩn bị lễ vật, hiện nên làm thế nào?”

Triền Chiêu cũng nhíu chặt đôi mày lười mác, trầm ngâm giây lát nói: “Không vội, trước tiên cứ xem những người khác đưa tặng lễ vật thế nào đã.”

Chợt nghe nha hoàn nọ trên đài hô: “Vị công tử số một, xin mời lên đài dâng tặng lễ vật.”

Rồi một nam tử thân vận cẩm bào màu đỏ sậm với vẻ mặt vui sướng tràn ngập bước lên đài, trước khom người thi lễ sau mới lên tiếng: “Đây là bảo vật tại hạ tìm khắp chu vi ba trăm dặm mới có được, cảm phiền Bạng Cơ tiểu thư thưởng lãm”, dứt lời, người nọ rút từ tay áo ra một hộp gỗ bằng đàn hương, lấy ra một chiếc vòng tay bằng vàng được chạm khắc vô cùng công phu, kim quang lấp lánh, lộng lẫy vô ngần.

Cầm của Kim Kiên liền trượt xuống mười centimet.

Lúc này không khí trong sảnh bỗng tĩnh lặng dị thường, yên lặng đến nỗi

tiếng hít thở của mọi người trong sảnh đều có thể dễ dàng phân biệt được, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Băng Cơ.

Nhưng sắc mặt Băng Cơ vẫn lãnh đạm, chỉ khẽ gật đầu, khoát nhẹ tay một cái, vị công tử dâng tặng lễ vật nọ liền ỉu xiu như cà héo, hai vai rũ xuống, cúi đầu bước khỏi đài.

Mọi người dưới đài liền hoan hô vang rền.

Nha hoàn nọ lại nói: “Vị công tử số hai, mời lên đài.”

Người thứ hai lên đài là một thương nhân gương mặt phì nồn, béo núc na núc ních, lắc la lắc lư đến nửa ngày mới khó nhọc bước được lên đài, ôm quyền nói: “Ta hôm nay mới tới Trần Châu, lại may mắn được gặp Băng Cơ, Băng tiểu thư một lần, quả thực là tam sinh hữu hạnh. Cũng bởi thế mà không mang theo lễ vật gì”, nói rồi hắn ta rút từ trong ngực áo ra một xấp ngân phiếu, tiếp lời: “Chỗ này ít nhất cũng tới mười vạn lượng bạc, xin Băng Cơ tiểu thư vui lòng nhận cho.”

Cầm của Kim Kiên trượt xuống tiếp năm centimet nữa.

Trương Long bên cạnh tức giận nói:

“Cái thứ gian thương này, Trần Châu đại hạn, bách tính chết đói vô số, vậy mà những kẻ này lại ngang nhiên đem mười vạn lượng bạc trắng mà ném vào kỹ viện, thực là đáng chết!”

Lần này Băng Cơ ngay đến lông mày cũng chẳng nhú lấy một cái, chỉ liếc mắt nha hoàn liền cao giọng nói: “Công tử số ba, mời lên đài...”

Các vị công tử kế tiếp lần lượt lên đài, lễ vật dâng lên càng lúc càng quý giá, từ dược liệu quý hiếm cho đến thư họa giá trị vô song, từ trân châu, mã não cho tới chén lưu ly, cái gì cũng có, cứ vậy Kim Kiên nhìn tới mức đỏ cả mắt,

thất khiêu mở lớn hết cỡ, dải chảy thành sông.

Nhưng ngoại trừ bức thư họa vị công tử thứ bảy mươi sáu dâng lên là có thể khiến Băng Cơ khẽ liếc vài lần, còn ngoài ra tất cả các lễ vật cơ hồ đều chưa từng được mỹ nhân đoái hoài.

Số thứ tự trên đài đã tới chín mươi nhưng trên khuôn mặt Băng Cơ vẫn chưa hiện lên vẻ vừa lòng, thấy sắp đến lượt của mấy người Triền Chiêu, Trương Long, Triệu Hồ không khỏi có chút lo lắng, thấp giọng hỏi Triền Chiêu: “Công tử, sắp tới phiên chúng ta rồi, nhưng chúng ta vẫn chưa chuẩn bị lễ vật để

tặng!”

Triển Chiêu thấy lễ vật trước mắt mình càng lúc càng quý hiếm, mà bản thân lại không mang theo vật phẩm gì, gặp phải những tình huống như thế này, cho dù là Nam hiệp trí dũng song toàn, cũng là anh hùng không có đất dụng võ, không khỏi có chút lo lắng. Lại nhìn hai người Trương Long, Triệu Hồ, còn khấn trương hơn mình vạn phần. Ánh mắt vừa liến, Triển Chiêu liền thấy gương mặt hơn hờ ngập tràn của Kim Kiền, tất nhiên chàng sẽ cho rằng Kim Kiền đã có dự liệu, bất giác buột miệng hỏi: “Kim Kiền, ngươi có cách gì không?”

Triển Chiêu lại không biết chàng đã hiểu nhầm, gương mặt hớn hở ngập tràn của Kim Kiên thuần túy chỉ là vì mắt nhìn thấy tiền liền sáng lên, là bản năng sai khiến, chứ chẳng có mưu với kế gì sất. Lúc này hai lỗ tai Kim Kiên như bị vít chặt, cũng chẳng nghe rõ câu hỏi, chỉ thấy giọng của Triển Chiêu liền hoàn hồn lại, quay lại nhìn theo bản năng, thì thấy ba người Triển Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ, sáu con mắt đang nhìn thẳng vào mình, nàng còn tưởng mình đã bỏ lỡ những thảo luận quan trọng, liền vội vàng đáp một cách mơ hồ theo phản xạ có điều kiện: “Đúng, đúng, đúng, đương nhiên, đương nhiên.”

Triển Chiêu nghe vậy cả mừng, liền truy hỏi: “Là cách gì?”

“Hả?”, lúc này đến lượt Kim Kiên ngẩn người sững sốt, hồi lâu sau vẫn chưa phản ứng lại được.

Trương Long bên cạnh buồn bực nói: “Kim kiên, người vừa nói mình có cách chuẩn bị lễ vật, rốt cuộc là cách gì, còn không mau nói rõ, cứ lần nữa, ậm à ậm ừ, định làm chúng ta sốt ruột đó phỏng?”

Lúc này Kim Kiên mới hiểu ra, nhất thời kêu khổ không thôi, thầm nghĩ: Một lần lỡ miệng ngàn năm ôm hận, mọi người nói xem tôi ăn no rừng mỡ, đáp

bừa cái gì không đáp lại đi trả lời cái chuyện này? Chậc, ánh mắt Tiểu Miêu nhìn mình thế nào mà cứ như đang nhìn Công Tôn Trúc Tử vậy, này này này, tôi là thanh niên đầy hứa hẹn của thế kỷ mới, không có nguyên một bụng gian xảo xấu xa như Trúc tử phúc hắc^[1] đâu nhé!

[1] Từ lỏng trong tiếng Trung, ý chỉ một người nào đó ngoài mặt hiền lành, ngây thơ như bên trong thì “vô số tội”, tâm cơ, gian xảo.

Triển Chiêu thấy Kim Kiên hồi lâu vẫn không đáp, không khỏi có chút lo lắng, khẽ nhíu mày, trầm giọng gọi: “Kim Kiên!”

Trương Long, Triệu Hồ cũng cúi người về phía trước, bốn mắt trùng trùng nhìn Kim Kiên.

Kim kiên bỗng cảm thấy áp lực bức người trước mắt, mồ hôi lạnh túa ra, đành phải nhếch mép cười khan, lòng thầm kêu: Đùa cái gì thế, cái đám nghèo đói rách mướp Khai Phong phủ này thì đào đâu ra lễ vật gì đó chứ?! Không lẽ đem Cự Khuyết của Tiểu Miêu ra cho đủ số... Mà thôi bỏ đi, mình còn muốn sống thêm vài năm nữa. Nói đi cũng phải nói lại, ánh mắt của Băng Cơ cao quá chừng, những phẩm vật quý giá, hiếm thấy trên thế gian kia, toàn bộ Băng Cơ đều không để trong mắt... Khoan đã!

Trong đầu Kim Kiên đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, lại ngược mắt nhìn Băng Cơ trên đài cao, thì thấy ánh mắt nàng thản nhiên, khuôn mặt lạnh lùng tựa băng tuyết, cơ hồ như không nhìn thấy những kỳ trân dị bảo trước mắt.

Kim Kiên liền hiểu rõ thâm nghĩ: Mới rồi bị bảo vật làm mờ mắt, lúc này mới quan sát kỹ, chẳng phải Băng Cơ chính là kiểu nữ tử lạnh lùng cao ngạo, ánh mắt nhìn cực cao điển hình trong các bộ phim truyền hình đó sao, muốn đối phó với dạng nữ tử như thế này thì... Chắc, xem ra kinh nghiệm xem phim truyền hình lúc tám giờ tối hai mươi mấy năm của mình

rốt cuộc cũng có đất dụng võ rồi.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên chớp chớp mắt, chống tay vào bàn đứng dậy, hỏi các nữ tử hầu rượu bên cạnh: “Máy vị cô nương, xin hỏi Thiên Hương lâu có dư giấy đỏ không?”

Những lời này vừa thốt ra, đừng nói đến mấy vị cô nương nọ, mà ngay đến ba người Triền Chiêu, Trương Long, Triệu Hồ cũng cảm thấy mười phần khó hiểu.

Một nữ tử đáp: “Giấy đỏ? Lúc trước trang trí đại sảnh còn thừa một ít, không biết vị tiểu ca này muốn dùng giấy đỏ để làm gì?”

Triệu Hồ liền hỏi thẳng: “Kim Kiên, có phải là người muốn viết thơ tặng không? Ta thấy không được rồi, lúc trước có người còn đem một bức thư họa của cái gì Nhan, cái gì Liễu lên tặng, mà cũng chẳng thấy Băng Cơ gật đầu lấy một cái.”

Kim Kiên giơ một ngón tay lên, lắc lắc, nói: “Không phải là viết thơ”, rồi lại quay sang giục: “Mấy vị cô nương, cảm phiền mấy vị, mang nhiều giấy đỏ một chút lại đây.”

Mặc dù hai cô nương cảm thấy nghi hoặc trong lòng, nhưng vẫn y lời thi lễ

rời rời đi, không lâu sau đã ôm hai cuộn giấy đỏ trở lại.

Chỉ thấy Kim Kiền giở cuộn giấy đỏ ra, cắt toàn bộ thành những mảnh giấy hình vuông nhỏ, chia đều cho mỗi người quanh bàn một xấp, nghiêm nghị nói: “Bây giờ, tại hạ làm từng bước, mọi người hãy làm theo, ngàn vạn lần không được tùy tiện qua loa.”

Mọi người khó hiểu gật đầu.

Kim Kiền xắn ống tay áo, tiếp tục nói: “Thời gian gấp gáp, tại hạ sẽ nói ngắn gọn, các vị, hiện giờ vật tại hạ đang làm đây chính là kỳ trân dương thời, là vật

hiếm có, có một không hai.”

Mọi người liền kinh ngạc vạn phần, cứ nhìn trân trân vào Kim Kiên. Hồi lâu sau, Triển Chiêu mới mở miệng hỏi: “Những lời này là thật sao?”

Kim Kiên gật gật đầu.

“Không biết vật ấy tên gì?”

“Khụ khụ... cái này... tên là ‘Ngân cánh hạc’.”

Hồi mười một

Trong Thiên Hương lâu tặng kỳ bảo.

Ngự Miêu định tâm hỏi Băng Cơ.

Lại nói trong Thiên Hương lâu, số thẻ bài được gọi tới một trăm năm mươi bảy mà vẫn chưa có lễ vật của khách nhân nào có thể khiến Băng Cơ xem trọng. Không cần nói tới các vị khách tầm hoa văn liễu cảm thấy bức mình, mà ngay cả tú bà của Thiên Hương lâu cũng cảm thấy nan giải. Các vị đại gia tới Thiên Hương lâu hôm nay ít nhiều đều là những

nhân vật đình đám có máu mặt trên đất Trần Châu này, cho dù có là thương khách đi ngang qua cũng là những kẻ có chút ít bối cảnh, hiện giờ ai nấy đều ngẩn cổ trông chờ xem rốt cuộc kẻ nào mới được Băng Cơ chọn, nhưng số thẻ bài trong Thiên Hương lâu đã sắp gọi hết mà sắc mặt của Băng Cơ lại hết như tượng, chẳng mảy may thả lỏng chút nào.

Nếu tới nay Băng Cơ không chọn ra một người thì e rằng các vị đại gia có mặt tại đây nhất định sẽ kiếm chuyện.

Dưới đài cao, những khách làng chơi không được chọn thần sắc ai nấy đều sa sầm xuống, sắc mặt đen sì, nhìn trừng

trùng vào mỹ nữ tuyệt sắc trên đài cao, không khí vô cùng nặng nề.

Trên đài cao, tiểu nha hoàn gọi số thẻ bài thấy tình huống như vậy cũng căng thẳng vạn phần, lòng bàn tay hơi rịn mồ hôi, mắt cứ len lén liếc về phía sau. Nhưng Băng Cơ đằng sau, đôi con ngươi đẹp khê kheo lại, sắc mặt không đổi, tựa như núi Thái Sơn có sụp trước mặt cũng chẳng mảy may biến sắc; về phần tú bà ở phía sau bức bình phong, mồ hôi vã ra như tắm, liên tục đưa chiếc khăn đỏ thấm trong tay lên lau mặt, thấy tiểu nha hoàn đang liếc mình, tú và chỉ đành nghiêng răng hạ quyết tâm, gật gật đầu.

Tiểu nha hoàn thấy tú bà ra hiệu, lúc này mới an tâm, xướng lên: “Số một trăm năm mươi tám, xin mời lên đài.”

Dưới đài một mảnh tĩnh lặng, chúng khách làng chơi đều đỏ mắt nhìn, đồng loạt bắn ánh nhìn về phía bàn số một trăm năm mươi tám, vẻ mặt tàn nhẫn, ánh mắt độc địa, cơ hồ như muốn đốt thủng mấy lỗ trên bàn vậy.

Nhưng khi mọi người định thần nhìn kỹ lại không khỏi giật mình. Chỉ thấy bên bàn số một trăm năm mươi tám không có một ai, ngay cả mấy cô nương hầu rượu cũng chẳng thấy bóng dáng đâu chứ đừng nói gì đến khách nhân.

Chỗ đó vốn là bàn của vị khách cuối cùng, nhưng hiện tại khách đâu không biết, mà những lễ vật trước đó đưa lên Băng Cơ lại chẳng hề để mắt, như thế há chẳng phải không có ai hợp ý lọt vào mắt xanh của Băng Cơ sao. Nói vậy thì đêm nay rốt cuộc ai có thể cùng Băng Cơ trải qua thời khắc tuyệt vời, lẽ nào lại trở thành vụ án bế tắc không có phán quyết sao?

Có thể đi vào Thiên Hương lâu vung tiền, khách nhân nói sao thì cũng đều là những nhân vật tai to mặt lớn, gặp tình huống này, tất nhiên là một trăm hai mươi phần trăm không bằng lòng rồi, ai nấy

đều quắc mắt trợn trừng, nhìn chăm chăm vào tú bà, có mấy người nóng tính, liền quát tháo ngay tại trận:

“Thẻ bài đều đã gọi hết rồi, Băng Cơ cũng không vừa ý ai cả, như thế phải giải quyết sao?”

“Đúng vậy, lẽ nào để cho chúng ta cứ thế về nhà?”

“Này này, không lẽ Thiên Hương lâu hôm nay muốn đem mấy ông đây ra làm trò đùa?!”

Lúc này tú bà mồ hôi lạnh chảy đầm

địa, thầm nghĩ: Hôm nay Bể Cơ sao vậy, bình thường thẻ bài gọi còn chưa đến một nửa thì đã ưng ý rồi, hôm nay sao lại khác thường thế? Lại nhìn về phía bàn số một trăm năm mươi tám trông trơn kia, tú bà càng thấy khó hiểu, rõ ràng vừa nãy còn là một bàn đầy khách, sao mới chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng đâu? Ngay bây giờ, nếu không nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn, há chẳng phải là sẽ làm cho các ông lớn không dễ chọc vào kia thôi bay Thiên Hương lâu đi?

Nghĩ đến đây, tú bà vội nháy mắt ra hiệu với tiểu nha hoàn trên đài.

Tiểu nha hoàn trên đài cũng là đưa
lạnh lợi, thấy tình huống như vậy, liền
hiểu ngay, vội vàng cao giọng hô tiếp:
“Số một trăm năm mươi tám, xin mời lên
đài.”

Vừa dứt lời, thì bỗng nghe thấy tiếng
động loạt xoạt khác thường truyền từ lầu
hoa tầng hai xuống, mọi người chỉ cảm
thấy mắt như hoa lên, có vô số những cái
bóng màu đỏ là là đáp xuống, định thần
nhìn kỹ, là những mảnh giấy màu đỏ rơi
từ lầu hai xuống, mọi người thuận thế di
chuyển ánh mắt nhìn lên... Trong một
thoáng, những âm thanh ồn ào bay biến
mất, ngay cả tạp âm cũng không còn, cả
sảnh chìm trong tĩnh lặng.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi, nhẹ nhàng phiêu phất nhảy từ tầng hai xuống, tuyết nhường sắc áo, thân nhẹ tựa mây, tay áo bông bành, vạt áo bay bay theo gió, phôi với giấy đỏ như hoa rơi rục rở, khiến ngọc quỳnh ngọc dao vốn mỹ lệ long lanh cũng phải thua hờn kém sắc. Lại định thần nhìn kỹ, thì thấy quanh thân chàng có vô số những cánh chim đỏ thắm chao liệng, tô điểm thêm thần thái cho cảnh sắc, lại giật mình thảng thốt, cứ ngỡ người này tựa như thần tiên từ Cửu trùng tiêu Quỳnh cung khuyết giáng phàm.

Cũng không biết người này sử dụng loại công phu gì mà có thể nhẹ nhàng

phiêu dật từ trên không trung điểm mũi chân xuống đất, tựa như ánh trăng vượt nhẹ mặt nước, vô thanh vô tức, lặng lẽ đáp xuống trên đài cao.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ dung mạo của người nọ, nhất thời mắt tròn mắt dẹt, há miệng ngẩn ngơ.

Đôi mắt người này như ẩn giấu những vì tinh tú, dung mạo tuấn tú nho nhã, tuy thân ở nơi phần son mờ tối nhưng vẫn tinh khiết không chút bụi trần, tựa như ánh trăng vàng vạc, sáng trong âm áp chiếu rọi vạn vật.

Chàng trai nhẹ nhàng đưa tay lên, đề

một cánh chim đỏ rực đáp xuống lòng bàn tay từ trên không trung, nở một nụ cười nói: “Lẽ vật của tại hạ có tên là ‘Ngàn cánh hạc’.”

Giọng nói trong trẻo sang sảng như thấm vào lòng người.

Lúc này chúng nhân mới đưa ánh mắt nhìn sang cánh chim trong tay chàng trai, chăm chú nhìn kỹ thì phát hiện đó chính là cánh chim đỏ rực mới rồi còn múa lượn bên người chàng trai, hơn nữa lại được gấp từ giấy đỏ mà thành. Con chim này hai cánh giang rộng, cổ vươn cao, sống động như thật. Mọi người dù là trên đài hay dưới đài cũng đều là những

người có kiến thức rộng, nhưng chưa một ai từng trông thấy lễ vật như thế này.

Trong một thoáng, không có ai đáp lời.

Mà lúc này trên lầu hai, có ba bóng người đang vờn người, nghên cổ cổ hết sức nhòm xuống dưới, đó chính là ba người Trương Long, Triệu Hổ và Kim Kiên.

“Kim Kiên”, Trương Long nhíu chặt đôi mày hỏi: “Rốt cuộc ngươi giở trò quỷ gì? Mà lại vừa rải giấy vừa thả chim giấy, còn muốn Triển đại nhân tung mình từ lầu hai xuống? Biện pháp bát nháo này

rốt cuộc có thành công hay không hả?”

Triệu Hồ cũng có chút lo lắng, thấp giọng nói: “Hay là chúng ta cũng xuống đó giúp Triền đại nhân.”

Đầu Kim Kiên thò vào giữa hai thanh chắn của lan can, nhìn không chớp mắt xuống dưới lầu, nhỏ tiếng đáp: “Yên tâm, một mình Triền đại nhân là được rồi.”

Nhưng lòng lại thầm gào thét: Sao có thể bất thành? Hiệu ứng ánh sáng của thiết kế sân khấu hiện đại, rải cánh hoa lại thả thêm lông chim... Khụ, tuy cánh hoa dùng giấy vụn thay thế, lông chim được đổi bằng ngàn cánh hạc giấy, nhưng

cũng xem như giống đến tám phần, hơn nữa mình còn sắp xếp cho Tiểu Miêu từ trên trời giáng xuống, hiệu quả chấn động thế này thì Băng Cơ không có lý gì lại không động lòng? Nhưng... tình huống này hình như không ổn lắm thì phải?

Sự lo lắng của Kim Kiên không phải là vô lý.

Trên đài cao trong đại sảnh, khuôn mặt lạnh te của Băng Cơ vẫn y như cũ, chẳng chút biểu hiện gì.

Còn lúc này đám khách tìm hoa dưới đài lại đang ồn ào xôn xao, có mấy kẻ to họng đứng lên gào ầm ĩ:

“Cái gì mà ‘Ngàn cánh hạc’ chứ? Chẳng qua chỉ là mấy con chim giấy, thế này mà cũng dám đem ra làm lễ vật hả?”

“Vật tầm thường như vậy thì sao Băng Cơ cô nương lại để vào trong mắt được chứ?”

“Tiểu tử, đừng tưởng rằng cậu mang cái bộ dạng bên ngoài đẹp đẽ như hoa, bên trong bản thủ xấu xa ngất trời ra mà muốn thừa nước đục thả câu nhé!”

Nam tử bị mọi người mắng nhiếc lại chẳng giận chẳng tức, chỉ khẽ cao giọng,

giọng nói sang sảng trong trẻo rõ ràng không lớn như vừa hay có thể át cả những tiếng ồn ào hỗn tạp của mọi người trong sảnh:

“Tại hạ còn chưa nói xong, Ngàn cánh hạc này chính là một bảo vật vô giá.”

Những lời này vừa thốt ra, đại sảnh bỗng tĩnh lặng, sau đó đột nhiên bùng lên một trận cười nghiêng ngả.

“Ha ha, tên tiểu tử thời này có phải bị đàn không?”

“Chì một con chim giấy mà cũng cho

là báu vật vô giá à? Như thế há chẳng phải lễ vật của chúng ta sẽ biến thành ngọc như ý của Ngọc Hoàng đại đế sao?”

“Tiểu tử thôi, cậu vẫn còn ngái ngủ hả?”

“Con bà nó, tiểu tử thôi, còn không mau ngoan ngoãn cút về nhà đi!”

Đám khách tìm hoan dưới đài đều là những kẻ háo sắc đến mù mị, có mặt ở đây cũng vì Băng Cơ, mỗi người đều chuẩn bị kỹ càng mới đến, vốn lễ vật của họ không được chọn, tất cả đều ôm một bụng âm ức, nay lại có một tên tiểu tử

thời không biết từ cái lỗ nào chui ra, nổi bật cướp hết ánh hào quang còn chưa tính, lại còn muốn dựa vào một con chim giấy bỏ đi để được chọn, sao có thể không khiến đám khách này nổi giận cho được. Thế nên đám khách dưới đài càng lúc càng ầm ĩ, càng mắng chửi càng hăng say, những lời tục tĩu đều nhất loạt được phun ra. Trương Long, Triệu Hồ trên lầu hai nghe được mà nộ khí ngất trời.

“Kim Kiên!”, Trương Long túm lấy gáy Kim Kiên, gằn giọng nói: “Đều do cái chủ ý quái quỷ của ngươi, hại Triền đại nhân ở trên đài phải chịu nhục, như này thì chúng ta trở về biết ăn nói với đại nhân thế nào?”

Triệu Hồ khuôn mặt cũng buồn rười rượi: “Triển đại nhân... Chuyện... chuyện này nên giải quyết thế nào mới tốt đây?”

Lúc này Kim Kiên cũng có chút khó hiểu, thầm nghĩ: Có nhầm không đây?! Các nhân vật thời hiện đại vượt thời gian về cổ đại khác, tùy tiện hát một khúc ca thịnh hành thì có thể hàng phục thiên tử, thu phục vương gia, tại sao mình dùng nhiều chiêu như vậy, còn phối hợp với cả sắc đẹp tuyệt luân của Tiểu Miêu, thế mà ngay cả một chút thành công cũng không được, thử hỏi có còn thiên lý hay không?

Kim Kiên còn đang trong công cuộc

oán trời than đất thì đột nhiên thấy cổ áo bị kéo căng, chân đạp vào không khí, nhất thời giật mình kinh sợ, lại nghe thấy giọng nói tức giận của Trương Long phía sau lưng: “Người còn ở đây mà ngần ngợ nữa, không mau đi xuống giúp Triền đại nhân!”

Lời còn chưa dứt, Kim Kiền bỗng cảm thấy hoa mắt, bên tai vang lên tiếng gió ù ù. Nàng đã bị cái tên lỗ mãng Trương Long kia ném từ lầu hai xuống dưới đài.

Lại nói về chúng nhân dưới lầu đang mắng chửi vô cùng thống khoái, bỗng nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng phát ra từ

trên đỉnh đầu: “Oh my God!”, rồi một bóng người từ trên không trung rơi thẳng xuống dưới, nom tư thế thì có vẻ sẽ bị đụng đầu xuống đất, ắt hẳn là vỡ đầu chảy máu, nhưng người đó lại có thể xoay người giữa không trung, cuối cùng hai chân vững vàng chạm đất.

Người này đột nhiên bay ra từ trong không trung, chớ nói là chúng nhân phía trên hay phía dưới đài đều kinh ngạc ngẩn người ra, mà đến cả Băng Cơ trước giờ nét mặt không biểu hiện gì cũng phải khẽ chớp mắt.

Chỉ thấy người này vận trang phục người hầu, dáng hình gầy nhỏ, ngời xôm

trên đất hồi lâu mới từ từ đứng dậy, ngược mắt lên lườm phía trên lầu một cái, khoe miệng khẽ giật giật hai cái liền, rồi mới bước đến phía trước nam tử tuần tú văn nhã kia, khom người nói: “Công tử, Ngàn cánh hạc này chính là lễ vật ngài muốn dâng tặng Băng Cơ cô nương?”

Mà nam tử trẻ tuổi đó sắc mặt hơi thay đổi, nhưng nháy mắt lại khôi phục như thường, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Tên sai vặt kia lại nói: “Công tử, Ngàn cánh hạc thực là báu vật vô giá, công tử đã suy xét rõ ràng rồi chứ?”

Những lời này vừa nói ra, tựa như một ngòi nổ, khiến cho chúng nhân dưới đài lập tức la hét mắng chửi ầm ĩ:

“Chao ơi, lần này lại thêm một tên tiểu tử ngốc nữa rồi!”

“Còn bà nó, hôm nay làm sao thế nhỉ? Các ông đây thế nào mà toàn đụng phải mấy tên điên vậy?”

Còn có một gã quá khích, nhắc chén rượu lên ném về phía Kim Kiên, miệng thì chửi rủa: “Tiểu tử thôi, hôm nay ông đây sẽ làm cho người tỉnh táo lại!”

Kim Kiên đang lúc suy nghĩ xem nên khóa lớp chuyện này như thế nào, sao có thể chú ý đến ám khí đột nhiên bay đến chứ, chỉ cảm giác bên tai một trận kinh phong quét đến, sau đó định thần nhìn qua, Triển Chiêu không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh mình rồi, giơ tay lên che trước mặt nàng, trong tay là một chén rượu sóng sánh.

“Vị huynh đài này, hà tất phải như vậy?”

Tiếng nói sang sảng chậm rãi phát ra, chén rượu trong tay Triển Chiêu cũng từ từ biến thành bột phấn, rồi dần dần rơi xuống đất.

Cả đại sảnh thoát cái trở nên im lặng như tờ, đến cả tiếng thở cũng đều có thể nghe được rõ ràng.

Chúng nhân đều kinh sợ vạn phần nhìn nam tử tuần tú nho nhã trên đài cao kia, khắc trước còn ôn hòa như nước, lúc này lại tựa như một thanh bảo kiếm sắc bén, tuy chưa tuốt ra khỏi vỏ, nhưng lại ẩn giấu kiếm khí sắc nhọn quanh người, hàn khí lạnh lẽo khiến người ta run sợ.

Nhưng đến khi giật mình bừng tỉnh thì thấy nam tử trên đài đã khôi phục lại khí độ nho nhã, tựa như giây phút trước hoàn toàn là do mọi người hoa mắt vậy.

Chỉ là lúc này, không một ai dám la hét mắng nhiếc nữa, cho tới khi một giọng nói lạnh băng như ngọc cắt lên phá vỡ bầu không khí nặng nề tĩnh lặng.

“Hai vị đều nói ‘Ngàn cánh hạc’ này là báu vật vô giá, Băng Cơ xin nguyện ý lắng nghe.”

Chỉ thấy Băng Cơ trước giờ vẫn tĩnh lặng ngồi trên đài đang khoan thai đứng dậy, nhẹ nhàng bước đi, đến trước mặt Triển Chiêu khom người thi lễ.

Đám khách tầm hương dưới đài liền

lâm vào một màn tuyệt vọng.

Ai mà ngờ được chứ, những kỳ trân dị bảo có một không hai lại thua một con chim giấy.

Chính giữa tầng trên cùng của Thiên Hương lâu là khuê các của hoa khôi Băng Cơ, trang trí xa hoa, đưa mắt nhìn quanh, trong phòng đặt vô số những vật quý giá.

Chính giữa phòng là một cái bàn tròn bằng gỗ mun, phía trên bày rượu, thức ăn, chén rượu đầy tràn lấp lánh; cuối phòng không phải khung cửa sổ bình thường mà là một ban công lộ thiên, lan

can màu chu sa, sàn màu xanh, được điêu khắc chạm trổ tinh tế như họa, màn trướng mượt mà như tơ treo rủ vòng quanh, ánh trăng trong sáng điểm xuyết phía trên, ánh đèn như lửa tô điểm dưới lầu, hương thơm nhàn nhạt như ẩn như hiện lãng bâng vờn quanh trong đêm khiến tâm thần người ta lay động.

Trên ban công, ẩn hiện hai bóng người, người bên trái dáng hình cao lớn, đứng thẳng như thân tùng đón gió, tựa hồ hòa cùng sắc đêm êm mượt dịu dàng, nhưng chăm chú nhìn kỹ, lại không khó khăn gì để thấy người này đang nhíu chặt đôi mày, con ngươi đen lấp lánh như sao không phải nhìn phố hoa mỹ lệ dưới

chân, mà là trông về phía khu dân cư ẩm
đạm tối tăm phía xa kia; người bên phải
thì nhoài người dựa vào lan can, nhìn
ngó đánh giá trên dưới, sờ soạng bốn
xung quanh không ngừng, miệng thì lẩm
bẩm.

“Ôi trời, nhìn trang trí ban công trong
phòng của gái làng chơi này... woa, xem
bức màn chắn gió của người ta này...
chắc chắc ngó cái tay vịn hàng lan can
này kìa...”

Chỉ thấy người này miệng nói huyền
thuyền không dứt, nhưng nghe kỹ lại thấy
quá nửa là tối nghĩa khó hiểu, hơn nữa
giọng nói liên tu, ngữ điệu bất tận, bằng

trắc trật tự, nghe một hồi mà thấy như hòa thượng trong chùa đang tụng kinh niệm Phật vậy, cuối cùng khiến cho nam tử lặng im đứng cạnh này giờ phải đánh mắt liếc sang:

“Kim Kiên...”

Một từ như ma âm xuyên tai khiến cho tiếng tụng kinh kia nhất thời ngưng bật, chỉ thấy Kim Kiên vẻ mặt tươi cười, ngẩng đầu nói: “Công tử có gì giao phó?”

Triển Chiêu, một đôi con ngươi trong veo quét qua Kim Kiên một vòng, rồi mới nói: “Chỉ là tại hạ hiếu kỳ, vì sao

một con hạc giấy không chút thu hút nào lại được Băng Cơ xem trọng.”

“Việc này...”

Kim Kiên nhất thời cười khan, thầm nghĩ: Ngàn cánh hạc bỏ đi kia làm sao có được bản sự đó, nếu không dựa vào sắc đẹp vô song của Tiểu Miêu, hơn nữa khi trên đài cao Tiểu Miêu còn phô diễn công phu “bóp nát cái chén” kinh người, thì chúng ta làm sao mà có được cuộc diễm ngộ này.

Mặc dù trong lòng nàng hiểu rõ như vậy, nhưng miệng lại chẳng thể nói ra thành lời.

Nếu con mèo này mà biết mình dùng “Mỹ miêu kế” để thừa nước đục thả câu, nói không chừng sẽ làm cho mình đến ăn cũng chả được ấy chứ!

Nghĩ đến đây, đôi nhãn cầu của Kim Kiên đảo qua đảo lại hai vòng, cười bồi: “Công tử, ngài đánh giá những lễ vật của người khác dăng tặng hôm nay thế nào?”

Triển Chiêu hơi ngần ra, rồi mới đáp: “Là những vật vô giá, đương thời khó cầu.”

“Nhưng Băng Cơ có từng đưa mắt

nhìn không?”

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, rồi chậm chậm lắc đầu.

“Vậy thì đúng rồi.” Kim Kiên làm bộ chấp tay sau lưng, thông thả bước đi nói: “Băng Cơ đối với những vật vô giá, báu vật khó cầu đó lại không thèm liếc mắt dù chỉ một cái, đủ để thấy Băng Cơ chính là nữ tử thanh cao, mặc dù thân đang ở nơi thanh lâu ô trọc, nhưng tâm lại như đoá sen thanh khiết, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn. Thế nên những cánh hạc giấy này đã thỏa được ý nguyện của Băng Cơ.”

“Đóa sen thanh khiết, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn... Băng Cơ này có đức có tài gì mà nhận được lời tán thưởng như thế...”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước vang lên từ phía sau.

Kim, Triển hai người quay đầu lại nhìn, thì thấy Băng Cơ chậm rãi bước từ trong phòng tới, một thân mẫu đơn sa y trước đó đã đổi thành váy lục mỏng manh xanh biếc.

Vạt váy quét đất, đai lưng màu trắng quấn quanh eo, lộ rõ thân mỹ miều, nửa ngực ẩn hiện, bờ vai tròn lẳn thoáng

hiện, quả thực quyền rũ mê hoặc lòng người. Đúng là: Giai nhân thướt tha, yếu điệu đứng đó, nào ai sánh bằng.

“Băng Cơ cô nương.”

Triển Chiêu hai tay ôm quyền, khẽ chấp tay nói.

Kim Kiên thấy thế cũng vội vàng học theo làm y hệt.

Băng Cơ thấy hai người phản ứng như vậy thì không khỏi có chút ngạc nhiên.

Phàm là những kẻ đến Thiên Hương

lâu này, ai nấy đều cùng một mục đích, thế nên lời nói cùng thần sắc lúc đó không kẻ nào là không mang theo khí vị tanh hôi. Mà hai người này, so với những khách tầm hoan trước đây, có thể nói là khác xa một trời một vực: Vị nam tử tuấn tú nho nhã phía bên trái, mắt nhìn thẳng không liếc ngang liếc dọc, đôi con ngươi trong veo chính trực, không những chẳng mảy may mang theo màu dục vọng, mà ngược lại lại ẩn tàng chính khí trên thân; còn tiểu sai vật phía bên phải, mặc dù hai mắt sáng quắc như thần sắc vẫn thản nhiên, không hề nhuốm vẻ hèn kém, bi lậu.

“Băng Cơ khiến hai vị đợi lâu, giờ

đây xin được tạ tội.”

Rốt cuộc Băng Cơ vẫn là Băng Cơ, vẻ kinh ngạc chỉ hiện lên thoáng qua trong giây lát, rồi lập tức khôi phục như bình thường, đi đến trước mặt hai người thi lễ.

“Băng Cơ cô nương khách khí rồi”, Triển Chiêu gật đầu đáp.

“Khách khí, khách khí quá”, Kim Kiền cũng trông bầu vể gáo mà bắt chước trả lời theo.

Băng Cơ nghe xong mới chậm chậm

ngước mắt lên nhìn, đôi con ngươi long lanh lấp lánh, lúng liếng mà trong veo, như ẩn chứa cả sắc xuân trong đó, Kim Kiên nhìn mà tim không khỏi đập loạn nhịp, thầm nghĩ: Ai ya, cô nàng Băng Cơ quả nhiên là hồ ly tinh tu luyện nhiều năm, mắt chỉ mới phóng điện một cái thôi mà ngay đến mình, sinh vật cùng giới, cũng còn có chút không trụ nổi nữa là con mèo kia, chỉ sợ... Không hay rồi, ngay cả Tiểu Miêu cũng bại trận thì ai có thể thuyết phục Băng Cơ trợ giúp lão Bao một tay chứ?

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội giương mắt lên quan sát, lòng thầm suy tính nếu không may Triển Chiêu bị sắc đẹp mê

hoặc, mình còn sớm mà tìm cách.

Nhưng vừa ngược mắt lên nhìn thì thấy Triển Chiêu tuy cũng lộ vẻ ngạc nhiên sững sốt nhưng thần sắc vẫn không đổi, đôi con ngươi trong vắt như nước, hiệp khí lồng lộng như nganh khí công bao phủ toàn thân.

Kim Kiên bên cạnh thấy vậy mà thâm tặc lưỡi: Quả nhiên là ma cao một thước, đạo cao một trượng, xem ra Tiểu Miêu đã thành lão tăng nhập định, đạt tới cảnh giới sắc tức là không, không tức là sắc rồi.

Băng Cơ lại càng ngạc nhiên hơn, vội

vàng cụp mắt xuống, ngưng một lát, mới nói: “Hai vị công tử, xin mời ngồi, để Băng Cơ rót rượu cho công tử.”

Triển Chiêu khẽ gật đầu, đi theo Băng Cơ đến trước bàn, rồi nghiêm trang ngồi xuống, Băng Cơ ngồi bên phải, Kim Kiên do dự một chút rồi chọn phía bên trái Triển Chiêu mà ngồi xuống, khi ấy mới cảm thấy an tâm.

“Nhị vị công tử lúc trước đều nói ‘Ngàn cánh hạc’ là báu vật vô giá, Băng Cơ bất tài, xin nguyện ý lắng nghe cho tỏ tường.”

Băng Cơ, bàn tay mềm mại nhắc bình

rượu lên, vừa rót cho Triền, Kim hai người vừa nói.

Triền Chiêu cầm chén rượu lên, chỉ uống mà không nói, mi mắt sụp xuống, đôi con ngươi đen láy lại chậm chậm liếc sang Kim Kiền.

Kim Kiền bị nhìn đến mức giật mình đánh thót, nào có tâm tình thanh thoi thưởng thức rượu ngon nữa, buột thốt lên theo phản xạ: “Không sai, đúng là báu vật vô giá!”

“Băng Cơ mong công tử cưới bỏ nghi hoặc.”

“Cái này...”, Kim Kiên không khỏi len lén lau mồ hôi, thầm nghĩ: Tôi ngất, cái gì mà báu vật vô giá chứ, chẳng qua là trò mèo để Tiểu Miêu lên đài thôi, nếu cái đám chim giấy kia mà là bảo vật thì tôi còn trà trộn vào Khai Phong phủ làm cái quái gì chứ, chẳng phải sớm đã phát tài rồi sao?!

Ngước mắt lên lần nữa, chỉ thấy bốn con mắt sáng rực của Băng Cơ và Triển Chiêu đều nhìn chăm chăm vào mình, mà khóe miệng của cái vị đường đường là Tứ phẩm ngự tiền đới đao hộ vệ kia dường như còn có xu hướng nhếch lên vài phần.

Nhất thời da mặt Kim Kiên hơi giật giật, tâm tư xoay chuyển rất nhanh, kiên trì nói: “Băng Cơ cô nương xin hãy nghe tại hạ kể một câu chuyện, tới khi nghe xong thì sẽ hiểu được.”

Nói rồi, nàng cũng không quan tâm tới hai người đối diện phản ứng thế nào, hít sâu một hơi, cứ thế kể: “Một trăm năm về trước, Hoàng Hà vỡ đê, lũ lụt ngàn dặm, nạn dân vô số, triều đình vì tu sửa đê điều mà trưng tuyến công phu trên toàn quốc. Chuyện kể rằng có một đôi vợ chồng mới cưới, thành hôn chưa được ba ngày, người chồng liền bị gọi đi tu sửa xây dựng đê điều. Trước khi đi người chồng đã nói với vợ của mình rằng: Vì

phu đi lần này, đến ngày lá phong rụng đỏ, chim nhạn bay về nam, vì phu sẽ về. Người vợ nghe xong rất mực tin tưởng không chút nghi ngờ, ngày đêm ngóng trông, chỉ mong đến ngày lá phong rụng đỏ, nhạn bay về nam.”

“Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt một cái đã tới mùa đông, lá phong đỏ rụng đã rụng hết, nhạn cũng bay về nam mất dạng. Mọi người đều nói, người chồng e rằng đã chết trong nạn hồng thủy, nhưng người vợ không tin, vẫn một lòng mong ngóng tướng công trở về, sự chờ đợi này kéo dài ba năm đằng đẳng. Đến mùa đông năm thứ ba, rốt cuộc đê điều đã được tu sửa xây dựng xong, ngày

người chồng trở về, chàng không khỏi ngẩn người kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt: Phía trước căn nhà lạnh giá treo hàng ngàn cánh hạc giấy đỏ rực, nhìn từ xa mà cứ ngỡ lá phong thắm đỏ, mỗi khi gió lạnh thổi qua là những con hạc giấy ấy lại xao động tựa như những cánh nhạn bay về phương nam...”

Kể đến đây, Kim Kiên ngừng lại, lén liếc trộm sắc mặt hai người đối diện.

Chỉ thấy Băng Cơ đôi mắt lấp lánh, dung mạo tuyệt lệ không còn vẻ lạnh băng nữa mà mang theo cảm xúc nồng nàn; lại nhìn sang Triển Chiêu, cánh tay đang cầm chén rượu nâng lên lại quên

mắt phải đưa lên môi.

Kim Kiên thâm thở phào một cái, trấn định lại, tiếp tục kể:

“Quãng thời gian ba năm ấy, qua một ngày là người vợ lại gấp một con hạc giấy đỏ rực treo trước nhà, hôm ấy vừa đúng một ngàn ngày người chồng rời đi, trước nhà treo đúng một ngàn cánh hạc giấy đỏ rực, thế nên loại hạc giấy này mới có tên là ‘Ngàn cánh hạc’.”

Ngừng một lát, ra vẻ trầm mặt một chút, Kim Kiên ngược mắt lên nghiêm sắc mặt nói với Băng Cơ: “Ngàn cánh hạc này chính là báu vật vô giá, nó vô

giá không bởi chất liệu sang quý mà là ở tấm tình phu thê sâu nặng, tình cảm ấy còn kiên trinh hơn vàng bạc, có thể sánh với hai chữ vô giá. Băng Cơ cô nương nghĩ như thế nào?”

Băng Cơ hai mắt mở tròn, thoáng giật mình một cái rồi thu liễm lại, khẽ thở dài: “Tình kiên trinh hơn vàng bạc, thế gian khó cầu, hoàn toàn xứng đáng là báu vật vô giá.”

Lúc này Kim Kiên mới an tâm, âm thầm gạt mồ hôi một phen, nghĩ bụng: May là ngày trước mình đọc vô số tiểu thuyết tình cảm, xem một đám phim truyền hình hạng ba, nếu không thì với

một kịch bản kinh điển cảm động lòng người dung hợp cổ kim, hội tụ đủ các yếu tố trong và ngoài nước như thế này, sao có thể kể ra dễ dàng như nắm trong lòng bàn tay được chứ, may thế, may thế...

Lại nhìn qua Băng Cơ vẫn là bộ dạng cụp mi không nói, Kim Kiên không khỏi liếc sang Triển Chiêu, chỉ thấy trong đôi con ngươi đen láy thấu triệt kia ẩn chứa nỗi niềm xúc động, thấy Kim Kiên đang nhìn mình, đôi môi mỏng bất giác nhướn lên, thoáng hiện ý cười dào dạt.

Kim Kiên bỗng cảm thấy trước mắt hoa đào bay rợp trời, liền vội vàng thu ánh nhìn lại, ổn định tâm thần.

Chợt nghe Triển Chiêu cất cao giọng: “Tâm tình sâu nặng như vậy tất là báu vật vô giá. Nhưng người chồng kia ba năm không trở về nhà là vì xây dựng đê điều, tấm lòng vì dân đó cũng là báu vật vô giá vậy. Băng Cơ cô nương nghĩ thế nào?”

Kim Kiên nghe xong, không khỏi sửng sốt, vội vàng dùng khước mắt liếc Triển Chiêu, lại thấy Triển Chiêu chậm chậm hạ chén rượu xuống, sắc mặt nghiêm túc, dáng vẻ như đã tính toán mọi việc từ trước.

Chep... Biểu hiện này của Tiểu Miêu nhìn thế nào mà cứ thấy gian xảo quá cỡ.

Băng Cơ nghe xong câu hỏi của Triển Chiêu, không khỏi ngắc đầu đáp: “Xả thân vì dân, tất cũng vô giá.”

“Cô nương có cái nhìn như thế nào đối với người chồng kia?”

“Vô cùng khâm phục, Băng Cơ ngưỡng vọng khó có thể sánh bằng.”

“Nếu có cơ hội, cô nương có bằng lòng noi gương người chồng kia, xả thân vì dân không?”

Băng Cơ nghe được những lời này,

cho dù dung nhan lãnh đạm cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, buột thốt: “Công tử, những lời này có ý gì?”

Triển Chiêu khẽ thu ánh mắt lại, bưng chén rượu lên, nhấp một ngụm rồi trầm giọng hỏi: “Cô nương có biết tình hình hiện nay của Trần Châu như thế nào không?”

Băng Cơ sắc mặt thoáng ngưng đọng lại, khẽ cúi đầu, lạnh lùng đáp: “Băng Cơ có nghe qua.”

Đặt chén rượu xuống, Triển Chiêu thông thả đứng dậy bước đến ban công phía trước, gió đêm hây hây thổi bay tà

áo gấm màu trắng, giọng nói trong trẻo theo gió đưa tới:

“Trần Châu đại hạn, nạn dân vô số, nhưng An Lạc hầu lại chẳng màng đến những nỗi khổ của bách tính, nhìn tình hình hạn hán mà như không thấy, chẳng quan tâm hỏi han, thậm chí còn giấu không báo tình hình hạn hán, lừa dối triều đình, may mà trời xanh có mắt, tình hình hạn hán đã được báo lên trên, có quan khâm sai phụng chỉ đích thân tới Trần Châu phát lương cứu hạn, nhưng hiềm vì An Lạc hầu vốn có căn cơ vững chắc ở Trần Châu, lại nắm binh quyền, gây nhiều trở ngại cho việc phát lương cứu tế, hiện giờ, sợ rằng việc phát lương

cứu trợ đã bị An Lạc hầu không chế, không cách nào phát tới tay bách tính được.”

Băng Cơ nghe xong sắc mặt không khỏi thay đổi, im lặng một lát mới hỏi: “Vì sao công tử lại nói cho Băng Cơ những chuyện này?”

Thân hình cao lớn thoáng động, Triển Chiêu quay người lại, đôi con ngươi đen láy sáng rực nhìn chằm chằm vào Băng Cơ, trong một thoáng mà như thu cả biển cả thâm sâu khôn cùng rồi trải ra trước mắt vậy:

“Nếu dựa vào sức của cô nương mà

có thể giải cứu cho hàng vạn nạn dân Trần Châu, cô nương có nguyện xả thân vì dân không?”

Băng Cơ thân hình run lên, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Triển Chiêu, nét mặt vừa kinh vừa dị, chầm chậm đứng dậy, nghiêm giọng hỏi: “Rốt cuộc công tử là ai?!”

“Tại hạ là Triển Chiêu của Khai Phong phủ, đặc ý tới đây mời Băng Cơ cô nương trợ giúp Bao đại nhân một tay.”

Trăng sáng vàng vạc, ánh trăng trong vắt trải ngàn dặm, sương đêm theo gió

phần phật thổi bay tà áo, Triển Chiêu một thân y phục sắc trắng mùa lượng trong gió, lật phật như nước, đôi mắt trầm tĩnh sáng như ánh sao, chất chứa chính khí lồng lộng.

Đừng nói là Băng Cơ mà ngay đến Kim Kiên vốn đã quen nhìn dung nhan của Tiểu Miêu cũng phải mắt đến nửa khắc ngẩn ngơ.

“Băng Cơ... nguyên ý.”

Chứng kiến sắc mặt Băng Cơ biến hóa từ kinh ngạc đến ngẩn ngơ, từ ngẩn ngơ đến bừng tỉnh, từ bừng tỉnh tới xấu hổ, từ xấu hổ cho đến kính phục, Kim Kiên cuối

cùng cũng rút ra một kết luận như thế này:

Chắc chắc, quả nhiên là Tiểu Miêu ra tay, còn ai sánh được!

Hồi mười hai

Hoa khôì băng tâm giúp Thanh Thiên.

“Mỹ nhân khóc tang” gặp trở ngại.

Lại nói về Trương Long, Triệu Hồ ở dưới đại sảnh chờ, mắt thấy Triền, Kim hai người lên tầng trên rất lâu rồi, lòng nóng như lửa đốt, đối với kế sách của Kim Kiên họ chẳng yên tâm lấy nửa phần, những muốn xông lên lầu tìm hiểu xem thế nào thì vừa đúng lúc thấy có một người chạy xuống, định thần nhìn kỹ, chính là Kim Kiên.

Trương Long chạy vội lên, kéo tay

Kim Kiên, thấp giọng nói: “Kim Kiên, sự tình thế nào rồi?”.

Triệu Hồ cũng xông đến hỏi gấp: “Sao chỉ có một mình ngươi xuống thế này? Triển đại nhân đâu?”.

“An tâm, an tâm, mọi việc đều đã chuẩn bị”, Kim Kiên bị nắm đến đau nhức, vội xua tay trấn an hai người họ.

Hai người nghe vậy mới yên tâm, buông tay ra.

Kim Kiên thở phào một cái, hai mắt đảo quanh đại sảnh một vòng, hướng đến

bóng dáng đang lượn lờ xung quanh khách khứa đằng xa, cao giọng gọi một tiếng: “Tú bà!”.

Tú bà đang dọn đĩa chào mời khách thì bỗng nghe thấy có người gọi, vội vàng vung vẩy khăn đi tới, định thần nhìn kỹ thì là gã sai vặt mà lúc trước thiếu chút nữa đã làm cho Thiên Hương lâu gà bay chó nhảy, hỗn loạn hết sức.

“Ôi, vị tiểu ca này, có gì cần giao phó?”

“Công tử nhà tôi nói muốn mời Băng Cơ cô nương về phủ một đêm, sai tôi đến báo cho bà.”

Tú bà nghe xong, không khỏi kinh ngạc, chiếc khăn đỏ cầm trong tay cũng quên cả vung vẩy, nhìn chằm chằm Kim Kiền hồi lâu mới nói: “Vị tiểu ca này, hoa khôi của chúng tôi không phải nói đưa đi là có thể đưa đi được, hơn nữa, Băng Cơ từ ngày vào Thiên Hương lâu của tôi thì chưa hề bước chân ra khỏi cửa một bước, bây giờ muốn đưa Băng Cơ ra ngoài, sợ là...”.

Kim Kiền nhìn đôi mắt ánh lên vẻ “đức hạnh” của tú bà thì nhíu mày rất lâu, sau đó mới không tình nguyện rút từ trong người ra một tờ ngân phiếu, đưa cho tú bà nói: “Như thế này thì sao?”.

Tú bà nhận lấy tờ ngân phiếu, liền vui vẻ ra mặt, lời nói ngoắt cái liền thay đổi, cười mà rằng: “Công tử nhà cậu có thể nhìn trúng Băng Cơ, tất nhiên là phúc khí của Băng Cơ rồi, người làm ma ma tôi đây há lại có lý do ngăn trở sao? Tôi sẽ đi chuẩn bị kiệu, đưa Băng Cơ đến phủ của công tử”.

“Khoan đã!” Kim Kiên vội hô lên ngăn tú bà lại, “Không cần ma ma nhọc lòng, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn xe ngựa”.

Tú bà nghe vậy lại càng cao hứng, nói: “Nếu đã như vậy thì, đêm xuân một khắc đáng nghìn vàng, tôi không nhiều

chuyện nữa, xin cung tiễn các vị đại gia”.

Nói rồi, liền vung vẫy chiếc khăn đỏ trước mặt ba người mấy cái liền, sau đó tú bà mới uốn éo lắc mông rời đi.

Đợi đến khi tú bà đi xa, Triệu Hồ mới ngơ ngác hỏi: “Kim Kiên, chúng ta đi bộ tới đây, chuẩn bị xe ngựa lúc nào vậy?”.

Trương Long cũng nói: “Vì sao không dùng kiệu của Thiên Hương lâu?”.

Kim Kiên nghe xong, thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất, thầm nghĩ: Hai cái tên này, sợ là tể bào toàn thân đều

đem ra mà đắp hết lên da thịt cho cao lớn rồi, trong não chả còn được mấy tí.

Da mặt giật giật vài cái, Kim Kiên mới nói: “Nếu để kiệu của Thiên Hương lâu ngang nhiên trắng trợn đi đến phía ngoài phủ nha, thế chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này sao. Hơn nữa xét đến địa vị của phủ nha quan phủ và Thiên Hương lâu, một thanh lâu chuyên mua hương bán phấn, hai vị đại nhân có cảm thấy thích hợp không?”.

Trương Long, Triệu Hồ nghe vậy mới hiểu rõ, nhất thời không biết giấu mặt vào đâu.

Chỉ thấy Trương Long sầm mặt xuống, ra lệnh cho Kim Kiên: “Nếu đã như vậy, Kim Kiên, người còn không mau đi thuê xe ngựa?”.

Cả một tối Kim Kiên vội vội vàng vàng đi theo mấy người bọn họ, lại còn bị cái tên lỗ mãng Trương Long này vô cớ ném từ trên lầu xuống, thiếu chút nữa thì ngã vẹo cả khuôn mặt xinh đẹp của một người hiện đại như nàng, vốn đã âm ỉ lắm rồi, lúc này lại nghe Trương Long ra lệnh vậy, lửa giận trong lòng càng bốc cao.

Suy nghĩ lướt một vòng, Kim Kiên bèn híp đôi mắt nhỏ dài lại, cúi đầu về

vô tội nói: “Đại nhân ra lệnh, thuộc hạ tất phải tuân theo, chỉ là thuộc hạ từ nhỏ đã mắc bệnh mù đường, nay ở Trần Châu này lạ nước lạ cái, nếu không cẩn thận bị lạc đường, làm chậm trễ thời gian... Mà Băng Cơ quốc sắc thiên hương, mỹ lệ vô song hiện giờ lại cùng Triền đại nhân, trai đơn gái chiếc chung một phòng, thời gian quá lâu, khó tránh khỏi... Ai da, xem này, thuộc hạ đang nói cái gì nhỉ? Triền đại nhân là nhân vật thế nào, định lực tất nhiên là không tầm thường, e là thuộc hạ suy nghĩ quá nhiều rồi...”.

Dứt lời, Kim Kiên ngẩng đầu lên lén liếc nhìn Trương Long, Triệu Hổ, quả nhiên, gương mặt của hai vị Hiệu úy

Khai Phong phủ đều biến sắc.

Chỉ thấy Trương Long thoáng rung mình, nói: “Triệu Hồ, mau theo tôi đi tìm xe ngựa!”, ngừng một chút lại nói: “Kim Kiên, người mau mau quay lại phòng Băng Cơ, cùng Triền đại nhân đưa Băng Cơ ra cửa phía sau”.

Nói rồi, hai người vội vàng phi ra cửa, gấp hệt như lửa cháy sau mông vậy.

Kim Kiên nhìn bóng lưng hai người, thong thả khoanh tay lại, cười gian tà, lắm bảm:

“Không phiền hai vị nhọc lòng, ngay lúc tôi rời đi Tiểu Miêu đã đưa Băng Cơ ra cửa sau, sợ rằng bây giờ đợi cũng lâu rồi.”

Hừ hừ, muốn đấu với tôi? Nhóc con, té bào não của cậu còn kém một ngàn năm tiến hóa đây!

Quả nhiên Trương Long, Triệu Hồ làm việc hiệu suất kinh người, chưa đầy nửa khắc sau đã tìm được một chiếc xe ngựa đơn giản, đỗ ở cửa sau Thiên Hương lâu rồi.

Nhìn thấy ba người đang đợi ở cửa sau, hai đại Hiệu úy liền thở phào nhẹ

nhõm, còn Kim Kiên bên cạnh thì muốn
lăn xuống đất cười bò.

Mấy người họ lên xe, vó ngựa phi như
bay, bánh xe lăn vèo vèo, chẳng bao lâu
đã về đến nha môn tri phủ.

Sau khi thông báo, năm người họ gấp
rút đi vào phòng khách, phục mệnh với
Bao đại nhân.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh
đợi đã lâu, lúc này nhìn thấy mấy người
họ đôi lông mày liền giãn ra, tỏ ý vui
mừng.

Triển Chiêu bước đi như đạp trên mây, tới trước mặt Bao đại nhân, chấp tay nói: “Đại nhân, thuộc hạ đã đưa được Băng Cơ của Thiên Hương lâu về”.

Bao đại nhân gật đầu nói: “Triển hộ vệ vất vả rồi”.

Ba người Trương, Triệu, Kim cũng chấp tay hành lễ, rồi cùng Triển Chiêu lui ra đứng sang một bên.

Mặc dù lần đầu tiên Băng Cơ gặp mặt khâm sai phụng chỉ, nhưng tuyệt không hồi hộp không luống cuống, cư xử theo lễ, dáng hình mỹ lệ, chỉ thấy nàng khẽ uốn chuyển bước lên, thân không

ngiêng ngả, mắt không liếc ngang, dịu dàng hành lễ: “Băng Cơ bái kiến Bao đại nhân”.

“Không cần đa lễ.”

“Tạ đại nhân.”

Băng Cơ chậm chậm đứng thẳng dậy, yêu kiều đứng giữa đại sảnh, cả căn phòng như bừng sáng hẳn lên.

Bao đại nhân đánh giá Băng Cơ mấy phen, gương mặt mang theo ý tán thưởng, vuốt râu nghiêng đầu hỏi Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh nghĩ thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh sắc mặt cũng tràn ngập vẻ hài lòng nói: “Quả nhiên là bậc quốc sắc thiên hương, thanh cao thoát tục”.

Bao đại nhân gật gật đầu, nhìn Băng Cơ, nghiêm giọng nói: “Băng Cơ!”.

Một tiếng này, ẩn chứa uy nghiêm, Băng Cơ nghe thấy mà không khỏi chấn động cả người, vội đáp: “Có dân nữ”.

“Cô có biết bản phủ mời cô đến vì chuyện gì không?”

“Băng Cơ đã nghe Triền đại nhân giải

thích qua.”

Bao đại nhân khẽ lim dim hai mắt: “Vì bách tính Trần Châu, chúng ta đã bày ra kế ‘Mỹ nhân khóc tang’ để tróc nã An Lạc hầu, nhưng kế này rất nguy hiểm, nếu bất thành, tính mệnh của chúng ta đều khó bảo toàn”, ngưng một chút, Bao đại nhân lại chậm rãi cất tiếng: “Nếu cô nương không nguyện ý, bản phủ cũng không miễn cưỡng”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân trong sảnh đều ngẩn người kinh ngạc.

Băng Cơ nghe vậy lại càng kinh thán hơn, không khỏi đưa mắt ngược lên nhìn.

Chỉ thấy Bao đại nhân ngồi chính giữa sảnh, uy nghiêm sừng sững như núi, ánh mắt sắc bén bắn ra bốn phía, trên khuôn mặt đen bóng thiết diện vô tư kia lại mang theo ba phần mâu thuẫn lo lắng.

Băng Cơ nhất thời tim đập mạnh, bất giác hai mắt cay cay, bèn nâng váy, quỳ xuống, cúi đầu cung kính nói: “Băng Cơ là nữ tử chốn phong trần, nay đội ơn Bao đại nhân không chê cười, có thể giúp đại nhân cứu trợ nạn dân, vì nước trừ gian, cho dù phải tan xương nát thịt, Băng Cơ cũng không hề có nửa lời oán hận”.

Giọng nói của Băng Cơ vốn trong vắt

như ngọc, lúc này lại có chút run rẩy xúc động, nhưng những lời thốt ra lại kiên định, chắc nịch.

Chúng nhân nhìn dáng hình uyển chuyển duyên dáng như liễu trước mặt, lòng cũng bất giác dâng lên cảm xúc sục sôi hào hùng.

Bao đại nhân tuy trầm mặc không nói nhưng cũng khẽ gật đầu.

Công Tôn tiên sinh thấy thời cơ đã chín muồi, không hề lãng phí thời gian, liền đem kế sách tỉ mỉ thuật lại cho mọi người, phân công sắp xếp ổn thỏa, đem từng chi tiết một giải thích cặn kẽ.

Cho đến khi hết thấy đều được an bài thỏa đáng, mọi người đang chuẩn bị rời đi thì Công Tôn tiên sinh lại như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền hô lớn ngăn lại, nhưng sau đó lại chau mày không nói.

Mọi người thấy khó hiểu, nhưng nhìn Công Tôn tiên sinh sắc mặt nghiêm trọng, nhất thời không ai dám tiến lên hỏi.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh nheo mắt nhíu mày trầm ngâm, hồi lâu sau mới nói: “Hiện tại chỉ có một chuyện là khó chuẩn bị thỏa đáng, kể ‘Mỹ nhân khóc tang’ này, đặt nặng mỹ nhân, còn khóc tang xếp

sau, nhưng nếu muốn các vị bị thống khốc lóc... không biết các vị có biện pháp gì không?”.

Phải biết rằng, cái đám người thành tinh của Khai Phong phủ này, nếu luận về tróc nã tội phạm điều tra phá án thì người nào người nấy đều thuộc hàng cao thủ, nhưng nếu luận về hoạt động khốc lóc bị thương thì sợ là có đánh chết họ cũng không làm được.

Bị Công Tôn tiên sinh hỏi câu này, nhất thời mọi người cũng thấy nan giải, ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau.

Vương Triều gãi gãi đầu, nói: “Chi

bằng đề Triển đại nhân điểm huyết khóc của mọi người”.

Triển Chiêu nghe vậy lắc đầu nói: “Không thể. Huyết khóc một khi đã điểm thì thống khổ khôn cùng, mọi người tự chiếu cố mình còn không được thì nói gì đến làm đại sự?”.

“Vậy...”, Triệu Hồ do dự nói: “chỉ bằng chúng ta giả khóc thì thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu tiếp lời: “Nếu đề An Lạc hầu nhìn ra sơ hở, há chẳng phải là thất bại trong gang tấc?”.

...

Cả đại sảnh rộng lớn nhường ấy mà vô cùng tĩnh mịch, các nhân vật thành tinh của Khai Phong phủ bây giờ lại vì chuyện phải khóc lóc bi thiết như thế nào mà mặt mũi ủ ê sâu não, tình huống này đúng là quý dị vô cùng.

Kim Kiên đứng một bên thấy rất tức cười, thầm nghĩ: Cái này thì có gì là khó? Chỉ cần lão Bao hô lên một câu: *Mấy nữa Triển hộ vệ phải thành thân với Băng Cơ*, mình dám cược rằng, trăm phần trăm những người có mặt ở đây sẽ khóc rống lên ngay. Nếu không thì Công Tôn tiên sinh phán một câu: *Tiền lương*

nửa năm cuối giảm một nửa...

“Kim bồ khoái!”

Kim Kiền đang phát huy trí tưởng tượng bay cao bay xa của mình vô cùng hào hứng, đột nhiên nghe thấy Công Tôn tiên sinh quát một tiếng, liền giật thót tim, vội vàng ngẩng đầu lên, thì thấy mọi người, nhờ ơn sự nhắc nhở của Công Tôn tiên sinh, ánh mắt nóng bỏng đang bắn thẳng về phía mình.

Kim Kiền nhất thời đầu đầy mồ hôi lạnh: Lẽ nào ở cái thời đại này tổ tiên của mình nợ tiền Công Tôn Trúc Tử? Nếu không thì sao cái cây gậy trúc Công

Tôn này ngày nào cũng chọc ngoáy gây khó dễ cho mình chứ?!

“Kim bỏ khoái sắc mặt vui vẻ, chẳng lẽ có diệu kế?”, cái người lăm mưu nhiều kế của Khai Phong phủ hỏi.

Nói đùa gì thế, chủ ý của mình mặc dù tốt, nhưng nếu thật sự nói ra thì không cần đợi An Lạc hầu đến xử, mình đã thành vong hồn dưới kiếm của Tiểu Miêu rồi...

“Việc này...”, Kim Kiên ngắc ngứ.

Tra thuốc nhỏ mắt thì sao nhỉ? Xì,

thời Bắc Tống đào đầu ra thuốc nhỏ mắt?
Dầu gió? Càng không có...

Í, khoan đã...

Đột nhiên linh cảm lóe lên, Kim Kiên
buột thốt kêu lên: “Dùng hành tây!”.

Những lời này vừa nói ra, lại một
mảnh tĩnh lặng, hồi lâu sau, mới nghe
Công Tôn tiên sinh hỏi: “Xin hỏi hành
tây là thứ gì vậy?”.

Kim Kiên thiếu chút nữa bị nước bọt
của mình làm cho sặc chết: Không phải
chứ? Hành tây còn chưa xuất hiện ở đây

à?!

“VẬY ỚT...”

“HÌNH NHƯ CÓ NGHE NHẮC ĐẾN, KIM BỒ KHOÁI TỪNG THẤY THỨ NÀY SAO?”

Không thể nào...

Kim Kiên nuốt nước bọt đánh ực:
“Hoa tiêu^[1] ...”.

[1] Hoa tiêu: Hay còn gọi là tiêu Tứ Xuyên, là loại gia vị độc đáo chỉ riêng Tứ Xuyên mới có, được sử dụng nhiều trong các loại đồ ăn nổi tiếng vùng này.

Công Tôn Sách nghe xong, hai mắt sáng bừng, cao giọng nói: “Quả nhiên một lời của Kim bồ khoái như thức tỉnh kẻ trong mộng! Dùng hoa tiêu tẩm vào khăn, sau đó lấy khăn ấy lau lên mắt, tất có thể đở mắt mà rơi lệ”. Liếc nhìn khuôn mặt kinh ngạc của mọi người xung quanh một vòng, Công Tôn tiên sinh ngưng một chút, lại nói, “Trương Long, Triệu Hổ, hai người mau mau đi chuẩn bị, đem hoa tiêu trong nhà bếp chia đều cho mọi người, mang theo trong người, phòng lúc cần đến”.

“... Thuộc hạ lĩnh mệnh!”

Trương Long, Triệu Hổ chấp tay, lui

khỏi đại sảnh, trước khi đi còn không quên trừng mắt oán hận lườm Kim Kiên một cái.

Ngay cả Tiểu Miêu bên cạnh, thân hình dường như cũng có chút cứng ngắc.

Kim Kiên nhất thời phát run một trận: Thứ hoa tiêu đó mà đem bơi lên mất, e là khó chịu lắm... Chắc chắc, phiền phức to rồi đây...

Bao đại nhân thấy tình huống như vậy liền gật gật đầu, chậm chậm đứng dậy, nhìn hết lượt mọi người, ánh mắt có thần đẹp như điện như đuốc, khuấy động con tim chúng nhân.

“Mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng, chỉ ngày mai thôi là có thể thấy được thành quả!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, tiếng hô của mọi người chấn động trong đêm, nhất tề đồng thanh tựa như tâm trạng lúc này của họ vậy.

Đương nhiên là ngoại trừ cái người họ Kim nào đó còn đang bận sâu não làm thế nào để đối mặt với sự phẫn nộ của mọi người.

Nói chung theo khâm sai xuất môn, tất

nhiên là sẽ nhận được không ít “màu mè”, đồ hiệu kính của các quan viên trên đường đi rồi, thế nên, có thể cùng khâm sai xuất môn, là niềm thiết tha mơ ước của phần đông các quan sai, nhưng lần này đối với cả trăm quan binh hộ vệ đi theo Bao đại nhân phụng chỉ đến Trần Châu phát lương lại không như thế. Trên đường tới Trần Châu, chẳng những không có nửa phần “màu mè” ưu đãi, mà còn thiếu chút nữa thì tổng tiền luôn tính mạng: Cứ nghĩ tới ngày đó An Lạc hầu phô trương thanh thế trước nha môn tri phủ, là lại khiến mọi người mồ hôi lạnh vã ra như tắm... Cả trăm hộ vệ cố nhiên là uy phong rồi, nhưng nếu đem so với vạn quân thiện chiến oai phong ngút trời

của An Lạc hầu thì e rằng ít đến thăm thương, chả bỏ dính răng.

Dưới áp lực nặng nề như vậy, đông đảo quan binh hộ vệ đều nơm nớp lo sợ như bước trên băng mỏng, mà lúc này từ bên trong sảnh lại truyền ra tin tức, không nghi ngờ gì nữa chính là họa vô đơn chí... Bao đại nhân vì không chịu quỳ gối trước An Lạc hầu, rạng sáng hôm nay đã uống thuốc độc tự sát.

Tin tức này vừa truyền ra, đừng nói đến mọi người theo Bao đại nhân tới Trần Châu, mà ngay cả chúng nha dịch trong nha môn Trần Châu cũng bàng hoàng khiếp sợ.

Bao đại nhân được xưng tụng là Thanh Thiên tại thế, sao lại có thể ra đi như vậy!

Có ai tin nào?

Chẳng một ai tin nổi!

Tin tức truyền đi chưa đầy một khắc, hơn trăm quan binh hộ vệ cùng với sai dịch phủ nha không hẹn mà cùng tụ tập ở trước đại sảnh, quan sai đông nghìn nghịt chật cứng cả sân viện, khuôn mặt ai nấy đều lo lắng, hoang mang, chỉ mong có được một lời giải thích.

Không lâu sau, cửa chính đại sảnh chậm chậm mở, một nam tử vận nho sam bước ra, khuôn mặt trắng trẻo, chòm râu đen nhánh, đó chính là Công Tôn tiên sinh của Khai Phong phủ.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh nét mặt thâm lương, buồn bã, hai mắt ẩn chứa nỗi bi thương, thân hình lão đảo, bước chân vô lực, nhìn hết thấy mọi người hồi lâu sau mới nói: “Các vị, Bao đại nhân... đã đi rồi, mong các vị hãy nén đau thương...”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân nhất thời chết lặng đương trường, cả đình viện chật ních hơn trăm người mà không

hề phát ra tiếng động, tĩnh mịch như tờ.

Hồi lâu sau, mọi người mới thoáng hoàn hồn, vẫn không muốn tin, lại đưa mắt nhìn những nhân vật đang đứng cạnh Công Tôn tiên sinh, hy vọng có thể nghe được lời giải thích khác.

Nhưng cái nhìn này càng khiến con tim mọi người run rẩy.

Chỉ thấy bốn vị đại Hiệu úy Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đứng bên phải, mắt ai nấy đều đỏ hồng, lệ rơi đầy mặt, không cần hỏi đó ắt là đau thương tràn từ trong tim ra.

Lại nhìn sang bóng hình đỏ thẫm đứng bên trái kia, mặc dù vẫn thẳng như thân tùng, nét mặt vẫn như thường, nhưng không khó để nhận ra đôi mắt đen láy sáng rực ấy giờ đây cũng hơi đỏ lên, lấp lánh ánh nước.

Chúng nhân nhất thời lòng đau như dao cắt, sâu đau không thôi.

Hết rồi, ngay cả vị Tứ phẩm đới đao hộ vệ kia mà vành mắt cũng đỏ lên thì xem ra Bao đại nhân tám phần là đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Bỗng nghe Công Tôn tiên sinh run giọng nói tiếp: “Linh đường của Bao đại

nhân, còn phải phiên các vị...”.

Nói rồi, Công Tôn tiên sinh che mặt lắc đầu, hai vai run rẩy hồi lâu mới lại ngẩng lên, bắt đầu phân phó nhân thủ, bố trí linh đường.

Khi ấy mọi người mới hoàn hồn, có mấy người dễ xúc động đã nức nở nấc nghẹn ngay tại chỗ.

“Bao đại nhân...”

Bốn vị Hiệu úy thấy tình cảnh như vậy, cảm thấy khó có thể kìm nén được nữa liền vội vàng rời đi; còn Tứ phẩm

đới đao hộ vệ mặc dù thân hình vẫn thẳng như cán bút, nhưng bước chân lại có chút không vững.

Thấy thế mọi người lại càng xót xa trong lòng.

Đến khi linh đường được bố trí xong, câu đối phúng điếu đã chuẩn bị, đèn hương nghi ngút, rốt cuộc mọi người không thể kìm nén được nữa, nước mắt giàn giụa, nức nở từng hồi. Tiếng khóc của hơn trăm người, hợp chung một chỗ, tựa như sấm rền, chỉ trong một thoáng mà truyền khắp bốn phương tám hướng trong phủ nha.

Trận khóc này không lâu đã khiến cho địa giới Trần Châu như ong vỡ tổ.

Lão bách tính quanh đó vừa nghe đã cảm thấy lạ: Ôi, chuyện gì xảy ra thế? Vì sao vô duyên vô cớ trong phủ nha lại truyền ra tiếng khóc kinh người như thế này.

Có không ít bách tính gần đó hiếu kỳ tiến đến hỏi thăm.

Những người này đến phủ nha, vừa nhìn liền không khỏi kinh hoàng thất sắc, chỉ thấy trong phủ nha khăn trắng treo cao, linh ban đã dựng, những người ra vào đều mặc áo tang trắng. Sau một hồi

nghe ngóng họ mới biết Bao đại nhân trước đó vừa tới để phát lương cứu hạn đã cưỡi hạc về Tây rồi.

Chúng bách tính nghe mà lòng đau như cắt, thâm nhủ: Thực là người tốt chẳng được thiện báo, còn kẻ ác lại sống đến nghìn năm, vị quan tốt như Bao đại nhân sao nói ra đi là đi ngay? Còn những kẻ ác như An Lạc hầu, sao lại có thể ăn trên ngồi chốc, quần áo là lượt chứ? Ông trời thật chẳng có mắt!

Chúng bách tính càng nghĩ càng thương tâm, càng nghĩ càng sâu thảm, dần dần họ đều tập trung trước cửa phủ nha, gạt lệ khóc lóc thống thiết. Không đầy

nửa canh giờ, ngoài cửa phủ nha đã có hơn ngàn người tụ tập, tất cả đều vì Bao đại nhân mà nuốt lệ để tang.

Tin tức truyền đi càng lúc càng nhanh, chưa đến một canh giờ sau, tin Bao đại nhân cười hạc về Tây đã truyền đi khắp thành Trần Châu, cả thành đều chìm ngập trong tiếng nức nở khóc than.

Lại nói về phủ nha Trần Châu, bốn bề đều vây bọc trong tiếng khóc tang, ai oán của chúng bách tính, tiếng khóc rung trời, còn bên trong ai nấy đều lệ rơi đầm đìa, khắp trong ngoài phủ nha chìm ngập trong không khí bi thương.

Nhưng chẳng ngờ, ngay tại thời điểm như thế này, lại có người đứng ngoài cửa phủ nha mà lớn tiếng la lối.

Chỉ nghe có kẻ đứng ngoài đám đông dân chúng khóc tang quát lớn:

“Tránh ra, tránh ra. An Lạc hầu gia tới...!”

Chúng nhân quay đầu nhìn, chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục, vận áo dài bằng gấm đeo đai ngọc, khoác áo ngắn tay bằng lông cừu, cưỡi trên lưng một con tuấn mã, thắt lưng đeo thanh khoan diệp đao, ngạo nghễ đứng ngay giữa đường, nhướn mày cười nhạt. Phía sau lưng

hắn, trùng trùng điệp điệp những người là người, phóng tầm mắt nhìn qua để có tới mấy trăm, lại nhìn kỹ đám người đó, tất cả đều ăn vận như người trong giang hồ, thân mang đao, nai nịt gọn gàng chân đi giày mỏng, tên nào tên nấy đều mặt mũi hung tợn, mới nhìn đã biết chẳng phải hạng lương thiện gì.

Bỗng nghe tên sai vặt đứng dưới ngựa An Lạc hầu quát lên: “Hầu gia ở đây, còn không mau tránh ra?!”.

Lão bách tính tụ tập bên ngoài cửa phủ nha chỉ dám oán mà không dám nói, mặc dù trong lòng nổi giận bùng bùng nhưng cũng chỉ có thể y lời mà tránh

đường, trầm mặc không lên tiếng, dặt ra tạo thành một con đường để đoàn người ngựa của An Lạc hầu nhấp nhô tiến đến gần trước cửa chính của phủ nha.

An Lạc hầu kéo cương dừng ngựa trước phủ nha, đánh giá một phen, đôi mắt phượng nhíu lại, nói với tên sai vặt dưới ngựa: “Đi tìm một nha dịch đến trước ngựa cho ta hỏi chuyện”.

“Dạ!”, tên sai vặt chấp tay hành lễ, loẹt quẹt chạy vào phủ nha.

Vừa tiến vào phủ nha, tên sai vặt nọ liền kinh ngạc, chỉ thấy trên dưới trong phủ đều mặc áo tang trắng, ánh mắt quét

đến người nào đều thấy sắc mặt người
đấy bị thối, hai mắt sưng đỏ, thấy tên
sai vật bước đến hỏi, chẳng những không
đáp, mà sắc mặt còn đen đi, có phần
mang hàm ý trách móc.

Tên sai vật nọ trong lòng cũng hiểu:
Vị khâm sai phụng chỉ này đột ngột qua
đời một cách khó hiểu, ắt nguyên do
trong đó không tránh khỏi liên quan đến
Hầu gia, nếu mình mà cứ cố kéo một sai
dịch ra ngoài để hỏi, thì e rằng còn chưa
hỏi được câu nào, mình đã bị ăn một gậy
trước rồi.

Có điều tên sai vật này cũng xem như
nhanh trí, mắt đảo một vòng, liền tìm

được một người thích hợp.

Chỉ thấy người đó, thân vận trang phục của sai dịch, thân hình ốm yếu, khoanh hai tay, tựa vào cạnh cửa, mới nhìn thì ngỡ hắc đang canh gác, nhưng nhìn kỹ lại không khó để phát hiện ra đôi mắt hắc lim dim, đầu theo xu hướng gật lên gật xuống, đó chính là bộ dạng đang ngủ gật.

Đương nhiên, người mà trong lúc quan trọng như thế này còn có thể ngủ gật được thì ngoại trừ Kim Kiên ra, chẳng còn ai khác nữa cả.

Tên sai vặt vừa nhìn thấy bộ dạng

Kim Kiên như vậy liền mừng rỡ, nghĩ bụng: Kẻ thờ ơ đối với tin dữ như thế này khẳng định y không phải là người của Khai Phong phủ, mà là sai dịch của phủ nha Trần Châu, nếu đem hấn đến cho Hầu gia hỏi chuyện, hấn hấn sẽ không lành hung mình rồi. Hơn nữa, nếu là sai dịch của phủ nha Trần Châu, ắt sẽ trả lời thật lòng.

Nghĩ đến đây, tên sai vặt lạ quyết tâm, cất bước đi lên, vỗ vỗ vai sai dịch ốm yếu kia, nói: “Này, theo ta đi ra ngoài hầu chuyện Hầu gia”.

Chỉ thấy tên sai dịch nọ mí mắt nhúc nhích vài cái, chậm chậm mở ra, mơ

màng liếc tên sai vặt một cái, rồi quay đầu sang hướng khác, tiếp tục khoanh tay ngủ gục.

Tên sai vặt này là tùy tùng bên người của An Lạc hầu cũng được coi như kẻ tâm phúc của An Lạc hầu, mỗi khi xuất môn ra ngoài, những kẻ bộ đỡ An Lạc hầu, ít nhiều gì cũng phải nể mặt hấn vài phần, chẳng ngờ một tên sai dịch con con trong cái nha môn tri phủ này, lại dám ngang nhiên không biết điều như vậy, nhất thời gã sai vặt liền nổi xung lên, ngay lập tức hét vào tai sai dịch nọ:

“Này này này, nói người đó, còn không mau theo ta đi gặp Hầu gia.”

Lúc này Kim Kiên mới mở miến cường mở đôi mắt nhỏ dài, đánh giá người trước mặt một phen, uể oải đáp: “Vị huynh đài này, tối qua tôi chỉ ngủ được có nửa canh giờ thôi, đừng nói là hầu gia, hiện tại ngay cả ngư gia, long gia [2] đến, cũng phải nhường đường cho tôi đi gặp Chu Công [3] cái đã”.

[2] Đây là hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung: Hầu gia chỉ An Lạc hầu Bàng Dục, nhưng âm hầu gia cũng chỉ con khỉ, nên Kim Kiên hiểu nhầm là tên sai vật đang nhắc đến con khỉ, mới thuận miệng liệt kê một loạt con: con trâu, con rồng phía sau ra.

[3] Đây là một điển cố xuất phát từ sách Luận ngữ, thiên “Thuật nhi”. Chu Công hay Chu Công

Đán, chính trị gia lập nên nhà Tây Chu, cống hiến rất nhiều công lao cho nhà Chu, sau hậu thế tôn ông là bậc tiên thánh. Khổng Tử thời Xuân Thu rất tôn sùng Chu Công, từ nhỏ ông đã học lục nghệ, nắm vững điển chương chế độ được lưu truyền từ thời Tây Chu, ông luôn mơ ước xác lập được chế độ chính trị như thời ấy và cho rằng xa hội thời đại Tây Chu là xã hội hoàn mỹ cực độ, chính vì thế ông thường nằm mơ thấy Chu Công. Ngày nay điển cố này thường được dùng để biểu đạt lòng kính ngưỡng đối với các bậc tiên hiền. Còn trong ngôn ngữ mạng của các bạn trẻ Trung Quốc lại được dùng để chỉ giấc ngủ.

Tên sai vặt trợn mắt: “Chu Công cái gì, hiện nay ở cái đất Trần Châu này, còn có kẻ nào to hơn An Lạc hầu gia?”.

Kim Kiên nghe xong, thoát cái liên thăng người dậy, đôi mắt nhỏ dài mở

banh ra, miệng cứ há ra rồi lại nuốt vào nói:

“An Lạc hầu... gia? Người huynh nói chính là An Lạc hầu, quốc cữu đương triều?”.

Không phải chứ?!

Gã sai vặt thấy biểu hiện của tên sai dịch như vậy, nhất thời đắc ý, hất hàm nói: “Chính là An Lạc hầu gia, quốc cữu đương triều, bào đệ của Bàng quý phi, con trai độc nhất của thái sư đương triều!”.

“Huynh nói... muốn tôi... đi gặp An Lạc hầu?”, Kim Kiên chỉ cảm thấy đầu óc ong lên một cái rồi như nổ to ra, đôi lông mày nhíu chặt lại thành một đường, vội vàng cao giọng hô: “Đợi đã, tôi chỉ là một sai dịch nhỏ bé, nói năng không rõ ràng, sợ là không thể nói rõ từng chân tơ kẽ tóc được, chi bằng để tôi đi tìm vị quản sự giúp ngài, rồi...”, lời còn chưa nói xong Kim Kiên đã xoay người định chạy đi.

Chẳng ngờ gã sai vặt ra tay nhanh như chớp, túm lấy thắt lưng Kim Kiên lôi lại, kéo Kim Kiên đi về phía cửa lớn:

“Lắm lời gì thế? Nếu để Hầu gia đợi

quá lâu người sẽ nổi giận, đến lúc đó người có gánh nổi không?”

Kim Kiên bị kéo đi từ đằng sau, liều mạng giãy giụa mấy phen nhưng chẳng thấm vào đâu, cuối cùng chỉ có thể nhăn nhó mặt mày, không tình nguyện bị kéo đi, vừa đi vừa thầm kêu gào xui xẻo:

Mình chẳng qua chỉ lén chuồn ra ngoài ngủ bù, đâu đã chọc đến ai? Hức hức, biết vậy thì đã ở trong đại sảnh treo khăn tang, tuy rằng mấy cái khăn tang kia có nặng một tí, nhưng còn hơn là phải đi gặp cái con của thuộc hàng đại boss kia, ít nhất cũng không cần phải lo lắng đến tính mạng, aaaaaaaaaaaaaa...

Lại nói về An Lạc hầu, Bàng Dục đã chờ đợi khá lâu trước cửa nha môn, đúng lúc đang mất kiên nhẫn thì thấy tên sai vặt nhà mình kéo một thiếu niên vận trang phục sai dịch chạy ra.

Tới khi người đó đến trước ngựa, An Lạc hầu nói định thần nhìn kỹ, chỉ thấy kẻ này thân hình gầy nhẳng, vận trang phục sai dịch, eo lưng thắt khăn tang đóng đưa theo từng bước chân, mày rậm mắt nhỏ, trên mặt lộ rõ nét ưu thương lẫn dấu nước mắt, đến trước ngựa của Hầu gia, khom người quỳ lạy: “Tiểu nhân bái kiến Hầu gia”.

Bàng Dục lim dim mắt đánh giá, hỏi:
“Quỳ dưới là kẻ nào?”.

“Bẩm Hầu gia, tiểu nhân là sai dịch của Khai Phong phủ.”

“Khai Phong phủ...”, Bàng Dục ngưng một lát, lại hỏi: “Rốt cuộc trong phủ nha xảy ra chuyện gì? Vì sao tất cả đều khóc lóc thảm thiết như vậy?”.

Kim Kiên nghe vậy, nhất thời mũi đồ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ:

Nếu bây giờ mà trong lời nói của mình lộ ra dù là nửa điểm sơ hở thôi, thì

cũng sẽ khiến cho con cua này nhìn ra đầu mối, dẫn đến cái kế “Mỹ nhân khóc tang” mà Công Tôn Trúc Tử hao tổn tâm sức mới nghĩ ra lại xôi hỏng bỏng không... Tạm thời không bàn đến chuyện cái đám người thành tinh của Khai Phong phủ kia sẽ xử lý mình như thế nào, mà hãy nói đến cái con cua trước mặt kia kia, nếu để hắn có cơ hội trốn thoát, nhất định sẽ ghi nợ đề sau này tính sổ, hắn sẽ đem mình và mấy người Khai Phong phủ ra cho tuốt vào nồi hầm luôn một mẻ... Không được đâu, không được đâu, chắc chắc, thời điểm sống còn như thế này là phải dựa vào kỹ thuật diễn xuất tinh tế của một người hiện đại như mình đây đây!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền giở thủ đoạn ra luôn, mò mẫm sờ soạng trên người một lúc lâu, rồi rút chiếc khăn có tấm hoa tiêu ra, ra sức chà lên mắt mấy cái, thoáng chốc liền cảm thấy hai mắt xông lên cảm giác ran rát, rồi thứ dịch thể ấm nóng loáng cái đã dâng đầy hốc mắt rồi.

Lúc này Kim Kiên mới từ từ ngẩng đầu lên, làm ra vẻ nức nở nói:

“Bầm... bầm quốc cứu gia, tiểu nhân cũng không biết rõ lắm, chỉ biết là hôm qua sau khi Hầu gia đi rồi, Bao đại nhân liền rầu rĩ không vui, ngay cả cơm tối cũng không ăn. Cho đến rạng sáng hôm

nay thì bỗng nghe thấy mấy tiếng kêu hoảng hốt truyền ra từ phòng của Bao đại nhân... Sau đó Công Tôn tiên sinh đi ra thông báo cho bọn tiểu nhân, nói rằng đêm qua Bao đại nhân đã... đã đi rồi...”.

Dứt lời, Kim Kiền liền cúi đầu nấc nghẹn, đưa cánh tay lên chùi mặt, đáng vẻ tựa hồ như dùng ống tay áo lau nước mắt, nhưng kỳ thực là dùng ống thay áo len lén lau mồ hôi lạnh.

Bàng Dục nghe Kim Kiền nói xong, đầu tiên là sửng người một lát, sắc mặt thoáng chút kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục lại trạng thái như bình thường, nói với gã sai vặt bên cạnh:

“Bao đại nhân là khâm sai phụng chỉ, nay ở lại Trần Châu chết bất đắc kỳ tử, về tình về lý, bản hầu đều nên đi phúng điếu. Người đâu, theo bản hầu vào phủ nha, viếng Bao đại nhân”.

Dứt lời liền quay người xuống ngựa, dẫn đầu hơn trăm kẻ giang hồ phía sau, thân mang vũ khí, nghiêng ngang tiến vào cửa lớn của phủ nha.

Kim Kiền đi sau cùng thấy thế mà thâm tắc lưỡi, nghĩ bụng: Èo ềo, nhìn cục diện này mà xem, nếu nói là đi phúng viếng chi bằng nói đi đến đấu trường thì đúng hơn.

Đoàn người của An Lạc hầu rầm rập rầm rập tiến vào sảnh chính trong phủ nha, vừa ngẩng đầu lên nhìn liền sững sốt.

Chỉ thấy gian sảnh chính này, hiện giờ đã được bố trí thành linh đường, khăn tang giăng khắp, nền trắng chói sáng, giấy tiền cùng tro bụi bay lả tả, giữa sảnh đặt một cỗ quan tài bằng gỗ mun, trái kim đồng phải ngọc nữ^[4], phía trước đặt linh vị, cảnh tượng đúng là thê lương vô hạn.

[4] Là hình nhân bằng giấy dùng để bồi táng. Theo phong tục tang ma của Trung Quốc, khi chủ nhân một gia đình mất đi, người ta thường chôn chung một đôi tình nhân giấy để biểu thị chủ nhân xuống âm phủ vẫn có kẻ người hầu kẻ hạ.

Hai bên đại sảnh, hai hàng người đang quỳ đều tăm tắp, đầu hàng bên trái chính là Công Tôn tiên sinh, sư gia của Khai Phong phủ, tiếp đó đến hai Hiệu úy Vương Triều, Mã Hán; đầu hàng bên phải là Triền Chiêu, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, tiếp đó là Trương Long, Triệu Hổ; còn lại đều là nha dịch của Khai Phong phủ và hộ vệ kinh thành. Mọi người đều thân mang tang phục, hốc mắt đỏ hoe, mắt hồ rung rung đầm lệ.

An Lạc hầu đứng trước cửa linh đường, ngừng một chút mới cất bước đi vào, đến trước linh vị, thắp hương đốt giấy tiền, quỳ tại linh tiền lạy ba lạy.

Tuy rằng dáng vẻ như thành khẩn nhưng những nhân sĩ giang hồ phía sau lưng hấn lại nửa bước không rời, đi đến linh tiền mà mặt không hề tỏ ra nghiêm trang kính cẩn, lại chẳng có ai quỳ lạy.

Mặc dù trong lòng biết rõ bài vị trước mặt không phải là linh vị thực sự của Bao đại nhân, nhưng chúng nhân Khai Phong phủ thấy tình huống như vậy vẫn nộ khí xung thiên, Vương Triều, Mã Hán định tiến lên trách mắng. May mà Công Tôn tiên sinh đã giành trước một bước, ngăn hai người họ lại, rồi đến trước mặt An Lạc hầu, chấp tay thi lễ nói: “Hầu gia đến, chúng nhân trong Khai Phong phủ

đều cảm thấy vạn phần vinh hạnh, mời Hầu gia vào trong uống trà”.

Chẳng ngờ Bàng Dục lại lắc đầu nói: “Không cần phiền Công Tôn tiên sinh, bản hầu muốn uống trà ngay tại linh đường này”.

Mọi người nghe vậy, không khỏi kinh ngạc.

Mặc dù Kim Kiền đứng ở cửa, nhưng cũng nghe thấy rất rõ, lòng vô cùng khó hiểu, thầm nghĩ: Cái con của này sao có thú vui tao nhã vậy? Còn có sở thích phẩm trà ngay tại linh đường sao? Quả nhiên là: Suy nghĩ của kẻ có tiền... như

mò kim đáy bể.

Bỗng nghe An Lạc hầu nói tiếp: “Bản hầu sớm đã ngưỡng mộ Bao đại nhân, hôm qua vừa gặp mà như quen biết đã lâu, chẳng ngờ hôm nay lại âm dương cách trở, đành phải mượn cơ hội này để cùng Bao đại nhân đôi ẩm, an ủi vong linh ngài”.

Kim Kiên đứng một bên vô cùng bội phục: Người này quả nhiên là thuộc loài cua có khác, da mặt dày vô đôi, đến cả mình cũng phải hổ thẹn vì không sánh bằng.

Còn chúng nhân Khai Phong phủ mắt

ai nấy đều rùng rục lửa giận, bốn vị Hiệu úy thì tất nhiên không cần nói rồi, ngay cả vị Tứ phẩm hộ vệ trước nay vốn trầm ổn bình tĩnh mà trên trán cũng nổi đầy gân xanh, rõ đến mức có thể nhìn thấy được.

Công Tôn tiên sinh lại không phiền không giận, tiếp tục thi lễ nói: “Nếu đã như vậy thì xin mời Hầu gia an tọa”, dứt lời, ngưng một chút, quét mắt một vòng rồi hô: “Người đâu, dâng trà”.

Chúng nhân thấy ánh mắt ra hiệu của Công Tôn tiên sinh tất nhiên là hiểu rõ, âm thầm lên tinh thần chuẩn bị ứng phó.

Chỉ thấy rèm cửa được nâng lên, một nữ tử vận trang phục trắng bưng khay trà từ trong phòng chậm chậm bước ra. Nữ tử này, mặc áo tang, da dẻ mịn màng như ngọc, dáng hình yếu điệu, uyển chuyển bước đi, đến trước mặt An Lạc hầu, cúi đầu dâng trà.

Ngoại trừ mấy người đã gặp Băng Cơ từ trước, những người còn lại, bao gồm cả hơn trăm nhân sĩ giang hồ mà An Lạc hầu đưa đến, trong một lúc đều nhìn đến gần cả ra, tất cả đều trợn tròn hai mắt, nhìn chăm chăm vào tuyệt đại giai nhân trước mặt.

Những người biết cụ thể về kẻ “Mỹ

nhân khóc tang” nhìn thấy tình huống như vậy, lòng vô cùng cao hứng, thầm nghĩ: Một khi đã như vậy thì còn không sợ An Lạc hầu không trúng kế hay sao?

Nhưng khi họ đưa mắt nhìn sang An Lạc hầu đang ngồi lại không khỏi giật mình đánh thót.

Bàng Dục chẳng những không lộ ra nửa phần dáng vẻ dung tục háo sắc, mà ngược lại khóe miệng còn dần dần nhếch lên thành một nụ cười quỷ dị, đến mức khiến lòng người khác lạnh giá.

Rồi chợt nghe An Lạc hầu dịu dàng nói: “Băng Cơ, quả nhiên là người ở

đây”.

Chỉ thấy nhân vật trung tâm trong kế “Mỹ nhân khóc tang”, Băng Cơ cậy tài ngạo vật, người đêm hôm trước còn thề sắt son rằng sẽ bắt An Lạc hầu phải chịu tội trước vương pháp, mà lúc này lại đang cung kính quỳ trước An Lạc hầu, thanh thanh cất tiếng: “Thuộc hạ Băng Cơ, tham kiến Hầu gia!”.

Kim Kiên liền cảm thấy sống lưng lạnh toát, lông mao sau lưng dựng đứng cả lên.

Đại sự không ổn rồi! Gián điệp của địch đã thâm nhập vào hàng ngũ của ta,

lão Bao à, xem ra cái gian linh đường ngài dày công bố trí này rất nhanh liền có thể đưa vào sử dụng được rồi...

Hồi mười ba

Trong linh đường sát cơ bốn bề.

Tiểu sai dịch dừng cảm liễu mình.

Lại nói về Băng Cơ vừa khom người quỳ gối trước An Lạc hầu Bàng Dục, lúc

ấy chúng nhân trong linh đường không ai là không kinh hoàng thất sắc.

An Lạc hầu ngả người tựa vào lưng ghế, tay nâng chén trà lên, thông thả nhấp một ngụm, nói: “Băng Cơ, trước mặt bản hầu không cần đa lễ, đứng lên đi”.

“Băng Cơ tuân lệnh.”

Mỹ nhân vận đồ trắng khoan thai đứng dậy, cung kính đứng bên cạnh An Lạc hầu.

Bàng Dục nheo nheo mắt, đuôi mắt liếc nhìn tất cả một vòng, chậm chậm

nói: “Băng Cơ, người không ở Thiên Hương lâu làm hoa khô, vì sao lại chạy đến phủ nha làm tì nữ?”.

Băng Cơ cúi đầu thu ánh mắt lại, cung kính đáp: “Bẩm Hầu gia, Băng Cơ là do nhận được sự ủy thác của người khác”.

“Ồ?”, An Lạc hầu khẽ mở mắt, hừ lạnh một tiếng, “Nhận được sự ủy thác của kẻ nào? Lẽ nào lại chính là Bao đại nhân, người đang nằm trong quan tài?”.

“Hầu gia anh minh.”

“Hừ, ủy thác chuyện gì?”

“Dùng sắc đẹp của Băng Cơ để mê hoặc Hầu gia, rồi thừa dịp Hầu gia chỉ có một mình bắt Hầu gia.”

“Vậy linh đường này...?”

“Bẩm Hầu gia, linh đường này chính là cái bẫy được dựng lên để dụ bắt Hầu gia.”

“Ha ha ha...”

Đột nhiên, một tràng cười ha hả bật ra từ miệng An Lạc hầu, tiếng cười the thé, trong đại sảnh im ắng cứ vang dội từng hồi, lớn vồn vồn quanh linh đường vốn

đã thê lương tang tóc, càng làm cho không khí thêm phần u ám, những ai nghe được lông mao đều dựng đứng hết cả lên.

Hồi lâu sau, tiếng cười mới dần ngừng lại, An Lạc hầu Bàng Dục nhẫn nha đặt chén trà xuống, đôi mắt phượng khép hờ, chậm chậm nhìn hết lượt mọi người một vòng, lạnh giọng nói: “Bản hầu thường nghe nhân tài trong Khai Phong phủ lớp lớp xuất hiện, nay được tận mắt nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền. Các vị mới đến Trần Châu chưa đầy hai ngày, thế mà đã bố trí được cảnh huống như thế này để làm quà chào mừng bản hầu, khiến bản hầu thực sự trở tay

không kịp! Chỉ là...”.

An Lạc hầu khước miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh, nói tiếp: “Các vị có biết, tất cả các thanh lâu kỹ viện trong đất Trần Châu này đều thuộc quyền quản lý của bản hầu không? Các tú bà, gia nô, bao gồm cả vị hoa khôi bên cạnh bản hầu này cũng không phải ngoại lệ, đều là thuộc hạ của bản hầu. Các vị muốn lợi dụng thuộc hạ của bản hầu để tróc nã bản hầu, há chẳng phải là chuyện hoang đường nhất trong thiên hạ sao?!”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân ai nấy mặt đều trắng bệch như giấy sáp.

Kim Kiên núp ở cạnh cửa nghe được những lời này, mồ hôi lạnh đầy đầu lại càng túa ra dữ dội hơn, thâm nhủ:

Chà chà, thì ra không phải là người này khinh thường không thèm thăm viếng thanh lâu kỹ viện, mà bởi vì thanh lâu là sản nghiệp của nhà hắc, không cần phải ra ngoài chơi, chỉ cần ở nhà trực tiếp hô lên “đưa hàng” là “hàng” được giao đến tận phòng luôn. Mọi người đều nói, một cây làm chẳng nên non, nhưng thế nào mà các nhân vật thành tinh của Khai Phong phủ và mình, đường đường một thanh niên tứ hữu^[1] của thời hiện đại cộng lại, mà cũng không “đỉnh” hơn cái con cua trước mặt là sao?! Công Tôn Trúc Tử à,

ngài ngàn tính vạn toán, thế nào mà không tính đến An Lạc hầu chính là người đỡ đầu dựng nên cái khu “đền đỏ” ở Trần Châu này chứ...

[1] Thanh niên tứ hữu hay nói cách khác thanh niên của thời đại mới là những người: có lý tưởng, có đạo đức, có văn hóa, có kỷ luật.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi đưa mắt nhìn mấy vị đang đứng trong linh đường, chỉ thấy Công Tôn tiên sinh phía bên trái, đôi mắt đen như mực sa sâm, khuôn mặt nho nhã mơ hồ hiện lên vẻ tái xanh; còn vị Tứ phẩm đới đao hộ vệ bên phải, thân hình vẫn thẳng như cán bút, chỉ là ngón tay có chút trắng bệch, vỏ kiếm kêu lạch cạch không ngừng.

Bốn vị đại Hiệu úy phía sau thì mặt mày sa sầm xuống, cũng không biết có phải do hoa tiêu xoa lên mặt hay do hỏa cấp công tâm, mà người nào người nấy hai mắt đỏ au. Bốn người nắm chặt cương đao, cả người căng cứng, rất có xu hướng xông lên tóm lấy tên An Lạc hầu kia mà loạn đao chém chết.

Lại nhìn An Lạc hầu, mắt thấy chúng nhân Khai Phong phủ dường như hóa đá cả lượt, đến nửa câu cũng không nói ra được, vẻ miệt thị trong nháy mắt càng đậm, đầu mày nhướng cao, khóe miệng nhếch lên lạnh lẽo, đứng dậy chậm rãi bước đến trước quan tài giữa linh

đường, đánh giá tử mĩ một phen, nói: “Nếu chỉ dùng để dụ bắt bản hầu thì linh đường này làm cũng giống thật đấy, bản hầu muốn xem xem, Bao đại nhân phải chăng là đang nằm trong quan tài để nghênh tiếp bản hầu?”.

Dứt lời, An Lạc hầu đưa mắt liếc gã người hầu bên cạnh, gã hầu giơ tay lên, liền thấy một đội bảy, tám tên nhân sĩ giang hồ tiến lên, xắn tay giắt vạt áo lên, định mở quan tài của Bao đại nhân ra.

Chúng nhân thấy vậy đều sùng sốt kinh hoàng, ngay cả Kim Kiên đang nhòai người bên cánh cửa cũng thiếu chút nữa thốt lên kinh hãi.

Phải biết rằng Bao đại nhân thật sự đang nằm trong quan tài, không vì điều gì khác, chỉ sợ An Lạc hầu không tin ngài đã chết, muốn mở quan tài kiểm tra, để phòng ngừa bất trắc, mới đành để đại nhân tạm thời nhân nhượng vì toàn cục mà nằm trong quan tài. Nhưng nay kế hoạch dụ bắt đã bại lộ, mà An Lạc hầu lại chọn lúc này mở quan tài kiểm tra, rõ ràng là tương kế tựu kế, biến Bao đại nhân “đã chết” thành “chết thật sự”, nhân cơ hội này bồi thêm hai nhát đao, giết người diệt khẩu, để diệt trừ hậu họa.

Nhưng mấy kẻ đó còn chưa lại gần quan tài trong phạm vi ba thước, thì bỗng

thấy một trận kinh phong quét qua trước mắt, một thanh kiếm với vỏ màu đen chắn ngang trong không trung trước mắt chúng, ngăn không cho chúng tiến lên.

Triển Chiêu một thân áo tang trắng, mắt lấp lánh ánh nước, đôi mày lười mác nhú lại, Cự Khuyết trong tay tuy chưa rút ra khỏi vỏ nhưng sát khí đã nổi lên tứ bề.

“Có Triển mỗ ở đây, đừng mong tiến lên nửa bước!”

Âm thanh lạnh lẽo như gió tuyết mùa đông, buốt giá thấu xương, chúng nhân trong linh đường nghe mà không khỏi tim

đập dồn dập.

Mấy tên hung đồ giang hồ thủ hạ của An Lạc hầu này cũng chẳng phải hạng chết nhất, chỉ nghe “keng keng keng” mấy tiếng, hơn trăm lưỡi đao cùng binh khí đã tuốt hết ra, nhất thời đứng trước linh đường hàn quang lóe sáng, tiếng lưỡi đao rung lên không ngừng vang bên tai.

An Lạc hầu nhướng mày quét mắt nhìn Triển Chiêu trước linh đường một cái, đôi mắt phượng thoáng chốc lóe lên ánh nhìn tàn nhẫn bắn ra tứ phía, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ - Triển Chiêu - hừ, cho dù ngươi có thể lấy một địch mười, nhưng

chẳng lẽ người còn có thể lấy một địch trăm được sao?! Điều lên hết cho ta!”.

An Lạc hầu hạ lệnh một tiếng, cả trăm tên hung đồ tức thì liền trở nên hăng hái, tên nào tên nấy đều chỉ mũi đao sắc nhọn hướng Triển Chiêu xông tới.

Triển Chiêu vẫn bất động như trước, người thẳng như thân tùng, chỉ là cổ tay khẽ lắc một cái, Cự Nguyệt theo đó mà xuất ra, chỉ trong nháy mắt, hàn quang chói mắt lóe ra bốn phía, khiến chúng không khỏi lùi lại sau một bước, định thần nhìn kỹ, thì thấy Cự Nguyệt chỉ mới rút ra một nửa, mũi kiếm vẫn như cũ vững vàng nằm trong vỏ, chỉ có nửa thân

kiếm là lộ ra ngoài, sát khí cuộn khởi, hàn khí dâng tràn, sánh ngang với cả trăm binh sĩ đang đứng trước mặt, khiến chúng không cách nào lại gần dù chỉ nửa bước.

Trong một lúc cả sảnh tịch không một tiếng động, chỉ có tro giấy uốn lượn bay theo gió.

Kim Kiên co người lại bên cửa quan sát tình hình, lúc này vừa thấy trong sảnh đao kiếm sẵn sàng, bầu không khí biến đổi, lòng thầm hô to không hay rồi, lập tức ra quyết định, lòng bàn chân như được thoa dầu bôi trơn, lạch bạch lùi ra ngoài sân. Nhưng vừa lùi đến giữa cửa, liền nghe thấy bên ngoài vang lên một

tràng tiếng động lạ, ngoái đầu lại nhìn, Kim Kiền không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Bên ngoài cửa phủ nha, chúng bách tính khóc tang Bao đại nhân đã sớm không biết tung tích đâu, thay vào đó là mấy trăm quan binh, cờ xí như rừng, giáo kích như nêm, san sát chật kín cả con đường.

Nhất thời Kim Kiền rét run từ đỉnh đầu cho đến ngón chân, thân hình xoay chuyển, lạch bà lạch bạch lui lại vào trong linh đường, nhìn thế cục trong phòng thẩm nghị:

Khủng khiếp quá, nhìn xem An Lạc hầu người ta kia, ngoài có binh đội tiếp ứng, trong có tuyệt đại giai nhân làm nội gián, hơn nữa lúc này mình lại đang ở Trần Châu, địa bàn của người ta... Thời tiết bên ngoài tựa hồ cũng rất đẹp, con cua này chiếm hết “thiên thời, địa lợi, nhân hòa” rồi... Lại nhìn phe mình xem, Tiểu Miêu rồi thêm Tứ đại kim cương, tự bảo vệ mình thì không vấn đề gì; còn bảo vệ lão Bao đang giả chết... mấy người này tất nhiên là cúc cung tận tụy cho dù phải đầu rơi máu chảy rồi, ắt hẳn cũng không vấn đề gì; nếu lại thêm một cây gậy trúc Công Tôn... hình như có chút khó khăn... Còn nếu nói là bảo vệ một quan sai tôm tép ắt ơ như mình thì...

Kim Kiên đưa tay vuốt vuốt mồ hôi lạnh trên trán.

Nói như thế, mình, đường đường một “bach cốt tinh [2]” hiện đại trưởng thành dưới lá cờ đỏ, lẽ nào lại bị một con cua, mà còn là một con cua để lại tiếng xấu muôn đời, kill.

[2] Bạch cốt tinh: Từ viết tắt của đứng đầu, cốt cán, tinh anh.

Nghĩ đến đây, hai chân Kim Kiên như muốn nhũn ra, bắp chân như bị chuột rút, suy nghĩ chạy loạn cào cào trăm ngàn lần nhưng trong đầu vẫn trống rỗng, cuối cùng lại theo bản năng đưa ánh mắt nhìn

sang cái người đa mưu túc trí của Khai Phong phủ.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh đứng sau bóng lưng thẳng như cán bút của Triển Chiêu, thân thể chắn trước quan tài, khuôn mặt nho nhã nghiêm nghị, đối với thế trận trước mắt, lại chẳng may may có dáng vẻ dao động thoái lui, tứ đại Hiệu úy phía sau, tay cũng nắm chặt hàn đao, nghiêm cẩn bảo vệ quan tài.

Kim Kiền thấy tình huống như vậy, nhất thời bưng tỉnh hiểu rõ:

Quả nhiên Công Tôn Trúc Tử tâm tư mẫn tiệp. Lúc này, thời khắc này, duy chỉ

có bảo vệ tính mạng lão Bao, chúng ta mới có một con đường sống, nếu không lão Bao mà chết thì chưa đến nửa ngày, tất cả chúng ta ắt sẽ phải chôn cùng; nếu lão Bao có thể vượt qua cửa ải này, người bên ngoài biết được khâm sai chưa chết... Cho dù An Lạc hầu có gan to bằng trời, cũng không dám ngay trên đất của mình mà lại trắng trợn vây giết ngự mệnh khâm sai...

Nhưng đôi con người của Kim Kiên đảo một vòng trong ngoài linh đường, lại không khỏi nhú mày: Lúc này trong ngoài phủ nha đều là binh mã của An Lạc hầu, cho dù mấy người kia võ công cái thế, nếu cứ cứng rắn đối chọi thì e rằng

song quyền nan tứ địch thủ, nếu muốn bảo vệ tính mạng của lão Bao, thật sự là khó khăn chồng chất, trừ phi...

Trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, Kim Kiên vội vàng lôi túi thuốc từ trong người ra, cúi đầu tìm kiếm bên trong, nhưng tìm một hồi, mới đau khổ lấy ra vài viên dược hoàn màu xám tro, lòng thầm bi ai oán thán không thôi:

Hức hức, mình quên mất, mấy viên “đạn khói”, “đạn hơi cay” vẫn mang theo bên mình, trong cái đêm thăm viếng phủ Hầu gia đã dùng hơn nửa rồi, giờ chỉ còn lại vài viên, sợ là không đủ đánh răng với cái bọn hung thần ác sát này.

Lẽ nào lão Bao, danh nhân lịch sử một thời phải táng mạng tại đây?!

Lão Bao ơi lão Bao, sớm biết như thế, sao còn giả chết làm chi, cứ trực tiếp kết liễu luôn đi, còn có thể lấy được chút phí mai táng...

... Đợi đã... Phí mai táng...

Đúng rồi! Nếu làm cho con cua kia nghĩ rằng lão Bao đã chết thật sự, tất nhiên sẽ không “giết tiếp” lão Bao lần nữa, thế thì cái mạng nhỏ của mình không phải sẽ được bảo toàn ư?

Nghĩ vậy, trong Kim Kiên liền có tính toán, lập tức đổ dược hoàn trong túi ra đất, quỳ xuống tìm kiếm chọn chọn hồi lâu mới lấy ra một viên dược hoàn màu đen cầm trong lòng bàn tay, thầm thở phào một cái:

May mà mình đã dự kiến từ trước, đặc biệt chuẩn bị viên “đan dược giả chết” dùng để bảo toàn tính mạng trong lúc nguy cấp này, cũng không uổng công mình nửa đêm canh ba quên ăn quên ngủ sớm khuya vất vả bất chấp nguy hiểm tính mạng, bị xem là thích khách, đi trộm hơn mười loại dược liệu quý giá của Công Tôn Trúc Tử làm nguyên liệu.

Có điều, nhân mã của An Lạc hầu đã bao vây linh đường chặt chẽ đến một giọt nước cũng không lọt... Viên “đan dược giả chết” này, phải phá vòng vây trùng điệp như thế nào, để đưa được vào miệng lão Bao?

Kim Kiên đảo mắt một vòng, thì thấy quan sai, hộ vệ, nha dịch trong sảnh cơ hồ đều mặt cắt không còn hột máu, ý chí chiến đấu mất hết, dĩ nhiên là không dùng được rồi; lại nhìn sang mấy vị tinh anh của Khai Phong phủ, họ đang bị thủ hạ của An Lạc hầu bao vây tứ phía dồn lại chính giữa linh đường, hiển nhiên không cách nào thoát thân nổi.

Một giọt mồ hôi lăn từ trán Kim Kiên rơi xuống.

Aizz...

Viên “được hoàn giả chết” nắm chặt trong tay, Kim Kiên làm dấu chữ “thập” trước ngực một cái, hít sâu một hơi, tròng mắt một cái, dưới chân phát lực, thân hình như mũi tên bắn khỏi dây cung, “viu” một cái liền xông ra.

Lại nói về tình hình trên linh đường, An Lạc hầu cùng chúng nhân Khai Phong phủ hai bên đang giằng co, tình thế hết sức căng thẳng, đột nhiên một tiếng hô vang lên, từ xa rồi đến gần, xuyên suốt

đại sảnh.

“Ngàn vạn lần không được... Hàu gia...”

Tiếng kêu này của Kim Kiên là tiếng kêu siểm nịnh, chấn động cả xà nhà trong đại sảnh phủ nha làm mặt gỗ rơi lả tả, chúng nhân nghe mà rợn hết cả người.

“Kẻ nào?!”, thị vệ của An Lạc hầu bao vây bên ngoài liền rút đao, quát hỏi.

Một bóng người theo tiếng mà tới, mọi người chỉ cảm thấy trước mặt nháng lên một hình ảnh, bên hông phía sau đại

sánh vốn không có ai đột nhiên xuất hiện một sai dịch gây yếu, gã xoa xoa tay đứng bên ngoài vòng vây hộ vệ của An Lạc hầu, vẻ mặt tươi cười.

“Hầu gia hạ thủ lưu tình, là tiểu nhân!”, Kim Kiên nặn ra khuôn mặt tươi cười nịnh hót, giơ cánh tay lên cao hô.

An Lạc hầu còn cách một đám người nên không thấy được rõ ràng, nheo mắt lại đánh giá hồi lâu mới lơ mờ nhớ ra y chính là tiểu sai dịch vừa rồi đã dẫn đường cho mình, mở miệng hỏi:

“Vì sao lại hô lên?”

“Hầu gia!”, Kim Kiên mặt đầy nếp nhăn vì cười híp mắt, hai tay ôm quyền cao giọng nói, “Tiểu nhân là vì suy nghĩ cho Hầu gia!”.

Hả?

Chúng nhân đều bàng hoàng, không đợi mọi người hoàn hồn lại, thì Kim Kiên đã cao giọng nịnh bợ: “Tiểu nhân vừa nhìn thấy Hầu gia, liền cảm thấy trước mắt như có hào quang vạn trượng, khí cát tường nổi khắp, lòng kính ngưỡng của tiểu nhân đối với Hầu gia cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng, bởi vậy tiểu nhân mới đánh liều, bất chấp tính mạng xông lên can gián, chỉ

mong Hầu gia ân trạch, thu nhận tiểu nhân, tiểu nhân tất sẽ làm trâu làm ngựa, trung thành vì chủ, cho dù phải lên núi đao, xuống biển lửa, cũng tuyệt không chau mày!”.

Những lời này vừa thốt ra thì ngay đến Băng Cơ, vốn có khuôn mặt lạnh lùng trứ danh cũng phải lộ ra ba phần kinh ngạc, thế nên không cần miêu tả tỉ mỉ biểu cảm của những người khác làm gì, tất nhiên là “ngoạn mục” hết cỡ rồi.

Chỉ thấy Trương Long xông lên hai bước, tay xiết chặt cương đao, buột thốt lên mắng chửi: “Kim Kiền, không ngờ ngươi lại là loại ham sống sợ chết, con

bà nó, người có gan làm vậy thì chính tay ông đây sẽ chém chết người!”.

Ba vị Hiệu úy còn lại cũng đang định mở miệng mắng chửi, nhưng lại bị Công Tôn tiên sinh giơ tay ngăn lại.

Mọi người không hiểu đồng loạt quay sang nhìn Công Tôn tiên sinh, chỉ thấy Công Tôn tiên sinh nhíu mày lắc đầu, ý rằng mọi người không nên hành động thiếu suy nghĩ, sau đó lại hướng ánh mắt về vị Tứ phẩm hộ vệ phía trước.

Triển Chiêu thân hình vẫn bất động, nhưng Cự Khuyết trong tay lại lặng lẽ đưa về trước nửa tấc, nếu không nhìn kỹ,

cơ hồ sẽ không cách nào quan sát thấy.

Khóe mắt An Lạc hầu liếc nhìn phản ứng của chúng nhân Khai Phong phủ đang bị vây khốn, nhướng mày, không nhanh không chậm gật gật đầu với gã sai vặt bên cạnh.

Gã sai vặt nhận lệnh, lập tức cao giọng quát Kim Kiên: “Hầu gia hỏi người, vì sao lại kêu chúng ta không được vọng động?”.

Kim Kiên nghe vậy, lập tức khuôn mặt nhăn nhúm lại nặn ra nụ cười, y hết bộ dạng Hán gian bợ đỡ, cao giọng nói: “Tiểu nhân ơn nhờ Bao đại nhân không

chê, trong Khai Phong phủ cũng được coi là nhân vật có tiếng nói, mà nay Bao đại nhân vì Hầu gia mà dựng lên kế ‘Mỹ nhân khóc tang’ này, vừa hay tiểu nhân lại biết được một hai phần, không biết Hầu gia có hứng thú nghe không?”.

Những lời này vừa thốt ra, nhất thời tứ phía chấn động ngõ ngang.

Chỉ thấy các nhân vật tinh anh của Khai Phong phủ nhất thời biến sắc, ngay cả Công Tôn tiên sinh trước giờ vẫn trấn tĩnh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Vương Tiều, Mã Hán, hai người tính khí nóng nảy, liền bị kích động, giờ đại

đao lên mở miệng mắg: “Kim Kiền, sao người dám...”.

Lời vừa thốt ra một nửa thì đã bị tiếng một quát trầm trầm cắt ngang:

“Kim Kiền!”

Chỉ thấy Triển Chiêu sát khí bao trùm, đôi con ngươi đen sáng lấp lánh như sao, thâm sâu khó dò, bắn ra ánh mắt như chớp như điện, lướt qua đội nhân mã trùng trùng của An Lạc hầu, chiếu thẳng tấp vào Kim Kiền.

Kim Kiền bị nhìn đến nổi toàn thân

giật nảy, sau lưng mồ hôi tuôn chảy thành sông, khổ sở nuốt nuốt mấy ngụm nước bọt, lại cảm thấy cổ họng khô rát, đến nửa chữ cũng khó thốt ra nổi, bụng không khỏi kêu khô: Ôi chao ơi, may là mình trá hàng quân địch, nếu là hàng thật sự, tạm thời không nói đến người khác, chỉ cần dựa vào một đôi con người sắc bén của Tiểu Miêu cũng đủ để lảng tránh xử tử mình rồi.

An Lạc hầu vốn không tin tên tiểu sai địch lâm trận rồi quy hàng này mở miệng nói bậy, nhưng lúc này thấy chúng nhân Khai Phong phủ đều biến sắc, đến cả Triển Chiêu sắc mặt cũng khác thường, lòng bất giác tin đến hai phần, khóe

miệng nhếch lên, chậm chậm mở miệng:
“Cho hẩn đến đây”.

Thủ hạ của An Lạc hầu nhận lệnh, từ từ giãn ra thành một con đường, để Kim Kiên tiến vào.

Kim Kiên đi đến trước An Lạc hầu, lập tức quỳ phủ phục xuống, miệng hô to:
“Tiểu nhân Kim Kiên, tham kiến An Lạc hầu gia”.

An Lạc hầu Bàng Dục nhướng mày nhìn tiểu sai dịch đang quỳ thành một đống dưới đất, chẳng hề có ý để cho y đứng dậy, khóe mắt liếc sắc mặt của mọi người trong Khai Phong phủ, hỏi tiếp:

“Nói về kẻ ‘Mỹ nhân khóc tang’ đi”.

“Tiểu nhân tuân lệnh!”, Kim Kiên vội đáp: “Cái gọi là kẻ ‘Mỹ nhân khóc tang’ chính là dụ Hầu gia đến Khai Phong phủ để phúng điếu Bao đại nhân, rồi tìm một nữ tử tuyệt sắc dâng trà hầu hạ, sau đó lợi dụng mỹ sắc đưa Hầu gia rời khỏi đội hộ vệ, thừa cơ bắt giữ Hầu gia”.

Chúng nhân Khai Phong phủ nhất thời hít vào một luồng khí lạnh.

An Lạc hầu khép hờ hai mắt, nghe xong không khỏi hừ lạnh một tiếng, vẻ khinh thường trên mặt càng sâu thêm.

Gã hầu bên cạnh An Lạc hầu thấy vậy, liền mở miệng nói: “Chút tiểu xảo con con như thế, sao có thể qua nổi pháp nhãn của hầu gia nhà chúng ta?! Huống hồ người Khai Phong phủ tìm tới là Băng Cơ, cũng chính là người của phủ Hầu gia chúng ta, cái kế rách nát như vậy thì còn có gì mà phải e sợ chứ?”.

“Việc này...”, Kim Kiên len lén lau mồ hôi lạnh trên trán, nuốt nuốt nước bọt, tiếp tục nói: “Chuyện đó... Hầu gia chỉ biết một mà không biết hai, kỳ thực Công Tôn tiên sinh đã dự liệu được tình huống này từ trước, nên sớm đã nghĩ ra đối sách...”.

An Lạc hầu Bàng Dục nghe vậy liền khẽ hé mở mi mắt ra, thông thả nói: “Ồ... đôi sách thế nào?”.

“Đó là... cái đó...”, Kim Kiền chỉ cảm thấy mồ hôi trên trán to như hạt đỗ tí tách rơi thẳng xuống đất, nghĩ bụng: Ôi ôi, làm quỷ gì có đôi sách chứ, nếu thật sự đúng như lời mình nói thì đã chẳng cần cái thân này ở đây xông pha rồi...

Mất đảo một vòng, Kim Kiền dùng khoe mắt liếc chúng nhân Khai Phong phủ đang bị bao vây một cái, thì thấy Tứ đại kim cương sắc mặt đã không còn vẻ phần nộ như vừa rồi, thay vào đó là vẻ kinh ngạc, Công Tôn tiên sinh vẫn vững

vàng đứng chắn trước quan tài như cũ, tuy sắc mặt vẫn như thường nhưng đôi mắt đằm đằm lại ẩn hiện tinh quang, còn vị Tứ phẩm đới đao hộ vệ đang đứng phía trước kia, một thân nghiêm cẩn, đôi mắt đen lấp lánh như sao, tĩnh tại như nước, đang bình thản nhìn mình.

Lạ lùng thay, chỉ một cái nhìn như vậy thôi, Kim Kiên đột nhiên cảm thấy tâm tư thanh thản, thần trí minh mẫn, lòng vững như ngà giá, trong đầu chỉ hiện lên một ý nghĩ duy nhất: Lão Bao còn, mọi người còn; lão Bao mất, mọi người mất... Mọi nó, đường đường một người hiện đại như ta đây mà phải sợ một con cua đã thành thứ đồ thiên cổ như người sao?!

Nghĩ đến đây, hai mắt Kim Kiền sáng lên, ngẩng phắt đầu, khóe miệng kéo sang hai bên, tạo thành nụ cười nịnh bợ: “Hầu gia không biết đấy thôi, Công Tôn tiên sinh đã sớm bố trí thuốc độc trong quan tài của Bao đại nhân rồi, chỉ cần khai quan một cái, phần độc liền lập tức bay ra, đến lúc đó đừng nói là Hầu gia mà ngay đến chúng nhân trong linh đường này cũng khó thoát được một kiếp”.

Những lời này vừa thốt ra, không khí liền lặng như tờ.

Đám thủ hạ của An Lạc hầu chấn kinh đã đành, ngay đến mấy vị tinh anh trong

Khai Phong phủ cũng đều lâm vào trạng thái há hốc miệng kinh ngạc.

Chỉ thấy khóe miệng Công Tôn tiên sinh lộ ra ý cười không dễ dàng gì mà phát hiện ra, còn bóng hình “Ngự Miêu” lại hướng về trước nửa tắc.

Nhưng An Lạc hầu Bàng Dục lại nhìn chăm chăm vào Kim Kiên, thấy đôi mắt thản nhiên, vẻ mặt ton hót xum xoe, không chút dao động, hồi lâu sau, Bàng Dục bỗng cất tiếng cười rộ:

“Ha ha ha... Người coi bản hầu là kẻ ngốc hay sao? Nếu trong quan tài đã bố trí một lượng lớn phấn độc, vậy há chẳng

phải Bao đại nhân chết chắc rồi?”.

Ánh mắt Kim Kiên vẫn kiên định, nhìn thẳng vào An Lạc hầu, nụ cười vẫn giữ nguyên trên mặt, nói: “Lời của Hầu gia rất chính xác, đích thực Bao đại nhân đã chết rồi!”.

Tiếng cười đột nhiên ngưng bật.

An Lạc hầu trợn đôi mắt phượng lên, lạnh lùng hỏi: “Người nói cái gì?”.

“Hầu gia...”, Kim Kiên cúi đầu khom lưng, tiếp tục hình tượng nịnh bợ, ton hót: “Tiểu nhân vừa may biết được cơ

quan bố trí độc được đặt trong quan tài, chỉ bằng bây giờ để tiểu nhân đi phá giải cạm bẫy đó, để Hàu gia đến xác nhận lại Bao đại nhân còn sống hay đã chết, có được không? “.

Nói rồi, Kim Kiên ngẩng đầu lên trưng ra bộ mặt tươi cười tranh công lĩnh thưởng đúng tiêu chuẩn, còn tim lại đập như trống, rất rộn rã.

Đôi mắt phượng của An Lạc hầu Bàng Dục lóe lên tia hàn quang, đánh giá Kim Kiên từ trên xuống dưới mấy lần, rất lâu sau, mới chậm chậm gật đầu.

Kim Kiên thấy vậy vô cùng mừng rỡ,

vội vàng đứng dậy chân bước về phía quan tài, nhưng vừa mới nhắc chân, lại nghe thấy một giọng nói lạnh băng vang lên từ phía sau lưng: “Băng Cơ cho rằng Hầu gia không cần làm chuyện dư thừa đó”.

Kim Kiên bỗng cảm thấy trái tim mình như bị Cửu âm bạch cốt trảo chọc thủng mấy cái lỗ liên, thoáng cái máu tuôn xối xả chảy cho đến hết, cả người như trong hầm băng.

Chỉ thấy Băng Cơ bên cạnh An Lạc hầu chậm rãi nâng mắt nhìn Kim Kiên một cái, rồi từ từ sụp mắt xuống.

Oh my God! Sao mình lại quên mất trong đây còn có một nhân vật nằm vùng chính hiệu chứ, đại sự không ổn rồi!

Kim Kiên vội đánh mắt về phía Triển Chiêu, lòng thầm hô: Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, nay thời điểm khảo nghiệm công lực của anh đã đến, hoặc là anh phi Cự Khuyết qua đánh ngất Băng Cơ, hoặc là anh dùng ánh mắt quyến rũ của mình phóng điện đánh choáng Băng Cơ, dù sao sự sống chết của cả đám chúng tôi đều dựa vào công lực nông hay sâu của anh hết!

Chỉ thấy ống tay áo của Triển Chiêu khẽ động, thân hình vừa nhúc nhích thì bị

một câu nói của Băng Cơ làm cho đứng yên tại chỗ.

“Bao Chứng xác thực đã bỏ mạng đêm qua, Băng Cơ cho rằng Hầu gia không cần phải liệu lĩnh phái người đi mở quan tài”.

Ồ? Gì ? Hả?

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiên trợn tròn, ngơ ngác nhìn vị mỹ nhân áo trắng đang đứng cạnh An Lạc hầu kia.

Nhưng nhìn Băng Cơ rũ rèm mắt xuống, dáng vẻ rất cung kính, một lời nói

ra kia thực khiến cho mọi người chấn kinh tại chỗ:

“Thi thể của Bao đại nhân Băng Cơ đã tận mắt nhìn thấy, cái kế ‘Mỹ nhân khóc tang’ này chẳng qua chỉ là sự giãy chết của đám thủ hạ Bao Chứng nghĩ ra mà thôi, muốn dùng phần độc trong quan tài để đầu độc giết hại Hầu gia, Hầu gia chó mắc mưu.”

Hai mắt Kim Kiền dán lên người Băng Cơ đánh giá mấy phen, rồi đột nhiên bừng tỉnh ngộ, thoáng cái liền cảm thấy hình tượng Băng Cơ trước mắt như tỏa ánh hào quang vạn tượng, lòng thầm kính phục nghĩ: Hê hê, Vô gian đạo^[3] bản

cổ đại nha...

[3] Vô gian đạo: Là bộ phim hình sự, trinh thám của điện ảnh Hồng Kông, về đề tài điệp viên nằm vùng trắng đen lẫn lộn của cả hai phía, cảnh sát và băng đảng xã hội đen.

Đôi mắt phượng của An Lạc hầu lóe lên tia hàn quang nhìn chăm chăm vào Băng Cơ, qua một lúc hấn mới nói: “Băng Cơ, nếu quả thật là như thế, vì sao đến giờ này người mới báo cho bản hầu?”.

Băng Cơ duyên dáng quỳ xuống, cúi đầu đáp: “Hầu gia thứ tội, Băng Cơ tuy biết rõ chuyện Bao đại nhân đã chết nhưng không biết về kế hoạch đặt phần

độc trong quan tài, chắc hẳn chúng nhân Khai Phong phủ cố ý giấu giếm thuộc hạ. Lúc này nghe được những lời của tiểu sai dịch kia, cảm thấy sự việc vô cùng nghiêm trọng nên mới mở miệng nhắc nhở Hầu gia”.

An Lạc hầu Bàng Dục nghe vậy, đầu lông mày nhướng lên, lim dim đôi mắt phượng, nhìn chăm chăm mỹ nhân áo trắng trước mặt.

Trong một lúc, cả linh đường rơi vào trong tĩnh lặng, không một tiếng động.

Kim Kiên đứng cạnh An Lạc hầu, cho dù không dùng mắt nhìn, cũng có thể cảm

nhận được đôi mắt sáng quắc của An Lạc hầu, tựa như mũi kiếm hết quét từ Băng Cơ sang mình, rồi lại quét đến những chỗ khác... Kim Kiên chỉ cảm thấy trái tim trĩu nặng, dường như có một tảng đá lớn đang đè nặng lên ngực, ngay cả thở cũng vô cùng khó khăn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy khóe miệng An Lạc hầu nhếch lên thành nụ cười lạnh, chậm chậm nói: “Nếu Bao đại nhân đã quy tiên thật rồi, bản hầu cũng không quấy quả sự thanh tịnh của cố nhân”. Ngưng một chút hắt lại nói: “Băng Cơ, theo bản hầu hồi phủ”.

Dứt lời, liền rũ áo đứng dậy, nhắc

chân lên hướng ra cửa bước đi. Bỗng Cơ cũng theo sát, lúc đi qua Kim Kiên còn lặng lẽ nhướn mắt lên, nhìn Kim Kiên một cái rồi cup mắt xuống, vội vàng rời đi. Đám hung đồ võ lâm đang bao vây chúng nhân Khai Phong phủ cũng rầm rập rầm rập theo chủ nhân của mình rút lui khỏi linh đường.

Cảm tạ trời đất, A di đà Phật...

Kim Kiên chỉ thấy tảng đá lớn đang đè lên ngực bỗng rơi xuống đất, hít thở liền thông thuận hơn nhiều, vừa mới hít sâu một hơi không khí trong lành, khoe mắt liếc về sau một cái vừa vặn nhìn thấy Triển Chiêu thì không khỏi giật thót

tìm.

Triển Chiêu thân hình căng cứng, gương mặt tuấn tú như phủ sương, một thân sát khí tựa như sóng lớn biển sâu, tầng tầng lớp lớp tràn ngập đại sảnh, hàn quang trong đôi mắt đen lấp lánh sắc nhọn như kiếm, bắn thẳng vào bóng lưng An Lạc hầu đang đi về phía cửa.

Kim Kiên thầm hô to không hay rồi, thầm nghĩ: Ôi ôi, mình sao lại quên mất chứ, hiện giờ kể “Mỹ nhân khóc tang” không thành, lại để An Lạc hầu an nhiên rời đi, sau này nếu muốn bắt hấn lần nữa sợ là đã khó lại càng thêm khó.

Lại liếc Triển Chiêu một cái, thấy sát khí trong mắt Triển Chiêu càng tăng.

Hồng rồi, cái con mèo này không phải muốn bắt chấp tất cả, không màng hậu quả, xông lên đánh bừa chứ?! Đùa à, sau lưng cái con cua kia là một đám hung đồ giang hồ đông vô số kẻ, cho dù Tiểu Miêu có võ công cái thế, cùng với đám này hỗn chiến, khó đảm bảo rằng sẽ không liên lụy đến những người vô tội như mình...

Kim Kiên đang tưởng tượng đến cảnh chiến đấu kinh hoàng, thì chợt nghe thấy tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ, một trận kinh phong rít đến sau tai.

Ông trời của con ơi...

“Hầu gia xin dừng bước!”

Đợi đến khi Kim Kiên hoàn hồn lại thì nàng đã hô lên thành tiếng mất rồi.

Sự thật chứng minh, cho dù khinh công của Tiểu Miêu có trác tuyệt cỡ nào, cũng không thể nhanh hơn tốc độ của âm thanh phát ra từ cái cổ họng to của Kim Kiên được.

Một thân y phục trắng của Tứ phẩm đờn đao hộ vệ bị tiếng hô làm cho khựng

đứng tại chỗ cách lưng Kim Kiên chưa đầy nửa bước chân, lúc này Triển Chiêu đang dùng đôi mắt đen sáng quắc đánh giá sai dịch gây yếu trước mặt.

Đội ngũ ngừng lại trước cửa, rồi dần dần để lộ ra một khoảng trống, tiếng An Lạc hầu Bàng Dục cũng theo đó truyền ra:

“Lẽ nào người còn muốn ban thưởng?”

“Tiểu nhân sao có lá gan đó”, Kim Kiên cười, hai tay đặt trước ngực xoa xoa không ngừng, nhưng lại chẳng nhìn ra chút lo lắng nào, “Tiểu nhân chỉ đột

nhiên nhớ ra có một chuyện vẫn chưa bẩm báo với Hầu gia, sự việc trọng đại, kính xin Hầu gia gia ân nghe tiểu nhân nói một lời”.

“Hử? Người lại có chuyện gì bẩm báo bản hầu?”, Bàng Dục bước ra từ phía sau đám hộ về chậm rãi đến trước mặt Kim Kiên, nhướn mày hỏi.

Kim Kiên thầm hít sâu một hơi, cố gắng ổn định lại giọng nói, vận sức nặn ra bộ mặt tươi cười, tỏ vẻ bí mật tiến lên vài bước nói: “Bẩm Hầu gia, Bao đại nhân trước khi tự vẫn từng viết một bức mật tấu, không biết Hầu gia đối với mật tấu này...”.

“Mật tẩu?”, Bàng Dục lại nhướn cao mày, cười lạnh một tiếng nói: “Lẽ nào bản hầu lại phải sợ một cái tẩu só sao?”.

“Hầu gia”, Bạng Cơ đứng sau lưng Bàng Dục mở miệng, chỉ thấy Bạng Cơ lạnh nhạt nhìn Kim Kiên một cái, nói tiếp: “Mặc dù Bao Chứng đã bỏ mạng, nhưng ông ta vẫn là khâm sai đại nhân, tẩu chương của ông ta, ắt cũng vẫn có vài phần phân lượng”.

Bàng Dục nheo mắt không nói, hồi lâu sau mới hỏi: “Tẩu chương ở đâu?”.

“Bẩm Hầu gia, ở hậu đường”, Kim Kiền vội đáp.

“Đi lấy cho bản hầu.”

“Bẩm Hầu gia, tiểu nhân không biết cụ thể nó nằm ở đâu, xin Hầu gia phái người đi lục soát.”

“Lục soát?”, Bàng Dục hừ lạnh một tiếng trong cổ họng, đôi mắt phượng trợn trừng nhìn Kim Kiền, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc ngươi có dụng ý gì?”.

Kim Kiền giật nảy mình, nhất thời tim ngừng đập mất nửa nhịp, vội vàng nói:

“Hầu gia chê cười rồi, đích thực tiểu nhân không biết rốt cuộc tẩu chương được đặt ở đâu, chỉ có thể đưa ra hạ sách này”.

Bàng Dục trầm mặc không nói, chỉ lạnh lùng nhìn Kim Kiên, nhìn đến nỗi Kim Kiên đổ mồ hôi lạnh như mưa.

Đột nhiên, một âm thanh truyền ra từ phía sau lưng Kim Kiên:

“Kim Kiên, ngươi dám đối đãi như vậy với đại nhân, thực uổng cho tấm lòng bồi đắp nhân tài của đại nhân dành cho ngươi”.

Âm thanh trong trẻo lạnh lùng, ẩn chứa khí chất nhà nho, là Công Tôn tiên sinh lên tiếng.

Kim Kiên kinh ngạc, không khỏi ngoái đầu lại nhìn một cái.

Nhưng vừa mới quay đầu lại thì Kim Kiên bị dọa cho suýt nữa bay mất nửa cái mạng.

Chỉ thấy ánh kiếm lóe lên trước mắt, hàn quang chói sáng, một bóng người bay vèo đến trước mặt, định thần nhìn kỹ, chính là Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết xông tới.

Trong một thoáng đại não của Kim Kiền trống rỗng, theo phản xạ có điều kiện, dưới chân phát lực, nhảy vọt về phía sau, giữ khoảng cách chừng năm sáu bước chân với Triển Chiêu.

Nhưng thân hình Triển Chiêu không dừng lại, tựa như chớp giạt, mũi kiếm nhắm thẳng vào cổ họng Kim Kiền lao vút đến.

Tiếng kim loại va chạm nhau vang lên, rất nhiều binh khí gãy Cự Khuyết lại, đó chính là mười mấy tên nhân sĩ giang hồ sau lưng An Lạc hầu xông tới, chẳng phân bua thét hỏi gì liền cùng vây đánh Triển Chiêu.

Trong linh đường, ánh đao lóe lên như chớp, bóng người bay lượn.

Cự Khuyết vững vàng, thế công như gió.

Đao kiếm vây công, bóng kiếm như núi,

Kim Kiên lùi sang một bên, trợn tròn hai mắt, há miệng nhìn cuộc chiến ác liệt trước mắt.

Nè nè, chuyện gì vậy? Tiểu Miêu xông lên làm gì? Lẽ nào lão Bao thật sự viết

tàu chương gì đó sao? Mình chẳng qua chỉ thuận mồm bịa ra... không cần phải như phim truyền hình lúc tám giờ chứ...

Kim Kiên đang lúc khiếp sợ cộng thêm khó hiểu thì bỗng nghe mấy tiếng reo truyền ra từ vòng chiến, định thần nhìn lại, Kim Kiên thiếu chút nữa thì rơi con người ra ngoài.

Cự Khuyết rơi trên đất, khuôn mặt tuần tú bị hàng loạt mũi đao chĩa vào, bóng hình thẳng như cán bút kia đang bị đao kiếm vây quanh, một thanh đao còn chĩa vào ngực Triển Chiêu.

Diễn biến diễn biến quái quỷ gì vậy?

Hồi mười bốn

Trong linh đường phong ba tứ bề.

An Lạc hầu trúng kế bị bắt.

Lúc này Kim Kiên chỉ cảm thấy vò đại não thiếu oxy, gan bàn chân máu chảy ngược, không vì điều gì khác, chính là cái vị được giang hồ xưng tụng Nam hiệp, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ,

đường đường cao thủ hàng đầu của Khai Phong phủ kiêm bảo tiêu số một kia, chưa đầy năm phút đồng hồ đã bị thủ hạ của An Lạc hầu bắt giữ, tước mất binh khí, lúc này đang bị mười mấy thanh trường đao gí sát vào lưng, áp giải đến trước mặt An Lạc hầu Bằng Dục.

Không, không phải chứ?!

Đôi nhãn cầu của Kim Kiên nháy vọt ra hồi lâu rồi mới quay về vị trí cũ, đưa mắt liếc về phía Công Tôn Trúc Tử đang đứng trước quan tài.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh sắc mặt trắng như tờ giấy, trùng trùng nhìn thẳng

vào mình.

Kim Kiên nhất thời giật thót tim, thầm nghĩ: Toi rồi, Công Tôn Trúc Tử nhất quyết nhận định rằng mình là đứa lâm trận liền quay mũi giáo xin hàng, lại còn kéo Tiểu Miêu chịu tội thay, ắt hẳn là lão đang suy nghĩ xử lý mình như thế nào đây...

Quay đầu lại nhìn An Lạc hầu, chỉ thấy hắn nhướng mày, liếc xéo đôi mắt phượng, tiếp nhận thanh Cự Khuyết do thuộc hạ dâng lên, cầm trong tay, tỉ mỉ đánh giá nói: “Ai cũng nói Nam hiệp Triển Chiêu, khinh công tuyệt đỉnh, võ nghệ siêu quần, trên giang hồ hiếm có

đôi thủ, trong tay cầm thanh cổ kiếm Cự Khuyết, gọt vàng cắt ngọc... Nay xem ra...”.

Đột nhiên, cổ tay Bàn Dục vung một cái, hàn quang của Cự Khuyết lóe lên, mũi kiếm chĩa thẳng vào cổ họng Triển Chiêu, cười nhạt nói: “Chẳng qua cũng chỉ có vậy mà thôi”.

Nói đoạn, cổ tay ấn về phía trước một cái, một dòng máu đỏ từ cổ Triển Chiêu chậm chậm chảy xuống.

Nhất thời, trong sảnh tiếng hít khí lạnh hết đợt này đến đợt khác vang lên.

Chỉ thấy Triển Chiêu, lưng thẳng như thân tùng, áo trắng hơn tuyết, thân hình bất động, thần sắc không đổi, ánh mắt sáng ngời chẳng mấy may dao động nhìn chăm chăm vào An Lạc hầu.

Kim Kiền rút lại bên cạnh An Lạc hầu, cũng bị ánh mắt này nhìn đến mức toàn thân như kim châm, lòng thâm tán thán: Con mèo này quả nhiên là lợi hại, tình huống như vậy, mà vẫn có thể duy trì được khí độ của bậc thần tượng, bái phục bái phục.

Kim Kiền còn như vậy, huống chi là An Lạc hầu.

Chỉ thấy Bàn Dục biến sắc, một luồng sát khí xẹt qua hai mắt, giờ Cự Khuyết lên nhắm mắt vào đỉnh đầu Triển Chiêu mà chém xuống.

Kim Kiền đứng cạnh An Lạc hầu nên nhìn thấy rất rõ ràng, nhất thời hai mắt tối sầm lại, thoát cái đại não liền ra quyết định, dưới chân điểm một cái, xông lên, chỉ là chân bước quá nhanh liền trượt một cái...

Trong một lúc, chúng nhân đều chấn kinh, trong linh đường im lặng như tờ, hơn trăm con mắt trong sảnh đều đổ dồn vào Kim Kiền, ngay đến đôi mắt đen sáng quắc đối diện An Lạc hầu cũng lộ

ra đôi chút kinh ngạc.

Hồi lâu sau, Kim Kiên hoàn hồn lại mới phát hiện không biết từ lúc nào mình đã ôm chặt bắp đùi Bằng Dục, sống chết giữ Cự Khuyết đừng lại trên không trung.

Lúc này mồ hôi trên đầu Kim Kiên liền như nắm mọc sau mưa, ồ ạt ồ ạt xuất hiện, Kim Kiên thậm hô to không xong rồi: Oh my God! Lẽ nào quãng thời gian mình ở trên núi đã bị hai lão sư phụ quái đản cái tạo lắp ráp mới lại, chẳng may lại lắp sai dây thần kinh... Chứ không thì đường đường một người hiện đại đã tiến hóa hoàn toàn như mình, sao lại có thể làm chuyện điên rồ xả thân vì người khác

như thế này chứ?! Mà càng dở hơn là, tại sao mình lại ôm lấy bắp đùi con cua này...

Kim Kiên còn đang mặc niệm cho hành vi của chính mình, đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí lạnh lẽo bao trùm toàn thân, liền ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục đang trừng mắt nhìn mình, trong đôi mắt phượng ánh nhìn giết người bắn ra tứ phía.

Kim Kiên liền không thở nổi, thiếu chút nữa thì ngất ngay tại trận, trong lúc hốt hoảng thì bỗng nghe thấy giọng nói lạnh như ngọc vang lên bên cạnh:

“Hầu gia, Triển Chiêu không thể giết.”

Chớp chớp mắt, Kim Kiên dần nhìn rõ mọi vật trước mắt, liền liếc mắt trông sang, chỉ thấy Băng Cơ đang đứng cạnh An Lạc hầu Bàng Dục, cung kính thi lễ.

Hallelujah ^[1]! Cuối cùng sắc đẹp của Tiểu Miêu cũng phát huy tác dụng, Băng Cơ đại nhân rốt cuộc đã ra tay cứu chàng!

[1] Hallelujah theo tiếng Do Thái có nghĩa là lời cảm tạ Chúa. Đây đồng thời cũng là tên một bài hát của Leonard Cohen sáng tác năm 1984.

Kim Kiên vội buông bắt đui An Lạc

hầu ra, cung kính lui sang một bên, phụ họa: “Không sai, không sai, Hầu gia, Triền đại... Triền Chiêu thực không thể giết”.

“Hửm...?”

An Lạc hầu hừ mũi một tiếng, khiến Kim Kiên toàn thân da gà da vịt rơi lộp bộp đầy đất, lén nhìn một cái, chỉ thấy An Lạc hầu nheo nheo đôi mắt phượng, đang lạnh lùng đánh giá hai người Băng Cơ và Kim Kiên trước mắt, nét cười lạnh như có như không thoáng hiện nơi khóe miệng.

Kim Kiên hít vào một hơi khí lạnh,

hai mắt trắng dã đảo một cái, phóng điện chiu chiu về phía Băng Cơ, thầm kêu: Băng Cơ đại nhân, còn không mau tương trợ?

Chỉ thấy Băng Cơ, không hoảng hốt cũng chẳng luống cuống, hơi cụp mắt xuống, cung kính nói: “Bẩm Hầu gia, Triền Chiêu theo quan khâm sai xuất tuần, thân là Tứ phẩm ngự tiền đới đao hộ vệ, lại có phong hiệu ‘Ngự Miêu’, nếu chết dưới kiếm của Hầu gia, e rằng sau này Hầu gia cũng khó ăn nói”. Ngừng một chút, Băng Cơ bước về phía trước một bước, tới bên cạnh An Lạc hầu Bàng Dục, thấp giọng nói: “Huống hồ Bao Chứng đã bỏ mạng, chỉ một tên Tứ phẩm

hộ vệ nhỏ nhoi, đâu cần phiên Hầu gia phải hao tâm tổn sức?”.

Kim Kiên ở bên nghe được rất rõ ràng, nhất thời trong lòng cũng thả lỏng không ít, thầm nghĩ: Băng Cơ, hoa khôi đứng đầu khu đèn đỏ quả nhiên không phải danh hã, những lời lẽ này thốt ra từ trong miệng người ta thực là rõ ràng đâu ra đây.

Về phần An Lạc hầu Bàng Dục, nghe xong những lời Băng Cơ nói, quả nhiên sắc mặt hòa hoãn hẳn lên, nhắm mắt nửa khắc, mới chậm chậm gật đầu nói: “Người đâu, trói Triển Chiêu lại, đưa sang một bên”.

Mấy tên tay chân vội vàng mang dây thừng tới, trói chặt Triển Chiêu từ trên xuống dưới, rồi xô xô đẩy đẩy áp giải sang một bên.

Lúc này trong linh đường, đám nhân mã của An Lạc hầu Bàng Dục đều tụ tập hết trước đại sảnh, lũ tay chân giang hồ, nội ứng đều có mặt hết cả, xét về nhân số lẫn khí thế tuyệt đối chiếm thế thượng phong; còn các nhân viên Khai Phong phủ: cao thủ đứng đầu Triển Chiêu đã bị bắt, Tứ đại kim cương phải bảo vệ quan tài Bao đại nhân không thể vọng động, Công Tôn tiên sinh chỉ là một thư sinh, chẳng có đất dụng võ, còn các sai dịch

khác thì lẻ tẻ ít ỏi, chẳng làm được trò trống gì, gã sai dịch còn lại, Kim Kiên, đã làm phản.

Kim Kiên phân tích sơ qua tình hình, người lạnh đi một nửa, thầm nghĩ: Ôi trời, tình huống hiện nay thực vô cùng, vô cùng bất lợi.

Quay cần cổ, Kim Kiên lại lén nhìn trộm An Lạc hầu đang thông thả ngồi xuống ngay chính giữa sảnh, thầm nghĩ: Chậc chậc, con cua này tuy không thuận mắt bằng Tiểu Miêu, nhưng méo mó có hơn không, miễn cưỡng cũng coi như đẹp trai đi... Ủ, hay là mình thuận nước đẩy thuyền trực tiếp làm phản luôn. Nghĩ coi

An Lạc hầu, trấn thủ Trần Châu, một ông vua con thứ hai đúng tiêu chuẩn, trong phủ vàng bạc châu báu ắt hẳn không ít, nói như vậy, bổng lộc của mình cũng sẽ tăng lên mấy cấp ấy chứ, có thể từ đủ ăn đủ mặc thăng thăng lên hàng phú hộ...

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi có chút vui sướng, khoe miệng nhếch lên, đôi mắt nhỏ dài híp lại, con ngươi đảo một cái, không nghiêng không lệch vừa vặn chạm vào đôi mắt đen lấp lánh như sao cách đó không xa.

Đôi mắt thâm trầm ẩn chứa ánh sáng, trong vắt mà tràn đầy khí phách, lấp lánh như sao, vàng vạc như trăng.

Triển Chiêu tuy bị trói gô cổ, tay quặt ra sau lưng, nhưng thân vẫn thẳng như cán bút, không chút đổi sắc.

Kim Kiên bỗng thấy như có chậu nước lạnh giội xuống toàn thân, thoáng cái tế bào não trở nên tỉnh táo đến tám phần, giật mình một cái: Phi phi phi, đường đường một thanh niên tứ hữu thời hiện đại như mình, sao lại làm cái thứ nhân vật chó săn Hán gian thấp kém đó chứ?! Huống hồ dùng tri thức lịch sử của thời hiện đại mà phán đoán, hiển nhiên là lão Bao sống lâu hơn hẳn cái con cua kia, mình không thể bị những thứ giả dối bên ngoài làm mờ mắt, nhất định phải lấy

lợi ích lâu dài làm cơ sở, cái gọi là có mắt nhìn xa trông rộng, khiêm tốn giấu nghề, không thể hiện lúc này thì còn đợi đến bao giờ?

Nghĩ vậy, Kim Kiên liền tỉnh táo lại, đôi mắt nhỏ mở lớn, nhìn chăm chăm vào Công Tôn tiên sinh ở trước quan tài.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh, khuôn mặt nghiêm nghị, cũng đang nhìn thẳng vào Kim Kiên, đôi mắt thâm thúy.

Ờ?

Kim Kiên bỗng có chút không hiểu,

nhìn chăm chăm hồi lâu, suy nghĩ một lúc nhưng cũng không thể lý giải được ý tứ trong đó.

Phân vân hồi lâu, cuối cùng Kim Kiền xấu hổ thừa nhận chỉ số thông minh của mình không đủ, chỉ đành thậm thở dài, cúi đầu không nói.

Nhưng Kim Kiền lại không ngờ được rằng hành động này của nàng lại khiến cho khóe miệng Công Tôn tiên sinh thoáng hiện lên ý cười.

Chợt nghe thấy Công Tôn tiên sinh bỗng cao giọng nói: “An Lạc hầu, người làm nhiều chuyện ác, thiên lý bất dung,

tại hạ cho dù phải liều mạng cũng nhất định sẽ khiến cho người phải đền tội trước vương pháp!”.

Những lời này vừa thốt ra, Kim Kiên liền kinh hoàng thất sắc, thầm nghĩ: Chà chà, hôm nay gió gì thổi ấy nhỉ? Sao mà một con mèo, một cây gậy trúc cũng đều liều mạng nhảy lên chặn ngang họng súng vậy, này này này, tấm gương của Hoàng huynh^[2] không phải gương tốt để noi theo đâu!

[2] Ở đây chỉ Hoàng Kế Quang: Anh hùng liệt sĩ của quân đội nhân dân Trung Quốc, anh đã lấy thân mình chặn họng súng của kẻ địch.

“Ha ha ha...”, Bàng Dục cười ngất một trận, cười đến nghiêng ngả, cứ như vừa nghe được câu chuyện buồn cười nhất thế gian vậy, một hồi lâu sau mới nói: “Đề bản hầu đền tội trước vương pháp? Chỉ dựa vào ngươi, một tên sư gia trói gà không chặt? Triển Chiêu của Khai Phong phủ đã bị bản hầu bắt... Ngươi, một tên sư gia cón con, lẽ nào lại còn có bản lĩnh xoay chuyển càn khôn sao?”.

Công Tôn tiên sinh giận đến toàn thân run run, hai mắt trợn trừng, bước lên một bước, cao giọng quát: “An Lạc hầu, ngươi chớ có cho rằng Bao đại nhân đã mất thì không còn ai có thể trị được ngươi! Bao đại nhân đã sớm có sắp xếp,

trong thư phòng...”.

Đột nhiên, tiếng nói ngừng bật, Công Tôn tiên sinh hai mắt mở lớn, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

“Trong thư phòng... có gì vậy?”, An Lạc hầu ngừng cười, nhướn mày, tiếp tục nói, “Chẳng lẽ là mật tấu vừa nói đến?”.

Công Tôn tiên sinh nhú mày, môi mím chặt, không nói ra nửa lời.

“Hừ!”, bỗng An Lạc hầu cười nhạt một tiếng, dùng khước mắt ra dấu cho tên

hầu đứng bên cạnh: “Lục soát cho ta!”.

“Dạ!”, gã hầu tuân lệnh, vội quay người đưa tay chỉ huy đám tay chân phía sau: “Mấy người các người, còn không mau vào thư phòng trong hậu đường, tìm mật tấu về đây!”.

Mười mấy tên thủ hạ vội nhắc đao gáp rút đi về phía hậu đường.

Không lâu sau, bỗng phía hậu đường truyền ra hàng loạt những tiếng binh khí choang choang, rất âm ỉ.

Kim Kiên đứng một bên nhất thời đau

tim, thâm nghĩ: Ôi ôi, xong rồi, những đồ trang trí quý giá trong phủ Trần Châu này e là tận số hết rồi.

An Lạc hầu nghe được những tiếng này khloe miệng lại nhếch lên, an nhàn tựa vào lưng ghế như trước, mân mê thanh Cự Khuyết trong tay.

Sau đó, hậu đường im bất không một tiếng động.

Không lâu sau, chỉ thấy mấy gã nhân sĩ giang hồ kia mặt mày xám như tro đi ra từ hậu đường, một tên nom tướng mạo có vẻ như là thủ lĩnh đến trước mặt An Lạc hầu, ôm quyền nói: “Bẩm Hầu gia,

chúng thuộc hạ đã lật tung thư phòng, cũng không tìm thấy bức mật tấu kia”.

An Lạc hầu nghe vậy, liếc mắt nhìn Công Tôn tiên sinh phía đối diện, chậm rãi nói: “Đưa vị sư gia của Khai Phong phủ đi cùng, tìm lại”.

Những lời này vừa thốt ra, Tứ đại kim cương phía sau Công Tôn tiên sinh lập tức bước lên một bước, xoẹt một cái cùng giờ bốn thanh đao lên, như muốn liều mạng.

An Lạc hầu thấy vậy, nhú nhú mày, đôi mắt phượng đảo một cái, liếc mấy tên thủ hạ võ lâm bên cạnh Triển Chiêu.

Mấy gã đó cũng không phải kẻ ngốc, liền giơ binh khí trong tay lên chĩa thẳng vào người Triển Chiêu, ý uy hiếp rõ ràng.

“Dừng tay!”, Công Tôn tiên sinh hét lên một tiếng, cũng không biết là nói với đám thủ hạ của An Lạc hầu hay là nói với bốn vị Hiệu úy phía trước, “Tại hạ theo các người đi một chuyến là được”.

Mấy tay nhân sĩ võ lâm liền bước tới, túm lấy Công Tôn tiên sinh.

“Công Tôn tiên sinh”, Bàng Dục khẽ

chuyển mình, nghiêng người tựa vào tay ghế bằng gỗ được chạm khắc tỉ mỉ, thông thả nói: “Chớ quên, con mèo của Khai Phong phủ còn đang đợi tiên sinh về đó!”.

Công Tôn tiên sinh thân hình cứng lại, trầm giọng nói: “Tại hạ đa tạ Hầu gia nhắc nhở”.

Dứt lời, liền theo mấy tên thủ hạ vừa nãy đi vào trong hậu đường.

Không lâu sau, lại nghe thấy hậu đường truyền ra một loạt những tiếng đồ vỡ, choang choang, rầm rầm, so với vừa rồi còn âm ỉ hơn mấy phần.

Kim Kiên nghe vậy, thầm nghĩ: Hơ, đồ cổ trong Trần Châu phủ này cũng nhiều nhở, đập đã đời một trận rồi mà vẫn còn để đập tiếp...

... É?

Kim Kiên chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy không ổn, quay đầu sang nhìn thì thấy An Lạc hầu sắc mặt cũng lộ vẻ lầy làm lạ.

Lại thấy trong hậu đường, im bất một mảnh, chẳng hề phát ra nửa tiếng, không khí có chút quỷ dị.

Trong đại sảnh, chúng nhân đều đưa mắt nhìn nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, lâu sau cũng không có ai dám lên tiếng.

An Lạc hầu đợi một lúc lâu, cũng không thấy có người đi ra hồi báo, nhất thời sa sầm nét mặt, quét mắt nhìn tên hầu bên cạnh một cái.

Tên hầu liền run như cây sậy, vội vàng run giọng hô mấy người phía sau: “Người, mấy người các người, còn không mau đi vào xem đã xảy ra chuyện gì?”.

Một đám chừng hai mươi người chạy vội vào hậu đường.

Nhưng mấy tên đó xông vào hậu đường, tựa như hòn đá ném xuống biển, ngay cả sỏi tắm cũng chẳng có, cứ thế bật vô âm tín.

An Lạc hầu Bàng Dục, đôi mắt phượng khẽ run lên, chịu một cái bắn tia nhìn lên người Triền Chiêu.

Nhưng thấy Triền Chiêu thần sắc vẫn như thường, đôi mắt đen láy thâm sâu như biển, không để lộ ra chút sơ hở.

An Lạc hầu nhú mày lại, mắt phượng như điện, chịu một cái lại bắn về phía

Kim Kiên.

Kim Kiên còn đang không hiểu gì, vừa đúng lúc ấy chạm phải ánh mắt của Bàng Dục, không khỏi sửng sốt, khó hiểu nhìn trả lại, thầm nghĩ: Con của kia, anh nhìn tôi thì có tác dụng gì? Có lẽ mấy tay thủ hạ của anh nhìn thấy châu báu chất đầy trong phủ Trần Châu, lòng tham nổi lên, liền đoạt lấy kim ngân châu báu rồi cao chạy xa bay, khả năng đó rất lớn đấy.

Bàng Dục nhìn Kim Kiên, sa sầm nét mặt, đứng dậy, cao giọng quát: “Lại phải thêm người!”.

Thủ hạ của An Lạc hầu nào dám trề

nải, quá nửa trong số đó vội vàng chạy vào hậu đường.

Như vậy, hơn trăm nhân mã An Lạc hầu mang tới, bao gồm năm sáu người canh giữ bên cạnh Triển Chiêu, cộng thêm những kẻ phục mệnh bên cạnh An Lạc hầu, hiện giờ chỉ còn hơn hai mươi người.

Nhóm thủ hạ thứ ba đi vào hậu đường, quả nhiên trong đó phát ra một loạt những tiếng ồn ào, có điều lần này lắng tai nghe kỹ, thì thấy đó là tiếng binh khí đao kiếm va chạm nhau, xen lẫn là mấy tiếng kêu thảm thiết, ai nghe thấy đều không lạnh mà run.

Âm thanh quý dị liên tục phát ra chùng chura tới một khắc, sau đó hậu đường lại chìm trong tĩnh lặng.

Trong linh đường, quan tài đặt chính giữa, nền trắng chập chờn, linh vị lạnh lẽo, gió thổi vi vút, tro bay lả tả, tình huống trong hậu đường lại quý dị như vậy, đừng nói là đám nhân mã của An Lạc hầu, mà ngay đến Kim Kiên, người vốn biết rõ kế hoạch lão Bao giả chết, lòng cũng không khỏi có vài phần sợ hãi.

Chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục đứng phắt dậy, xăm xăm bước đến trước mặt Triển Chiêu, xoẹt một cái rút thanh Cự

Khuyết ra, chỉ thẳng vào Triển Chiêu, lớn tiếng quát: “Triển Chiêu, xem ra mấy kẻ Khai Phong phủ kia chẳng đặt chuyện sinh tử của người, đường đường một Tứ phẩm đới đao hộ vệ, trong lòng rồi!”.

Triển Chiêu rũ mắt liếc nhìn mũi kiếm đang cách mũi mình chưa đầy nửa tấc, lại khẽ cười, mà nụ cười này lại như dung hòa giữa băng tuyết thối đầy trời với ngày xuân ấm áp, khiến cho đám người An Lạc hầu ngơ ngẩn ngay tại chỗ.

Kim Kiền đứng phía sau Bàng Dục, lại cảm thấy một tia dự cảm không lành bỗng xoẹt qua đầu.

Mà Bàng Dục, thanh cổ liềm trong tay đang định đâm tới, thì vì nụ cười này mà hơi khựng lại.

Chính trong thời điểm khựng lại này, trước mắt đột nhiên có một cơn cuồng phong nổi lên, chỉ thấy Triển Chiêu, mái tóc đen tung bay, vạt áo phấp phới, là do nội lực khởi phát lên.

Chúng nhân nhất thời cả kinh, An Lạc hầu Bàng Dục dưới chân lão đảo, bất giác lùi lại mấy bước lớn, sớm đã mặt cắt không còn hột máu, vũ khí trong tay run rẩy không ngừng.

Kim Kiên vừa nhìn, liền giật mình,

thầm nghĩ: Ôi, ông trời của tôi ơi, Tiểu Miêu mà nổi xung thì trời đất cũng phải biến sắc, quỷ khóc thần sầu, mình phải mau đi tị nạn thôi.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên lập tức quay người chạy, nhưng khoe mắt vừa liếc lại thấy Băng Cơ còn ngăn người ngốc nghếch đứng tại chỗ, liền vội vàng xông đến trước mặt, không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Băng Cơ, nắm lấy cánh tay nàng, bịch bịch chạy thẳng ra cửa, đẩy Băng Cơ vào sau cánh cửa, còn mình thì cũng cong người trốn vào đó.

Về phần Triển Chiêu, kinh phong xoáy quanh thân, nội lực phát ra, dây trói

không chịu nổi nội lực cao cường, âm thanh phụt phụt vang lên, dây thừng đứt tung mang theo luồng nội lực trong đó, xoáy trong gió, tựa như ám khí, phóng nhanh như điện, nhắm chính xác vào mấy tên nhân sĩ võ lâm đang canh giữ bên cạnh Triển Chiêu. Chúng kêu rú lên, ngã vật ra. Còn An Lạc hầu Bàng Dục đang đứng trước mặt Triển Chiêu, bị trúng ngay một đoạn dây thừng vào chính giữa mặt, lùi lại sau mấy bước, cuối cùng khó có thể giữ thăng bằng, ngã ngửa ra đất.

Dây trói Triển Chiêu đã mất, tựa như thường luồng gặp biển, điều hâu liệng trời, chàng điểm mũi chân một cái, như tên lao khỏi cánh cung lướt đến trước

mặt An Lạc hầu Bàng Dục, mũi chân hất lên, Cự Khuyết vào tay, cổ tay xoay một cái, mũi kiếm liền chỉ thẳng vào yết hầu Bàng Dục.

Một loạt động tác này, chỉ diễn ra trong nháy mắt, lũ thủ hạ giang hồ của An Lạc hầu còn chưa kịp hoàn hồn thì chủ nhân của mình đã bị Cự Khuyết kẻ cớ rồi.

Đôi con ngươi đen láy của Triển Chiêu rung lên, lớn tiếng quát lũ thuộc hạ của An Lạc hầu: “Các người còn không buông tay chịu trói?!”.

Lũ thuộc hạ này vốn là những kẻ cặn

bã trên giang hồ, phần lớn đều tiếng xấu ngập trời, làm môn hạ của An Lạc hầu chẳng qua là vì thù lao cao ngất ngưỡng của phủ Hầu gia, làm sao có đủ chỉ một chút lòng trung thành. Thế nên khi hơn trăm nhân thủ mới rồi bị tổn thất mất gần nửa một cách khó hiểu, chúng đã thấy run sợ trong lòng rồi; nay chứng kiến thân thủ của Triền Chiêu, lại càng sợ hãi hơn nữa; lúc này thấy Hầu gia bị bắt, liền biết cục diện đã đổi, hơn nữa còn bị Triền Chiêu quát lên như vậy, tên nào tên nấy đều kinh hồn táng đảm, lập tức buông khí giới, quỳ xuống đất, đầu hàng.

Kim Kiền ló ra từ sau cửa vừa nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời tảng đá đè

nặng trong lòng liền rơi xuống đất, nàng chỉnh sửa lại y phục rồi bước ra, tựa cửa khoanh tay xem náo nhiệt.

Lại nói về Bàng Dục bị đoạn dây trời đánh trúng làm ngã nhào xuống đất, mắt thấy sao bay đầy đầu, trong lúc đó lại nghe thấy Triển Chiêu cao giọng quát, tim như lạnh đi, đến khi giãy giụa ngồi dậy được, mới kinh hoàng nhận ra mình đang bị Cự Khuyết kè cổ, nhìn đến đám thuộc hạ thì đã sớm buông vũ khí đầu hàng rồi.

An Lạc hầu Bàng Dục là loại nhân vật nào chứ, hấn là quốc cữu đương triều, là hoàng thân quốc thích, sao có thể bị đối

xử như vậy, lập tức lửa giận bốc lên, lớn tiếng quát Triển Chiêu: “Triển Chiêu, người chẳng qua chỉ là một tên Tứ phẩm hộ vệ, thế mà dám đối đãi với quốc cữu đương triều thế này, lẽ nào người không sợ phạm tội khi quân sao?!”.

“Triển hộ vệ chưa từng phạm tội khi quân, kẻ phạm tội khi quân e rằng chính là Hầu gia.”

Giọng nói uy nghiêm phát ra từ chính giữa linh đường, Bàng Dục quay lại nhìn, nhất thời sắc mặt xanh mét, môi trắng bệch, ngón tay run run chỉ về phía trước, nửa chữ cũng chẳng thốt ra nổi.

Chỉ thấy ngay chính giữa linh đường, nắp quan tài được tứ đại Hiệu úy mở ra, một người từ trong quan tài thông thả đứng lên, một thân quan bào màu tía, sắc mặt đen sì, giữa trán là vàng trắng khuyết, râu dài ba thước, không giận mà uy, chính là Bao đại nhân, người vừa được cho đã tự sát bỏ mạng.

Bao đại nhân bước đến trước mặt An Lạc hầu, đôi mắt sắc bén chăm chú khóa chặt lấy Bàng Dục.

An Lạc hầu Bàng Dục bị nhìn chăm chăm như vậy liền thấy lạnh cả người, hồi lâu sau mới hoàn hồn lại, cao giọng nói: “Bao Hắc Tử, người thân là khâm

sai, vậy mà dám giả chết, bản hầu nhất định sẽ bẩm báo lên Thánh thượng, trị người tội khi quân!”.

Kim Kiền đang dựa vào cánh cửa, thầm thấy tức cười: Cái con của này nhất định là kiến thức trong bụng chả có bao nhiêu, nếu không thì sao cứ nhai đi nhai lại mỗi một câu kịch “tội khi quân vậy”, thật chả có tí sáng tạo nào, ít ra cũng phải nên nói mấy thứ như “giả thần giả quỷ, lừa gạt dân chúng”, hoặc là “truyền bá tà giáo” mới được chứ.

Bao đại nhân nghe xong cũng không đáp, chỉ bình tĩnh nhìn Bằng Dục một cái, đột nhiên quay người nói: “Chúng

nhân Khai Phong phủ nghe lệnh!”.

“Có thuộc hạ!”, các sai dịch Khai Phong phủ mới rồi còn tản mác ở các góc, liền rầm rập chạy đến trước mặt Bao đại nhân, chấp tay cao giọng đáp.

“Giải thủ hạ của An Lạc hầu vào đại lao Trần Châu!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Các nha dịch người thì đi tịch thu binh khí, người thì lấy dây trói trói chúng lại, rồi giải đi, không lâu sau trên đại sảnh chỉ còn lại một mình An Lạc hầu Bàng

Dục.

Bao đại nhân lại nhìn Bàng Dục một cái, đôi mày nhú lại, tiếp tục nói: “Vương Triều, Mã Hán!”.

Hai đại Hiệu úy lập tức ôm quyền tiến lên, cao giọng đáp: “Có thuộc hạ!”.

“Mời An Lạc hầu di giá đến sương phòng, chăm sóc cẩn thận.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Dứt lời, hai người đồng thời tiến lên, kéo tay Bàng Dục quặt ra sau, áp giải về

phía cửa.

Lúc này An Lạc hầu Bàng Dục, sắc mặt đã khôi phục như bình thường, vừa đi vừa cười nhạt nói: “Bao Hắc Tử, bản hầu muốn xem xem, ngươi có thể làm gì bản hầu nào?!”.

Nói rồi liền ngẩng đầu sai bước, đi theo hai vị Hiệu úy ra cửa.

Kim Kiền đứng cạnh cửa, lúc này mới nhìn rõ dung nhan Bàng Dục, không khỏi giật mình kinh ngạc.

Trên mặt An Lạc hầu, từ trán cho đến

cầm, nổi lên một vệt dây thừng tím bầm, chắc hẳn là do vừa rồi bị Triển Chiêu vận công làm đứt dây mà bị văng trúng, có điều vị trí lại ở ngay chính giữa mặt, không xiên không lệch, vừa vụn chia khuôn mặt trắng bóc của Bàn Dục ra làm hai nửa, cứ như là dùng thước mà chia vậy, vị trí chuẩn xác vô cùng.

Kim Kiên nhất thời không nhìn được, phì cười thành tiếng, vừa mới cười được một nửa thì giật nảy mình, ngược mắt lên nhìn, vừa hay chạm đúng Bàn Dục đang đứng đối diện, đôi mắt phượng nheo lại, thâm độc hung hãn, tựa như loài rắn độc đang nhìn chăm chăm vào nàng vậy.

“Hầu gia, mời!”, Vương Triều đưa tay ra, đẩy Bàng Dục ra ngoài cửa.

Kim Kiên cũng chỉ nhìn vào mắt Bằng Dục trong một thoáng, nhưng mồ hôi lạnh lại túa ra như tắm, đang lúc kinh hồn chưa định thần lại được thì đột nhiên cảm nhận những ngón tay lạnh băng đặt lên trán mình, liền hoảng hốt hét lên một tiếng, nhảy phắt ra sau.

Tiếng hét này của Kim Kiên lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh, chúng nhân định thần nhìn kỹ, chỉ thấy Bằng Cơ đang đứng cạnh cửa, cánh tay vươn ra ngượng ngùng khựng lại giữa không trung, mà Kim Kiên bên cạnh lại đeo bộ dạng như gặp ma hốt hoảng nghiêng ngó bốn xung quanh.

Chúng nhân không khỏi cảm thấy tức cười, lại thấy Trương Long bật cười sang sảng nói: “Kim Kiên, lẽ nào chủ nhân mà người vừa nhận vứt bỏ người, người không cam lòng sao?”.

Lúc này Kim Kiên mới nhìn kỹ, thì ra những ngón tay vừa rời là của Băng Cơ, không khỏi có chút xấu hổ, định mở miệng phân bua thì nghe thấy Trương Long nói vậy, nhất thời cả kinh, thầm nghĩ: Không hay rồi, cái tên khốn Trương Long vốn ngựa mất với mình từ trước, lần này lại hiềm khích hành vi làm phản của mình, nếu để cho đám người cổ đại này gièm pha mấy câu trước mặt lão Bao, mất việc là chuyện nhỏ, còn nếu bị

“Cầu đầu trăm chăm sóc”... đó mới chính là lỗi nặng!

Nghĩ đến đây, thân hình Kim Kiên lập tức lướt nhanh như điện, vọt đến trước mặt Bao đại nhân, khom người quỳ xuống, miệng hô lớn: “Đại nhân, oan cho thuộc hạ quá, sở dĩ thuộc hạ làm vậy đều là vì nghĩ cho đại cục!”.

Nhưng vừa mới cúi người lạy được nửa chừng, Kim Kiên bỗng thấy hai tay mình bị giữ chặt, thân hình không sao mà phủ phục xuống được, nàng bèn ngược lên nhìn, chỉ thấy hai cánh tay mình đang bị hai người giữ hai bên, người bên trái, khuôn mặt tràn ngập nét cười, chính là

Trương Long vừa mới rồi đã vu cáo hãm hại mình, còn người bên phải, đôi con người đen láy ẩn hiện ý cười, đó là Triển Chiêu.

Hả?

Kim Kiên ngó trái, nhìn phải, có chút không hiểu, do dự nửa ngày, rồi đưa mắt nhìn thẳng vào mặt lão Bao, mở miệng nói: “Đại nhân, lòng trung thành của thuộc hạ với đại nhân, có trời đất chứng giám, lòng kính ngưỡng của thuộc hạ với đại nhân cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng, đại nhân ơ...”.

“Ha...”, mấy tiếng nén cười vang lên

bên trái, Kim Kiên thề đó tuyệt đối là hai cái tên không có tu dưỡng Trương Long, Triệu Hồ phát ra.

“Phụt...”, tiếng phì cười vang lên bên phải này, Kim Kiên thề, đó tuyệt đối là từ cái vị Tứ phẩm hộ vệ vốn luôn nghiêm nghị, đức độ vô ngần kia phát ra.

“Kim bồ khoái không cần phải vậy, mau mau đứng lên.”

Vẫn là lão Bao cho Kim Kiên chút mặt mũi, giọng nói không đối, đưa tay nâng tiêu sai dịch gầy nhỏ trước mặt lên.

Đương nhiên, Kim Kiền theo bản năng lờ tịt đi đôi mắt đã biến thành hình trăng non trên khuôn mặt đen sì kia.

Kim Kiền đứng dậy, chỉnh lại quan phục, chấp tay ôm quyền, nghiêm sắc mặt nói: “Đại nhân, hành vi vừa rồi của thuộc hạ...”.

“Kim bồ khoái không cần nhiều lời, đại nhân nhìn thấu mọi chuyện, nổi khổ tâm của Kim bồ khoái, đại nhân há lại không biết?”

Một tiếng nói từ sau sảnh truyền ra, Công Tôn tiên sinh tay vuốt chòm râu đen nhánh, từ hậu đường chậm chậm

bước ra, khuôn mặt mang ý cười.

Hả?

Kim Kiền mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào Công Tôn tiên sinh đang khoan thai bước đến trước mặt Bao đại nhân, khom người thi lễ nói: “Đại nhân, đám thuộc hạ của An Lạc hầu đều trúng kế mai phục trong thư phòng, đã bị bắt hết rồi”.

Bao đại nhân gật gật đầu, nói: “Tiên sinh vất vả rồi”.

“Tại hạ nào có vất vả gì, Triển hộ vệ

vì muốn làm An Lạc hầu mất cảnh giác đã lấy thân mạo hiểm, cùng tại hạ diễn khổ nhục kế, nguy hiểm vạn phần, thiếu chút nữa thì mất mạng dưới kiếm của An Lạc hầu, mới vất vả”, Công Tôn tiên sinh thẳng người dậy, tiếp tục cười nói.

Bao đại nhân vượt râu gặt đầu, nhìn bóng người thẳng như cán bút kia, mắt hàm chứa vẻ tán thưởng, nói: “Triển hộ vệ vất vả, có công rất lớn, bản phủ đương nhiên hiểu”.

Triển Chiêu ôm quyền cúi đầu: “Đó là bốn phận của thuộc hạ, đại nhân quá khen rồi”.

Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, lại đưa mắt nhìn sang Kim Kiền, ý cười trong mắt càng sâu, nói: “Nếu nói người có công lớn nhất lần này, e rằng không ai ngoài Kim bồ khoái”.

Ồ hả?

Kim Kiền nghe vậy nhất thời kinh ngạc.

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh nói tiếp: “Tại hạ lúc trước ngàn tính vạn tính, cũng không ngờ tới Băng Cơ cô nương lại chính là thuộc hạ của An Lạc hầu, kể ‘Mỹ nhân khóc tang’ này thiếu chút nữa đã khiến chúng ta mất mạng vì

nó”.

Nói rồi, khoe mắt liếc nhìn Băng Cơ.

Chỉ thấy Băng Cơ hơi nhún người vái, cúi đầu không nói.

Công Tôn tiên sinh cười cười, lại nói: “Lúc ấy An Lạc hầu đòi khai quan khám nghiệm thi thể, tình huống ngàn cân treo sợi tóc, may mà Kim bồ₂ khoái đứng ra, nói dối rằng đại nhân đã chết, mới giải được nguy cơ”, ngưng một chút, Công Tôn tiên sinh nhìn Băng Cơ một cái, hỏi: “Chỉ là tại hạ nghĩ mãi cũng không hiểu, vì sao Băng Cơ cô nương ngay từ đầu đã không bộc lộ rõ thân phận, đến lúc nguy

cấp lại ra tay tương trợ?”.

Băng Cơ nghe vậy, hơi cup mắt xuống, trầm tĩnh nói: “Băng Cơ là thuộc hạ của An Lạc hầu, vốn phải bán mạng vì chủ nhân, chỉ là...”.

Băng Cơ ngưng một lát, đôi mắt đẹp trong veo lướt một vòng, chậm rãi quét qua Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, sau đó dừng lại trên mặt Kim Kiên một chút, lại dừng trên người Triển Chiêu nửa khắc, cuối cùng thu ánh mắt lại, cup mắt xuống tiếp tục nói: “Bao đại nhân vì nạn dân Trần Châu, không màng hiểm nguy, liều chết kháng cự; Công Tôn tiên sinh chỉ là một người đọc sách, cũng xả

thân tranh đấu; Kim bổ khoái tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng biết mạo hiểm vì nước; Triền đại nhân hiệp nghĩa can đảm...”, nói đến đây, Băng Cơ tựa hồ như không còn lời nào để nói, im lặng hồi lâu mới tiếp: “Băng Cơ mặc dù lưu lạc chốn phong trần, nhưng cũng chưa mất hết lương tâm, tất sẽ nguyện vì nạn dân Trần Châu góp một phần tâm sức”.

Những lời này vừa nói xong, chúng nhân không biết đáp lời ra sao, lát sau Bao đại nhân mới chậm chậm gật đầu: “Băng Cơ cô nương vất vả rồi”.

Băng Cơ nghe vậy, thân hình không khỏi khẽ run lên, trên đôi mi dài cong vút

lấp lánh ánh nước trong suốt.

Công Tôn tiên sinh tựa như đang suy nghĩ gì đó, vuốt râu gật đầu, rồi hướng ánh mắt sang Kim Kiên nói: “Tại hạ còn một chuyện không hiểu, Kim bồ khoái lúc ấy cách xa chúng ta như vậy, sao lại có thể biết được khi đó tại hạ đang thì thầm bàn bạc với mấy người Triển hộ vệ, để Triển hộ vệ dùng khổ nhục kế khiến An Lạc hầu mất cảnh giác, rồi dẫn đám thủ hạ của An Lạc hầu từng nhóm một vào thư phòng, nơi vốn có mai phục sẵn để tiêu diệt”.

Lúc này Kim Kiên mới hiểu ra, chẳng trách thời điểm mình xun xoe nịnh nọt

con của kia, Công Tôn tiên sinh sống chết gì cũng không cho Tứ đại kim cương xông lên giết mình, thì ra là có ý đồ.

Công Tôn tiên sinh nhìn Kim Kiền một lát, đột nhiên bừng tỉnh nói: “Tại hạ nhớ ra rồi, khi ấy tại hạ đang điều phục binh vào thư phòng thì thấy Kim bồ khoái ở cửa nha môn, ắt hẳn lúc đó Kim bồ khoái đã biết trong thư phòng có mai phục, thế nên mới nghĩ ra kế sách mật tẩu trong thư phòng... Ừm... Kim bồ khoái quả nhiên tâm tư mẫn tiệp, chúng ta có Kim bồ khoái trợ giúp, thực là may mắn”.

Cửa nha môn?

Suy nghĩ của Kim Kiên đảo mấy vòng, đến khi nhớ ra thì có chút dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ: Cho xin đi, Công Tôn Trúc Tử, lúc đó tôi đang lén chuồn đi tìm chỗ đánh một giấc, làm sao biết được kẻ sách mai phục gì đó chứ, nếu không phải bị con mèo kia bức bách quá, lại thêm công phu thâm hậu của phim truyền hình, thì làm sao có thể nghĩ ra cái kế “mật tẩu” thần kỳ như vậy?

Công Tôn tiên sinh tựa hồ như rất vừa lòng với suy đoán của chính mình, khuôn mặt tràn ngập vẻ vui mừng, nhìn Kim Kiên, sự tán thưởng trong mắt còn nhiều hơn so với lời nói.

Kim Kiên bị nhìn đến mức giật mình, da mặt có chút không tự nhiên cứ giật giật.

Bao đại nhân gật đầu, nhìn Kim Kiên vẻ tán thưởng, nói: “Kim bồ khoái, vất vả rồi”.

Kim Kiên cứng ngắc ôm quyền nói: “Đó là bốn phận của thuộc hạ”.

Trương Long bên cạnh, gãi gãi đầu, đột nhiên bước lên một bước ôm quyền nói: “Kim Kiên, Trương Long trước kia hiểu lầm ngươi rất nhiều, thực xấu hổ,

giờ xin được tạ tội”.

Triệu Hồ đứng một bên, cũng ngại ngùng nói: “Kim Kiên, ta, ta cũng xin lỗi...”.

Kim Kiên thấy thần sắc xấu hổ của hai vị Lục phẩm Hiệu úy đại nhân, khoe miệng thoáng hiện lên nét cười, cũng ôm quyền nói: “Hai vị đại nhân khách khí rồi, Kim Kiên có thể làm thuộc hạ của hai vị đại nhân thực là may mắn ba đời”.

Ba người nhìn nhau cười, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nhìn nhau, gật đầu cười; Triển Chiêu đứng sau lưng Kim Kiên, cũng lộ ra nét cười.

Nhưng mấy người họ đâu có biết tiếng lòng lúc này của Kim Kiên:

Chắc chắc, Tiểu Miêu tuy quyền lực không nhỏ nhưng khổ nổi chức quan lại quá cao, theo Tiểu Miêu khả năng kiếm chác của mình không có đất dụng võ, chẳng bằng đầu quân hẳn cho hai vị lãnh đạo này, về sau phúc lợi, tiền lương, tiền đồ lại thêm “tiền” đồ [3] của mình rộng mở rồi...

[3] Hiện tượng đồng âm trong tiếng Trung, tiền đồ là tương lai, tiền đồ còn có nghĩa là con đường kiếm tiền.

Hồi mười lăm

Tại Trần Châu Thái sư làm khó khâm sai.

Trên công đường thăm Hầu gia gặp trở ngại.

Sớm tháng Sáu gió mát hây hây đánh thức con người, mặt trời trải những tia nắng ban mai mềm mại xuyên qua những đám mây lững lờ trôi như tơ liễu buông màn, chiếu lên những giọt sương long lanh như những viên ngọc trai màu lục đọng trên lá.

“Oa...”

Kim Kiên ngửa mặt lên trời ngáp một cái, mặt tràn ngáp vẻ khổ sở đi về phía cửa chính của nha môn.

Chắc chắc, cái đám người cuồng công việc của Khai Phong phủ này, thật đúng là vì nước hiến dâng không cần tiền, không cần mạng, lại còn không cần cả lương tăng ca nữa... Hôm qua quần quật cả ngày trời, hôm nay trời còn chưa sáng đã phái cái đưa cu li số khổ như tôi đây đi dán cáo thị khắp thành, thông báo sắp thăng đường thẩm án...

Các bạn nói xem mới sáng sớm ngày ra thế này thăm án cái gì chứ... Cái lão Công Tôn Trúc Tử càng lúc càng quá đáng, cứ nhất định phải sai mình đến trước cửa nha môn mời chúng bách tính vào phủ nha nghe thăm án... Có nhầm không đấy?! Gà trống còn chưa thức dậy, đào đâu ra bách tính bây giờ? Cứ theo ý mình, tốt nhất là nên về ngủ thêm mấy canh giờ nữa, đến lúc ấy thẳng đường, may ra mới được vài người đến xem nào nhiệt.

Nhưng chờ đến khi Kim Kiên lắc la lắc lư đi đến cửa chính phủ nha, vừa ngược mắt lên nhìn một cái liền không khỏi ngẩn người.

Gặp ma rồi, cái đám cổ nhân này không cần ngủ hay sao hả?

Chỉ thấy trước cửa chính của phủ nha Trần Châu, vòng trong vòng ngoài, gần trăm bách tính đang vây quanh xúm đen xúm đỏ, ai nấy đều nghển cổ, kiễng chân muốn nhìn vào trong phủ nha, miệng không ngừng bàn tán:

“Này này, huynh nói xem chuyện gì xảy ra vậy? Sao hôm qua mới nói rằng Bao Thanh Thiên đã chết, hôm nay thế nào lại có một Bao đại nhân từ đâu chui ra đi dán cáo thị nói sắp thăng đường thẩm án?”

“Nghe nói Công Tôn tiên sinh bên cạnh Bao đại nhân là một kỳ nhân, không chừng còn có bản lĩnh cải tử hoàn sinh, cứu Bao đại nhân sống lại ấy chứ.”

"Tôi đã nói từ trước rồi, Bao đại nhân chính là Văn Khúc tinh hạ phạm, sao có thể chết tùy tiện như vậy chứ?!"

“Aizz... huynh nói xem hôm nay Bao đại nhân thăng đường, rốt cuộc là thăm vấn người nào vậy?”

“Ai mà biết chứ?”

“Đừng ồn nữa, chẳng phải chúng ta đều ở đây xem hay sao?”

Một hai người thăm thì có lẽ sẽ không thể nghe thấy, nhưng tiếng rì rầm bàn tán của hơn trăm người, tập trung một chỗ, lại hết như tiếng trống tiếng chiêng, âm ỉ điếc cả lỗ tai.

Ngoài cửa mười mấy quan sai nha dịch xếp thành một hàng, tay nắm chặt chuôi đao, ngăn chúng bách tính lại bên ngoài cửa chính. Đừng thấy các nha dịch này lúc bình thường làm mưa làm gió, uy phong bức người, nhưng nay đối diện với số lượng lớn bách tính tụ tập đông như vậy, cũng không tránh khỏi có chút

khiếp đảm, ai nấy đều như lâm đại địch, thần sắc căng thẳng, luống cuống kêu lên: “Phủ nha là nơi trọng yếu không thể lưu lại! Giải tán, giải tán!”.

Chúng bách tính cũng không dám xông vào, chỉ tụ tập trước bậc thềm cửa chính phủ nha, không ngừng phỏng đoán bàn tán, cũng không chịu giải tán.

Mười mấy sai dịch hô lên vài tiếng nhưng chẳng có tí xú tác dụng nào, đang lúc đầu đầu thì trông thấy Kim Kiên đang đi đến, cứ như chết đuối vớ được cọc, không khỏi cao giọng kêu lên: “Được rồi, được rồi, quan sai của phủ Khai Phong đến rồi”.

Các bách tính nghe vậy liền lên tinh thần, người nào người nấy tròn mắt nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy một tiểu sai dịch thân hình mảnh dẻ vừa ngáp dài vừa lê mề đi ra cửa, khuôn mặt nhăn nhó liếc nhìn mọi người một cái, thanh thanh cất tiếng: “Khụ khụ, chư vị, Bao đại nhân đã nói, bất luận là người nào, chỉ cần muốn nghe thẩm án, đều có thể tiến vào nha môn dự nghe”.

Chúng bách tính nghe vậy, nhất thời tĩnh lặng, sắc mặt ai cũng mang theo vẻ kinh ngạc, mấy sai dịch trấn giữ trước

cửa khuôn mặt lại càng sừng sốt, mấy trăm đôi mắt đều thẳng tắp nhìn chăm chăm vào tiểu sai dịch gầy gò đứng trước cửa.

Kim Kiên bị mọi người nhìn đến toàn thân mất tự nhiên, không khỏi có chút khó hiểu, thầm nghĩ: Hừ, chẳng qua là cho mọi người tiến vào nha môn làm thánh giả, sao biểu hiện của mấy người này lại cứ như nhìn thấy siêu nhân quần lót vậy?

Chỉ thấy một nha dịch bước vội đến cạnh Kim Kiên, thấp giọng nói: “Vị huynh đệ này, mời bách tính vào phủ nha dự nghe, chuyện này... có vẻ không hợp quy củ”.

“Hả?”, Kim Kiên bên cạnh kinh ngạc.

Sai dịch kia lại nói: “Nha môn là nơi trọng yếu, đâu phải ai cũng có thể vào được? Cho dù là dự nghe, nhưng cũng chỉ cho phép hương thân, những người có công danh hoặc là những nhân vật có uy tín và danh tiếng trong thành, đâu đến phiên đám thảo dân quê mùa đó đi vào. Hơn nữa, để cho những bách tính bình dân đó vào nha môn... nếu xảy ra sơ suất gì, ai trong chúng ta cũng không gánh vác nổi đâu”.

Kim Kiên chớp chớp mắt, lúc này mới hiểu ra, thầm nghĩ: Chuyện vào trong

tòa án dự nghe ở cổ đại này mà cũng chia thành năm bảy loại? Ai cha, sớm biết mình đã đặt ngay cái bàn bán vé ở cửa chính rồi, ít nhiều gì cũng có thể kiếm chút đỉnh thu nhập. Chậc chậc, cái lão Công Tôn Trúc Tử cũng không nói rõ ràng, khi không lãng phí mất một cơ hội kiếm tiền ngang xương.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi có chút tiếc hận, khe khẽ lắc đầu, thâm thở dài.

Nha dịch đó lại cho rằng Kim Kiên cũng không yên tâm, vội nói: “Tôi nói này vị tiểu huynh đệ, cậu mau trở về bẩm báo với Bao đại nhân một tiếng, quy củ

của nha môn không thể phá vỡ”.

Kim Kiên nghe vậy, ngẩng lên nhìn nha dịch nọ, không khỏi có chút tức cười, thầm nghĩ: Đùa à, lời mà Công Tôn Trúc Tử giao phó, có trời mới biết trong đó có bao nhiêu ý tứ, đến mình còn tự vẫn không thể lĩnh hội được sự tinh túy trong đó, nào dám tự tiện bóp méo chứ? Lại nói thà rằng đắc tội với lão Bao mặt đen một trăm lần, chứ không thể đắc tội với lão Công Tôn lòng dạ đen tối một lần, nếu không nhất định là không chịu nổi mà khăn gói ra đi, chuyện cơm áo nửa đời sau làm sao lo nổi đây.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên thẳng lưng,

khoanh tay cao giọng nói: “Mệnh lệnh của đại nhân như vậy, tất có thâm ý trong đó, lũ thuộc hạ chúng ta chỉ cần tuân lệnh là được, không nên nói những lời dư thừa hay hỏi lại”.

Viên sai dịch nọ nghe vậy, nhất thời không biết nói gì cho đúng, chỉ đành gật đầu, lùi sang một bên.

Kim Kiên nhướn mày, đang định cao giọng cho chúng bách tính vào nha môn thì nghe thấy một âm thanh trầm thấp già nua truyền từ bên ngoài đám người vào:

“Hừ, thâm ý? Chỉ sợ chẳng phải lòng dạ tốt đẹp gì.”

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc.

Tim Kim Kiên nhảy lên một cái, vội vàng nhìn theo hướng phát ra tiếng nói.

Nhìn kỹ, mới phát hiện trên đường lớn bên ngoài đám đông, một cỗ xe ngựa sơn đen dừng lại. Xe thặng ba ngựa, mình ngựa đen bóng, bánh xe cao ba thước có dư, rèm cửa bằng gấm đen sì, trên mặt gấm có thêu hoa văn khói mây phú quý, mới nhìn qua sẽ không thấy, nhưng nếu nhìn kỹ lại phát hiện chiếc xe này chi phí tạo thành vô cùng xa xỉ.

Sau xe ngựa có mười mấy thanh niên vận trang phục người hầu, mặc dù chỉ mặc áo xanh đội mũ, nhưng dáng hình khôi ngô, không giống những người hầu kẻ hạ thông thường. Một người trong số đó đi đến trước, vén rèm cửa lên, đỡ người trong xe xuống.

Chỉ thấy người này, thân vận áo màu nâu lá cọ, ống tay rộng, thắt lưng đeo đai ngọc màu xanh cánh trả, chân đi giày thêu hoa văn mây cuộn bằng gấm đen, lưỡng quyền hơi đỏ, hai lọn tóc mai trắng phau bên thái dương rủ xuống, hơi hơi phát sáng, mày rôi bạc phơ, dài đến tóc mai, đôi mắt hình tam giác ngược, khóe mắt xếch cao, dưới cằm là chòm

râu bạc dài hai thước, phất phơ rủ trước ngực.

Người nọ thông thả bước đi, không nhanh không chậm xuyên qua đám đông, theo sau là mười mấy người hầu, một thân thường phục nhưng khí thế bất phàm, khiến cho gần trăm bách tính bất giác cũng phải lui lại nhường đường.

Người nọ đi lên bậc thềm của phủ nha, dùng khước mắt liếc Kim Kiên một cái, nói: “Vừa rồi người đã nói, bất luận là ai, chỉ cần muốn nghe thẩm án, đều có thể vào nha môn?”.

Kim Kiên ngược mắt lên đánh giá

người này, gật gật đầu, thâm lâm bẩm:

Nghĩ hiện giờ trong đất Trần Châu này, An Lạc hầu bị bắt, tri phủ bị cầm tù, trong phạm vi trăm dặm này lão Bao là to nhất. Nhưng nom người trước mắt kia, cũng không biết là nhân vật nào từ đâu chui ra, ấy vậy mà khí thế còn cao hơn cả lão Bao. Chậc chậc, cái này phải gọi là cắn hạt dưa cắn ra bọt, loại người nào cũng có cả.

Người kia thấy Kim Kiên gật đầu, lại cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Hay cho tên Bao Hắc Tử ngươi, dám ngang nhiên đối đãi như vậy với hoàng thân, hừ, hôm nay lão phu nhất định sẽ

đầu với người một trận!”.’.

Dứt lời, hừ lạnh một tiếng rồi phát ông tay áo, rảo bước đi vào trong phủ nha.

Kim Kiền nghe vậy liền giật mình, hồi lâu sau mới hoàn hồn, cũng vội bước theo sau, hấp tấp chạy vào công đường.

Chúng bách tính bên ngoài cửa nha môn, vừa thấy vị đại nhân già kia nghênh ngang đi vào trong phủ nha, lại không còn ai ngăn cản, liền lớn gan lên không ít. Vài người to gan, cũng đi theo vào, có người đi đầu rồi thì những bách tính xung quanh khác cũng rầm rập đi vào phủ nha.

Lại nói về Kim Kiên đi theo sau lão nhân đó, nhưng cả người lại thấy bất an, không kìm được đánh giá bóng lưng lão nhân này, thầm suy nghĩ:

Chắc chắc, người này dám ngang nhiên mở miệng gọi lão Bao là “Bao Hắc Tử”, ắt hẳn là đến chẳng có ý tốt gì rồi. Vả lại cứ cảm thấy người này quen quen, đặc biệt là tiếng cười lạnh đó, thế nào mà nghe chói tai lại quen thuộc vậy.” Nói đi cũng phải nói lại, nếu xét về nhân vật mình gặp gần đây nhất có sở thích cười lạnh, tính đi tính lại thì hình như chỉ có con của kia...

Á!

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiên bỗng nhiên trợn to.

Oh my God! Người này phô trương như thế ăn mặc như thế, khẩu khí như thế, cười lạnh như thế... Chẳng lẽ là con của già nọ “lên sàn”?!

“Bàng thái sư?!”

Một tiếng kêu sừng sốt từ cách đó không xa truyền lại, lập tức chứng minh suy đoán xui xẻo vừa rồi của Kim Kiên.

Kim Kiên ngược mắt lên nhìn, thì ra trong lúc bất tri bất giác hai người đã đi đến công đường của phủ nha, Vương Triều, Mã Hán vừa vịn đứng ngay ở cửa, vẻ mặt kinh ngạc nhìn lão nhân phía trước Kim Kiên, bốn con mắt đều như muốn rơi ra ngoài.

“Bàng - thái - sư?!”

Xoẹt một cái ánh mắt Kim Kiên bắn thẳng vào người phía trước, nhất thời da mặt co rúm lại, hai mắt rung rung ánh lệ phát ra tứ phía, hồi hận tới mức ruột xanh cả lại, lòng điên cuồng kêu lên:

Ôi trời cao đất dày ơi, Bàng thái sư,

đệ nhất đại tham quan của Bắc Tống, gia sản phải gấp mấy chục lần lão Bao, giàu nứt đổ đổ vách, lại cứ như thế nghênh ngang đi vào phủ nha nghe thẩm án, thế mà mình... mình... mình lại không bắt chẹt lấy một văn tiền nào... Trời ạ, mình đường đường một người hiện đại, sao lại phạm sai lầm ngớ ngẩn cấp thấp đến như vậy...

Kim Kiên bên này sắc mặt không tốt, Vương Triều, Mã Hán bên kia sắc mặt càng khó coi đến cùng cực.

Chỉ thấy Vương Triều tiến lên một bước, ôm quyền nói với Bàng thái sư: “Thái sư...”.

“Hừ!”, Bàng Cát hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: “Còn không đi mời Bao đại nhân ra gặp lão phu?”.

Vương Triều khựng lại, ôm quyền thi lễ, vội vã lui xuống.

Mã Hán bên cạnh cũng ôm quyền nói: “Thái sư, xin dời bước đến hậu đường”.

“Không cần!”, Bàng thái sư phát ống tay áo, lập tức đi thẳng vào công đường, khoanh tay đứng đó, đám gia nhân phía sau chia thành hai hàng, đứng thẳng tắp trên công đường, dáng vẻ ngạo mạn hung

hăng càn rỡ cứ như đang ở phủ đệ nhà mình vậy.

Đảo mắt một vòng, Bàng Cát cười lạnh, nói: “Lão phu ở nơi này kính cẩn chờ đợi Bao đại nhân!”.

Mã Hán sắc mặt sa sầm, lui sang một bên, im lặng không nói.

Kim Kiên ôm lấy hai tay, đang cố sức ngụp lặn trong bầu không khí căng thẳng, cũng không phát ra tiếng nào.

Hơn trăm bách tính đi theo sau vào, vừa thấy tình huống này cũng sợ hãi

không dám nói gì.

Nhất thời, trong ngoài công đường, im lặng như tờ, không khí có chút u ám.

Lát sau, chợt nghe thấy những tiếng bước chân từ xa tiến lại, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triền Chiêu, Trương Long, Triệu Hổ, Vương Triều và một số nha dịch rào bước vào công đường phủ nha.

Bao đại nhân bước lên mấy bước, ôm quyền nói: “Thái sư, Bao Chứng có lễ”.

Mọi người phía sau cũng nhất loạt

hành lễ.

Bàng thái sư cười lạnh một tiếng nói: “Bao đại nhân hà tất phải khách khí vậy? Lão phu không nhận nổi đâu!”.

Bao đại nhân thân hình thoáng khựng lại: “Thái sư vì sao lại nói những lời này?”.

“Vì sao lại nói những lời này?!", Bàng Cát trừng mắt, cao giọng quát: “Bao đại nhân, lão phu hỏi ngài, hôm nay ngài thăng đường thẩm vấn, là thẩm vấn người nào?”.

Câu hỏi này khí thể phi thường, rất có mùi của kẻ ác hay cáo trạng trước.

Kim Kiên một bên liếc thấy cũng không khỏi thâm đồ mồ hôi lạnh thay lão Bao, lòng thâm nghĩ:

Chắc chắc, cái lão cua già này ít nhiều gì cũng coi như một hoàng thân, trong triều đình cũng được xem như nhân vật có máu mặt, sau này cơ hội qua lại cùng lão sợ là không ít đâu, hôm nay nếu đem con cua con kia làm thịt những ngày tháng về sau nhất định sẽ không êm xuôi... Mặc dù trong lịch sử đều nói rằng con cua con sẽ chết dưới trảm đao của lão Bao, nhưng nếu suy xét đến tình hình

hiện tại, aizz... Lão Bao à, án ngày hôm nay ngài phải cân nhắc kỹ càng đó, vì tương lai lưu lại một đường lui mới là hành động sáng suốt đấy.

Bao đại nhân hơi nheo mắt, không nhanh không chậm đáp: “Bị thẩm vấn hôm nay chính là An Lạc hầu Bàng Dục, kẻ giấu giếm tình hình hạn hán không báo lên trên, hại chết vô số nạn dân; trấn thủ một phương ở châu phủ, lại không làm chủ cho bách tính địa phương, ngược lại còn xem muôn dân như cá thịt, trong mắt không có kỷ cương phép nước, tự ý dựng Nhuyễn Hồng đường, cưỡng đoạt dân nữ! ”.

Dứt lời, đôi mày nhíu lại, hai mắt như có điện bắn thẳng vào Bàng Cát.

“...!!!”

Bàng thái sư nhất thời hai mắt như muốn lọt khỏi tròng, gân xanh trên thái dương hần lên, ngực nhấp nhô phập phồng dữ dội, đôi môi run rẩy mấp máy hồi lâu nhưng nửa chữ cũng không thốt ra nổi.

Kim Kiên bỗng như thấy trước mắt tối đen lại, thảm nhủ: Thôi xong, nghe ý tứ của lão Bao thì xem ra ân oán giữa Khai Phong phủ và phủ Thái sư đã kết, những ngày tháng sau này khó sống đây...

“Thái sư, Bao Chửng phải thắng đường thẩm án, không biết Thái sư...”, Bao đại nhân hơi khom người, ôm quyền tiếp tục nói, nhưng mới nói được một nửa thì đã bị Bàng thái sư cắt ngang.

“Bao đại nhân, chẳng phải ngài đã nói, bất luận là kẻ nào chỉ cần muốn nghe thẩm án đều có thể vào, không đúng sao? Hôm nay lão phu chỗ nào cũng không đi, nhất định phải nghe ngài thẩm vấn quốc cữu đương triều ra sao ngay tại công đường này!”.

“Nếu đã như thế...”, Bao đại nhân ngược lên, cao giọng nói: “Người đâu,

dọn chỗ”.

Hai nha dịch lập tức khiêng đến một chiếc ghế thái sư đặt bên hông công đường, Bàng thái sư sầm mặt ngồi xuống, mười mấy gia đình sắp thành hai hàng đứng phía sau.

Bao đại nhân nhìn Bàng thái sư một cái rồi quay người bước lên đài cao trên công đường, ngồi xuống sau bàn xử án; tam ban nha dịch tay cầm sát uy bổng, chạy những bước nhỏ dồn tới, đứng thành hai hàng chỉnh tề hai bên công đường; bốn vị Hiệu úy uy nghiêm đứng lặng, sư gia Công Tôn tiên sinh cũng ngồi vào bàn, còn Ngự tiền tư phẩm đối đao hộ vệ

thì đứng hộ vệ thì đứng hộ vệ cạnh bàn
khâm sai.

Chúng bách tính vào nghe thẩm án bên
ngoài công đường cũng nghiêm trang
đứng ở cửa, xếp kín công đường đến một
giọt nước cũng không lọt.

Công đường của Trần Châu phủ này
vốn không thể so với Khai Phong phủ về
độ lớn, nay lại chứa đông đảo chúng nha
dịch của Khai Phong phủ, thêm cả đám
tay chân của Bàng thái sư đến góp vui,
loáng cái trên công đường bỗng trở nên
chật chội vô cùng.

Kim Kiên đảo mắt nhìn một cái,

không thấy chỗ mình đứng đâu, do dự một lát, lại cảm thấy đứng bên cạnh Tiểu Miêu có vẻ an toàn, thế là mon men mon men đi đến sau lưng Triển Chiêu, dùng khuỷu tay huých huých cánh tay Triển Chiêu, nhỏ giọng nói: “Triển đại nhân, chỗ này chật quá, ngài xích ra một chút, cho thuộc hạ đứng nhờ”.

Mấy lời này tuy nói nhỏ, nhưng cũng khiến cho những người xung quanh nghe thấy rất rõ ràng.

Mọi người trên dưới công đường đều kinh ngạc, bốn vị Hiệu úy tròn tròn tám con mắt, ngay cả Bàng thái sư đang ngồi bên hông công đường cũng không khỏi

nhíu mày, lạnh lùng nhìn Kim Kiên.

Triển Chiêu khẽ nhíu đôi mày liễu
mác liếc xuống nhìn Kim Kiên.

Lúc này Kim Kiên mới cảm thấy có gì
đó không ổn, suy nghĩ đảo một vòng, nhất
thời thâm hô lên không hay rồi:

Oh my God! Sao mình lại quên mất,
Tiểu Miêu đường đường là quan tứ
phẩm, đứng bên mé trước bàn xử án của
Bao đại nhân là lẽ thường, nhưng mình
một tiểu sai dịch quèn không cấp bậc,
sao lại có thể đứng ở vị trí tôn quý như
thế?! Ôi ôi, nhất định là gần đây lao lực
quá độ, ngủ không đủ giấc, dẫn đến thiếu

máu não nên mới phạm phải sai lầm ngớ ngẩn thế này!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội vàng sửa miệng, nặn ra một nụ cười tươi nói: “Khụ khụ, Triền đại nhân, thuộc hạ thấy... thấy bàn xử án của đại nhân có dính chút bụi bẩn, nên mới lên đây lau giúp đại nhân, lau xong sẽ đi, thất lễ thất lễ...”.

Nói rồi, Kim Kiên hấp tấp dùng ống tay áo chà chà lau lau bàn xử án của Bao đại nhân những hai lần đáng vẻ vô cùng xun xoe, sau đó xoay người đang định chuồn êm ra khỏi công đường thì chẳng ngờ Bàng thái sư đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

“Thuộc hạ của Khai Phong phủ ngay cả lễ nghi trên công đường cũng không thông hiểu. Bao đại nhân, ngài thân là phủ doãn Khai Phong, lại quản giáo thuộc hạ của mình sơ sài như vậy; sao có thể đảm đương chức vụ khâm sai? Làm sao có thể thăm vấn quốc cữu đương triều được đây?!”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nhân Khai Phong phủ đều biến sắc.

Kim Kiên lại càng thót tim, dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa thì xé toạc ống tay áo của vị Tứ phẩm hộ vệ bên cạnh.

Không cần ngẩng đầu lên, Kim Kiên cũng có thể cảm thấy thân thể vị Tứ phẩm đới đao hộ vệ kia cương cứng lại, tựa như điềm báo bão sắp nổi.

Mẹ của con ơi!!! Cái lão cua này muốn hại chết mình hay sao? Chí ít cũng để cho tôi bước ra ngoài cửa rồi hãy lèo nhèo phàn nàn chứ, bây giờ tôi đứng gần Tiểu Miêu như vậy, nếu Tiểu Miêu mà nổi xung lên thì đến cả chạy thực mạng cũng chả kịp nữa!

Lại lén liếc nhìn sắc mặt của “Ngự Miêu” đại nhân, hình như đã đổi sang xanh mét.

Hừ hừ... Dù có chết cũng phải kéo theo cái đẽm lưng...

Nghĩ đến đây, Kim Kiên hít sâu một hơi, quay phắt người lại, nhìn thẳng vào Bàng thái sư, lạnh lạnh nói: “Lời này của Thái sư sai rồi! Thuộc hạ tuy mới vào Khai Phong phủ chưa được mấy tháng, nhưng cũng biết lễ nghi trên công đường là như thế nào. Huống hồ thuộc hạ nguyên thuộc Tào ban, giữ gìn công đường ngăn nắp sạch sẽ là trách nhiệm của Tào ban, nay thấy bàn xử án của đại nhân dính bẩn, liền bước lên lau dọn, sửa sang lại, chính là để bảo vệ đường uy! Chắc hẳn Thái sư hằng ngày ở trong phủ thái sư hưởng cuộc sống nhung lụa,

không biết đến những lễ nghi trên công đường như thế này cũng là chuyện thường tình. Thuộc hạ lúc trước chưa thể giải thích rõ cho thái sư hiểu thực là sơ suất của thuộc hạ, nay xin nhận tội với Thái sư!”.

Dứt lời Kim Kiên khom người ôm quyền, cung kính nhận lỗi với Bàng thái sư.

Kim Kiên nói một chặp những lời này, không những đường hoàng thoát tội, mà còn một lời hai nghĩa, rõ ràng xin nhận tội với Bàng thái sư nhưng kỳ thực lại ngầm ám chỉ Thái sư vô tri, khiến chúng nhân Khai Phong phủ sắc mặt vui vẻ hẳn

lên; trái lại Bàng thái sư, trợn trừng mắt tức giận, khoe miệng giật giật không ngừng, hồi lâu sau mới âm trầm nói: “Bao đại nhân... quả nhiên... rất biết cách quản giáo thuộc hạ!”.

Bao đại nhân ngồi sau bàn xử án, khe khẽ gật đầu đáp: “Thái sư quá khen”.

Bàng thái sư căm giận nhìn Bao đại nhân một cái, lại đưa mắt quét sang Kim Kiên, hai mắt như rắn độc rình mồi, nhất thời khiến cho Kim Kiên toàn thân run rẩy, một dự cảm không lành cơ hồ như rất quen thuộc lóe lên trong đầu. Cũng may là chỉ một thoáng, Bàng thái sư đã thu ánh mắt lại nghiêm nghị không nói.

Kim Kiên lúc này mới thâm thở phào một hơi, nghĩ bụng: Chậc chậc, xem ra sau này cơ hội đổi công tác đến phủ Thái sư đại phú đại quý trăm phần trăm đã mất rồi... Thôi bỏ đi, ở Khai Phong phủ ít nhiều gì cũng có thể đủ ăn đủ mặc, mình phải thực tế một chút, thành thực an phận mà làm sai dịch đi.

Haizz nói đến thực tế, dù gì hiện giờ trên công đường mình cũng không có chỗ đứng, chi bằng đi ra ngoài tầm nắng rồi tranh thủ ngủ bù một giấc thì thực tế hơn.

Nghĩ vậy, Kim Kiên liền quay người thi lễ, nói: “Thuộc hạ cáo lui”.

Nói rồi, Kim Kiên liền nhấc chân đi ra phía cửa.

“Kim bổ khoái.”

Âm thanh sang sảng vang lên phía sau gọi Kim Kiên lại.

Hả?

Kim Kiên quay người, ngo ngác nhìn vị hộ vệ áo đỏ gọi mình lại.

Nhưng thấy Triển Chiêu thân thẳng như cây tùng, đôi con ngươi sáng lấp

lánh, nghiêm sắc mặt nói: “Kim bồ₂ khoái không ngại thì có thể đứng sau Triển mỗ, nếu trên công đường lại có vật gì không sạch, cũng tiện lau dọn”.

Cái gì?

“... Thuộc hạ... tuân lệnh...”

Kìm Kiên không hiểu mô₂ tê gì cả, ngờ₂ ngờ ngác ngác đi ra sau lưng Triển Chiêu đứng, vừa vịn₂ bồ qua tia sáng lóe lên trong mắt Bàng thái₂ sư.

Lúc này, cuối cùng mọi người trên công đường ai đã vào vị trí người nấy.

Bao đại nhân đảo mắt một vòng, khẽ gật đầu, giơ kinh đường mộc vỗ một cái, cao giọng nói: “Thăng đường!”.

“Uy vũ...”

Đường uy chấn động, tam ban uy nghiêm, Thanh Thiên tọa giữa, minh kính cao huyền^[1], đúng là: Đường uy hiển lộ chính khí, gương sáng soi tỏ Thanh Thiên.

[1] Đây là tám hoành phi treo giữa công đường, có nghĩa: Gương sáng treo cao.

Bao đại nhân ngồi giữa công đường, cao giọng hạ lệnh:

“Người đâu, đưa An Lạc hầu Bàng Dục lên.”

“Đưa An Lạc hầu Bàng Dục lên...”,
tiếng truyền lệnh vang đi.

Không lâu sau thì thấy có hai nha dịch
dẫn An Lạc hầu lên công đường.

An Lạc hầu vẫn mặc bộ y phục hôm qua, áo gấm là lượt, chỉ có sắc mặt mang vẻ mệt mỏi, hai mắt đỏ kè, búi tóc hơi rối, từ trán cho đến cằm, một vết tím bầm án ngữ trên mặt, hết sức rõ ràng.

Bàng thái sư thấy con trai mình, nhất thời biến sắc, nhô nửa người khỏi ghế đôi lông mày trắng nhú chặt lại, cho đến khi nhìn rõ vết bầm trên mặt Bàng Dục liền nổi trận lôi đình, quay đầu quát Bao đại nhân: “Con trai ta là quốc cữu đương triều, kẻ nào to gan dám đả thương An Lạc hầu tới mức đó?!”.

“Cha!” Bàng Dục thấy Bàng thái sư, nét mặt mỗi bậc nhược liền bị quét sạch, đôi mắt phượng khôi phục vẻ lạnh lùng, trầm giọng nói: “Là con mèo nuôi trong Khai Phong phủ không có mắt, làm con bị thương”.

“Triển Chiêu!!!” Bàng thái sư vỗ ghế

đứng phắt dậy chỉ thẳng vào vị Tứ phẩm áo đỏ trước công đường mắng: “Người chỉ là một tên Tứ phẩm hộ vệ con con, vậy mà dám dả thương quốc cữu đương triều, đúng là chán sống rồi!!!”.

Triển Chiêu nhìn thẳng vào Bàng thái sư, thần sắc không đổi, cũng không nói lời nào.

Kim Kiên đứng sau lưng Triển Chiêu, lại bị ảnh hưởng bởi nộ khí của Bàng thái sư, toàn thân đầm mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: Vị trí bên cạnh Tiểu Miêu phong thủy không tốt, lần sau nên đổi chỗ khác thì an toàn hơn.

Chợt nghe Bao đại nhân trên công đường cao giọng nói: “Thái sư, xin hãy bình tĩnh, chớ có nóng nảy!”.

“Bình tĩnh chớ có nóng nảy? Bao đại nhân, nếu như là người thân của ngài bị kẻ khác làm bị thương thành bộ dạng thế này, lão phu thật muốn xem xem Bao đại nhân sẽ giữ bình tĩnh chớ có nóng nảy thế nào đây?”

“Thái sư, đây là công đường, xin Thái sư hãy tự trọng.”

“Hừ, Bao đại nhân, nay quốc cữu đương triều bị thuộc hạ của Khai Phong phủ đả thương đến mức này, lão phu nhất

định sẽ tấu lên Thánh thượng, tố cáo Khai Phong phủ tội coi khinh hoàng thân.”

Dứt lời, Bàng thái sư phát ống tay áo, đi thẳng đến bên cạnh An Lạc hầu, nắm lấy cánh tay Bàng Dục nói: “Người đâu, chuẩn bị xe hoi phủ Hầu gia”.

Nhưng vừa mới đi được một bước thì nha dịch bốn xung quanh đều xông tới sát uy bồng nắm trong tay, không cho rời đi dù nửa bước.

Đám gia đình phía sau Bàng thái sư cũng xông đến trong nháy mắt, vây các nha dịch ở giữa.

Bàng thái sư hừ lạnh một tiếng quát: “Lão phu chính là Thái sư đương triều, kẻ nào dám ngăn cản?”.

Lời còn chưa dứt thì thấy một bóng áo đỏ đập không mà tới, kinh phong quét qua, nháy mắt một thanh kiếm với vỏ đen tuyền giờ ngang tầm mắt của Bàng thái sư.

Thân thẳng như thân tùng, áo đỏ ngạo nghễ, mắt nghiêm mày nhú, vạt áo múa lượn nổi bật kiếm thế to lớn, đúng là: Một kiếm trong tay, vạn người khó qua.

Đám gia đình của Bàng gia bất giác lui lại nửa bước.

“Triển Chiêu!!!”, Bàng thái sư nghiêng răng nghiêng lợi quát.

Kim Kiên đứng một bên thấy vậy, lòng thầm kêu lên:

Ôi trời, lại đánh nhau nữa à?! Bèn khom người xuống, định chuồn êm, nhưng vừa mới cúi xuống được nửa tắc liền nghe Bao đại nhân sau lưng trầm giọng nói: “Bàng thái sư”.

Bao đại nhân chậm chậm đứng lên,

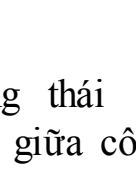
đôi mắt sắc bén, bắn ra những tia nhìn nghiêm khắc, mở miệng nói: “Mời Thái sư về chỗ”.

“Bao đại nhân!”, Bàng thái sư quay người tức tối nhìn, quát: “Ngài dám ngăn cản ta?”.

Bao đại nhân đứng sau bàn xử án, thân vững tựa núi, cao giọng nói: “Hiện giờ bản phủ chính là khâm sai phụng chỉ xuất tuần, đến nơi nào như thánh giá đích thân tới, lẽ nào Bàng thái sư muốn mạo phạm thánh giá?”.

Bàng thái sư dựng đôi mày trắng, nói: “Bao đại nhân, ngài chớ có lấy thân phận

khâm sai ra ép người, lão phu đường đường là thái sư, còn phải sợ ngài sao?.

Bao đại nhân mắt trừng lên, hai tay ôm quyền, hướng về phía trước nói: “Lẽ nào Thái sư muốn bản phủ thỉnh đem Thượng Phương bảo kiếm mới chịu dừng lại?!”.

“Ngài...”, Bàng thái sư nhất thời nghẹn họng, đứng giữa công đường thờ phì phò.

“Cha”, An Lạc hầu Bàng Dục một bên đột nhiên mở miệng nói: “Cha không cần lo lắng, Bao Hắc Tử không có chút chứng cứ nào, vốn không thể làm gì được

con, hôm nay con sẽ tiếp đến cùng!”.

Bàng thái sư quay đầu, cau mày nói: “Nhưng...”.

“Cha, cha không cần lo lắng!”, khóc miệng Bàng Dục nhếch lên thành một nụ cười lạnh, vết bầm tím ngay giữa khuôn mặt liền như rắn độc uốn éo, tiếp tục nói, “Người an lâm trở về ngôi xuống đi, tự mình con cũng có thể giải quyết”.

Bàng thái sư lúc này mới gật gật đầu, quay người lại đi đến thái sư ký ngôi xuống, đám gia đình phía sau cũng đứng về chỗ cũ.

Chúng nhân Khai Phong phủ cũng lần lượt trở lại vị trí của mình.

Kim Kiên thấy Triển Chiêu đã quay về mới thở phào nhẹ nhõm, vội lui lại sau mấy bước.

Bao đại nhân chậm chậm ngồi xuống, đôi mắt thâm trầm nhìn An Lạc hầu Bàng Dục trên công đường, đột nhiên vỗ mạnh kinh đường mộc, cao giọng quát: “Bàng Dục, người trấn giữ Trần Châu phủ, lại giấu giếm tình hình hạn hán ở Trần Châu không báo, hại chết vô số bách tính, tội ác ngập trời, còn không nhận tội?!”.

“Bao đại nhân!”, Bàng Dục chấp tay

một cái nói: “Bao đại nhân vì sao lại nói ra những lời này? Bản hầu đội ơn Thánh thượng tứ phong An Lạc hầu, vốn chỉ là cái danh, căn bản chẳng có chút thực quyền nào, chuyện hạn hán ở Trần Châu này, khi nào đến phiên bản hầu quản? Cho dù là có bách tính bình dân chết vì nạn hạn hán đi chẳng nữa, Bao đại nhân phải chất vấn tri phủ Trần Châu mới đúng, vì sao lại hỏi bản hầu?”.

Những lời này vừa thốt ra, cả công đường đều im lìm.

Kim Kiền đứng sau Triền Chiêu, thầm tặc lưỡi:

Chật chịt, con cua con này quả nhiên tráo trở giảo hoạt, một phong hiệu “An Lạc hầu” cũng có thể trở thành có để thoát tội. Đáng tiếc, cái tên tri phủ cá trê kia đã sớm nhận tội, còn đồng ý làm nhân chứng, con cua con người chờ bị tố cáo đi.

Quả nhiên, bỗng nghe Bao đại nhân cao giọng nói: “Người đâu, giải tri phủ Trần Châu Lý Thanh Bình lên”.

“Giải tri phủ Trần Châu Lý Thanh Bình lên...”

Lát sau, có hai nha dịch giải một gã phạm nhân tới.

Người này tóc tai tán loạn, mặc áo tù nhân, cằm nhọn, ba chòm râu dài rủ xuống trước ngực, đó chính là tri phủ Trần Châu Lý Thanh Bình.

Lên tới công đường Lý Thanh Bình lập tức quỳ rạp trên đất, mặt hướng lên trên hô to: “Phạm, phạm quan Lý Thanh Bình khấu kiến Bao đại nhân!”.

Bao đại nhân nheo nheo mắt, trầm giọng hỏi: “Lý Thanh Bình, bản phủ hỏi ngươi, ngươi thân là tri phủ Trần Châu, Vì sao lại giấu giếm tình hình hạn hán ở Trần Châu không báo lên trên, dẫn đến vô số bách tính chết đói nơi đầu đường,

vô số nạn dân phải lưu lạc lang thang?!”.
.

“Phạm... phạm phạm phạm quan...
quan.., Lý Thanh Bình run như giẽ, miệng
mấp máy hồi lâu cũng không thốt lên nổi
một câu hoàn chỉnh.

An Lạc hầu Bàng Dục ở một bên lại
mở miệng nói trước: “Lý Thanh Bình,
ngươi ngẩng đầu lên nhìn xem còn ai nữa
đang ngồi trên công đường?”.

Lý Thanh Bình lúc này mới ngẩng lên,
vừa thấy Bàng thái sư ngồi bên hông
công đường lập tức biến sắc, mồ hôi to
như hạt đỗ chảy đầy đầu.

“An Lạc hầu gia, bản phủ còn chưa cho người trả lời!”, Bao đại nhân nghiêm mặt, trầm giọng quát.

“Bao đại nhân”, Bàng Dục cười lạnh nói, “Bản hầu chỉ nhớ Lý đại nhân và gia phụ quen biết nhau từ trước, cha mẹ của Lý đại nhân và gia phụ cũng là bạn thế giao, bởi vậy mới muốn nhắc nhở Lý đại nhân trước khi chết nhìn cố nhân một chút mà thôi”.

“Bàng Dục!”, Bao đại nhân đột nhiên giận dữ quát lên, “Nếu người còn nhiều lời thì đừng trách bản phủ trị người tội náo loạn công đường!”.

Bàng Dục nhướn mày cười lạnh, không nói tiếp nữa.

Kim Kiền đứng phía trước nên nhìn thấy rất rõ, mặc dù Bao đại nhân quát An Lạc hầu không được nói, nhưng lại chậm mất nửa bước. Từ khi Bàng Dục nhắc nhở người nhà Lý Thanh Bình và Bàng thái sư có quan hệ, sắc mặt Lý Thanh Bình liền biến đổi dữ dội, lúc này đã như tờ giấy rồi.

Quay đầu nhìn Bao đại nhân, chỉ thấy sắc mặt Bao đại nhân sầm xuống, đôi mày nhíu chặt lại thành một đường. Lại nhìn sang Công Tôn tiên sinh bên mé kia, sắc diện cũng không tốt. Về phần Triển

Chiêu, không cần ngẩng đầu nhưng thấy người bên cạnh nắm chặt Cự Khuyết, chặt đến nổi các khớp ngón tay trở nên trắng bệch, liền biết sắc mặt vị Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ khó coi đến cỡ nào.

Kim Kiên thầm thở dài một tiếng, nghĩ: Aizz, chuyện nhà Lý Thanh Bình và con của con kia có quan hệ chưa chắc là sự thật, nhưng người nhà Lý Thanh Bình bị con của con đem ra làm chiêu bài uy hiếp, việc đó thì chắc đến tám phần. Quả nhiên con của con này quá gian xảo, phiền phức to rồi đây...

Về phần Lý Thanh Bình tri phủ Trần Châu, mặt cắt không còn giọt máu, mồ

hôi to như hạt đỗ tủa ra, ba chòm râu cũng theo da mặt không ngừng rung rung, nửa chữ cũng không thốt lên nổi.

Bao đại nhân vỗ mạnh kinh đường mộc, cao giọng quát: “Lý Thanh Bình, bản phủ hỏi, tại sao không trả lời?”.

Lý Thanh Bình lúc này mới hoàn hồn, vội dập đầu xuống đất, run rẩy đáp: “Bẩm... bẩm đại nhân, đại hạn ở Trần Châu, phạm quan không... không báo lên triều đình kịp thời là do phạm quan không làm tròn bổn phận, phạm quan xin nhận tội, tất thảy xin đại nhân xử trí...!”.

Những lời này vừa thốt ra, trên công

đường đột nhiên lặng như tờ.

Lát sau mới nghe Bàng thái sư cười phá lên: “Khúra khúra, Bao đại nhân, tri phủ Trần Châu đã nhận tội trước vương pháp, ngài còn chưa dùng đến trăm đao của Khai Phong phủ sao?”.

Bao đại nhân im lặng một chút, mới nhìn Bàng thái sư một cái, rồi nhìn sang Lý Thanh Bình hỏi: “Lý Thanh Bình, ngươi thân là tri phủ, Trần Châu đại hạn, chuyện lớn như thế, có sao lại không báo lên kịp thời?”.

“Việc này, việc này...”, Lý Thanh Bình quỳ rạp trên đất, toàn thân run rẩy

không ngừng, nhưng vẫn một mực đáp: “Phạm quan nhận tội, tất thấy xin đại nhân xử trí!”.

Kim Kiên thấy vậy, nhất thời tim lạnh đi một nửa, thầm nghĩ: Tiêu rồi, Lý Thanh Bình đã ăn quả quyết tâm nên lòng dạ cứng rắn như thép, mới nhất định làm con dê thí mạng, vở kịch này không xướng tiếp được nữa rồi.

Bao đại nhân ngồi giữa công đường, cau mày không nói lát sau mới cao giọng: “Người đâu, giải Lý Thanh Bình tri phủ Trần Châu về đại lao, canh giữ cẩn thận”.

Hai sai dịch liền bước lên giải Lý Thanh Bình đi.

An Lạc hầu Bàng Dục đứng giữa công đường, cười nhạt một tràng, mở miệng nói: “Bao đại nhân, hiện giờ có thể đề bản hầu hồi phủ rồi chứ?”.

Chát! Kinh đường mộc vang lên, đôi mày của Bao đại nhân rung lên, ánh mắt sắc bén như có điện, cao giọng quát; “An Lạc hầu Bàng Dục! Người ở Trần Châu, làm hại thôn xóm, coi muôn dân như cá thịt; tự ý dựng Nhuyễn Hồng đường, giam cầm nữ tử con nhà lành, thỏa sức vui thú; giấu giếm tình hình hạn hán không báo, khi quân phạm thượng, dẫn

tới đâu đâu cũng có thảm cảnh tiếng than dậy trời, thảm thiết khôn cùng; tội tội thành hàng, chồng chồng chất chất, trời người cùng căm phẫn, người chớ có cho rằng bản phủ không làm gì được người, nên nhớ có cái gọi là ‘lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt’, bản phủ nhất định sẽ bắt người nhận tội trước vương pháp!”.

An Lạc hầu cười nhạt một tiếng, ôm quyền nói: “Bao đại nhân, những việc ngài nói, có chứng cứ không?”.

Bao đại nhân trừng mắt đáp: “Bản phủ nhất định sẽ điều tra ra chứng cứ, khiến người tâm phục khẩu phục!”.

“Bản hầu xin đợi!”

Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc:
“Người đâu, đưa An Lạc hầu về sương
phòng, bãi đường!”.

“Bao đại nhân!”, Bàng thái sư đứng
lên, cao giọng, “An Lạc hầu còn chưa
định tội, có sao không thể về phủ Hầu
gia?!”.

“Bàng thái sư, An Lạc hầu tuy chưa bị
định tội, nhưng vẫn thuộc hàng nghi
phạm, tất nhiên không thể hồi phủ!”

“Bao Hắc Tử...”, Bàng thái sư giận dữ thở phì phì đến rung cả râu, định tiến lên tranh cãi.

Bàng Dục trên công đường lại thông thả mở miệng nói: “Cha, nếu Bao đại nhân đã mời con làm khách trong phủ nha, con liền ở lại đây mấy ngày nào có xá gì”.

Dứt lời còn cười lạnh một tràng rồi mới theo nha dịch rời khỏi công đường.

Bàng thái sư thấy vậy cũng không nói nhiều nữa, hừ lạnh một tiếng, mang gia đình nghênh ngang bỏ đi.

Chúng bách tính ngoài cửa công đường thấy vậy, nhất thời than thở không thôi, từ từ tản đi, chỉ còn lại chúng nhân Khai Phong phủ đứng trên công đường.

Bao đại nhân đứng sau bàn xử án, chau mày trầm ngâm, không nói một lời.

Công Tôn tiên sinh thấy thế liền bước lên vài bước, giọng nói: “Đại nhân, theo ý của học trò, nếu muốn trị tội Lạc hầu, e là phải bàn bạc kỹ lưỡng mới được”.

Bao đại nhân khe khẽ gật đầu, quay lại nói với mấy người bên cạnh: “Theo bản phủ đến phòng khách, sau đó bàn bạc tiếp”.

Bốn đại Hiệu úy, Công Tôn tiên sinh, Triền Chiêu nhất nhất chấp tay thi lễ đáp ứng, rồi theo Bao đại nhân đi ra hậu đường.

Kim Kiền thấy đội hình như vậy, nhất thời sáng tỏ, thầm nghĩ: Chậc chậc, lại là hội nghị của các nhân vật thành tinh trong Khai Phong phủ, nom có vẻ chẳng hay ho gì đâu. Ai chà, mệt nhọc mấy ngày trời, eo nhức, lưng đau, bây giờ bãi đường kết thúc công việc rồi, mình vẫn nên tìm chỗ nào ngủ một giấc, bồi bổ lại tinh thần, đó mới là nhiệm vụ hàng đầu.

Nghĩ vậy, Kim Kiền liền khẽ khàng

xoay người, định đi về phía cửa lớn.

Nhưng vừa mới đi được hai bước thì bỗng nghe một âm thanh sang sảng vang lên phía sau lưng: “Kim bồ khoái, phòng khách nên đi hướng này”.

Hả...

Da mặt Kim Kiền co rúm lại, cả người cứng ngắc từ từ quay lại, nhìn bóng dáng áo đỏ thẳng như cán bút, bất đắc dĩ nói: “Triển đại nhân, hình như thuộc hạ không...”.

“Kim bồ khoái”, Công Tôn tiên sinh

cũng quay người nói với Kim Kiên:
“Thời gian cấp bách, chớ nên lề mề”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Kim Kiên y như quả cà héo, cúi đầu ủ rũ đi theo mấy người họ, lệt xệt đi về phía hậu đường, vừa đi vừa lăm bằm trong lòng:

Hừ hừ, hôm nay rời giường quên không xem Hoàng lịch^[2], mình dám lấy sự tôn nghiêm của người hiện đại ra mà cược trên Hoàng lịch hôm nay nhất định sẽ viết là:

Hợp: Mọi việc đều không hợp

Ky: Động vật họ Mèo

[2] Hoàng lịch: Tương truyền là do Hoàng Đế, tức Hiên Viên Hoàng Đế vị vua thủy tổ của Hoa Hạ, sáng tạo nên, trong đó ghi lịch canh tác thời vụ của nông dân, Hoàng lịch là cơ sở để tạo nên Nông lịch của Trung Quốc sau này.

Hồi mười sáu

Nhuyễn Hồng đường không bắt mà tan.

Bất đắc dĩ lại thăm Hầu phủ.

Mọi người vội vàng theo Bao đại nhân đến phòng khách trong hậu đường. Bao đại nhân ngồi giữa phòng, Công Tôn tiên sinh, Triền Chiêu đứng hai bên, tứ đại Hiệu úy thì hộ vệ ở bốn phía, Kim Kiền là người cuối cùng bước vào phòng, vừa bước vào cửa đã thấy thế trận hiện tại vô cùng bức người, liền vội vàng đứng ngay vào góc cửa, cúi đầu cup mắt, nhất quyết đem mình biến thành đồ trang trí trong phòng.

Bao đại nhân ngồi an ổn giữa phòng, nhíu chặt đôi mày, nhìn một vòng, cuối cùng đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh,

nói: “Công Tôn tiên sinh, theo ý tiên sinh, án của An Lạc hầu nên xử trí thế nào?”.

“Đại nhân”, Công Tôn tiên sinh khẽ thi lễ đáp, “Lý Thanh Bình, tri phủ Trần Châu lúc lên công đường liền đổi lời khai, rõ ràng là chịu sự áp chế của An Lạc hầu cùng Bàng thái sư hiện giờ nếu muốn đề y lên công đường làm chứng, vạch rõ tội trạng của An Lạc hầu Bàng Dục e rằng rất khó”.

Bao đại nhân cau mày nheo mắt, im lặng một lát, lại nói: “Vậy theo như tiên sinh nhận định, án này nên bắt tay từ đâu?”.

Công Tôn tiên sinh sắc mặt lộ vẻ khó xử, do dự nói: “An Lạc hầu giấu giếm tình hình hạn hán không báo, tuy là tội khi quân, nhưng chỉ có mình tri phủ Lý Thanh Bình biết rõ sự tình, hiện giờ đã phản cung, ngặt nỗi lại không có chứng cứ; mà An Lạc hầu ở Trần Châu làm bao chuyện trái vương pháp vi phạm kỷ cương, tất sẽ khiến kẻ khác căm giận, nhưng hiềm vì thân phận đặc thù của An Lạc hầu, hấn là quốc cữu đương triều, một tay che trời, nào ai dám đứng ra làm chứng? Nay lại thêm Bàng thái sư ở một bên gây trở ngại, chứng cứ càng khó tìm; cho dù đại nhân tiếp tục thẩm vấn, e là cũng chỉ phí công”.

Triển Chiêu nghe xong, nắm chặt Cự Khuyết, chấp tay bước lên, cất cao giọng nói: “Lẽ nào để An Lạc hầu tiêu dao ngoài vòng pháp luật?!”.

Công Tôn tiên sinh ngược lên nhìn Triển Chiêu một cái, đôi mày cau chặt, nhưng không đáp.

Bao đại nhân thấy tình huống như vậy, mi tâm càng nhíu chặt hơn, cúi đầu không nói.

Trong phòng khách, nhất thời tĩnh lặng một mảnh.

Trương Long đứng một bên rút cuộc kích động, vọt lên một bước cất tiếng: “Đại nhân, An Lạc hầu ở Trần Châu ngang ngược làm cản coi trời bằng vung, tội ác ngập trời, thuộc hạ cho dù phải liều mạng cũng phải làm cho An Lạc hầu chịu tội trước vương pháp!”.

Vương Triều, Mã Hán, Triệu Hồ cũng đồng thời bước lên một bước, ôm quyền cao giọng nói: “Đại nhân, chúng thuộc hạ nguyện từ quan, cho dù phải liều mạng cũng phải để An Lạc hầu chịu tội trước vương pháp”.

Dứt lời tất cả cùng xoay người xông ra phía cửa, rất có khí thế đi liều mạng,

khiến Kim Kiên đứng cạnh lão đảo suốt
ngã.

“Quay lại!”

Bao đại nhân trầm giọng quát một
tiếng, tức giận mắg, “Bốn người các
ngươi theo bản phủ đã nhiều năm, vì sao
vẫn kích động nóng nảy như vậy?”.

“Đại nhân..”, bốn người họ quay lại,
chấp tay vốn muốn tranh luận, nhưng vừa
thấy thần sắc của Bao đại nhân thì nửa
câu cũng không thốt ra nổi, chỉ đành lui
sang một bên đứng.

Kim Kiên đỡ lấy thắt lưng bị đụng đau, cẩn thận lết vào trong phòng, lòng thâm oán giận:

Hự hự, hôm nay cũng chẳng biết là động vào cái gì mà đen vậy, đi đến chỗ nào phong thủy cũng đều không tốt cả, mới rồi đứng sau Tiểu Miêu, vô duyên vô cớ bị vạ lây bởi nộ khí của lão cua già; bây giờ đứng cạnh cửa cũng thiếu chút nữa bị Tứ đại kim cương xô vẹo cả eo... Không được, mình sao có thể ngồi chờ chết chứ, vẫn nên tìm chỗ khác có phong thủy tốt thì hơn.

Nghĩ vậy, Kim Kiên vội ngẩng lên quan sát sắc diện mọi người trong phòng

khách, chỉ thấy Bao đại nhân sắc mặt sầm sì; Tứ đại kim cương cả người cứng ngắc, rục rịch như muốn hành động; Triển Chiêu hai mắt càng sâu đen, sát khí trùu thân, rất có dấu hiệu nổi bão; nhìn đi nhìn lại, chỉ có Công Tôn Trúu Tử tuy rằng vẻ mặt không tốt nhưng cũng hơn mấy người kia, coi như bình tĩnh đi.

Chắc, lão Bao mình không thể chọc vào, Tứ đại kim cương không chạm được, Tiểu Miêu thì mình không có gan động đến... Hừm hừm, Công Tôn Trúu Tử, một thư sinh, sức trời gà không chặt, cho dù có nổi giận hay gì đi nữa thì mình vẫn có thể an toàn mà thoái lui được.

Kim Kiên nhìn một vòng, lập tức quyết đoán, dịch dịch mấy bước chân chuyển qua đứng sau Công Tôn tiên sinh, đứng vững rồi lòng mới yên tâm vài phần.

Chẳng ngờ người còn chưa ổn định đã thấy Công Tôn tiên sinh phía trước đột nhiên quay đầu lại, cất tiếng: “Kim bồ khoái lúc này đến đứng cạnh tại hạ, chẳng lẽ Kim bồ khoái đã có diệu kế?”.

Oh my God!

Kim Kiên thoáng cái hai mắt trợn tròn, các biểu bì khắp trên người đều co rúm lại, nháy mắt tim đã lạnh đi nửa

phần.

Lại thấy mọi người trong sảnh, ánh mắt sáng rực đều bắn chiu chiu về phía này, dường như phải bắn thủng mấy chỗ trên người mình mới cam tâm ấy.

Kim Kiền bị nhìn đến mức da đầu phát run, bất giác mấp máy miệng, nhưng một chữ cũng không thốt lên được.

“Kim bồ khoái, nếu có diệu kế, chỉ bằng nói ra để mọi người cùng nghiên cứu bàn bạc một phen”, Công Tôn tiên sinh ở bên tiếp tục quạt thêm chút gió, thổi thêm tí lửa.

Thoáng cái ánh mắt mọi người càng trở nên nóng bỏng.

Kim Kiên chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra trên trán, lại cảm giác kiểu tình huống thế này dường như rất quen thuộc, nhất thời khiến Kim Kiên có chút dở khóc dở cười.

Hự hự, lẽ nào mình đường đường một người hiện đại thế này, bị cây gậy trúc trước mắt hành hạ nhiều mà đâm ra lại có khuynh hướng “thích bị ngược đãi” rồi?

... Khoan đã, không lâu trước đây đúng là có gặp tình huống tương tự...

Hình như là lúc Bao đại nhân phái mình theo Tiểu Miêu và Tứ đại kim cương đi Trần Châu tra án. Nói mới nhớ, vụ án điều tra lúc đó dường như là: Thạch tín... Trương cái gì Đức ấy nhỉ... Thu Nương...

À há!

Trong đầu Kim Kiên lóe lên một ý nghĩ, hai mắt sáng rực buột thốt: “Bẩm đại nhân, chỉ là thuộc hạ đột nhiên nhớ đến còn có một vụ án nữa mà đại nhân vẫn chưa điều tra rõ”.

Bao đại nhân nghe vậy liền sừng sốt, hỏi: “Án nào vậy?”.

Kim Kiên ôm quyền bước lên, tiếp tục nói: “E là đại nhân đã quên rồi, còn có vụ án Trương Tụng Đức mưu sát Hoàng Đại Hổ vẫn chưa điều tra được”.

Những lời này vừa thốt ra, mọi người như bừng tỉnh ngộ.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh thoát cái hai mắt liền phát sáng, lập tức quay người nói với lão Bao: “Theo như điều tra trước đây của Triển hộ vệ, An Lạc hầu và vụ án Trương Tụng Đức hạ độc hại chết chồng của Thu Nương nhất định có liên quan với nhau. Nếu bắt tay từ vụ án này, thì sẽ có mấy người như Hoàng thị, Thu Nương và Trương Tụng Đức làm

chúng, nếu đã như thế thì tội chúng An Lạc hầu tự ý dụng Nguyễn Hồng đường, giam cầm con gái nhà lành, luyện chế xuân dược, coi muôn dân như cá thịt đã rõ ràng rành. Tuy An Lạc hầu có thể thoát được tội giấu giếm tình hình hạn hán, khi quân phạm thượng, nhưng nếu đem những hành vi phạm tội này ra phán xử nhất định sẽ đưa được An Lạc hầu ra chịu tội trước vương pháp”.

Bao đại nhân nghe vậy, sắc mặt liền hoàn hoãn phân nửa, ánh mắt hướng sang Kim Kiên mang theo vẻ tán thưởng, nói: “Không câu nệ hình thức, không bó buộc cách thức, Kim bồ khoái thật sự là tâm tư mẫn tiệp”.

Mọi người nghe xong, ai cũng tán thưởng nhìn Kim Kiên.

“Đại nhân quá khen rồi, có thể vì đại nhân mà phân ưu, quả thực là may mắn của thuộc hạ”, Kim Kiên cười khan hai tiếng, vội chấp tay thi lễ đáp.

Chỉ là trong một chớp mắt khom người, dường như nàng thoáng thấy khóe miệng Công Tôn Trúc Tử hơi hơi nhếch lên, sao cứ thấy có cảm giác gai mắt quen thuộc thế.

Hừ hừ... Không hay rồi, không hay

rồi...

Bao đại nhân tay vuốt chòm râu đen nhánh, gật gật đầu, nghiêm sắc mặt nói: “Công Tôn tiên sinh, lập tức phái người truyền Trương Tụng Đức đến phòng khách hỏi chuyện”, rồi đưa mắt nhìn Triền Chiêu cao giọng nói: “Triền hộ vệ nghe lệnh, bản phủ lệnh cho người dẫn Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ lập tức đến Nhuyễn Hồng đường cứu Hoàng thị, Thu Nương ra đưa về để bản phủ hỏi chuyện, không được có sai sót”.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”, năm người Triền Chiêu lập tức bước lên, chấp tay

lĩnh mệnh, Công Tôn tiên sinh cũng vội vã đi ra cửa.

Kim Kiền vừa thấy mấy người họ sắp sắp ngựa ngựa, cuối cùng cũng không rảnh để bận tâm đến mình, lúc này mới thăm thở phào một cái, nghĩ bụng: Ai da, mấy vị ôn thần đại gia này mau mau xuất môn đi công cán đi, để mình còn được dễ thở.

Nhưng mắt thấy mấy người họ sắp bước ra khỏi cửa, thì Triển Chiêu đột nhiên dừng lại, quay người chấp tay hướng Bao đại nhân nói: “Đại nhân, thuộc hạ còn muốn dẫn theo một người”.

Bao đại nhân trước sừng sốt, sau lại cười, nói: “Là bản phủ sơ suất, phải chăng Triển hộ vệ muốn dẫn Kim bồ khoái cùng đi?”.

Không... không phải chứ?!

Da mặt Kim Kiên giật giật, mắt thấy vị Ngự tiền hộ vệ danh chấn thiên hạ kia vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, sau lưng bốn vị Hiệu úy lại cũng đồng thời gật đầu, động tác đều tăm tắp, hệt như đã tập luyện từ trước vậy.

Giá họa! Tuyệt đối là giá họa tập thể, nhất định là mấy tên này không vừa ý chuyện vừa rồi lão Bao khen ngợi mình,

một thanh niên tứ hữu thời hiện đại, nên mới ôm lòng bất mãn, đổ kị anh tài!

Công Tôn tiên sinh vốn đã đi tới cửa cũng quay lại thi lễ, bỏ thêm đá xuống giếng: “Triển hộ vệ quả nhiên suy nghĩ chu đáo, An Lạc hầu là kẻ xảo quyết nham hiểm, chúng cứ trong Nhuyễn Hồng đường e là không dễ tìm, Kim bồ khoái tâm tư mẫn tiệp, nhất định có thể giúp Triển hộ vệ một tay”.

Bao đại nhân vuốt râu gật đầu, ánh mắt chuyển sang Kim Kiền, nói: “Kim bồ khoái...”.

“Thuộc hạ nguyện theo Triển đại nhân

cùng đi, nhất định sẽ đưa được Thu Nương trở về!”

Kim Kiên bước một bước dài lên trước, ôm quyền thề sắt son, nhưng trong lòng lại không ngừng kêu khổ: Hức hức, dù sao thò cổ ra cũng bị một đao, rứt cổ lại cũng bị một đao, chẳng nào cũng thế, mình đành phải chủ động đứng ra nhận nhiệm vụ, sau này cũng coi như danh chính ngôn thuận xin thêm chút phí tăng ca.

Nói rồi Kim Kiên liền đeo lên bộ mặt thà chết không sờn đi đến trước mặt Triển Chiêu, chấp tay thi lễ.

Triển Chiêu khẽ gật đầu, quay người phát vạt áo, đi thẳng ra cửa, tứ đại Hiệu úy theo sát sau đó, Kim Kiên đi sau chót, lưng cũng thẳng như cán bút, chỉ là vừa ra khỏi cửa một cái, khuất khỏi tầm mắt Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, hai vai Kim Kiên liền rũ xuống y như quả cà héo, rụt thành một cục, thất thểu bước đi.

Hừ hừ, quả nhiên là nên đổi công tác đến phủ Thái sư...

Đến Nhuyễn Hồng đường thăm lại chốn xưa, mặc dù chỉ mới cách có mấy ngày nhưng Kim Kiên lại thấy lòng buồn ngủi vô hạn, kích động vạn phần, muôn vàn cảm xúc trào dâng dồn nén lại thành

một câu:

*Thu Nương chẳng biết nơi nao, mặc
cho nha dịch lao xao đứng nhìn.*

Bà nó, một tòa Nhuyễn Hồng đường to như vậy, nhưng đừng nói cái gì mà “Xuân Nương” hay “Thu Nương” đến cả bóng ma cũng chả có.

Kim Kiên đứng giữa đình viện trong Nhuyễn Hồng đường, cho hai tay vào trong ống tay áo, ngẩng đầu lên nhìn trời, miệng thì lẩm bẩm: “Tục ngữ nói: Ông trời lúc nắng lúc mưa^[1]. Mới ban ngày còn nắng chói chang, ai có thể ngờ được đến đêm mây đen lại che lấp mặt trời,

đến sao cũng không có ánh sáng”.

*[1] Trích trong câu: Ông trời lúc nắng lúc mưa,
đời người may rủi sớm trưa khôn lường.*

Chắc chắc, hứng thứ gió này vào lúc nửa đêm, thật có thể làm cho tế bào văn học dày công tu dưỡng của mình lạnh đến tỉnh lại... Lạnh quá đi...

Kim Kiên không khỏi giật mình đánh thót một cái, ánh mắt nhìn đến năm bóng người trước mặt.

Triển Chiêu thân thẳng như cán bút, một thân quan bào đỏ rực, múa lượn theo gió, tứ đại Hiệu úy đứng sau, sừng sững

tựa núi. Nhìn từ xa đúng thực có vài phần phong thế của: “Gió hiu hiu hê nước sông Dịch lạnh ghê^[2]”.

[2] Trích từ hai câu “Gió hiu hiu hê nước sông Dịch lạnh ghê. Tráng sĩ một đi không trở về” của Kinh Kha ứng tác với bạn đi tiễn, bên dòng sông, trước khi lên đường sang Tần hành thích vua Tần.

Kim Kiên thăm thờ dài, nghĩ bụng:

Ài ài, vốn chỉ mong đến Nhuyễn Hồng đường cứu được Hoàng thị, Thu Nương ra để có người làm chứng, chẳng ngờ cái Nhuyễn Hồng đường này lại vườn không nhà trống, tìm khắp trong viện từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, khắp các

ngóc ngách, lẫn lộn cả một buổi chiều thêm nửa buổi tối nữa, nhưng đến cả một con vật bé tí có thể thở được cũng không tìm thấy chứ đừng nói đến cái gì như các dân nữ con nhà lành bị cưỡng đoạt. Thôi không tìm thấy người cũng coi như chuyện tốt, cuối cùng cũng có thể kết thúc công việc về phủ sớm một chút, ăn bữa tối, nhưng...

Kim Kiên đi lên trước thăm dò, ngó thấy sắc mặt Triển Chiêu, không khỏi giật mình đánh thót một cái.

Chỉ thấy đôi mày liễu mác nhuôm sương của Triển Chiêu đang cau chặt, đôi con ngươi lấp lánh như ngập tràn

băng lạnh, đôi môi mỏng mím chặt, Cự Khuyết trong tay lạch cạch rung động, bốn vị Hiệu úy phía sau cũng chìm trong sâu nảo, mây đen đầy đầu.

Ôi ôi, nếu cứ như thế này, mấy tên kia nổi khùng lên, đem Nhuyễn Hồng đường phá nát chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu làm bị thương đến mình, đường đường một người hiện đại thì không hay lắm đâu.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền đi mấy bước đến bên Triển Chiêu do dự một lát mới nói: “Triển đại nhân, hiện giờ trong Nhuyễn Hồng đường đã không tìm được nhân chứng, chỉ bằng chúng ta quay về phủ nha trước, sau đó bàn bạc với Công

Tôn tiên sinh rồi tính tiếp”.

Triển Chiêu nghe xong lại không có chút xú cử động nào đôi mắt đen huyền chất chứa ánh sáng, chậm chậm y quét một vòng trong viện, thông thả nói: “Kim bồ khoái, theo ý Kim bồ khoái trong thành Trần Châu này, nếu muốn giấu người, thì nên giấu ở đâu mới là an toàn nhất?”.

“Hả?”, Kim Kiền nghe mà sừng sốt, ngược mắt lên nhìn, nhất thời ngơ ngẩn.

Chỉ thấy Triển Chiêu đôi con ngươi đen láy sáng lấp lánh, nhìn chăm chăm vào trời đêm, mới nhìn thì ngỡ ánh mắt

sắc như dao, nhưng nhìn lần nữa thì lại thấy trầm tĩnh như đêm tối.

Kim Kiên cảm thấy tim mình nảy lên một cái, buột thốt theo phản xạ có điều kiện: “Tất nhiên là giấu ở chỗ không thể lục soát, tra khám là an toàn nhất...”.

Vừa nói được nửa câu, Kim Kiên đột nhiên cảm thấy không ổn, lập tức bừng tỉnh, cao giọng thét lên: “Triển đại nhân, không phải ngài muốn đi đến phủ Hầu gia thăm viếng đó chứ?!", bụng thì nghĩ: Này này, Tiểu Miêu ơi là Tiểu Miêu, lần trước đến thăm viếng phủ Hầu gia, thiếu chút nữa thì cái mạng nhỏ của tôi đi đứt, bây giờ mặc dù phủ Hầu gia không có

con của con kia ở nhà, nhưng lại có một con của già trần giũ, hệ số nguy hiểm tăng lên gấp bội đây!

Triển Chiêu gật đầu nói: “Triển mỗ đang có ý này”.

“Triển đại nhân!”, còn chưa đợi bốn vị phản ứng, Kim Kiên đã lập tức kêu to. “Chúng ta không có bằng chứng chứng minh người trong Nhuyễn Hồng đường bị giấu trong phủ Hầu gia, cứ tùy tiện đến thế này, nếu bị người ta phát hiện thì tội danh tự ý xông vào phủ Hầu gia chúng ta không gánh nổi đâu!”.

Kim Kiên vừa nói vừa quay sang

đánh mắt ra hiệu cho Tứ đại kim cương, thầm kêu: Bốn tên lỗ mãng này, còn không mau khuyên nhủ cái con mèo cứ thích tận trung với chức trách một cách thái quá này đi, lẽ nào thật sự muốn mọi người cột chung lại rồi tự đi vào chỗ chết sao?

Nhưng bốn vị Hiệu úy lại như bị điễm huyết, chỉ nhìn chăm chăm vào Tứ phẩm hộ vệ trước mặt, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của Kim Kiên.

Triển Chiêu từ từ quay người, đôi con ngươi sáng lấp lánh quét qua mọi người, trầm giọng nói:

“An Lạc hầu nham hiểm xảo quyết, rất có thể đã dự liệu tới việc chúng ta đến Nhuyễn Hồng đường tìm chứng cứ nên mới có hành động này. Có điều An Lạc hầu bị bắt trong thời gian ngắn, những người trong Nhuyễn Hồng đường e là vẫn chưa đưa đi được xa mà vẫn giấu ở trong thành. Chúng ta phải mau chóng tìm kiếm, nếu để chậm trễ lâu ngày ắt sẽ phát sinh biến cố”.

Ngưng một chút, Triển Chiêu lại nói: “Vả lại việc này rất nguy hiểm, nếu hồi phủ bầm báo đại nhân, rồi lại xảy ra sơ suất, e sẽ liên lụy đến đại nhân, lúc này cứ tự ý đến, nếu không thể thoát ra an toàn, hết thảy trách nhiệm sẽ do Triển mỗ

một mình gánh chịu... Mấy vị nếu không muốn đi cùng, Triển mỗ tuyệt không miễn cưỡng”.

Nói rồi, Triển Chiêu ôm kiếm thi lễ.

Gió đêm thổi mạnh, xua tan mây, mặt trăng lại lộ ra, sáng vàng vạc chiếu tỏ mặt đất, Triển Chiêu một thân quan bào đỏ bay bay, làm nổi bật đôi mày lưỡi mác, cặp mắt thâm sâu như biển, thân hình bất động vững vàng tựa núi.

Bốn vị Hiệu úy làm sao chống lại sự mê hoặc của mỹ sắc như vậy, nhất thời tám con mắt hơi đỏ, đồng thời ôm quyền bước lên, cao giọng nói: “Chúng thuộc

hạ nguyện đi theo trợ giúp Triển đại nhân!”.

Một giọt mồ hôi lạnh lăn từ trán xuống, Kim Kiên giờ tay lặng lẽ lau trán, thầm nghĩ: Con mèo này thực quá lợi hại, chiến thuật đánh vào tâm lý đã luyện đến độ thành thục rồi, lại thêm đúng vào thời điểm máu chốt sử dụng cả “Mỹ miêu kế”. Chậc chậc, lẽ nào mình, một thanh niên tứ hữu thời hiện đại với chỉ số IQ và EQ tràn trề, lại phải cùng đám cỏ nhân âm đầu này đi vào chỗ chết? Không phù hợp với hình tượng một người có IQ cao như mình! Hiên thân lại còn không có lợi cho bản thân...

... Khoan đã, có lợi cho bản thân! Phủ
Hầu gia... tìm kiếm...

He he...

Hai mắt Kim Kiên híp lại, tinh quang
trong mắt bắn ra bốn phía, khóe miệng
nhếch lên ba phân, cũng vội bước lên ôm
quyền cao giọng nói: “Thuộc hạ cũng
nguyện đi theo trợ giúp Triển đại nhân!”.

“Được!”

Đôi mày lười mác của Triển Chiêu
rung lên, tay nắm chặt Cự Khuyết, xoay
người, bóng hình màu đỏ thắm như cán

bút, thân từng, dẫn đầu mây người họ đi ra khỏi cửa, thẳng hướng phủ Hầu gia.

Kim Kiên đi theo sau rớt, không ngừng cười trộm, thầm tính toán: Tìm kiếm trong phủ Hầu gia bằng vợ vết kho vàng, bằng kiếm đầy túi riêng, bằng từ đủ ăn đủ mặc thẳng tiến lên phú hào, bằng từ nay về sau nằm ăn rồi chờ chết... Hê hê, một vụ làm ăn hời như vậy sao mình không sớm nghĩ ra nhỉ?!

Phủ Hầu gia nằm ở hướng chính nam của Trần Châu, tựa bắc quay mặt về nam, phong thủy đắc địa bậc nhất, ngói xanh cột đỏ, đình các sừng sững trong mây, so sánh với những ngôi nhà tồi tàn lụn bại

của dân cư xung quanh, thì đúng là cảnh tượng “sùng kính thay cửa son tựa máu, ngoài kia bách tính lê dân lệ đỏ tràn mi”.

Mấy người đi nhanh tới bên ngoài phủ, quan sát bốn xung quanh, chỉ cảm thấy phòng ốc trong phủ Hầu gia nhiều vô số kể, rất nhiều nơi có thể giấu người. Triển Chiêu lập tức quyết đoán, lệnh cho hai người một tổ, chia nhau ra xâm nhập vào phủ tìm kiếm.

Kim Kiên nghe mà thấy cầu còn không được, Triển Chiêu chưa nói xong đã vội gật đầu phụ họa, thầm nghĩ: Cái này đúng là trời giúp mình rồi! Cứ như thế thì việc vơ vét của cải châu báu mà thần không

biết quý không hay chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Nhưng những câu sau của Triền Chiêu đã lập tức đập nát cái kế hoạch tuyệt mỹ của Kim Kiên.

“Vương Triều, Mã Hán, hai người tìm ở tiền viện; Trương Long, Triệu Hồ, hai người tìm trong trung viện; bốn người nhất định phải nhớ kỹ, hành sự ngàn vạn lần phải cẩn trọng, nếu trước khi trời sáng mà vẫn không tìm được vật chứng, phải lập tức quay về phủ nha Trần Châu rồi bàn bạc tiếp.”

Kim Kiên nghe xong, lòng thấy không

ồn: Tiêu rồi, nghe khẩu khí Tiểu Miêu, thì không phải mình và Tiểu Miêu sẽ thành một tổ chứ?! My God, như thế thì làm gì còn cơ hội mà vợ vét của cái?

Nghĩ vậy, Kim Kiên vội ôm quyền bước lên, cố gắng xoay chuyển tình thế: “Triển đại nhân, thuộc hạ cho rằng...”.

“Kim bồ khoái”, Triển Chiêu hướng đôi mắt đen lấp lánh sang Kim Kiên, cắt ngang lời Kim Kiên “Hậu viện của phủ Hầu gia canh gác nghiêm ngặt, là nơi nguy hiểm nhất, mà trong sáu người, chỉ có Kim bồ khoái là có khinh công tương đương với Triển mỗ. Kim bồ khoái có bằng lòng đảm nhận trọng trách này

không?”.

“Khụ... thuộc hạ xin nghe theo sự sắp xếp của Triền đại nhân!”, hừ hừ, tôi dám không nghe mà được à?

Triền Chiêu gật gật đầu, phát tay ra hiệu. Sáu người lập tức phân thành ba tổ, xoay người đập tường, nhảy lên nóc nhà trong phủ Hầu gia, mỗi tổ theo hướng đã phân công mà đi.

Kim Kiên đi theo sau Triền Chiêu, chỉ mấy lần tung người đã đến được hậu viện của phủ Hầu gia, nằm rạp người trên nóc nhà trong viện đánh giá xung quanh, chỉ thấy trong này đèn đuốc sáng trưng, hộ

vệ canh gác cứ mười mấy người một tốp, tuần tra đều đặn, so với tiền viện, trung viện thì nhiều hơn gấp bội.

Nhất thời Kim Kiên thầm đánh trống rút lui trong lòng, lén liếc Triền Chiêu bên cạnh một cái.

Chỉ thấy Triền Chiêu nhíu chặt mày một lát rồi đột nhiên ngón tay cử động, một luồng ánh sáng bạc theo tiếng mà xuất ra, viu một cái bắn vào cửa sổ gian chính trong hậu viện.

“Người đâu, có thích khách!”

“Bảo vệ Thái sư!”

Mấy tiếng kinh hô truyền ra, trong viện nhất thời biến thành một đồng hỗn loạn, các hộ vệ lập tức từ khắp nơi đổ về trước phòng, kín đặc viện, tên nào tên nấy như lâm đại địch, thần sắc vô cùng căng thẳng.

Kim Kiên, da mặt co rúm lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người bên cạnh, thầm nghĩ: Tiểu Miêu cũng thật quá nghĩa khí đi, cho dù ngài và Tứ đại kim cương tình nghĩa còn kiên trinh hơn vàng bạc, nhưng cũng không đến mức làm cho tất cả hộ vệ trong phủ Hầu gia tề tựu về đây để bảo đảm bình an cho họ chứ?! Ngài là

“Ngự Miêu”, “Thánh Miêu” có chín cái mạng rồi, còn tôi chẳng qua chỉ muốn làm một tiểu sai dịch bé nhỏ an phận sống tạm qua ngày, không muốn chết sớm đâu!

Triển Chiêu cảm nhận được ánh mắt của Kim Kiên, bất giác quay đầu, vừa thấy vẻ mặt của Kim Kiên, trước là hơi giật mình, sau lại khẽ cong môi, lắc lắc đầu.

Kim Kiên hai mắt mở to, thâm nghĩ: Tiểu Miêu ơì là Tiểu Miêu, vào giây phút sinh tử này, cho dù anh có sử dụng “Mỹ nhân kế” cũng vô dụng thôi. Tục ngữ nói: Tiền tài thực đáng quý, sắc đẹp

giá càng cao, nếu mạng nhỏ gặp nguy, hai thứ đều bỏ đi! Tôi không thể theo hầu được!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền nhúc nhích người, những muôn chuồn thật nhanh, nhưng vừa mới cử động liền cảm thấy trên bả vai có một cổ kinh lực, mạnh mẽ ghì Kim Kiên nguyên tại chỗ.

Kim Kiên nghiêng đầu nhìn, đúng là “Miêu trảo” của ai đó đã vô chính xác vào vai mình.

Còn về phần Triển Chiêu, về mặt nghiêm túc đang nhìn chăm chăm vào cửa gian chính trong viện.

Kim Kiền bất giác sửng sốt, cũng nhìn theo ánh mắt Triển Chiêu.

Chỉ thấy cửa gian chính mở toang, một người bước ra, tóc mai hai bên bạc trắng, khoe mắt xếch cao, chòm râu trắng phau múa lượn phát phơ, đó chính là thái sư đương triều, Bàng Cát.

Bàng thái sư nét mặt giận dữ, nhìn xung quanh viện một vòng rồi cao giọng quát: “Tụ tập ở đây làm cái gì? Còn không mau đi bắt thích khách?”, lại chỉ đội nhân mã ở phía bắc viện hét: “Mấy người các ngươi ở trong này làm gì?! Còn không mau trở về canh gác?!”.

Đội đó vừa nghe lập tức thu binh khí lại, gấp rút chạy đi hướng khác.

Kim Kiền chỉ thấy cổ kinh lực trên vai mình biến mất, quay đầu nhìn thì thấy Triển Chiêu thân hình như mũi tên, lao vút theo đội nhân mã kia.

Kim Kiền suy nghĩ thật nhanh, liền hiểu ra, vội vàng phi theo sau, thầm nghĩ:

Lão cua này trong lúc tính mạng bị uy hiếp mà vẫn phái nhân mã trở về canh giữ, vậy thì vị trí mà chúng canh giữ tất phải quan trọng vô cùng, tám phần là nơi

cất giấu tội chứng. Lo lắng căng thẳng cả nửa ngày, thì ra chỉ là ném đá hỏi đường, là kẻ ném ngói rụng ngọc đây mà, chắc chắc, con mèo này quả nhiên gian trá đáo để.

Hai người Kim, Triển rất nhanh đã thấy đội hộ vệ này và một đội khác tập hợp lại, cùng canh giữ trước một gian phòng. Hai đội hộ vệ này ít nhiều cũng phải trên dưới năm mươi người.

Kim Kiên hơi vươn cổ ra, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy phía trên phòng có treo một tấm hoành phi, nhờ có ánh trăng mà nàng đọc rõ ba chữ: Hàn Mặc Hiên.

Thư phòng?

Kim Kiên bĩu môi, thầm nghĩ: Cái đám cổ nhân này, sao giấu thứ gì cũng đều chọn thư phòng nhỉ, quá thiếu sáng tạo. Nếu cho mình chọn, nhất định sẽ đặt ở phòng bếp, nhớ mà có xảy ra cái gì ngoài ý muốn, trong lúc chạy ra bên ngoài mang theo lương khô cũng tiện hơn mấy phần.

“Kim bổ khoái, được hoàn dùng để làm cho người ta hôn mê lúc trước khi Kim bổ khoái trị thương cho Triển mỗ, có còn không?”

Kim Kiên đang suy nghĩ vẩn vơ, hồn

vía lang thang tận chín tầng mây, đột nhiên cảm thấy bên tai có một làn gió ấm thổi tới, tiếp đó là câu hỏi nhỏ của Triển Chiêu theo phản xạ quay đầu lại, nhất thời chân động đánh mất luôn nửa cái mạng.

Triển Chiêu vốn đang nói nhỏ bên tai Kim Kiên không ngờ Kim Kiên lại đột ngột quay đầu, đôi môi mỏng của Triển Chiêu vừa vạm lớt qua gò má Kim Kiên.

...

Ôi trời đất ơi!

Cho dù có muốn lãng mạn rô-man-tíc cỡ nào cũng không dám chọn Tiểu Miêu đâuuuu!!!

Hơn nữa có muốn lãng mạn cũng không nên chọn loại thời điểm này chứ aaaaa!!!

Mà quan trọng nhất là mình sẽ bị Cự Nguyệt xử chết luôn á á á á!!!

Mắt thấy khoảng cách giữa mình và khuôn mặt tuần tú thoát cái đã biến sắc kia chỉ chưa đầy nửa tấc, mặt Kim Kiên cũng đồng thời trở nên xanh mét, dựng cả tóc gáy; vội vàng lùi ra sau một bước, luống cuống quơ quào lấy túi thuốc trong

ngực áo ra, dốc mây viên được hoàn, dâng lên trước mặt Triền Chiêu dáng vẻ vô cùng xun xoe, đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ lo cười nịnh, thấp giọng “Bẩm... bẩm Triền đại nhân, đây... tất cả chỗ này...”.

Cảm thấy mây viên được hoàn trong tay bị lấy đi, vạt áo đỏ trước mắt thoát cái đã cách xa, sau đó là mấy tiếng trầm đục vang lên từ trong viện, Kim Kiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngước mắt lên nhìn vào trong viện, đúng lúc thấy Triền Chiêu một thân quan phục đỏ thẫm tiến vào thư phòng vạt áo còn tung bay, mà hộ vệ trong viện đều

ngã gục trên đất.

Kim Kiên ngẩng đầu lau lau mồ hôi lạnh trên thái dương, thậm cảm thấy may mắn khi mình đã thoát được một kiếp, không dám chậm trễ, vội vàng trườn từ trên xà nhà xuống, cong người lao vào trong thư phòng.

Trong thư phòng tối đen như mực, nhờ ánh trăng chiếu vào mới có thể lờ mờ nhìn thấy bóng áo đỏ của Triển Chiêu đứng giữa phòng, lặng lẽ quan sát bốn phía.

Kim Kiên tất nhiên là không dám tiến lên, chỉ co mình lại bên cánh cửa, lẳng

lặng nhìn khắp xung quanh.

Đến khi hai mắt từ từ quen với bóng tối, Kim Kiên mới nhìn rõ bài trí trong này.

Ngay phía trước, đặt một chiếc bàn vuông, hai bên là thái sư ký; bên trái cửa chính là thư án, bên trên bày thư phòng tứ bảo và giá để bút, mực. Phía sau thư án là giá sách kê sát tường, thư tịch xếp đầy. Trên tường phía bên phải thư phòng treo vô số thư họa đẹp lung linh, mặc dù không nhìn rõ nhưng cũng có thể suy đoán nhất định không phải vật tầm thường.

Mới nhìn một cái, cả gian thư phòng đã thu hết vào trong tầm mắt, đâu ra chỗ giấu người chứ?

“Kim bỏ khoái”, Triển Chiêu đột nhiên cất tiếng, “qua đây nhìn xem”.

Kim Kiền bỗng chấn động tinh thần, ngược lên nhìn, Triển Chiêu đứng trước giá sách, không biết đang xem xét cái gì. Kim Kiền vội bước đến bên cạnh Triển Chiêu, cúi đầu nói: “Triển đại nhân có gì sai bảo?”.

“Người nhìn giá sách này đi, có chỗ nào không ổn không?”, âm thanh sang sảng vang lên trên đỉnh đầu.

Kim Kiền nghe mà sửng sốt, thầm nghĩ: Chậc chậc, nghe khẩu khí của Tiểu Miêu, cũng không khác gì lúc bình thường, xem ra mình có thể yên tâm rồi, nghĩ xem đường đường một Nam hiệp là nhân vật cỡ nào chứ, đương nhiên đã kinh qua vô số tình huống, chẳng qua chỉ là bị một tiểu sai dịch con con không cần thận ăn chút đậu phụ^[3] mềm mềm thôi, chắc sẽ không để trong lòng đâu.

[3] Ăn đậu phụ: Từ lóng trong tiếng Trung chỉ tiếp xúc da thịt.

Nghĩ vậy, Kim Kiền mới đem quả tim mình đặt lại vào trong ngực, tập trung

tinh thần xem xét giá sách trước mặt.

Giá sách được làm bằng gỗ đàn hương màu đen, bên trên chạm trổ công phu tinh tế, không cần hỏi cũng biết thứ này quý giá xa xỉ cỡ nào; thư tịch trên giá, được sắp xếp ngay ngắn gọn gàng, cuốn nào cũng như mới, không nghĩ cũng biết An Lạc hầu không thích đọc sách; tầng hai của giá sách, đặt mấy lọ hoa trang trí, hoa văn tinh xảo mỹ lệ, chất sứ mịn màng tinh tế không cần đoán cũng biết chúng có giá trị liên thành.

Kim Kiền nhìn đến mức mắt cũng biến thành màu xanh, bàn tính trong bụng lạch cạch gõ thầm tính toán, không tự chủ

được vươn tay ra chạm vào bình hoa lớn nhất.

“Khoan đã”, Triển Chiêu đột nhiên đưa tay ngăn cánh tay vừa mới vươn ra của Kim Kiên, rồi cầm Cự Khuyết gõ nhẹ vào bình.

Hết thấy đều không có gì xảy ra.

Kim Kiên lúc này mới hiểu, thâm nghĩ: Thì ra Tiểu Miêu coi cái bình hoa đó là cơ quan... chắc chắc, dùng bình hoa làm cơ quan, loại tình tiết nhảm chán này chỉ có trong những bộ phim truyền hình hạng ba mới xuất hiện thôi... Đợi đã, chi bằng đã sai thì cho sai luôn đi,

tùy ý di chuyển đi chỗ khác, rồi chồm cái bình hoa quý mới không uổng chuyển này chứ.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền lên tinh thần, xắn ống tay áo, bước lên ôm lấy bình hoa. Nhưng cái bình hoa đó giống như mọc rễ vậy, dùng sức thế nào cũng chẳng mảy may suy chuyển, Kim Kiên vật lộn cả một lúc lâu cũng không có tí xíu hiệu quả nào, không khỏi có chút tức giận, quay người một cái, đang định kêu cái vị Tứ phẩm hộ vệ nhân nhã đứng một bên xem náo nhiệt kia tới giúp, thì chẳng ngờ cái bình hoa này lại như chuyển động đồng thời cùng với cơ thể Kim Kiên, chợt nghe cách một tiếng, dường

như là tiếng cơ quan nào đó mở ra.

Kim Kiên nhất thời cả kinh, cuống quýt nhảy ra sau một bước, mở to mắt nhìn giá sách dịch sang một bên như cửa đẩy ở thời hiện đại, để lộ ra một đường ngầm tối đen như mực.

“Triển... Triển đại nhân!”, Kim Kiên kéo ống tay áo; Triển Chiêu, kích động chỉ, ngón tay hơi run run.

Cơ quan! Mật thất! Kho vàng! Phát tài rồi!

“Khụ khụ, Kim bồ khoái...”

Ông tay áo bị giật mạnh khỏi tay, giọng nói sang sảng bên cạnh lúc này có chút kỳ quái.

Hử?

Kim Kiên nghi hoặc, bất giác nghiêng đầu nhìn, vừa vặn nhìn đúng vào đôi mắt đen lấp lánh của Triển Chiêu.

Một đôi mắt đen láy sáng ngời lúc bình thường vô cùng bình tĩnh ấy vậy mà giờ đây lại có chút bối rối tránh đi, chỉ còn cái tai mèo đỏ ửng đối diện với Kim Kiên.

...

“Phụt...”

Kim Kiền thề, mình tuyệt đối không có cái gan cười: nhạo cái vị “Ngự Miêu” đại nhân kia, chỉ là nước bọt hơi nhiều, muốn phun ra một chút mà thôi.

Chỉ là cái đám nước bọt này phun ra không đúng thời khiến cho thân hình của cái người đường đường là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ kia cứng cả lại, lập tức nghiêm giọng nói: “Kim bổ khoái, theo Triển mỗ vào trong xem xét”.

“Khụ khụ khụ... thuộc hạ tuân lệnh.”

Hai người một trước một sau tiến vào, bên trong tối đen như mực, Triển Chiêu rút trong người ra một môi lửa, thấp sáng rồi xem xét đánh giá bốn xung quanh.

Kim Kiên bỗng thấy thất vọng ghê gớm.

Mật thất chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: có bốn bức vách.

Cả gian mật thất còn chẳng bằng nửa thư phòng, chỉ có vài cái thư án đặt bên trong, phủ đầy bụi, nói nó là mật thất còn

không bằng bảo là cái nhà kho.

Triển Chiêu sắc mặt có chút khó coi, nhìn một vòng, khẽ thở dài nói: “Xem ra chuyện này không có thu hoạch gì rồi. Kim bồ khoái nơi này không tiện ở lâu, chúng ta nên mau chóng rời đi, đến nơi khác điều tra”.

Dứt lời, Triển Chiêu định đi ra ngoài, nhưng liếc mắt một cái, lại phát hiện bóng người bên cạnh bỗng nhiên thấp tẹt, quay đầu nhìn thì phát hiện Kim Kiền đang nằm bò xuống đất, hết như một con thạch sùng.

“Kim bồ khoái?!”

Chỉ thấy Kim Kiên dán lỗ tai lên mặt đất, vừa di chuyển chậm chậm vừa lấy ngón tay gõ gõ, miệng còn lẩm bẩm: “Không thể nào, tuyệt đối không thể, mật thất lớn như vậy mà sao đến cả một tấm ngân phiếu cũng không có? Quá khác thường... chắc chắn là chôn dưới nền đất..”.

Đột nhiên, Kim Kiên thẳng người lên, mặt hơn hờ nói: “Chính là chỗ này!”.

Nói rồi, rút trường đao từ bên hông ra, gõ một cái thật mạnh xuống đất.

Viên gạch vuông trên đất phát ra tiếng ròi nứt ra, Kim Kiên nhất thời hỉ hả trong bụng, đang muốn hoan hô hai tiếng cho hợp cảnh, chẳng ngờ dưới chân bỗng trống rỗng, mặt đất bỗng nhiên sụt lún, Kim Kiên hoa cả mắt chỉ cảm thấy một mảnh tối đen ập vào mặt.

Rơi tự do... Đây chính là ý nghĩ đầu tiên của Kim Kiên.

Con cua con này lại dám bẫy mình... Đây là ý nghĩ thứ hai của Kim Kiên.

Trước mắt là một màu đỏ như máu, tiêu rồi, khẳng định mình đã bị trọng thương...

Đây là ý nghĩ cuối cùng còn sót lại
trong ý thức của Kim Kiên.

Hồi mười bảy

Nơi mật thất gian khổ tìm bằng chứng.

Trong phủ nha, chúng nữ tử kêu oan.

Từ khi nhậm chức ở Khai Phong phủ
đến nay, đây là lần đầu tiên Kim Kiên

cảm thấy giấc ngủ lại có hương vị ngọt ngào sung sướng đến thế. Tạm thời không bàn đến cái khác, chỉ nói cái đệm giường dưới thân này, chao ơi đến là mềm mại đàn hồi êm ái, so với cái giường trong ký túc xá tập thể của Khai Phong phủ thì ăn đứt gấp hàng nghìn hàng vạn lần. Không thể tưởng tượng được Trần Châu này tuy xa xôi cách trở, ấy thế mà điều kiện trong phòng nghỉ của phủ nha lại thuộc hàng thượng đẳng...

... Trần Châu

Phủ nha?

... An Lạc hầu

Mật thất!

Ôi cha mẹ ơi!

Kim Kiên giật mình bừng tỉnh, nhưng mí mắt vừa mới mở ra, lại hoảng sợ toát mồ hôi lạnh.

Tối đen như mực, giơ tay ra cũng không nhìn thấy ngón.

Kim Kiên thót tim, cố hồi tưởng lại, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhớ ra một sắc đỏ như máu tràn ngập trong mắt... My God! Chẳng lẽ mình ngã từ

trên cao xuống, không may đứt mất dây thần kinh thị giác, luôn tiện biến thành nhân sĩ tàn nhưng không phế rồi?!

Kim Kiên liền thấy hốc mắt cay cay:

Lão Bao à lão Bao, tiền bảo hiểm chữa bệnh, tiền bảo hiểm thất nghiệp, tiền bảo hiểm dưỡng lão và tiền quỹ nhà ở của tôi, ngài đừng nghĩ có thể thoái thác được! Hừ hừ, còn cả tiền bảo hiểm thương tật lao động nữa! Nhất định phải bồi thường một lần cho đủ!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội đưa tay ra sờ soạng khắp trên dưới, kiểm tra xem mình có còn chỗ nào không may bị

thương không. Nhưng sờ cả nửa ngày, đừng nói đến gãy xương, đứt gân, mà ngay cả đến xước da cũng không có. Ngược lại tấm đệm dưới người này lại khiến người ta thấy khó hiểu, mềm mềm ẩm ẩm, chất lượng hảo hạng, tay chạm vào còn thấy phập phồng lên lên xuống xuống, lẽ nào là sản phẩm mới có kèm cả chức năng massage?

Ồi?!

Lớp vỏ đại não như bị điện giật, Kim Kiên đột nhiên phản ứng lại đây nào phải cái đệm gì đó đâu, căn bản là thân thể người nào đó bị mình đè lên.

Về phần “người nào đó” này...

Da mặt Kim Kiên giật giật, thầm cầu nguyện: Phật Tổ đại ca, Quan Âm đại tỷ, ngàn vạn lần hãy phù hộ cho con, xin đừng cho người phía dưới này là Tiểu Miêu với tám thân “ngàn vàng”, nếu không may đúng là “Ngự Miêu” đại nhân, thì cho dù đem toàn bộ tiền bảo hiểm của con ra đền bù sợ là cũng không đủ đâu!

Chỉ là...

Cái màu đỏ như máu trong ấn tượng lúc trước... hình như so với màu sắc quan phục của vị Hộ vệ đại nhân nào đó

có chút tương đồng... Ôi ôi, không cần đoán nữa, đệm thịt dưới người này trăm phần trăm là đệm thịt mèo rồi.

Đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tiếng rất khê nghe như tiếng rên rỉ, khiến sống lưng Kim Kiên lạnh toát.

Tiêu đời rồi!!! Tiểu Miêu nếu chẳng may bị hủy mất dung nhan, mất tay hoặc mất chân, thì cái đám người ở Khai Phong phủ kia còn không đem mình ra lăng trì hay sao?! Một người hiện đại thuộc hàng quý hiếm như mình, ấy vậy phải hy sinh ở cổ đại, ngay đến cả một thứ đồ cổ cũng chẳng cuôm được, mình chết không nhắm mắt đâu!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên rùng mình, cũng không biết lấy sức lực từ đâu ra, nhô người tung mình lên, lui ra sau hai bước rồi ngồi xồm xuống, lòng thầm tính toán: Hừ hừ, hiện tại mình không còn nằm trên người Tiểu Miêu nữa cho dù Tiểu Miêu bị thương cũng không thể đồ lên đầu mình được, đến lúc đó mình cứ một mực khẳng định rằng Tiểu Miêu sảy chân rơi vào hố bẫy, xem ai có thể làm khó được mình nào?!

Trong bóng tối, chợt nghe thấy tiếng thở của người trước mặt vang lên từ nông chuyển sâu, rồi đến thở hắt ra, sau đó mấy tiếng rên rỉ khe khẽ truyền đến, nghe

mà khiến tim người ta đập mạnh.

“Triển... Triển đại nhân?” Tiểu Miêu, anh vẫn khỏe đấy chứ?

Tiếng rên đột nhiên ngừng bật, sau đó âm thanh sang sảng quen thuộc truyền đến: “Kim bổ khoái, người không sao chứ?”.

“Thuộc hạ hết thấy đều không sao cả.” Tôi không việc gì, chỉ cần dung nhan của Tiểu Miêu anh không bị sao thôi...

“Vậy là tốt rồi”, âm thanh ngưng một chút, rồi lại nghe thấy tiếng xé áo vang

lên, hòa cùng tiếng thở yếu ớt ngắt quãng, rồi bỗng nghe “xòe” một tiếng, Kim Kiên cảm thấy trước mắt sáng bừng lên, bóng hình màu đỏ thẫm hiện ra.

Chỉ thấy Triển Chiêu thân hình thẳng như cán bút, tay cầm đuốc, đứng cách đó không xa nói: “Kim bồ khoái đã không sao rồi, vậy chúng ta phải mau chóng tìm đường thoát ra khỏi đây”.

Ánh lửa lay động chiếu lên khuôn mặt Triển Chiêu khi mờ khi tỏ, đôi mắt sâu đen như mực, sắc môi như giấy.

Lúc này Kim Kiên mới thắm thở phào một cái, vội đứng dậy, gật gật đầu.

Hai người nường theo ánh sáng yếu ớt của môi lửa, đánh giá địa thế xung quanh mình.

Chỉ thấy trong này trống trải, bốn bức tường cao ngất, thấp thoáng có thể nhìn thấy một cây đèn dầu treo trên tường.

Triển Chiêu bước lên châm lửa vào đèn, trong mật thất nhất thời sáng hẳn lên.

Lại đánh giá tỉ mỉ lần nữa thì thấy căn phòng này, cao không thấy trần, bốn bức tường sừng sững, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy tối đen một mảnh, ngay đến việc từ

chỗ nào rơi xuống cũng không thể phán đoán được.

Kim Kiên nhất thời lòng lạnh đi hơn nửa, thầm nghĩ: Hức hức, thôi rồi, cho dù là Nam hiệp Triền Chiêu thần công cái thế, khinh công vô song, muốn thoát thân khỏi nơi này; e là cũng phải dùng đến hỏa tiễn trợ lực đẩy lên mới ra được.

Lại nhớ đến những gì mình làm trước đó, Kim Kiên lại càng cảm thấy chán chường, thầm nói tiếp:

Bây giờ rơi vào hoàn cảnh này, đều tại mình nhất thời bị lòng tham đưa đẩy,

hức hức, cổ nhân nói cái gì nhỉ, người chết vì tiền, chim chết vì mồi! Nhưng mình đến một văn tiền cũng không chôm được mà đã chết queo, quá oan ức... Lại còn làm liên lụy đến một con mèo thượng đẳng... Mất mặt quá đi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiền bất giác ngược lên nhìn Triền Chiêu, chỉ thấy đôi mày lười mác của Triền Chiêu cau lại, đôi môi mỏng mím chặt, dưới ánh lửa càng lộ rõ sắc mặt trắng sương!

Lúc này Kim Kiên mới cảm thấy không ổn, không khỏi thót tim, thầm nghĩ: Chật chịt, không đúng, rất rất không đúng, Tiểu Miêu cũng là nhân vật đã quá quen với những trường hợp kiểu này rồi, vì sao sắc mặt lại khó coi thế kia?

Á!

Chẳng lẽ là Tiểu Miêu khi trước bị mình “sàm sỡ”, sau còn làm “đệm thịt”, lúc này lại không có cách nào thoát thân, cho nên cơn giận bộc phát, đang muốn tính sổ, đem mình ra mà rút gân, róc xương, nghiền thành tro bụi?!

“... Kim bổ khoái.”

Kim Kiên đang tưởng tượng đến đoạn bi thảm, mồ hôi lạnh túa ra, bỗng nghe thấy Triển Chiêu trầm giọng gọi một tiếng thì ba hồn bảy vía lập tức bay mất quá nửa, cần cổ theo bản năng ngẩng phắt lên, ngược mắt đáp: “Có thuộc hạ!”.

Nhưng vừa mới ngược lên nhìn thì đám hồn vía còn sót lại của Kim Kiên liền bay sạch không còn một mống.

Chỉ thấy đôi mắt lấp lánh của Triển Chiêu sa sầm xuống đen kịt tựa bầu trời đêm, thăm thẳm không thấy đáy, nhưng lại như có thể xuyên thấu tâm tư của kẻ

khác.

Thoáng cái dây thần kinh của Kim Kiên bỗng đứt phụt, lập tức hô lên, lời nói có chút lộn xộn: “Triển... Triển Triển Triển đại nhân, thuộc... thuộc hạ tuyệt không tham lam tài vật trong phủ Hầu gia, thuộc hạ chỉ... chỉ cảm thấy trong mật thất còn có cơ quan khác, thuộc... thuộc hạ... lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với Triển đại nhân cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng, Triển đại nhân xin hãy bớt giận...”.

“Kim bổ khoái!”, Triển Chiêu trầm giọng, mạnh mẽ cắt ngang những lời thao

thao bất tuyệt của Kim Kiên, chậm chậm hít sâu vào một hơi, nói: “Triển mỗ chỉ muốn hỏi, Kim bồ khoái có tìm thấy cơ quan trong mật thất này không?”.

“Hả?”, giọng nói của Kim Kiên nhất thời bị tắc lại, tiêu đi phân nửa, chớp chớp mắt, hồi lâu sau mới phản ứng lại, gật đầu thật mạnh nói: “Không... không vấn đề gì, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực để tìm!”.

Nói rồi, Kim Kiên lập tức bò rạp xuống đất, lỗ tai dán xuống sàn, ngón tay gõ lóc chóc, thân hình chậm chậm di động.

Nhưng gõ cả một lúc lâu, lại chẳng có chút xúu thu hoạch nào. Kim Kiên có chút sốt ruột, trên trán mồ hôi rịn ra, lại nhìn Triển Chiêu, sắc mặt hình như càng khó coi hơn, đột nhiên Triển Chiêu nhìn trả lại, ánh mắt hệt như tuyết tháng Chạp, sương tháng Sáu vậy.

Kim Kiên vô cùng khủng hoảng, lòng nóng như lửa đốt, một lúc lâu cũng không thể tập trung nổi, chỉ có thể bò rạp tại chỗ mà đổ mồ hôi lạnh.

“... Kim bổ khoái”, Triển Chiêu vẫn im hơi lặng tiếng nãy giờ bỗng cất giọng, “chi bằng thử cách khác xem”.

Hả?

Tiểu Miêu quả nhiên nổi tiếng ôn hòa nho nhã trên giang hồ, tính tình dễ chịu thật, dưới cơn thịnh nộ như vậy mà vẫn còn phong độ nhắc nhở mình, cái đũa đầu sỏ gây tai họa này.

Kim Kiên liền lên tinh thần, suy nghĩ sáng suốt hơn, ngược lên tò tò đánh giá bốn xung quanh.

Mặt đất không có cơ quan... Chẹp, còn có tường mà!

Nghĩ vậy, Kim Kiên vội đứng lên, đi

đèn cạnh tường, dán tai lên bức vách, vừa di chuyển vừa gõ. Bốn bức tường, gồ ghề không bằng phẳng, hình như chỗ nào cũng có thể có cơ quan, nhưng gõ rồi sờ bao nhiêu lâu, vẫn không thấy gì, cho đến khi gõ đến chỗ tường bên cạnh ngọn đèn, mới có thu hoạch. Chỉ thấy trên tường có khe nứt dài, chạy dọc lên tới đỉnh, đó chính là dấu vết của cánh cửa ngầm.

Nhưng Kim Kiên sờ soạng hồi lâu, vẫn không nào mở được cánh cửa ngầm này. Đúng vào lúc Kim Kiên cơ hồ như tuyệt vọng thì khước mắt liếc thấy ngọn đèn kia, thoát một tia sáng lóe lên trong đầu.

Mặt tường không có cơ quan... Hừ hừ, còn có ngọn đèn!

Đi vài bước đến trước ngọn đèn, Kim Kiền vươn tay nắm lấy khế xoay một cái, chợt nghe “cách” một tiếng, âm thanh đá va vào nhau trầm đục vang lên, chỉ thấy bức tường từ từ chuyển động, lại để lộ ra một đường hầm đen kịt.

Kim Kiền thầm thở phào một tiếng, đưa tay lau mồ hôi trên thái dương, quay đầu khom người chấp tay thi lễ nói: “Triển đại nhân, xin mời đi bên này”.

“Phiền Kim bổ khoái rồi.”

Triển Chiêu khẽ gật đầu, tay cầm mỗi lửa cất bước tiến lên, thân hình thẳng như cán bút đi qua Kim Kiền, hướng vào trong đường hầm tối om.

Kim Kiền vội vàng nhấc bước chạy theo sau.

Trong đường hầm ánh sáng mờ mờ, dưới đất ẩm ướt trơn trượt, chỉ dựa vào ánh đuốc yếu ớt trước mặt thực là khó đi.

Kim Kiền đi sau Triển Chiêu, mấy lần trượt chân, suýt ngã. Ngay cả Nam hiệp

Triển Chiêu võ công cái thể bước chân cũng có chút không vững.

Hai người gian nan đi một hồi lâu, thông đạo trước mặt dần mở rộng, mặt đường cũng không còn ẩm ướt trơn trượt nữa. Kim Kiền đang thấy may mắn thì không ngờ trước mắt bỗng tối sầm lại, ánh lửa đã tắt, thân hình trước mặt không chút báo trước đột nhiên dừng lại, khiến Kim Kiền đi sau thiếu chút nữa thì đâm sầm vào.

“... Triển đại nhân?”

“Đừng lên tiếng.”

Hử?!

Kim Kiến bối rối, chỉ cảm thấy bóng dáng đỏ thẫm thẳng như cán bút trước mặt bỗng như cứng lại, Cự Khuyết trong tay chậm chậm đưa lên, là tư thế phòng bị cảnh giác khi sắp có địch.

Kim Kiên thót tim, lập tức nhích lại gần Triển Chiêu, ngừng thở, dỏng tai lên cố gắng nghe ngóng.

Trong đường hầm tối đen như mực, khí ẩm ướt lạnh lẽo hơi hám dần dâng lên, thỉnh thoảng có một luồng gió thổi tới, mang theo trong đó tiếng khóc, tiếng nước nở mơ hồ, ngắt quãng từng hồi, như

có như không, phiêu đảng vờn quanh, đó chính là âm phong, quỷ khí ngập tràn.

Kim Kiên chỉ cảm thấy lông mao toàn thân dựng đứng cả lên, giật mình thon thót, lạnh run, thầm nghĩ: Nghe... nghe những tiếng này, chẳng lẽ là oan hồn dưới đất cũng muốn chui lên để góp vui?!

My God, có thể đổi ngày khác được không?! Phải để cho tôi thở đã chứ?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi có chút nổi xung, da mặt giật giật đang muốn oán trách vài câu để giải tỏa khó chịu trong lòng, thì đột nhiên nghe thấy

Triển Chiêu phía trước thấp giọng nói:
“Kim bồ khoái, bước theo Triển mỗ”.

Âm thanh tuy trầm nhưng không run, ổn trọng lại kiên định, thân người thẳng như cán bút bình tĩnh tiến lên.

Kim Kiền hơi sửng sốt, lòng không khỏi cảm khái: Chậc chậc, nom Triển đại nhân người ta kia, quả nhiên là can đảm hơn người, định lực phi thường, với khí độ của Tiểu Miêu cho dù “núi Thái Sơn có đổ sụp ngay trước mắt thì mặt vẫn không đổi sắc”, thực xứng với đôi câu đối, một lời mà gói gọn phẩm hạnh quý báu của Tiểu Miêu trong đó - vế trên: Biết rõ trước mặt có “ma”, vế sau: Đâm

đầu chỗ “ma” mà bước! Kèm thêm một bức hoành phi: Không phục không được!

Dựa vào khí thế của danh hiệu “Ngự Miêu” được ngự ban này, hôm nay nhất định mình có thể biến nguy thành an, bình yên qua cửa.

Nghĩ vậy, Kim Kiền lá gan cũng lớn hơn hẳn, theo sau Triền Chiêu bước vào đường hầm âm u, tối đen.

Tiến lên trước theo âm thanh phát ra, càng đi càng cảm thấy đường hầm mở rộng, âm thanh thê lương phía trước cũng ngày một rõ hơn. Không lâu sau, tiếng khóc thê thiết quanh quẩn bên tai, lảng

đăng cuốn quanh. Lúc này lại chú ý lắng nghe, mới cảm thấy tiếng khóc thảm thiết đau xót dường như là tiếng khóc của nữ tử, không còn khiến người ta dựng tóc gáy như trước nữa; vả lại tiếng khóc này trùng điệp vang vọng, rên rỉ kéo dài, không giống như do một người phát ra, dường như là vô số người cùng khóc mà hợp thành.

Kim Kiền cũng dừng bước chân theo Triển Chiêu im lặng đứng trong thông đạo, không dám thở mạnh, qua một lát, lại cảm thấy có sự kỳ quái.

Đột nhiên, ánh lửa bùng sáng trước mặt, Triển Chiêu đã thấp sáng môi lửa

trong tay, giờ lên soi rọi bốn phía.

Chỉ thấy bên sườn thông đạo xuất hiện một gian phòng tối, cửa là những chân song bằng gỗ, giống như nhà lao, tiếng khóc đúng là phát ra từ đây.

Mỗi lửa chiếu sáng, tiếng khóc nhất thời ngừng bật, có điều lát sau, lại có mấy tiếng khóc nấc nghẹn từng cơn, tiếp tục truyền ra.

Triển Chiêu bước lên mấy bước, dùng mỗi lửa soi sáng căn phòng tối tăm, cùng Kim Kiền đồng thời tiến lên, thăm dò xem xét.

Vừa mới nhìn, Kim, Triền hai người không khỏi cả kinh.

Chỉ thấy sau chấn song, trong căn phòng tối tăm, lờ mờ hiện lên vô số bóng người, dựa vào âm thanh, vóc người mà phán đoán hẳn là một nhóm nữ tử.

“Các người là ai? Vì sao lại ở đây?”, Triền Chiêu đứng trước chấn song hỏi.

Chúng nữ tử vốn thấy có người đến trước phòng giam đã kinh sợ không ít, có người lui hết vào một chỗ, tiếng khóc dồn nén ứ nghẹn. Lúc này nghe thấy Triền Chiêu hỏi, tiếng nức nở nhất thời ngừng bật, trong một thoáng, không có

âm thanh nào phát ra.

Qua một lát, mới có một giọng nữ yếu ớt truyền ra: “Các người là ai? Không phải đến để giết chúng tôi chứ?”.

“Các vị cô nương không cần hoảng sợ, hai chúng tôi là quan sai, thuộc hạ của Bao đại nhân ở Khai Phong phủ.”

“Bao đại nhân... Là Bao đại nhân phái người đến cứu chúng ta!”

Lập tức có mấy nữ tử chạy đến cửa phòng giam, tay nắm chặt lấy chân song bằng gỗ, kinh hô: “Trời cao phù hộ, cuối

cùng cũng có người tới cứu chúng ta rồi!”.

“Hai vị quan lão gia, cầu xin các vị, hãy cứu chúng tôi, hãy cứu chúng tôi...”

Kim Kiên định thần nhìn kỹ, nhất thời hít vào một luồng khí lạnh, bất giác lùi lại hai bước.

Chỉ thấy các nữ tử này, búi tóc rối tung, y phục tán loạn, hai má hõm xuống, mặt xanh như tàu lá, đôi mắt trũng sâu, ánh mắt lơ lơ nhìn về phía trước, mới trông thực bảy phần giống ma, ba phần giống người.

Cái... cái con của con này là quỷ hút máu à? Sao có thể đem tình nhân mình bao nuôi biến thành đáng vẻ này?

Triển Chiêu thân hình hơi cứng lại, đưa môi lửa trong tay cho Kim Kiền, ra dấu Kim Kiền lùi ra sau mấy bước rồi nói với các nữ tử trong lao: “Xin hãy lui lại vài bước”.

Đợi đến khi mấy nữ tử kia lùi sâu vào trong lao, Triển Chiêu mới chậm chậm rút Cự Khuyết ra, ánh kiếm lóe lên Cự Khuyết chém xuống, những chấn song trước mặt đều đứt đoạn, để lộ cửa ra.

Chợt nghe một tràng những tiếng hô

kinh ngạc vui mừng xen lẫn nức nở vang lên trong lao.

“Nơi này không thể ở lâu, các cô nương mau theo tại hạ rời đi.”

Triển Chiêu tra Cự Khuyết vào vở, trầm giọng nói với chúng nữ tử trong lao.

Các nữ tử nghe vậy liền vội vàng nói đuôi nhau bước ra khỏi lao, Kim Kiên đứng một bên thầm đếm, phát hiện trong lao giam giữ đến mười mấy nữ tử.

Triển Chiêu thấy số nữ tử bị giam đã bước ra hết, liền quay người ra lệnh cho

Kim Kiên: “Triển mỗ đi trước mở đường, các vị cô nương theo sau. Kim bồ khoái, phiên bồ khoái đi sau cùng bọc hậu”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh”, mí mắt Kim Kiên giật giật, không tình nguyện đáp.

Hừ hừ, Nam hiệp đại nhân ngài võ công cái thế, kinh qua trăm trận, nhảy bén hơn người, đi trước mở đường thì cho dù có cạm bẫy, hay ám tiễn, e là cũng không thể làm Tiểu Miêu ngài bị thương dù chỉ là mảy may. Nhưng để tôi cái đũa gà mờ chả có tí võ công nào đi sau bọc hậu... nếu nhớ chẳng may có tình huống ngoài ý muốn phát sinh trong thông

đạo này, thì cái đũa đi sau chót há chẳng phải sẽ thành vật hy sinh sao... Hừ hừ, con mèo này quả nhiên là vẫn rất ghi hận chuyện lúc nãy!

Triển Chiêu nghe thấy Kim Kiên đáp lời, liền lập tức quay người dẫn đầu, tay cầm môi lửa tiếp tục đi về phía trước. Chúng nữ tử bám theo sát gót, những tiếng nước nở cổ kìm nén lẳng dăng mơ hồ quán quanh, Kim Kiên bất đắc dĩ đi sau chót, nương theo ánh lửa chập chờn lờ mờ mới miễn cưỡng bước thấp bước cao đi về phía trước.

Đoàn người không biết đã đi được bao lâu, chỉ cảm thấy trong không khí

mùi tanh hôi nồng nặc từ từ tan đi, từng cơn gió lạnh luồn vào thông đạo, họ cứ đi về trước, rồi cảm thấy mặt đất dưới chân dần trở nên dốc hơn, hết như đang bò lên vậy, không lâu sau, liền cảm thấy gió lạnh mang theo không khí tươi mát trong lành lướt qua.

Đột nhiên nghe thấy có người phía trước kinh ngạc hô lên, đoàn người nhất thời xôn xao hẳn lên, ai nấy đều ra sức đi nhanh hơn, vội vàng chạy về trước.

Kim Kiên cũng vui mừng khôn tả, vội chạy theo mọi người.

Con đường trước mặt dần dần hiện

lên một cách rõ ràng, Kim Kiên liền cảm thấy có cơn gió đêm mát lạnh sảng khoái lướt qua mặt, trước mắt như mở rộng ra. Định thần nhìn kỹ, phía trước cây cối rậm rạp, từng bụi từng bụi, cỏ cao quá đầu, xa xa là rừng núi u tịch, cỏ thụ vươn tới trời, ngẩng đầu lên nhìn, trăng sáng vằng vặc treo giữa không trung, mây nhẹ vờn quanh, đúng là: Trăng chuyển theo núi biếc, u tịch giữa biển mây^[4] .

[4] Hai câu thơ này được lược trích từ bài “Nguyệt dạ giang hành ký Thôi viên ngoại Tông Chi” của Lý Bạch.

Kim Kiên ngẩn người tại chỗ hồi lâu, ra sức chớp chớp mắt, lúc này mới phản

ứng lại, bất giác hốc mắt ươn ướt, hít sâu một hơi, cảm thấy tâm tình khoan khoái, vui vẻ thoải mái, lòng dễ chịu khó thốt nên lời:

Cảm tạ Đức chúa Jesus, cảm tạ Thánh Ala, cảm tạ Thượng đế, cảm tạ Phật Tổ cùng các vị thần phật đại nhân không biết tên khác, cảm tạ các vị đã giúp chúng con, rút cuộc cũng cho con thoát khỏi bể khổ, được lên trên trời!

Về phần chúng nữ tử được cứu ra, tất cả đều phủ phục xuống đất quỳ lạy, mừng vui khôn xiết khóc nức nở, cơ hồ như quá đỗi sung sướng không biết nói gì hơn.

Kim Kiên bùi ngùi xúc động một phen, lúc này mới cảm thấy có chút không ổn, thậm chí thắc mắc: Đang lúc mừng vui thế này, sao không thấy Tiểu Miêu nhỉ?

Nghĩ vậy, Kim Kiên vội xem xét bốn xung quanh, quay đầu nhìn thì thoáng thấy bóng dáng áo đỏ trắng tấp đứng phía sau mọi người, thấy Kim Kiên đang dáo dác ngó xung quanh mới chậm chậm mở miệng: “Kim bỏ khoái đừng lo, nơi này không có thủ vệ canh giữ”.

Kim Kiên theo tiếng nhìn qua bóng giật thót tim.

Lúc trước trong thông đạo tối tăm, dưới ánh sáng mờ mờ bất định của mỗi lửa chỉ thấy sắc mặt Triền Chiêu khó coi đến cực điểm. Còn bây giờ dưới ánh trắng trong vắt, sáng tựa ngọn đèn, nhìn Triền Chiêu lần nữa mới cảm thấy rất rất không ổn.

Chỉ thấy Triền Chiêu hai mắt sáng như sao, đen như mực, sâu không thấy đáy; tản mát ra tia nhìn lạnh lẽo, lại nhìn khuôn mặt, sắc mặt như phủ sương, môi tựa tuyết phủ, mồ hôi lấm tấm trên gương mặt anh tuấn. Nhưng bóng dáng đỏ thẫm ấy lại thẳng như thân tùng, vững vàng tựa núi cao.

Kim Kiên bỗng thấy một dự cảm không lành bao trùm, cảm giác tình huống bây giờ tựa như đã từng gặp rồi.

“Triển... Triển đại nhân...”, Kim Kiên định bước đến hỏi mấy câu chẳng ngờ phía sau vang lên một tràng những tiếng khóc tiếng hô, nhất thời hoảng hốt.

“Đa tạ ơn cứu mạng của hai vị quan gia!”

Quay nhìn thì thấy mười mấy nữ tử nhất tề quỳ xuống trước mặt họ, khom người cúi lạy dập đầu, những tiếng khóc lóc, hô hoán vang lên không ngừng.

Kim Kiên nào dám nhận đại lễ như thế này của cổ nhân, vội vàng lùi ra sau mấy bước, đến bên cạnh Triển Chiêu, núp bóng quan lớn.

Chợt nghe Triển Chiêu sang sảng cất tiếng: “Các vị cô nương, các cô là ai, vì sao lại bị giam cầm trong thông đạo?”.

Những lời này vừa thốt ra, chúng nữ tử lại khóc không thành tiếng, hồi lâu sau mới có vài nữ tử nức nở đáp:

“Chúng tôi đều bị An Lạc hầu cưỡng đoạt bắt tới đây.”

“Chúng tôi vốn đều bị giam cầm trong Nhuyễn Hồng đường, nhưng mấy ngày trước không biết vì sao vô cớ lại bị nhốt vào trong mật đạo, cầm tù đến nay.”

“Nếu hai vị quan gia không tới cứu, thì e rằng chúng tôi đến chết cũng không thoát ra được...”

Lời còn chưa dứt, lại một trận khóc lóc thê lương vang lên.

Triển Chiêu cau mày nói: “Các vị cô nương đừng lo, bây giờ theo tại hạ về phủ nha Trần Châu, những oan khuất các vị phải chịu đựng sẽ có Bao đại nhân đứng làm chủ”.

Chúng nữ tử nghe vậy tất nhiên rất vui mừng vội vàng khấu đầu cảm tạ: “Đa tạ quan gia...”.

Triển Chiêu khẽ gật đầu, rồi hỏi hai nữ tử quen thuộc với địa hình Trần Châu, liền xác định được nơi này chính là ngoại thành Trần Châu, sau đó hỏi rõ phủ nha ở hướng nào, mới dẫn mọi người khởi hành, thẳng hướng về phía phủ nha Trần Châu.

Chỉ là khi Triển Chiêu dẫn đầu mọi người khởi hành, nhất thời kéo theo một tràng âm thanh hít khí lạnh.

Quan bào đỏ thẫm sau lưng Triển Chiêu không biết bị vật gì rách nát, chất vải vốn phẳng phiu giờ đây đã sờn rách te tua tơi tả, miễn cưỡng lắm mới còn dính trên người, nếu không phải quan phục đằng trước còn bình thường, cố định lại đám vải rách phía sau, thì sợ rằng quan phục sau lưng đã sớm tuột xuống rồi.

Kim Kiền giật mình, thầm nghĩ: Trách nào sắc mặt Tiểu Miêu lại khó coi như vậy, thì ra là bởi áo mình rách nát hết rồi nên then thùng đây mà.

Lại ngó chúng nữ tử xung quanh đang trợn mắt há mồm, Kim Kiền không khỏi

thầm tặc lưỡi: Chậc chậc, Tiểu Miêu à, y phục của anh bị rách mà chả chịu nói sớm, dù gì tôi cũng có thể cởi áo ngoài cho anh mượn đỡ, chí ít cũng ; không để cảnh xuân lộ ra ngoài như lúc này, khiến cho người ngoài hưởng lợi.

Có điều, may mà vạt áo phía dưới bộ quan phục của Tiểu Miêu vẫn còn lành lặn, nếu không cứ nhìn bộ dáng như hùm như hổ của đám nữ tử này, chẳng phải sẽ đem “con mèo trấn phủ” của Khai Phong phủ ra ăn sống nuốt tươi luôn sao?

Mà nói đi cũng phải nói lại, y phục của Tiểu Miêu bị rách từ bao giờ nhỉ? Thật là kỳ lạ...

Kim Kiền vừa thắm ca thán vừa đi theo mọi người, dự cảm không lành vẫn lớn vồn trong lòng kia lại vô tình bị xem nhẹ.

Đến khi đoàn người về đến thành Trần Châu thì trăng đã lặn sao cũng thưa thớt rồi, phía đằng đông như sắp thức tỉnh.

Đến đầu phố của phủ nha, từ xa đã thấy Trương Long, Triệu Hổ hai vị Hiệu úy bộ dạng cứ như nặng mắt đầu, kiến bò trên chảo nóng, đang đi vòng vòng quanh cửa nha môn. Hai người vừa thấy đoàn của Triền Chiêu, nhất thời vui mừng ra mặt, vội vàng chạy tới.

“Triển... Triển đại nhân, cuối cùng ngài cũng về rồi!”, Trương Long vẻ mặt mừng rỡ, giọng nói ồm ồm lúc bình thường giờ đây lại có hơi khàn khàn.

“Triển đại nhân... ngài đã đi đâu? Chúng thuộc hạ về rồi... mà ngài vẫn chưa về, chúng thuộc hạ... chúng thuộc hạ... Bao đại nhân... còn cả Công Tôn tiên sinh đều lo lắng muốn chết... Bao đại nhân còn nói, nếu sáng mai ngài vẫn chưa quay về, đại nhân sẽ đích thân tới phủ An Lạc hầu để đòi người...”, Triệu Hồ lấp ba lấp bắp hồi lâu mới nói xong một câu hoàn chỉnh, vừa nói vừa đưa ống tay áo lên lau khóe mắt, nhìn lại lần nữa

thì hộc mắt của cái vị đường đường là Hiệu úy lục phẩm này đỏ lên có chút quái dị.

“Triển mỗ đã khiến đại nhân và các vị huynh đệ lo lắng rồi...”, Triển Chiêu khẽ chấp tay, giọng nói sang sảng hơi trầm xuống, "Triển mỗ phải vào phủ phục mệnh với đại nhân phiên hai vị huynh đệ đưa các vị cô nương này vào trong, họ đều là những nhân chứng quan trọng”.

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Trương Long, Triệu Hồ vội chấp tay ôm quyền đáp, sau đó lập tức dẫn chúng nữ tử và Triển Chiêu đi vào phủ nha.

Kim Kiên đi theo sau cùng, lòng vô cùng khó chịu, thầm nghĩ:

Này này này, coi tôi là vô hình, là không khí à?! Tiểu Miêu chẳng qua chỉ là đi một đêm không về thôi, xem đi trên dưới Khai Phong phủ đã thành cái bộ dạng nóng ruột nóng gan rồi đấy... Nghĩ đến mình mà coi, đường đường một người hiện đại, cả một đêm vào sinh ra tử, thập tử nhất sinh, hy sinh cao cả như vậy mà ngay đến bữa sáng cũng không chuẩn bị cho là thế nào? Khinh người quá đáng rồi đấy!

“Kim bổ khoái, mời theo Triển mỗ

vào phục mệnh với đại nhân.”

Triển Chiêu đi được mấy bước, thấy Kim Kiên vẫn chưa đuổi kịp, không khỏi quay đầu ra lệnh.

Trương Long, Triệu Hồ dường như lúc này mới ý thức đến sự tồn tại của Kim Kiên, vội nói: “Kim bồ khoái cũng bình yên vô sự, tốt quá rồi”.

Kim Kiên kéo da mặt banh sang hai bên, vừa mới định cảm ơn mấy câu đầy ý tứ của họ thì bỗng nghe thấy Trương Long, Triệu Hồ kinh ngạc hô lên một tiếng: “Triển đại nhân, lưng của ngài?!”.

“Không có gì đáng ngại”, Triển Chiêu khẽ mỉm cười, bình thản nói.

“Nhưng...”

“Triển mỗ còn phải cùng Kim bồ khoái vào phục mệnh với đại nhân, các vị cô nương này xin phiền hai vị.”

“... Vâng”, Trương Long, Triệu Hồ nhìn nhau một cái, trầm mặc gật đầu.

Kim Kiên thấy sắc mặt sầm sì của hai đại Hiệu úy, tâm tình bỗng tốt lên, thâm nghĩ:

Hừ hừ, hai đại kim cương này nhất định là đang buồn thương vô hạn cho “cảnh xuân” của Tiểu Miêu bị người ta lén dòm hết rồi... Chắc chắc, may ghê, được dịp nhìn hai đại kim cương đồng thời đen mặt, cũng coi như một thu hoạch lớn...

Mọi người đi vào phủ nha Trần Châu, Trương Long, Triệu Hồ dẫn chúng nữ tử đi vào sảnh bên, chờ Bao đại nhân truyền gọi; Triền Chiêu, Kim Kiên hai người trực tiếp đi thẳng vào phòng khách, phục mệnh với Bao đại nhân.

Trong sảnh có bốn người, Bao đại nhân ngồi chính giữa Công Tôn tiên sinh

đứng bên, Vương Triều, Mã Hán canh giữ hai bên sảnh. Bốn người vừa thấy Triều, Kim mắt liền sáng lên, sắc mặt tràn ngập vẻ vui mừng.

“Triển hộ vệ! Kim bồ khoái!”, Bao đại nhân cơ hồ như đứng thẳng người lên, sự mừng rỡ, nét mặt vui vẻ, tất cả đều bộc lộ trong lời nói.

“Đại nhân, thuộc hạ phục mệnh chậm trễ, xin đại nhân giáng tội”, Triển Chiêu khẽ ôm quyền, sang sảng nói.

Kim Kiền cũng ôm quyền thi lễ bên cạnh.

“Bình an trở về là tốt rồi, bình an trở về là tốt rồi!”

Bao đại nhân chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, gương mặt mang nét cười, ngồi xuống trở lại, khoát tay nói.

“Triển hộ vệ, Kim bổ khoái, hai người đi chuyển này bắt vô âm tín, thực khiến mọi người nóng ruột”, Công Tôn tiên sinh cũng thở phào một hơi, vuốt râu nói.

“Triển đại nhân, ngài bình an trở về là tốt rồi”, Vương Triều, Mã Hán lại càng kích động vạn phần.

“Đã phiên các vị phải lo lắng”, Triển Chiêu vội ôm quyền nói.

“Không sao, không sao, chỉ cần hai người bình an trở về là tốt rồi”, Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, nét vui mừng tràn ngập khuôn mặt.

Bao đại nhân đánh giá hai người một lát mới dần thu lại nét vui mừng trên mặt, nghiêm nghị nói: “Hai người lần này đến phủ Hầu gia có thu hoạch gì không?”.

Triển Chiêu lập tức thẳng người lên, đem những chuyện tai nghe mắt thấy trong phủ Hầu gia nhất nhất bẩm báo.

Bao đại nhân nghe xong, đôi mắt bắt giắc cau chặt, cặp mắt phượng hơi nheo lại, ngưng một chút lại hỏi: “Triển hộ vệ, chúng nữ tử trong lời hộ vệ đang ở sảnh bên đời sao?”.

“Đúng vậy.”

“Tốt!”, Bao đại nhân cao giọng hô, “Vương Triều, Mã Hán, lập tức truyền họ vào đây.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Vương Triều, Mã Hán ôm quyền nhận lệnh rảo bước đi ra, không lâu sau thì

cùng Trương Long, Triệu Hồ đưa nhóm nữ tử kia vào phòng khách.

“Dân nữ bái kiến Bao đại nhân!”

Chúng nữ tử vừa thấy Bao đại nhân hai mắt đều đầm lệ, lập tức quỳ sụp xuống, có mấy người còn nước mắt ròng ròng khóc mãi không ngừng.

“Nơi này không phải là công đường, đứng dậy cả đi”, Bao đại nhân thấy dáng vẻ thê thảm của chúng nữ tử như vậy, bất giác khẽ thở dài, chậm chậm lên tiếng.

“Tạ đại nhân”, lúc này chúng nữ mới

từ từ đứng dậy.

Bao đại nhân nhìn một vòng, hỏi: “Bản phủ hỏi các người vì sao các người lại ở trong mật thất của phủ An Lạc hầu?”.

Những lời này vừa thốt ra, các nữ tử mới ngừng khóc lại bắt đầu lệ tuôn nhạt nhòa, khóc nức lên đến khó có thể trả lời.

Một hồi sau, mới có một nữ tử chậm chậm bước lên, nức nở đáp:

“Bẩm đại nhân, chúng dân nữ đều bị An Lạc hầu cưỡng đoạt bắt nhốt vào

Nhuyễn Hồng đường, để cho An Lạc hầu chơi đùa.”

“Vậy vì sao lại ở trong phủ An Lạc hầu?”

“Bẩm đại nhân, chúng dân nữ cũng không biết, chỉ là mấy ngày trước không biết vì sao, người của An Lạc hầu lại cưỡng ép đưa toàn bộ chúng dân nữ rời khỏi Nguyễn Hồng đường, sau đó lại giam cầm trong mật thất. Nếu... nếu không có hai vị quan gia này đến cứu, e là chúng dân nữ... chúng dân nữ sẽ phải chết ở đó...”

Nói rồi, lại cúi đầu nước mắt giàn

giữa.

Mọi người trong sảnh nghe xong đều thəm lắc đầu, lòng vừa chua xót vừa tức giận. Chua xót vì, những nữ tử thanh xuân như thế lại phải chịu những hành động bạo ngược, trải bao cay đắng đến vậy; tức giận vì, An Lạc hầu ỷ vào thân phận hoàng thân quốc thích của mình mà muốn làm gì thì làm, những hành vi ác độc đó thật khiến người và trời cùng căm phẫn.

Ngưng một chút, Bao đại nhân lại hỏi: “Vậy trong Nhuyễn Hồng đường chỉ có mấy người khác người thôi sao?”

Chúng nữ tử nghe đến câu hỏi này,

đều im lặng không đáp, hầu hết đều khẽ lắc đầu biểu thị ý không biết, Nữ tử bước ra khỏi hàng kia ngưng một lát, mới nói: “Không chỉ có thế, An Lạc hầu cường đoạt không ít nữ tử để thỏa thú vui đùa của mình, mấy năm gần đây sợ rằng phải ba trăm có dư”.

“Cái gì?!”

Mọi người trong sảnh nghe vậy đều kinh hoàng thất sắc.

Bao đại nhân cơ hồ vô bàn đứng phất dậy, mi mày dựng ngược, nộ khí đằng đằng;

Công Tôn tiên sinh hơi biến sắc, cau mày không nói;

Tứ đại Hiệu úy nắm chặt tay, các khớp xương kêu rắc rắc;

Triển Chiêu lưng thẳng như cán bút hơi run lên, Cự Khuyết trong tay kêu lạch cách không ngừng.

Kim Kiên da mặt giật giật, thầm nghĩ: Con cua con này cũng khoa trương quá đi, nghĩ xem hoàng đế cũng chỉ có tam cung, lục viện, bảy mươi hai phi tần, bầm tay nhảm tính cũng chỉ có gần trăm, nhưng hấn chẳng qua chỉ là hầu gia tọa trấn một phương, vậy mà dám nuôi đến

ba trăm nhân tình lễ nào muốn quyết hơn thua với thiên tử đương triều?

Bao đại nhân ngưng một chút, lại ngồi xuống, chậm rãi cất tiếng: “An Lạc hầu cường đoạt nhiều nữ tử như vậy, vì sao người lại biết?”.

Nữ tử kia nghe vậy, lại khom người quỳ xuống, khóc nói: “Bẩm đại nhân, dân nữ tên là Xuân Oanh từng phụ trách quản lý trong Nhuyễn Hồng đường, cho nên đối với số lượng các cô gái bị đưa vào đó cũng biết được một chút”.

Bao đại nhân hơi cau mày: “Vậy những nữ tử khác đâu rồi?”.

“Bầm Bao đại nhân, có người bị hành hạ cho đến chết, có người thì không biết tung tích, những người khác sau khi bị chuyển vào phủ của An Lạc hầu cũng đều bị chuyển đi hết. Cuối cùng chỉ còn lại mười mấy người chúng dân nữ.”

Trong một thoáng, cả phòng khách chìm trong yên lặng, mọi người không ai nói gì.

“Trương Long, Triệu Hồ, đưa họ xuống, để họ nghỉ ngơi thật tốt, đến ngày mai thẳng đường làm chứng”, Bao đại nhân trầm ngâm hồi lâu mới chau mày ra lệnh.

Chúng nữ tử khấu đầu, rồi theo hai vị Hiệu úy rời đi. Thoắt cái trong phòng trở nên trống trải hẳn, lại càng tĩnh lặng.

Cuối cùng, vẫn là Công Tôn tiên sinh lên tiếng phá vỡ không trí trầm mặc: “Triển hộ vệ, Kim bổ khoái lần này có thể tìm được nhân chứng đắc lực như vậy, công lao thực không thể bỏ qua”.

Triển Chiêu nghe xong liền vén vạt áo lên quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: “Thuộc hạ thất trách, chưa thể đưa được Hoàng thị, Thu Nương về, mong đại nhân trách phạt!”

Kim Kiên thấy thế nhất thời mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu, vội vàng nổi gót quỳ ngay sau, ôm quyền không nói thẳm nghĩ: Mình thế nào lại quên mất, lần này mặc dù mang về được một nhóm nhân chứng, nhưng nhiệm vụ lão Bao giao phó lại chưa hoàn thành, nếu lão Bao trách cứ, há chẳng phải là đại sự không ổn sao! Chậc chậc, Tiểu Miêu quả nhiên thông minh, hiểu được việc trước tiên phải xin trách phạt thẳng thắn nhận tội thì được hưởng khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, như thế này, lão Bao sẽ không phạt nặng.

Bao đại nhân thấy hai người quỳ xuống, vội nói: “Triển hộ vệ, Kim bổ

khoái mau mau đứng lên”.

Kim Kiên thâm thở phào một hơi, y lời cùng Triển Chiêu đứng dậy.

Chỉ thấy Bao đại nhân khẽ lắc lắc đầu nói: “Hai người thì có tội gì? Không những vô tội, ngược lại còn có công”.

Công Tôn tiên sinh cũng tiếp lời nói: “Triển hộ vệ có chỗ không biết rồi, Vương Triều, Mã Hán đã tìm được Hoàng thị trong phủ của An Lạc hầu, chỉ là Hoàng thị đã không cách nào lên công đường làm chứng được nữa. Nếu không phải Triển hộ vệ và Kim bổ khoái đưa mấy nhân chứng kia về, e là án của An

Lạc hầu còn phải kéo dài thêm mấy ngày”.

Triển Chiêu, Kim Kiên nghe xong đều sùng sốt.

“Nếu đã tìm được Hoàng thị, cứ sao lại không thể lên công đường làm chứng?”, Triển Chiêu không rõ hỏi lại.

Công Tôn tiên sinh khẽ thở dài một tiếng, nói: “Hoàng thị không biết bị ép uống loại thuốc gì, hiện giờ đã trở nên lơ ngơ, thần trí mơ màng, nói năng lung tung, hệt như người điên, như thế sao có thể lên công đường làm chứng?”.

“Lẽ nào lại là An Lạc hầu?”

Công Tôn tiên sinh trầm mặc gật đầu, không nói tiếp.

Triển Chiêu co chặt hai tay, mu bàn tay nổi gân xanh, Cự Khuyết bị siết chặt đến nổi vang lên cách cách.

Kim Kiền cũng sầm mặt, thâm nghĩ: Con cua con này quả nhiên thủ đoạn tàn độc, công phu hại người phải xưng là đệ nhất. Rõ ràng chỉ cần giết người diệt khẩu là xong, nhưng lại muốn hành hạ tra tấn người ta thành như vậy, tám phần là tâm lý bệnh hoạn rồi.

Bao đại nhân thấy thế, khe khẽ thở dài nói: “Triển hộ vệ cùng Kim bồ khoái vất vả cả đêm rồi, hẳn là mệt mỏi vạn phần, nên lui xuống nghỉ ngơi trước đi”.

Kim Kiên nghe xong cả mừng, đang định tiến lên tạ ơn rồi lui xuống, chẳng ngờ Triển Chiêu lại nhanh hơn, bước lên một bước, cao giọng nói: “Đại nhân, nhân chứng, vật chứng vụ án của Trương Tụng Đức vẫn chưa đầy đủ, thuộc hạ nguyện...”.

“Triển hộ vệ!”, đôi mày của Bao đại nhân dựng lên trầm giọng nói: “Lẽ nào ngay cả mệnh lệnh của bản phủ cũng không nghe?”.

“Thuộc hạ...”

Công Tôn tiên sinh bên cạnh khẽ lắc đầu, trên khuôn mặt nho nhã thoáng hiện lên ý cười: “Triển hộ vệ không cần lo lắng, đại nhân đã lệnh cho bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ đi tìm chứng cứ rồi, lẽ nào Triển hộ vệ còn không tin được bốn người họ?”.

“... Thuộc hạ không có ý này.”

“Nếu đã không có ý đó, vậy còn không đi xuống nghỉ ngơi?!”, Bao đại

nhân đứng thẳng dậy, lộ ra tư thế cùng quan uy bức người, nói.

Kim Kiền bên cạnh thầm cười trộm, mắt thấy cái người đường đường là Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ, vẻ mặt không nguyện khom người thi lễ, chằm chằm cung kính đi giật lùi ra phía cửa phòng khách.

Hành động này khiến tất cả đều sửng sốt.

Hành động này nếu là người khác làm thì bình thường, nhưng lại do Triển Chiêu làm, thực vô cùng không ổn.

Nên biết Triển Chiêu xuất thân từ giang hồ, hào khí ngất trời, tuy đã gia nhập cửa quan đi theo Bao đại nhân, nhưng một thân quan phục sao có thể che lấp nổi cốt khí ngạo nghễ ngang tàng. Bình thường Triển Chiêu đối với Bao đại nhân rất cung kính hữu lễ, nhưng cũng tuyệt không thể làm ra hành động đi giật lùi ra cửa mà chỉ có bọn nô tài mới làm. Giờ đây hành động này không thể không khiến người khác nghi ngờ.

Bao đại nhân đưa mắt một cái, Công Tôn tiên sinh lập tức cao giọng nói: “Triển hộ vệ khoan đã”.

Thân hình Triển Chiêu cứng lại, ôm

quyền nói: “Tiên sinh còn có gì giao phó?”.

“Triển hộ vệ có thể xoay người lại không?”

“... ”

“Triển hộ vệ?”, giọng nói nho nhã hơi cao lên.

Triển Chiêu lưng vẫn thẳng như cây tùng, chẳng hề có chút cử động nào.

Kim Kiên ở một bên nín nhịn khổ sở, chỉ cảm thấy ruột non ruột già, thêm cả

ruột thừa nữa, tất cả đều xoắn lại thắt lại thành nơ bướm, nhưng sống chết gì cũng không dám cười tiếng.

Chắc chắc, nhất định là Tiểu Miêu cảm thấy trang phục hở lưng như vậy quá kinh hãi thế tục, cho nên mới ngại ngùng như thế.

Công Tôn tiên sinh khẽ lắc đầu, chậm chậm bước lên đi vòng ra sau lưng Triển Chiêu quan sát. Cái nhìn này nhất thời khiến vị bạch diện nho sinh của Khai Phong phủ sắc mặt đen đi quá nửa, giọng nói cũng trầm xuống: “Triển hộ vệ, theo tại hạ về phòng một chuyến”.

“Công Tôn tiên sinh, Triển mỗ chẳng qua...”

“Triển hộ vệ!”, âm thanh lại lần nữa cao vút lên.

Bao đại nhân cũng sa sầm mặt, nói: “Triển hộ vệ hãy theo Công Tôn tiên sinh đi một chuyến đi”.

“... Thuộc hạ tuân lệnh.”

Triển Chiêu cứng ngắc ôm quyền, quay người theo Công Tôn tiên sinh về sương phòng.

Chắc chắc, xem ra là do y phục của Tiểu Miêu không chỉnh tề, làm tổn hại tới hình tượng của Khai Phong phủ, Công Tôn Trúc Tử chắc là muốn bổ sung thêm một khóa “giáo dục nhân viên” cho Tiểu Miêu... Haizz, Triền đại nhân, thuộc hạ lực bất tòng tâm, ngài hãy tự cầu phúc cho mình đi nhé.

“Kim bổ khoái!”

Hả?!

Kim Kiên nhất thời trợn tròn đôi mắt nhỏ dài, nhìn chăm chăm vào Công Tôn Trúc Tử ở phía cửa.

“Bố khoái cũng đi cùng.”

Mặt Kim Kiên liền co dúm lại thành cái bánh bao nhân thịt.

Không... không phải chứ, mình cũng có phần? Hừ hừ, sớm biết phải tiếp nhận ma âm xuyên tai của Công Tôn Trúc Tử, nhất định mình sẽ vì nghĩa diệt thân, cho dù có bị gió lạnh thổi tới chết, cũng phải cởi áo ra che chắn toàn thân cho Triển đại nhân, bảo vệ Triển đại nhân chu toàn!!!

Hồi mười tám

Công Tôn mưu trí thỉnh đồ đệ Y Tiên.

Phủ nha lần hai thám vấn An Lạc hầu.

Theo sau Công Tôn tiên sinh cùng Triền Chiêu, Kim Kiên càng đi càng cảm thấy bất an, lục phủ ngũ tạng nhẩy loạn xạ, dự cảm không lành lúc trước lại nổi lên lớn vồn trong lòng, xua không đi, gạt không xong, hệt như mùi hôi trong vải bó chân của mấy bà lão ngấp tràn trong mũi, khiến người ta khó chịu đến cực điểm.

Đến khi ba người vào tới sương phòng của phủ nha, Công Tôn tiên sinh sai đóng cửa lại, chuông cảnh báo trong lòng Kim Kiên réo vang, lông mao toàn thân dựng đứng theo bản năng, chỉ muốn xông ra cửa mà tháo chạy, nhưng trước đôi mắt sắc bén như chớp như điện của Công Tôn tiên sinh, làm sao có nửa cơ hội mà chạy thoát chứ.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh sắc mặt đen sạm đi, gọi Triển Chiêu đến bên cạnh giường, nói: “Triển hộ vệ, xin hãy nằm úp sấp xuống giường”.

Triển Chiêu cứng đờ lưng, vội vàng thấp giọng từ chối: “Không cần phiền

Công Tôn tiên sinh, Triển mỗ chẳng qua là...”.

“Triển hộ vệ, có cần tại hạ giúp không?”, Công Tôn tiên sinh nghe thế khloe miệng lại nhướng lên, một nụ cười thân thiết thoáng hiện trên khuôn mặt nho nhã.

Kim Kiền đứng bên rùng mình một cái, dự cảm không lành trong lòng lại càng tăng lên, thầm nghĩ: Đại sự không ổn rồi, vào lúc này Công Tôn Trúc Tử lộ ra vẻ mặt tươi cười, lại còn cười đến độ ấm áp tựa gió xuân, cả gương mặt như bừng sáng... Dựa vào dự cảm siêu cấp của một người hiện đại như mình đây mà

đoán, thì chỉ có bốn chữ thôi: Lành ít dữ nhiều...

Triển Chiêu thấy gương mặt tươi cười của Công Tôn tiên sinh, thân hình liền chấn động, khắc sau liền im lặng lập tức y theo lời mà cởi giày ra lẳng lẳng nằm úp sấp trên giường.

Công Tôn tiên sinh lúc này mới khẽ gật đầu, quay lại nói với Kim Kiền: “Kim bổ khoái...”.

Lời này vừa thốt ra, liền bị tiếng kêu cao vút của Kim Kiền cắt ngang:

“Công Tôn tiên sinh có gì sai bảo, thuộc hạ dù phải vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng quyết không chối từ!”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong không khỏi sửng sốt, định thần nhìn kỹ sắc mặt của Kim Kiền, nét cười trên khuôn mặt càng tăng.

Chỉ thấy Kim Kiền mặt mày trắng bệch, so vai ôm quyền, hết như đang đối mặt với kẻ địch.

“Chỉ là tại hạ muốn hỏi Kim bồ khoái thân thể có chỗ nào không ổn không?”

“Nhờ... nhờ hồng phúc của tiên sinh, không có chỗ nào không ổn cả!”, lòng lại thầm kêu: Công Tôn Trúc Tử, xin ngài đây, đừng cười nữa, cười vậy khiến tôi sờn cả gai ốc toàn thân, tim đập nhanh như chạy, cả người từ trên xuống dưới chỗ nào cũng rất rất không ổn đây!

Công Tôn tiên sinh nghe xong gật gật đầu, lại nói: “Nếu đã vậy thì, xin Kim bồ khoái qua giúp một tay, cùng tại hạ xử lý vết thương của Triển hộ vệ”.

“Thuộc hạ quyết không chối từ... Hà?”.

Kim Kiền mở miệng hùng hồn đáp,

sau đó mới cảm thấy không ổn, chớp chớp mắt, trầm nghi hoặc:

Vết thương? Vết thương của Tiểu Miêu? Bị thương ở đâu? Trên đường đi Tiểu Miêu ngoại trừ sắc mặt có hơi kém một tí, ra mồ hôi nhiều một tí, y phục rách một tí, thì làm gì có vết thương nào?

Khoan đã!

Rách... y phục?

Lẽ nào!!!

Kim Kiên ánh mắt cứng ngắc đi

chuyển đến quan phục rách te tua sau lưng Triển Chiêu, lúc này dự cảm không lành lúc trước liền ập tới như sóng cồn như hồng thủy, đập thẳng vào mặt.

Công Tôn tiên sinh lấy hòm thuốc từ trong tủ ra, rồi rút ra một cái kéo, nói với Kim Kiền: “Kim bỏ khoái, phiền bỏ khoái lại đây cùng tại hạ cắt quan phục phía sau lưng Triển hộ vệ ra”.

“Thuộc... thuộc hạ tuân lệnh”.

Kim Kiền sắc mặt trắng bệch tiến lên, hai tay cứng ngắc kéo quan bào màu đỏ, đang trong tình trạng te tua, phía sau lưng Triển Chiêu lên, để Công Tôn tiên sinh

cắt từng nhát từng nhát một.

Mỗi một nhát cắt, dây thần kinh trong não Kim Kiên lại như đứt một cái.

Mà phần vải quan bào phía sau lưng Triển Chiêu không biết bị thứ gì ngấm vào mà cứng như ván, lúc kéo cắt hết như đang cắt trên giấy bìa các-tông, âm thanh xoèn xoẹt vang lên. Đến khi cắt xong quan phục, lộ ra áo trong, da đầu Kim Kiên liền phát run, toàn thân ớn lạnh, đứng ngây tại chỗ.

Rốt cuộc Kim Kiên cũng nhớ ra dự cảm không lành này vì sao lại giống như đã từng gặp rồi: Trong đêm đầu tiên đi

thăm viếng phủ Hâu gia, lúc bả vai Triền Chiêu bị thương, Kim Kiên cũng có thứ cảm giác kinh hồn bạt vía y như vậy.

Chỉ thấy dưới lớp quan phục rách nát của Triền Chiêu, áo lót phía trong vốn có màu trắng tinh giờ đã chẳng nhìn ra được màu ban đầu nữa mà chuyển thành màu đỏ đen, phần vải rách còn dán chặt vào lưng; định thần nhìn kỹ, thì đó chính là vết máu đã khô trộn lẫn với bùn đất, những mảnh vải rách ấy khô cứng như đá, dính sát vào lưng, khó có thể tách ra được; trên đó còn có vài sợi vải màu đỏ dính chặt, rõ ràng là quan phục đã từng cùng với áo trong dán vào lưng, sau khi bị cắt ra thì còn dính sợi vải lại. Nhìn

phần vải của quan bào bị cắt ra, toàn bộ đều bị máu thấm đẫm, rồi sau đó khô lại cứng như giấy bìa, chỉ có điều quan bào màu đỏ, nếu không nhìn kỹ, căn bảo khó có thể phát hiện ra.

Trầy da toác thịt, máu chảy ướt đẫm áo, sự đau đớn ấy kinh khủng nhường nào!

Công Tôn tiên sinh nhìn thương thế của Triển Chiêu, không khỏi thở dài một tiếng, trầm giọng nói: “Triển hộ vệ thật là...”.

Nói được nửa câu rồi lại không nói tiếp nữa.

“Chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da, không đáng ngại”, giọng nói trầm trầm của Triển Chiêu từ phía giường vang lên.

“Haizz...”, Công Tôn tiên sinh lại thở dài một tiếng, tựa như có chút bất đắc dĩ, nét cười trên khuôn mặt dần tan đi, ngưng một chút mới nói với Kim Kiền: “Kim bổ khoái, phiền bổ khoái đi lấy một chậu nước nóng về đây... Kim bổ khoái, Kim bổ khoái?”.

Công Tôn tiên sinh gọi hai tiếng, không thấy Kim bổ khoái trả lời mới quay lại nhìn, thì thấy sắc mặt Kim Kiền

đen sì, da mặt rúm ró, thân hình run rẩy, cơ hồ không đứng vững nổi.

Lại nói về Kim Kiền, thấy thương thế sau lưng Triển Chiêu nhất thời hai mắt tối lại, hồi tưởng đến những chuyện trước đó mà không khỏi thót tim hoảng hồn:

Vết thương như thế này, khẳng định là bị đá sắc cào vào rồi...

Mà đá sắc ấy...

Nhớ lại thời điểm tìm cách mở cánh cửa trong mật thất có sờ soạng một hồi

những bức tường lởm chởm không bằng phẳng trong đó, Kim Kiên lại càng cảm thấy khô sở:

Nhất định là Triển Chiêu trong lúc rơi xuống đã dùng lưng mình ma sát với tường đá để giảm tốc độ...

Chả trách trong mật thất, Nam hiệp nội công thâm hậu lại lâu tỉnh đến vậy, thậm chí trong lúc đó còn thở ngắt quãng, rên rĩ không ngừng...

Chả trách khi ấy nghe thấy tiếng xé vải, sợ là Triển Chiêu đem phần quan bào dầm máu trên lưng xé ra, hòng che giấu vết thương...

Chả trách Triển Chiêu từ trước đến nay luôn tự mình làm mọi việc không nhờ đến ai, lại hạ lệnh cho mình lần mò lên xuống tìm cửa ra trong mật thất... Với cái lưng bị thương như thế, đừng nói khom người tìm kiếm, e là ngay cả đi lại cũng rất khó khăn...

Chả trách sắc mặt Tiểu Miêu lại trắng như tờ giấy, mồ hôi đầy mặt...

Chậc chậc...

“Tám lưng hoàn mỹ” của Nam hiệp danh chấn giang hồ, Ngự tiền tứ phẩm

đới đao hộ vệ, thần tượng đứng đầu Khai phong phủ lại bị hủy bởi một phút sai lầm của mình, nếu nói về trách nhiệm liên đới... Ôi mẹ ơi, trời muốn diệt ta rồi!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên cơ hồ như muốn ngất xỉu, chỉ cảm thấy dương thọ của mình đã hết, có muốn sống cũng vô vọng, đã ở ngay trước mặt đầu trâu mặt ngựa báo danh rồi.

Một phen suy nghĩ xoay chuyển vèo vèo của Kim Kiên, hai người bên cạnh không hề hay biết, chỉ thấy dáng vẻ của Kim Kiên lúc đó, thì cho là Kim Kiên tự trách mình đã làm liên lụy đến Triển

Chiêu, mà chính mình lại không phát hiện ra thương thế của Triển hộ vệ, nên áy náy dằn vặt trong lòng.

Công Tôn tiên sinh nhìn Kim Kiên, khẽ thở dài nói: “Kim bồ khoái không cần phải tự trách mình, Triển hộ vệ cố ý giấu giếm thương tích, trên đường đi lại không nhìn rõ, Kim bồ khoái không phát hiện ra cũng là lẽ tự nhiên... Nếu không phải tại hạ có hiểu biết sâu sắc về Triển hộ vệ, e là cũng bị Triển hộ vệ qua mặt”, dừng một chút, lại nói, “Kim bồ khoái trước nên đi lấy một chậu nước nóng, rửa sạch vết thương cho Triển hộ vệ”.

Kim Kiên lúc này mới hoàn hồn, đờ

đần gật gật đầu, lão đảo đi ra phía cửa.

Công Tôn tiên sinh thấy Kim Kiên đã rời đi, lúc này thần sắc mới hòa hoãn chút ít, lấy một cái bình từ trong hòm thuốc ra, dốc lên lưng Triền Chiêu.

Nhất thời liền nghe thấy Triền Chiêu hít vào một hơi khí lạnh.

Không lâu sau, bùn đất, đá vụn cùng máu khô trên lưng Triền Chiêu dần dần rã ra, Công Tôn tiên sinh vội dùng khăn lau đi, cho đến khi máu chảy ra biến thành màu đỏ tươi mới dừng lại, tiếp đó lấy thuốc bột ra rắc lên trên miệng vết thương. Chỉ là không biết vô tình hay cố

ý, lực tay hơi mạnh, khiến cho người nằm trên giường hít khí lạnh liên miên, mồ hôi ào ạt tứa ra.

Công Tôn tiên sinh từ từ ngược mắt lên nhìn Triển Chiêu một cái, lực tay vẫn không giảm, lời nói thốt ra không nhanh cũng không chậm:

“Triển hộ vệ quả nhiên định lực hơn người, vết thương này tuy không nặng nhưng da thịt trầy trụa rất đau đớn, nếu là người thường e đã sớm đau đến ngất đi, nhưng Triển hộ vệ chẳng những không lộ ra nửa phần mà còn có thể đi lại bình thường, tìm được những nhân chứng quan trọng nữa, thậm chí ngay cả Kim bồ

khoái cũng giấu được... Công Tôn Sách bội phục”.

“...Tiên sinh quá khen rồi”.

“Chỉ là tại hạ có một chuyện không rõ”.

“...Tiên sinh cứ hỏi”.

“Nam hiệp Triển Chiêu võ nghệ siêu quần, khinh công tuyệt đỉnh, cho dù là sơ ý rơi xuống hầm tối, tất sẽ có ngàn vạn cách để thoát thân an toàn, vì sao lại bị thương như vậy?”.

“Việc này...”

“Trừ phi Triển hộ vệ phải chịu sức nặng của hơn một người, hẳn là sức nặng của hai người rồi, nên tốc độ rơi xuống rất nhanh, bởi thế mới đưa ra hạ sách này, dùng lưng ma sát với tường đá để giảm tốc độ rơi...”

“Cái đó...”

“Nếu là hai người cùng lúc rơi xuống, vì sao Triển hộ vệ không dùng bảo kiếm đâm vào vách tường để làm chậm tốc độ rơi? Chẳng lẽ khi ấy hai tay của Triển hộ vệ không cử động được... Nhưng hai tay Triển hộ vệ lại không hề bị thương...”

Ừm... Tại hạ bạo gan phỏng đoán, nhất định là Triển hộ vệ vì bảo vệ chu toàn cho người kia nên đã dùng hai tay ôm chặt lấy người đó, bởi vậy mới không rảnh tay dùng kiếm đâm vào vách tường”.

“Khụ khụ...”

“Nhưng tại hạ lại càng không hiểu, với thân thủ của Triển hộ vệ, việc dùng một cánh tay để bảo vệ người kia đã là thừa sức, vì sao lại phải dùng hai tay?”.

“Khụ khụ khụ...”

“Mọi người đều nói Nam hiệp điềm tĩnh chín chắn, suy tính kỹ càng trước rồi mới hành động, nhưng vì sao lần này lại thất sách như thế? Chẳng lẽ trước đó đã xảy ra chuyện gì làm Triền hộ vệ phân tâm, tâm thần bối rối? Kỳ lạ, kỳ lạ quá...”

“Khụ khụ khụ khụ... Công Tôn tiên sinh...”

“Hửm? Vì sao Triền hộ vệ lại kho khan như vậy? Chẳng lẽ đã nhiễm phong hàn rồi? Chờ chút, để tại hạ bắt mạch chẩn bệnh cho Triền hộ vệ, chắc chắn thuốc vào bệnh sẽ tiêu trừ!”

“Công Tôn tiên sinh...”

“Ôi... Mạch tượng của Triển hộ vệ nhanh như thế, xem ra tình huống không ổn rồi, tại hạ phải đi bẩm báo với Bao đại nhân đã, sau đó mới tính tiếp...”

Người nằm trên giường nhất thời mây đen bay đầy đầu, vội vàng nói:

“Công Tôn tiên sinh, sau này Triển mỗ nhất định sẽ chú ý, sẽ không dễ dàng bị thương nữa, lần này... mong Công Tôn tiên sinh rộng lượng bỏ qua cho”.

Công Tôn tiên sinh thu ngón tay bắt

mạch lại, sắc mặt trầm xuống nói: “Triển hộ vệ nói thế sai rồi, đó là chức trách của Công Tôn Sách, sao có thể qua loa được?”.

Chỉ thấy hai hàng lông mi của người trên giường khẽ run lên, trên gương mặt tuần tú lộ rõ vẻ lúng túng ngượng ngùng, hồi lâu sau mới nói: “Triển mỗ cam đoan, sau này bị thương sẽ tuyệt đối không giấu giếm, nhất định sẽ để Công Tôn tiên sinh chấn trị kịp thời...”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong, lúc này mới từ từ giảm bớt lực tay, một nét cười thoáng hiện trên khuôn mặt nho nhã: “Triển hộ vệ nói phải, đúng thực là vết

thương ngoài da, không cần phải bấm
báo đại nhân”.

“Khụ khụ... Triển mỗ đa
tạ”.

Gió sớm lay tàn liễu,

Tường đá ánh lửa vương,

Lửa tàn lay bóng đồ

Lích tích hồn đà bay.

Trong phòng bếp của phủ nha Trần
Châu, lửa trong lò lay động, tàn lửa bắn

ra, hơi nước mờ mịt vờn quanh bếp, làm nổi bật bóng người chập chờn theo ánh lửa, dáng vẻ u u ám ám, mới nhìn qua còn tưởng hồn ma hiện về nhân thế.

Người này ngồi xồm trước bếp, hai tay ôm đầu, thở vắn than dài, miệng không ngừng rì rầm, tựa như sư ông tụng kinh, lại như ruồi nhặng vo ve, đó chính là Kim Kiên đang “rút ra kinh nghiệm xương máu, kiểm điểm lại công tác”:

“Hừ hừ, đúng thật là ‘khôn ba năm, đại một giờ’, ‘Quan Âm ngàn mắt cũng sẽ nhìn nhầm’... Nghĩ xem mình đường đường là một người hiện đại, còn là đại đệ tử đích truyền của Y Tiên, Độc Thánh,

hai thân phận song hành như thế, ấy vậy mà lại để một con mèo qua mặt, ngớ ngẩn đến nỗi không phát hiện ra vết thương trên lưng của Tiểu Miêu... Thật hổ thẹn với Đảng, với nhân dân, với các vị hương thân phụ lão của tương lai... hổ thẹn với sư phụ đã dốc lòng dạy dỗ, hổ thẹn với danh tiếng của nhị vị ân sư... Đại sư phụ, Nhị sư phụ, đệ tử không còn mặt mũi nào gặp hai người nữa, may mà đệ tử nhìn xa trông rộng, trước giờ chưa từng tự xưng là môn hạ của nhị vị sư phụ, nếu không chắc chắn sẽ làm hoen ố thanh danh của hai người... Sau này đệ tử nhất định sẽ phát huy tinh thần này, bền lòng vững chí đến cùng...”

Nói đến đây Kim Kiên không khỏi hồi tưởng đến “tình trạng mê đắm” của cái lung Triền Chiêu, nhất thời lại thấy rùng mình ớn lạnh, tiếp tục lầm rầm nói:

“Haizz... Cái gọi là ‘vạn điều dân loạn đều từ tâm mà ra’, trên đầu chữ ‘sắc’ có một con dao, anh hùng khó qua ải “Mỹ Miêu”, tuy mình trên thông thiên văn dưới tường địa lý, hiểu biết tám điều vinh, tám điều nhục^[1], lại tiến cùng thời đại, nhưng hiềm vì ‘con người không phải là thánh nhân, có ai mà không phạm sai lầm’... hướng hồ phút trước là ‘kiss scene’, phút sau đã lâm vào cảnh sinh tồn tử vong, tâm trí mình bị rối loạn, hai mắt mờ đi, nhất thời sơ suất, không kịp

thời kiểm tra phát hiện ra vết thương trên người Triền đại nhân, cũng là có nguyên do của nó...”

[1] Nguyên văn “bát vinh bát sỉ” (八荣八耻), luận thuyết này do Tổng bí thư Đảng Cộng sản Trung Quốc, Chủ tịch nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, Hồ Cẩm Đào xây dựng và đề xướng, đã gây được tiếng vang rất lớn trong xã hội. Dưới đây là nội dung của “bát vinh bát sỉ” (bản dịch của PGS. TS Nguyễn Kim Sơn):

Lấy yêu tổ quốc làm vinh, tổn hại tổ quốc làm nhục

Lấy phục vụ nhân dân làm vinh, xa rời nhân dân làm nhục

Lấy đề cao khoa học làm vinh, ngu dốt làm nhục

Lấy chuyên cần làm vinh, lười nhác làm nhục

Lấy đoàn kết tương trợ làm vinh, hại người lợi mình làm nhục

Lấy thành thực giữ tín làm vinh, thấy lợi quên nghĩa làm nhục

Lấy tuân thủ pháp luật kỷ cương làm vinh, phạm pháp làm nhục

Lấy phấn đấu gian khổ làm vinh, kiêu sa dâm dật làm nhục.

Đưa tay lên xoa xoa lông mày, Kim Kiền dừng một chút, rồi đột nhiên, đứng phắt dậy, trán nổi đầy gân xanh, đỉnh đầu

bốc khói, đi thành vòng tròn giữa bếp cả giận nói:

“Hừ hừ, xét đến cùng tất cả đều là họa do con mèo kia gây ra, bị thương rồi cũng không thèm nói, lại còn giấu giấu giếm giếm, lừa lừa gạt gạt, lẽ nào anh ta thật sự cho rằng mình là mèo, bị thương rồi trốn vào góc tường liếm láp vài cái là có thể khỏi sao?! Được rồi, dù sao cũng là cái lưng của ngài, ngài không muốn nói tôi cũng chẳng cưỡng cầu... Nhưng nói gì thì nói cái lưng ấy đã bị thương rồi, vết thương đó lại vì cứu mình mà ra, Công Tôn tiên sinh lại biết mình có y thuật, Triển đại nhân ngài chịu đựng vết thương thâm trọng nhường ấy, mà

tôi lại không hỏi lấy một câu... Ngày sau Công Tôn Trúc Tử hay lão Bao hỏi đến thì... Triển đại nhân, ngài không chỉ hại tôi mang tội bất nghĩa, mà còn đẩy tôi vào hố lửa!!! Chẳng ngờ từ khi mình gia nhập Khai Phong phủ đến nay, vẫn luôn thận trọng thật thà chăm chỉ, gian nan cố gắng giấu tài, nay lại lâm vào cảnh lật thuyền trong rãnh... Ông trời ơi, công lý ở chỗ nào chứ?!”

“Khụ khụ...”

Kim Kiền đang độc thoại rất hăng say hùng hồn, phần uất dâng trào, tình cảm sục sôi, thì bỗng nghe thấy sau lưng vang lên một tràng ho khan, liền giật nảy mình,

quay đầu lại, nhất thời bị dọa cho kinh hoàng thất sắc, đứng đực nguyên tại chỗ.

Chỉ thấy ngoài cửa phòng bếp, một người mặc nho sam, đầu vấn khăn vuông, ba chòm râu đen nhánh, mặt tựa phấn trắng, đó chính là Công Tôn Sách, sư gia kiêm quản gia của Khai Phong phủ!

“Công... Công Công Công Công Tôn tiên sinh...”

Kim Kiên chỉ cảm thấy lười như bị xoắn lại tựa bện dây thừng, rất lâu sau mới thốt ra được mấy chữ.

Ôi mẹ ơi! Công Tôn Trúc Tử ở đây từ lúc nào vậy?

“Khụ khụ... Kim bổ khoái...”

Công Tôn Sách cả người đứng thẳng, khuôn mặt nho nhã tỏ vẻ điềm tĩnh, mới nhìn thì thấy không khác lúc bình thường là mấy, chỉ là hai vai cứ hơi hơi run lên, ba chòm râu đen nhánh rung rung.

Kim Kiền vội thở ra hít vào hai lần, ổn định lại tâm thần, bụng thăm kêu:

Bình tĩnh, bình tĩnh, hãy nghĩ đến Giang tử, Hoàng Kế Quang, khi gặp khó

khăn họ đều kiên cường kháng cự. Lúc này, nơi này, ngàn vạn lần không được rối loạn, phải lấy bất biến ứng vạn biến.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền nuốt hai ngụm nước bọt, cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi, “Công... Công Tôn tiên sinh có chuyện gì cần sai bảo thuộc hạ?”.

“Chỉ là tại hạ cảm thấy kỳ quái, Kim bồ khoái chẳng qua chỉ đi lấy một chậu nước nóng, vì sao lại mất thời gian như vậy?”, Công Tôn tiên sinh không nhanh không chậm nói.

“Nước? À đúng đúng, nước nóng, nước vừa mới sôi... Thuộc hạ sẽ mang

vào cho Triển đại nhân ngay”.

Lúc này Kim Kiên mới nhớ ra chuyện Công Tôn tiên sinh giao phó, vội quay người đem nước nóng trong nồi trên bếp đổ vào chậu, rồi bung lên đang định bước ra ngoài.

“Kim bồ khoái không cần gấp như thế”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên nói, “Vết thương của Triển hộ vệ tại hạ đã xử lý xong rồi, hiện giờ Triển hộ vệ đã ngủ, Kim bồ khoái không nên quấy rầy”.

Hả?

Kim Kiền nghe xong, từ từ đặt chậu nước xuống, chớp chớp mắt, có chút khó hiểu, thầm nghĩ: Nếu đã không cần nước nóng, sao Công Tôn Trúc Tử lại sai mình đi lấy nước nóng làm gì? Thế chẳng phải là cời quần đánh rắm... làm chuyện thừa thãi sao?

Không đúng, Công Tôn Trúc Tử này lòng dạ đen tối, hành động thế nhất định là có thâm ý khác...

Éc! Chẳng lẽ Công Tôn Trúc Tử cố ý điều mình đi để chuyên tâm thu thập những hành vi bất lương của mình từ Tiểu Miêu, sau này còn “thanh toán” một thể?!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên nhất thời đỏ mặt, mồ hôi lạnh toát toàn thân, hai mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm vào Công Tôn tiên sinh.

Công Tôn tiên sinh thấy dáng vẻ của Kim Kiên, lại hơi mỉm cười, nói: “Chắc hẳn Kim bồ khoái đã đoán ra, tại hạ điều Kim bồ khoái rời đi là có ý khác”.

Éc éc éc éc éc éc!!! Không phải chứ?!

“Tại hạ thấy vết thương đau đớn trên lưng Triển hộ vệ, thực không đành lòng, thế nên mới muốn nói mấy câu riêng tư với Kim bồ khoái”.

Éc éc éc éc éc éc!!! Tiêu rồi tiêu rồi
tiêu rồi...

“Kim bồ khoái có cái nhìn như thế
nào về Triển hộ vệ?”

Éc éc éc éc éc éc!!! Tiêu rồi tiêu
rồi... Ủa?

Cái nhìn? Cái nhìn gì?!

Kim Kiên nghe xong nhất thời thộn ra,
chớp chớp mắt vài cái, vẫn không hiểu
được.

Thấy Công Tôn tiên sinh, thần thái

trang nghiêm, vẻ mặt nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

Tim nảy lên một cái, Kim Kiên đành phải căng óc, cố gắng dốc hết ruột gan, chấp chấp vá vá mấy lời ngợi ca lại:

“À... Triền đại nhân là người trung quân ái quốc... trung thành tận tâm, chân thành thẳng thắn, tấm lòng ấy có trời đất chứng giám, nhật nguyệt thấu tỏ, à... võ công cái thế, nhân phẩm vô song... khinh công tuyệt đỉnh, quang minh lỗi lạc... Cái đó... Lòng kính ngưỡng của thuộc hạ đối với Triền đại nhân cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng...”

“Kim bổ khoái cho rằng như thế?”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên cắt ngang lời diễn thuyết thao thao bất tuyệt của Kim Kiền, hỏi.

“Tất... tất nhiên là thế, những lời này của thuộc hạ, đều xuất phát từ tận tâm can!”, Kim Kiền nghiêm sắc mặt, ôm quyền sang sảng nói.

Công Tôn tiên sinh nhìn Kim Kiền một cái, rồi gật đầu, khe khẽ thở dài: “Lời Kim bổ khoái nói rất đúng, Triển hộ vệ trung thành tận tâm, trên đối với giang sơn xã tắc, dưới đối với lê dân bách tính công lao không thể xem nhẹ, chỉ là...”.

“Chỉ là...?”, Kim Kiên bất giác tiếp lời hỏi. Lòng lại nghĩ: Lẽ nào Công Tôn Trúc Tử cũng cảm thấy Tiểu Miêu quá “lam nhan họa thủy”?

“Tại hạ lo lắng Triển hộ vệ quá tận tâm với chức trách, vì xã tắc bách tính mà không để tâm tới sự an nguy của bản thân. Không giấu gì Kim bồ khoái, Triển hộ vệ từ khi nhậm chức ở Khai Phong phủ tới nay, thương tích lớn nhỏ xuất hiện không ngừng, mà Triển hộ vệ lại không muốn để đại nhân lo lắng rồi phân tâm, nên thường giấu giếm thương thế, từng có mấy lần làm cho thương thế chuyển biến xấu, cơ hồ khó có thể cứu chữa... Trên

dưới Khai Phong phủ đều nhìn thấy trong mắt mà đau đớn trong lòng, tại hạ đã khuyên nhủ rất nhiều lần nhưng Triền hộ vệ luôn luôn bỏ ngoài tai, tại hạ thực sự đau lòng đến không chịu nổi...”.

Nói đến đây, Công Tôn tiên sinh nhắm mắt lắc đầu, khuôn mặt lộ ra vẻ không đành lòng, đau xót ngập tràn.

Kim Kiên nghe đến đây, lại hồi tưởng đến những hành động trước kia của Triền Chiêu, tim không khỏi thất lại, thầm nghĩ: Èo, thì ra con mèo này có tiền sử từ trước rồi! Báo hại mình áy náy cả nửa ngày trời.

“Kim bồ khoái!”, Công Tôn tiên sinh đột nhiên cao giọng gọi, làm cho Kim Kiền giật nảy mình, ngược mắt lên nhìn lại càng kinh ngạc hơn.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh hai tay ôm quyền, lạy dài trên đất.

“Công Tôn tiên sinh?! Đây là vì sao?!”, Kim Kiền hoảng hốt hô lên một tiếng, vội vàng chạy đến đỡ Công Tôn tiên sinh đứng lên.

Công Tôn tiên sinh lại kiên trì không dậy, trầm giọng nói: “Công Tôn Sách có một chuyện muốn nhờ, nếu Kim bồ khoái không đáp ứng, Công Tôn Sách sẽ quỳ

lạy mãi mà không đứng lên”.

Gì?!

Kim Kiền chỉ cảm thấy mồ hôi chảy thành dòng trên lưng, da mặt co rúm hết lại, thầm nghĩ: Éc éc éc éc, mình không nghe nhầm đấy chứ?! Công Tôn Trúc Tử có chuyện muốn nhờ vả?! Đùa sao, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết chắc chắn không phải là chuyện tốt lành gì! Nếu mà đồng ý, sợ là nửa đời sau của mình vĩnh viễn sẽ không có ngày nào yên, nhưng nếu không đồng ý... sợ rằng mình cũng chả sống được đến nửa đời sau...

Thôi! Ta không vào địa ngục, thì còn

ai vào địa ngục đây?! Liều mình một phen vậy!!!

Nghĩ vậy, Kim Kiên da đầu căng ra, khoe miệng giật giật nói: “Công Tôn tiên sinh xin hãy mau mau đứng dậy, tiên sinh có chuyện gì giao phó, thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực để làm!”.

Công Tôn tiên sinh nghe vậy bèn từ từ đứng lên, ôm quyền nghiêm sắc mặt nói: “Công Tôn Sách chỉ mong Kim bồ khoái sau này có thể quan tâm nhiều hơn đến Triển hộ vệ, không để xảy ra chuyện Triển hộ vệ giấu giếm thương thế nữa”.

Gì hở?!

Đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiền thoát cái liền biến thành một đôi long nhãn.

“Công Tôn tiên sinh khoan đã!!!”, Kim Kiền cao giọng hét lên, nhất thời làm xà nhà rơi xuống đến mấy cân một gổ, “Trọng trách như vậy, thuộc hạ tài hèn sức mọn, e là khó có thể đảm trách”, lòng lại thầm kêu: Ôi ôi ôi ôi, ngày Cá tháng Tư á, ý của Công Tôn Trúc Tử là muốn để mình giám sát Tiểu Miêu, không cho Tiểu Miêu chạy loạn?! Oh my God, đó không phải là mèò nhà, mèò mướp, mèò Ba Tư thông thường đâu, đó là “Ngự Miêu” vang danh thiên hạ nức tiếng giang hồ đó, mình một đứa gà mờ

đến nửa cân còn không biết là bằng tám lạng, sao có thể chú ý được đây? Huống hồ còn muốn làm cho Tiểu Miêu không giấu giếm vết thương nữa? Mình làm gì có bản lĩnh cỡ đó?

“Kim bồ khoái nói thế là sai rồi”, Công Tôn tiên sinh khoe miệng khẽ nhếch lên, nói: “Kim bồ khoái khinh công vô song, sánh ngang với Triển hộ vệ, hơn nữa còn có y thuật tinh diệu, tâm tư lại mẫn tiệp, đôi mắt khắp trên dưới Khai Phong phủ thì sợ rằng cũng chỉ có Kim bồ khoái mới có thể đảm nhận trọng trách này”.

“...”, Kim Kiền há hốc miệng, chỉ

cảm thấy, muôn câu ngàn ý đều mắc kẹt trong cổ họng, đến nửa chữ cũng khó thốt ra được.

“Triển hộ vệ hôm nay vì Kim bồ khoái mà thân mang vết thương, đủ thấy Triển hộ vệ đối với Kim bồ khoái tình như thủ túc, nghĩa như huynh đệ, nếu có Kim bồ khoái đi theo bên cạnh Triển hộ vệ, ắt hẳn Triển hộ vệ khi hành sự cũng phải cân nhắc một hai phần”.

“A... Cái này...”, Kim Kiên giờ một cánh tay cứng ngắc lên, vừa mới định nói thì lại thấy nét cười thâm thúy thoáng hiện trên khuôn mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh, Công Tôn tiên sinh chấp

tay vái một cái rồi nói:

“Triển hộ vệ sau này xin phiên Kim
bổ khoái”.

Dứt lời bèn nghênh ngang bỏ đi, để
lại Kim Kiền với cánh tay cứng ngắc giơ
lên giữa không trung, gió sớm lạnh căm
quét qua, cuốn tro bếp bay lên vẩn vít
quanh thân, cảnh tượng thê lương vô hạn.

Này này này, Công Tôn Trúc Tử, ông
đừng có quăng quả bom nổ chậm của nhà
ông cho tôi rồi ù té chạy thế chứ!!!

Sáng sớm hôm sau, tiếng trống thu

canh vang lên, gà chỉ vừa cất tiếng gáy, nhưng trước phủ nha Trần Châu lại là một cảnh tượng náo nhiệt.

Chúng bách tính cả nửa thành Trần Châu đều tụ tập, chen lấn trên con đường nơi phủ nha tọa lạc, trong và ngoài cửa nha môn cũng bị vây kín, ken đặc, đến nửa cơn gió cũng chẳng lọt qua nổi.

Cảnh tượng muôn người đổ xô ra đường như vậy không vì điều gì khác mà là bởi Khâm sai Bao đại nhân, Bao Thanh Thiên, hôm nay phiên thứ hai thăm vắn quốc cữu đương triều, Bàng Dục. Chuyện lớn như thế, thử hỏi làm sao dân chúng Trần Châu không quan tâm tột

cùng cho được.

Lại nhìn trên công đường của phủ nha, hai tấm bảng “Túc Tĩnh”, “Hồi Tỵ” vững vàng đặt hai bên, bức đại tự thếp vàng “Minh kính cao huyền” treo chính giữa công đường; Bao đại nhân mặc áo măng bào, càng tôn thêm vẻ uy nghiêm của ngài; tứ đại Hiệu úy hông đeo đao, uy phong lẫm liệt; Công Tôn Sách bút mực đầy đủ, giấy tờ chu toàn; Triền Chiêu vận quan phục còn đỏ rực hơn lửa, nổi bật phong thái anh hùng. Dưới công đường, chúng nha dịch tinh thần hăng hái, sát uy bóng đen bóng khế phản chiếu ánh sáng.

Đúng là: Uy danh Thanh Thiên nước

tiếng vạn dặm, dạ đỏ lòng son thiên hạ tỏ tường... Hay thay cảnh tượng uy nghiêm túc mục nhường ấy.

Mà trên công đường duy chỉ có hai người phá vỡ cảnh tượng đó.

Một người ngồi bên hông công đường, chính là Bàng thái sư đang bưng bưng lửa giận, hôm nay thăm vắn con trai độc nhất của Bàng gia, tất nhiên ông ta sắc mặt lâm lì, bộ dạng như muốn đập phá nơi đây.

Mà người còn lại, chính là Kim Kiên, sai dịch của Khai Phong phủ, đang đứng ở cửa công đường.

Từ sau buổi nói chuyện với Công Tôn tiên sinh hôm qua, Kim Kiên đã liên tiếp một ngày một đêm gặp ác mộng, như thể quỷ dữ đi vào giấc mộng, không giây phút nào được yên ổn cả. Kết quả là bây giờ đôi mắt nhỏ dài thâm quầng, đen kịt trũng sâu hết như bị đấm, tơ máu trong mắt chằng chịt như mạng nhện, đáng vẻ thực vô cùng uế oải ử rữ.

Hai người này thần thái đối lập hẳn nhau, nhưng tựu chung lại cũng là nét chấm phá tô điểm thêm cho phong cảnh.

Bao đại nhân ngồi chính giữa công đường quét mắt một vòng, thần sắc

ng nghiêm nghị, vồ kinh đường mộc cao giọng: “Thăng đường!”.

“Uy vũ...”

“Truyền An Lạc hầu Bàng Dục!”

“Truyền An Lạc hầu Bàng Dục...”

Không lâu sau, hai nha dịch đưa An Lạc hầu bước vào công đường.

Chỉ thấy Bàng Dục một thân gấm phục, bước đi vững vàng, tuy sắc mặt có chút tiều tụy, nhưng đôi mắt phượng lại bắn hàn quang ra bốn phía khiến người ta

không khỏi chấn động.

“Bàng Dục bái kiến Bao đại nhân”, An Lạc hầu đi đến trước bàn xử án của Bao đại nhân, chấp tay ôm quyền, nhàn nhã nói.

Chát!

Tiếng kinh đường mộc vang dội công đường, Bao đại nhân quát lên: “Bàng Dục, đến trước công đường có sao không quỳ?”.

“Bao đại nhân nói đùa rồi, bản hầu đường đường là quốc cữu, hưởng tước

hiệu An Lạc hầu thế tập, sao có thể quỳ trước một phủ doãn Khai Phong còn con?”, Bàng Dục chậm rãi lên tiếng.

“Hay cho một quốc cứu gia, hay cho một An Lạc hầu! Hầu gia có biết, hiện giờ bản phủ phụng chỉ đến Trần Châu phát lương cứu nạn, chính là thay mặt Thiên tử xuất tuần, đi đến đâu là như thánh giá giá lâm, Hầu gia có thể không quỳ trước bản phủ, nhưng lễ nào ngay đến thánh giá cũng không quỳ?”

“...”, đôi mắt phượng của Bàng Dục nheo lại, thái dương giật giật.

“Bao Hắc Tử! Ngươi chớ có khinh

người quá đáng!”

Bàng thái sư bên kia nghe vậy liền giận đến rung râu, mắt trợn trừng, vỗ ghế đứng phắt dậy, quát lớn.

“Bàng thái sư, lẽ nào ngài cũng xem thường thánh giá?”, Bao đại nhân liếc mắt, lạnh lùng nói.

“Bao Hắc Tử, ngươi!”, Bàng thái sư giận đến mức râu bạc rung rung, hai tay nắm chặt lại, đôi mắt hình tam giác căm hận trừng trừng nhìn Bao đại nhân, lát sau mới phun ra nửa câu, “Bao Hắc Tử, ngươi chớ có cho rằng thân phận khâm sai sẽ có thể bảo vệ được ngươi, sau này

hồi kinh, lão phu nhất định sẽ ở trước mặt Thánh thượng tham tấu người một bản!”.

Bao đại nhân hơi gật đầu: “Bao Chứng xin đợi”.

“Hừ!”, Bàng thái sư phát mạnh ống tay áo, cắm giận ngồi xuống ghế.

Bao đại nhân ánh mắt sắc bén quét một cái rồi nhìn thẳng vào An Lạc hầu Bàng Dục, vỗ kinh đường mộc nói: “Bàng Dục, sao còn không quỳ?!”.

Chúng nha dịch dưới công đường

nghe vậy, lập tức nhất tề hô vang: “Quỳ! Quỳ! Quỳ!...”.

Âm thanh như chuông đổ, vang vọng quán quanh xà nhà cột trụ, thoáng chốc khiến cho tiếng hô trong công đường tăng thêm ba phần uy nghiêm.

Chỉ thấy Bàng Dục sắc mặt đổi rồi lại đổi, khóe mắt khóe miệng đều không ngừng giật giật, cứng ngắc hồi lâu sau mới từ từ khom người, quỳ gối xuống đất.

Kim Kiền ở một bên thấy khó hiểu, thầm nghĩ: Hôm nay lão Bao thẩm án thực có chút dài dòng, con cua con kia ít

nhiều cũng được coi là hoàng thân, cho dù không quý cũng có lý của nó, hà tất phải lãng phí thời gian vào ba cái chuyện con con như lông gà vỏ tỏi này chứ?

Nhưng đợi sau khi Bàng Dục quý xuống, nhìn lại không khí trên công đường, Kim Kiên mới bừng tỉnh ngộ.

Chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục vừa quý xuống, chúng nhân Khai Phong phủ thần sắc đều biến đổi, ánh mắt sắc bén, khí thế nhất thời tăng vọt; lại nhìn sang chúng bách tính đến nghe thẩm án, đều là dáng vẻ mặt mày hớn hở, kích động khó kìm. Còn đám bên Bàng thái sư, tuy vẫn là vẻ mặt kiêu căng nhưng khí thế hung

hăng ngang ngược lúc trước đã bị áp chế giảm xuống vài phần; Bàng Dục quỳ dưới công đường, thân hình thấp xuống một nửa, vẻ ngạo mạn cũng bị triệt tiêu đi không ít.

Chắc chắn, thì ra thẩm án cũng chẳng khác gì kéo bè kéo cánh đánh nhau cả, trước tiên phải phô trương thanh thế, tạo bầu không khí... bên nào khí thế càng hung hăng ngang ngược, càng càn quấy, thì bên đó càng chiếm được thế thượng phong, lúc ấy mới có thể ra tay giáng đòn phủ đầu, thắng trước một ván.

“Bàng Dục!”, Bao đại nhân giọng trầm xuống, gần từng chữ một, “Ngươi tự

ý dựng Nhuyễn Hồng đường trong thành Trần Châu, cưỡng đoạt nữ tử con nhà lành, chế tạo xuân dược, hãm hại vô số nữ tử; giết người giá họa, hại kẻ thiện lương; coi thôn xóm như cá thịt, gieo ác một phương, những hành vi phạm tội ngập trời như vậy, còn chưa nhận tội sao?!”.

Bàng Dục quỳ trước công đường, nghe xong lại cười nhạt một tiếng, nói: “Bao đại nhân vì sao lại nói ra những lời này? Trước đó Bao đại nhân từng vu hãm bản hầu giấu giếm tình hình hạn hán không báo lên trên, nhưng không có bằng chứng, nay lại bịa ra rất nhiều tội danh để hãm hại bản hầu... Hừ hừ, Bao đại

nhân, bản hầu thật muốn hỏi ngài, đại nhân ngài rắp tâm mưu đồ như vậy là vì sao?!”.

“Được, bản phủ sẽ cho người tâm phục khẩu phục!”, Bao đại nhân quát một tiếng, vỗ mạnh kinh đường mộc, cao giọng hô: “Người đâu, đưa nhân chứng lên!”.

Kim Kiên nghe xong, nhất thời chấn động tinh thần, thầm nghĩ: Chậc chậc, cuối cùng cũng đến lúc phô bày công lao vĩ đại của mình rồi! Nhớ đến đám nữ tử trong mật thất kia đều là do mình mạo hiểm cả tính mạng cứu ra, đến giờ mình vẫn còn bị hậu di chứng do mỗi một quá

độ đây này, ăn không thấy vị, ngủ không biết ngon, lại còn bị Công Tôn Trúc Tử chèn ép... Hừ, bằng chứng thép vững vàng như núi mà mình phải dùng cả máu và nước mắt để thu thập về này, nếu vẫn không thể kết tội được Bàng Dục thì có còn thiên lý nữa không? Lại thêm vụ án của Trương Tụng Đức và Hoàng thị, Thu Nương, nhất định An Lạc hầu không tránh khỏi liên quan. Hừ hừ, con của con, chắc chắn lúc này người sẽ “bí hơi ăn không tiêu” đấy!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên lại càng nghiêm sắc mặt, hai mắt mở to nhìn chăm chăm ra ngoài cửa công đường.

Quả nhiên không lâu sau, có hai nhà dịch giải một người tiến vào công đường.

Ồ?!

Kim Kiền vừa thấy người này liền sững sốt.

Người tới không phải là người trong nhóm nữ tử bị nhốt tại mật thất, cũng không phải Trương Tụng Đức, lại càng không phải là Hoàng thị, Thu Nương, mà chính là một nam tử trung niên.

Chỉ thấy người này thân hình béo ú,

bụng tròn như cái lu, mày ngang mũi dọc
những thịt là thịt, mắt nhỏ như mắt chuột,
treo lên trên khuôn mặt to như cái bánh
là cái mũi cà chua đỏ au, tóc tai tán loạn,
sắc mặt xám ngoét như tro, thực lòng mà
nói, nhìn hơi quen quen.

Ai nha!!!

Kim Kiên tìm kiếm trong đầu một lúc,
rồi đột nhiên nhớ ra:

Cái cái cái tên này không phải chính
là tên “Bàng bụng lu”, quản gia của Bàng
phủ từng trêu ghẹo Tiểu Miêu, Bàng Đại
đây sao? Truyền hắc lên làm gì? Chẳng
lẽ lão Bao muốn ra mặt thay cho Triển

hộ vệ, muốn vì Tiểu Miêu bị “vô lễ” một lần mà đòi công lý?

Hồi mười chín

Tiểu sai dịch trên công đường lập công.

Đại phu được minh oan dân đơn thuốc.

Lại nói về “Bàng bưng lu” bị áp giải lên công đường phủ nha, đầu cũng không dám ngẩng lên, quỳ mọp trên đất, chỉ biết

dập đầu cật lực, dáng vẻ hồng hách ngang ngược ở Dục Lạc lâu lúc trước, giờ đây nửa phần cũng không nhìn ra nổi.

“Quỳ dưới công đường là kẻ nào?”, Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

“Bẩm... bẩm đại nhân, tiểu... tiểu nhân là Bàng Đại”, Bàng Đại run rẩy đáp.

“Bàng Đại...”

Bao đại nhân trầm giọng kéo dài tiếng, nhưng cũng chỉ gọi tên, hồi lâu sau vẫn không nói tiếp.

Nha dịch trên công đường thấy cấp trên không lên tiếng, tất cũng không dám hé răng; cha con Bàng gia không rõ trong hồ lô của Bao đại nhân bán thuốc gì, cũng im lặng nguyên tại chỗ; chúng bách tính ngoài cửa thấy bầu không khí trên công đường như vậy, đến thở mạnh cũng không dám.

Trong một lát, trên công đường im lặng như tờ, không khí nặng nề, đè nén khiến mọi người có chút thở không ra hơi.

Kim Kiên đứng ở cửa cũng cảm thấy hô hấp khó khăn, mạch đập yếu ớt, lén nhìn lên phía trên công đường, thì thấy

Bao đại nhân đôi mày sa sầm xuống, ánh mắt sắc bén như có điện, bắn thẳng xuống đỉnh đầu của Bàn Đại dưới công đường, về phần Bàn Đại cũng là mồ hôi tuôn đầm áo.

Chắc chắc, hay thật, “vô thanh thắng hữu thanh”.

Chát!!!

“Bàn Đại, ngươi biết tội chưa?!”

Tiếng kinh đường mộc mạnh mẽ vang lên như sấm nổ giữa trời, Bao đại nhân giận dữ quát lên một tiếng, chấn động cả

ba hồn bảy vía khiến mọi người trên công đường đều thót tim, giật mình.

Bàng Đại lại càng quỳ rạp xuống, toàn thân trên dưới nung núc thịt đều run rẩy không ngừng:

“Thảo... thảo thảo thảo thảo dân không... không không biết mình phạm tội... tội gì...”

“Không biết phạm tội gì?!”, Bao đại nhân cao giọng quát, “Người trước dùng thạch tín đầu độc giết chết Hoàng Đại Hồ, sau vu hãm Thu Nương cùng Trương Tụng Đức thông dâm, đem tội danh giết người đổ lên đầu Trương Tụng Đức, tội

ác như vậy, còn dám nói không biết mình phạm tội gì?”.

Câu này nhất thời dọa cho Bàng Đại sợ mất vía, vội vàng khấu đầu phủ nhận: “Hoàng Hoàng Hoàng Đại Hồ là... là ai? Thảo dân ngay cả quen biết cũng không, thì sao có thể sát hại y được?”.

“Hừ, không quen biết?”, Bao đại nhân nghiêm nghị nheo mắt lại, cao giọng nói, “Truyền Lý thị”.

“Truyền Lý thị...”, tiếng hô truyền vang xa dần, không lâu sau, thì thấy một thiếu phụ bị áp giải lên công đường.

Kim Kiên định thần nhìn kỹ, nghĩ bụng: Hê, nhân chứng này càng lạ, mình căn bản không biết, chả biết hôm nay trong hồ lô của lão Bao bán thuốc gì nữa? Toàn xuất ra quái chiêu thôi.

Chỉ thấy thiếu phụ này tầm trên dưới ba mươi tuổi, thân vận áo lam vá vú, váy bằng vải bông, mắt híp miệng rộng, trên mặt tràn ngập vẻ hoảng sợ, bước chân lảo đảo đi đến trước công đường, lúc qua bậc cửa còn suýt ngã nhào xuống đất.

“Dân... dân phụ Lý thị khấu kiến Thanh Thiên Bao đại nhân”.

“Lý thị”, Bao đại nhân hỏi, “Bản phủ hỏi người, người có biết Hoàng Đại Hồ không?”.

Lý thị đập mạnh trán xuống đất, run giọng đáp: “Bẩm Thanh Thiên Bao đại nhân, dân phụ có biết, Hoàng Đại Hồ chính là hàng xóm cách vách nhà dân phụ”.

Bao đại nhân gật đầu, lại nói: “Vậy người có biết vì cớ gì mà Hoàng Đại Hồ chết không?”

“Bẩm Thanh Thiên Bao đại nhân, thể tử Thu Nương của y cùng Trương Tụng Đức thông dâm sau đó hại chết Hoàng

Đại Hổ”.

“Ừm...”, Bao đại nhân ngưng một chút, lại nói, “Bản phủ có một phần cung trượng của người từng nói trên công đường phủ nha Trần Châu rằng, đã nhiều lần trông thấy Trương Tụng Đức và Hoàng thị, Thu Nương liếc mắt đưa tình vô cùng mờ ám, có chuyện đó không?”.

“Đích thực là có chuyện đó, dân phụ từng rất nhiều lần nhìn thấy Trương Tụng Đức và Hoàng thị, Thu Nương ở trước cửa lôi lôi kéo kéo, làm tổn hại đến cương thường đạo lý”.

“Bản phủ hỏi người, chuyện đó xảy ra

khi nào?”

“Là... khoảng một tháng trước khi Hoàng Đại Hồ chết...”

“Là khoảng tháng Tư?”

“...Vâng”.

“Nói bậy!”, Bao đại nhân vỗ mạnh
kinh đường mộc, giận dữ quát.

“Uy vũ...”, đường uy vang lên từng
hồi, vắn vít quanh xà nhà.

Lý thị dưới công đường giật thót, toàn

thân khắp trên dưới bắt đầu run rẩy không ngừng, miệng ú ớ nói: “Bẩm... bẩm Thanh Thiên Bao đại nhân, dân... dân phụ đích thực nhìn thấy hai người bọn họ...”.

Bao đại nhân nheo mắt lại, cao giọng nói: “Bản phủ đã phái người điều tra, tháng Tư năm nay, người ra ngoài thăm viếng thân nhân, đến ngày mừng Ba tháng Năm mới về, lúc đó Hoàng Đại Hổ đã chết, Trương Tụng Đức thì bị bắt giam trong lao. Chưa đầy hai ngày sau đó, người lên công đường làm chứng, nói rằng chính mình tận mắt nhìn thấy Hoàng thị, Thu Nương và Trương Tụng Đức thông dâm. Bản phủ thật muốn hỏi người,

người đang ở ngoài thăm viếng thân nhân, làm sao có thể tận mắt nhìn thấy Trương Tụng Đức và Hoàng thị làm điều ám muội, lẽ nào người có thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ?”.

Lý thị nghe xong, người liền mềm nhũn ngã lăn ra đất, đến nửa câu cũng không thốt được.

Bao đại nhân nheo mắt đánh giá người đàn bà dưới công đường một lát, rồi vỗ mạnh kinh đường mộc quát:

“Lý thị, người ở trên công đường nói bậy, thuận miệng vu hãm, coi rẻ công đường, xem thường quốc pháp, trọng tội

như vậy, bản phủ nhất định sẽ phạt nặng người!”.

Lý thị nghe xong những lời này liền như bị điện giật, cong người như cá chép vẩy đuôi, bật dậy hô lớn: “Đại nhân, Thanh Thiên Bao đại nhân, oan cho dân phụ quá, dân phụ không cố ý vu hãm Thu Nương và Trương đại phu, là do có người ép buộc dân phụ, bắt dân phụ phải nói như vậy”.

Bao đại nhân trừng mắt, quát: “Là kẻ nào ép buộc người?”.

“... Là...”, Lý thị vừa thốt ra được một nửa lại có chút ngập ngừng, hai mắt

hoảng loạn đảo quanh, tựa như có điều gì khó nói.

“Người còn không nói thực?”, Bao đại nhân lại vỗ mạnh kinh đường mộc.

Thân hình Lý thị run lên, bà ta vội vàng khẩu đầu nói: “Bẩm... bẩm đại nhân, là quản gia của phủ Hầu gia, Bàng... Bàng gia bắt tiểu nhân nói như thế...”.

Bàng Đại nghe xong, nhất thời sắc mặt xanh mét, hét lên: “Người... người đừng nói bậy, ta ép buộc người lúc nào, ta vốn không quen biết người!”.

Lý thị nghe mà hoảng, quay người kêu lên với Bàng Đại: “Bàng đại gia, ông đừng có trở mặt, hôm đó ông đưa cho tôi hai mươi lượng bạc, bảo tôi lên công đường phủ nha làm chứng, còn nói nếu tôi không nghe lời ông, ông sẽ giết cả nhà tôi, nên tôi mới...”.

“Người... người nói nhảm!”.

“Đủ rồi!”, Bao đại nhân quát lên một tiếng, “Trên công đường, không được phép tranh cãi!”.

Thoắt cái hai người liền im bật, co rúm lại một chỗ, không dám nói tiếp.

Bao đại nhân ngưng một chút, đưa mắt sang Lý thị, trầm giọng hỏi: “Lý thị, người nói mình chịu sự sai khiến của Bàng Đại nên mới vu cáo hãm hại Hoàng thị, Thu Nương và Trương Tụng Đức, những lời này có thực không?”.

Lý thị khầu đầu nói: “Những lời này của dân phụ câu nào cũng là sự thật, tuyệt không nói dối. Hai mươi lượng bạc trắng Bàng Đại đưa cho dân phụ, dân phụ chưa từng đựng vào, vẫn còn ở trong nhà dân phụ”.

Bao đại nhân gật gật đầu, lại đưa mắt sang Bàng Đại, đôi mày nhú chặt, vỗ mạnh kinh đường mộc, nói: “Bàng Đại,

người nói người không biết Hoàng Đại Hổ, vậy vì sao phải mua chuộc uy hiếp Lý thị đi vu cáo hãm hại Hoàng thị, Thu Nương và Trương Tụng Đức?”.

“Cái, cái đó, thảo... thảo dân...”, Bàn Đại mồ hôi to như hạt đậu, lăn từ trên gương mặt nung núc thịt rơi xuống đất, run rẩy hồi lâu mới nói: “Thảo... thảo dân chỉ mua chuộc người đi vu cáo hãm hại Hoàng thị và Trương Tụng Đức, nhưng thảo dân tuyệt đối không giết người, mong... mong đại nhân minh xét”.

Bao đại nhân nheo nheo mắt, chậm rãi cất tiếng: “Vậy Hoàng Đại Hổ không phải do người giết?”.

“Thảo... thảo dân không... không giết người...”

Bao đại nhân hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang ra lệnh cho Vương Triều bên cạnh: “Cho hắn xem vật chứng”.

Vương Triều y lời lấy ra một cái khay, bung đến trước Bàn Đại, nhắc khăn trùm lên, đặt cái khay với những vật ở trên xuống trước mặt Bàn Đại.

Bàn Đại vừa nhìn thấy hai vật trên khay sắc mặt liền trắng xanh, hai mí mắt run run.

Vật đặt trên khay chính là tờ giấy có con dấu của hiệu thuốc tìm được trong hậu viện nhà Hoàng Đại Hồ.

“Bàng Đại, người đã từng nhìn thấy vật này chưa?”, Bao đại nhân hỏi.

“Chưa... chưa chưa chưa từng thấy!!!”, giọng Bàng Đại nhất thời cao vút lên hai quãng tám, mới nghe qua liền thấy giống hệt như giọng của thái giám trong cung.

Bao đại nhân khép hờ mắt, cao giọng: “Truyền tiểu nhị của ‘Nhân Huệ đường’”.

Một thanh niên ăn vận như tiểu nhị đi đến, quỳ xuống thi lễ: “Thảo dân Lưu A Hoàng, tiểu nhị của Nhân Huệ đường, khấu kiến Bao đại nhân”.

Bao đại nhân ra dấu, Vương Triều liền bước lên xem vật chứng đến đưa cho tiểu nhị.

“Lưu A Hoàng, người nhìn kỹ tờ giấy này đi, người có nhận ra không?”

Tiểu nhị Lưu A Hoàng cầm tờ giấy lên chăm chú xem xét trên dưới trái phải mấy lần rồi mới trịnh trọng đáp: “Bẩm Bao đại nhân, thảo dân có nhận ra, đây là tờ giấy gói thuốc của hiệu thuốc chúng

thảo dân”.

Bao đại nhân gật gật đầu, lại hỏi: “Người có thể nhận ra trên giấy gói này là loại dược phẩm nào không?”.

Lưu A Hoàng lại tỉ mỉ xem xét hồi lâu mới nói: “Bẩm đại nhân, dựa vào chút bột thuốc dính trên tờ giấy này mà suy đoán, tờ giấy này trước kia đã từng gói thạch tín”.

Chát! Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, quát: “To gan, thạch tín chính là thứ kịch độc, người vì sao lại dám tùy ý mua bán?”.

Lưu A Hoàng bị dọa không nhẹ, vội vàng khẩu đầu đáp: “Bẩm đại nhân, thạch tín chỉ bán cho người ta để giết côn trùng, chuột, hơn nữa chương quản còn căn dặn, nếu không biết rõ người mua, tuyệt đối không được tùy tiện bán”.

“Vậy phàm là người đến mua thạch tín, người đều quen biết?”.

“Bẩm đại nhân, đúng vậy”.

Bao đại nhân nghe xong, khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi: “Vậy trước tháng Năm năm nay, có kẻ nào đến ‘Nhân Huệ đường’ mua thạch tín không?”.

“Bẩm đại nhân, năm nay vừa mới vào đầu hạ, côn trùng chưa phá hoại nên chỗ thạch tín trong hiệu thuốc đã bán ra, thảo dân nhớ rất rõ”.

“Là kẻ nào đã mua?”

“Bẩm đại nhân, là... là...”, tiểu nhị Lưu A Hoàng nói đến đây lại có chút ấp úng.

Bao đại nhân thấy vậy, lòng liền hiểu rõ, chậm rãi lên tiếng: “Lưu A Hoàng, người chớ có sợ hãi, hết thấy đều có bản phủ làm chủ cho người”.

Tiểu nhị Lưu A Hoàng lúc này mới gật gật đầu, nuốt mạnh hai ngụm nước bọt nói: “Bẩm đại nhân, là quản gia của phủ Hầu gia, Bàng Đại mua”.

“Bàng Đại, ngươi còn gì để nói?!”, Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, quát.

Về phần Bàng Đại, lúc này sắc mặt trắng bệch, hai mắt đại đi, hết như một đồng thịt lợn bèo nhèo nằm trên đất đợi bán.

Ra dấu để nha dịch đưa tiểu nhị Lưu A Hoàng lui xuống, Bao đại nhân đôi mắt sắc bén xuống công đường, gần từng chữ: “Bàng Đại, người trước đầu độc Hoàng Đại Hổ, sau vụ hãm Trương Tụng Đức, hai tội danh này không tội nào có thể tha thứ, bản phủ phán người chịu trăm hình, người phục hay không phục?”.

Bàng Đại nghe xong, cả thân người núc ních thịt rung lên, run rẩy không ngừng.

Bao đại nhân thấy hắn không nói được lời nào, lại vỗ kinh đường mộc, tiếp tục hỏi: “Bàng Đại, bản phủ phán người chịu

trăm hình, người có phục hay không?!”.

Bàng Đại từ từ ngẩng đầu lên, một đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh nhìn thẳng vào Bao đại nhân, muốn nói nhưng lại ngừng.

Về phần chúng nhân trên công đường, sắc mặt rất phong phú, vô cùng náo nhiệt.

Cha con Bàng thị sắc mặt đen sì, hết như da mặt Bao đại nhân; chúng nha dịch dưới công đường, những bách tính nghe thăm vắn đều là vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu vì sao; tứ đại Hiệu úy, Triển Chiêu, Công Tôn Sách sắc mặt không đổi, thản nhiên như không; Kim Kiên đứng ở cửa,

đôi con người đảo mấy vòng, chợt bừng tỉnh ngộ, thầm nghĩ:

Chắc chắc, trách nào hôm nay thắng đường không thăm vấn Trương Tụng Đức lẫn An Lạc hầu, mà cố tình thăm vấn Bàng Đại. An Lạc hầu nham hiểm xảo trá, lại có thân phận đặc biệt, nếu không có bằng chứng thép vững như núi, e là khó có thể trị tội hắn; còn Trương Tụng Đức lại đang mang tội giết người, cho dù có được truyền lên làm chứng, e là cũng khó khiến người khác tin phục. Thế nên mới thăm vấn Bàng Đại đầu tiên, trước cởi bỏ tội danh giết người cho Trương Tụng Đức, như thế sẽ có thêm một nhân chứng trong sạch; sau lại bức Bàng Đại

vào đường cùng, bắt hẩn khai ra kẻ đứng sau sai khiến tất cả, tất sẽ có thêm một kẻ xấu xa làm chứng... Chiêu rút củi đáy nồi này của lão Bao thực quá lợi hại.

Chỉ là, ngay đến mình, vốn đầu óc không nhanh nhạy lắm, còn nhận ra được những lý do này, thì chẳng nhẽ con của con thành tinh xảo quyệt kia lại không nhận ra?

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội đưa mắt lên quan sát.

Chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục tuy sắc mặt sa sầm đen sì, nhưng đôi mắt phượng lại chưa từng mất đi ánh sáng, lạnh lẽo

thâm trầm, hàn ý tỏa ra nhẹ nhẹ làm cho người ta rùng mình.

“Bàng Đại tội không thể tha, Bao đại nhân, không cần phải nể mặt bản hầu, cứ y theo luật mà xử hấn đi”, Bàng Dục lạnh lùng liếc Bàng Đại đang quỳ trên đất một cái, ngưng một chút, lại chậm chậm thốt ra mấy tiếng, “Bàng Đại, niệm tình người đi theo bản hầu bấy lâu, người nhà của người bản hầu sẽ lo liệu chu đáo”.

“Bàng Dục, bản phủ chưa hỏi, không được nhiều lời!”, Bao đại nhân giận dữ quát.

Bàng Dục nhướng mày nhìn Bao đại

nhân một cái, cười nhạt một tiếng không nói nữa.

Kim Kiên vừa nghe những lời này của Bàng Dục, lòng hô không hay rồi:

Câu này dịch ra, chính là: Bàng Đại, già trẻ lớn bé trong nhà người đều nằm trong tay bản hầu, nếu không muốn liên lụy người nhà, người cứ thống khoái mà nhận tội đi, đừng có nghĩ đến chuyện kéo bản hầu chết theo.

Kim Kiên không khỏi thâm lắc lắc đầu, nghĩ bụng: Vẫn là chiêu đối phó với tri phủ Trần Châu, Lý Thanh Bình, chẳng những không sáng tạo lại còn chả có tiết

tháo... Chắc, đáng tiếc chiêu này lại ứng với câu nói: Chiêu không cần độc, có hiệu quả là được.

Quả nhiên Bàng Đại nghe được những lời này của Bàng Dục, thân hình run rẩy không ngừng của y dần thôi run, cứng người lại mà quỳ, một chữ cũng không phát ra, tựa như trong trạng thái chờ chết.

Về phần chúng nhân trên công đường, sắc mặt thoát cái đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Cha con Bàng thị sắc mặt hòa hoãn hẳn lên, còn các nhân vật tinh anh của Khai Phong phủ sắc mặt dần sa sầm

xuống.

Bao đại nhân sắc mặt chuyển sang màu tím đen, từ từ đứng dậy, quát: “Người đâu, đưa cầu đầu trăm đến chờ lệnh!”.

Bốn nha dịch bước ra khỏi hàng, đến bên cạnh nâng cầu đầu trăm lên, đặt ra chính giữa công đường, rồi đẩy Bàn Đại lên trên trăm đao.

Bao đại nhân từ từ rút ra trát lệnh, trăm giọng hô: “Khai đao...”.

Soạt!

Hàn quang lạnh lẽo rọi sáng công đường, Kim Kiên chỉ cảm thấy đao quang léo lên, nhất thời một luồng khí lạnh xộc vào lòng.

Hừ hừ, không xong rồi, tại sao tim mình lại đập loạn lên thế này, tựa như có điêm chẳng lành.

Ngước mắt lên nhìn, xuyên qua các nha dịch trên công đường, ánh mắt Kim Kiên không sai lệch vừa vắn bắn thẳng lên người vị Tứ phẩm hộ vệ áo đỏ đang đứng bên bàn xử án của Bao đại nhân.

Chỉ thấy Triển Chiêu sắc mặt bình tĩnh, không chút biểu cảm, tựa như sớm

đã không còn quan tâm đến kết quả này, có điều đôi mắt như sao, thâm sâu khó dò, trầm ngâm tĩnh lặng, không hề có chút ánh sáng nào.

Kim Kiên liền thót tim, nhất thời ngộ ra một câu răn kinh điển: Nếu không diệt vong trong im lặng, thì sẽ bộc phát trong im lặng... Chắc, nom dáng vẻ Tiểu Miêu, nhất định thuộc vào loại “bộc phát” rồi.

Lần này nếu để cho An Lạc hầu thoát tội, Tiểu Miêu không đi liều chín cái mạng mèo mới là lạ!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên liền hoảng hốt, đôi mắt nhỏ dài nhìn dáo dác bốn

phía, cuối cùng dừng lại trên mặt Công Tôn Sách.

Chỉ thấy gương mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh trắng đến kinh dị, mới nhìn qua trông hết như Bạch Vô Thường, khiến người ta sợ hãi. Mà cái câu ma âm xuyên tai kia lại vang lên đúng lúc:

“Triển hộ vệ sau này xin phiên Kim bổ khoái”.

Toàn thân Kim Kiền liền run lên một cái.

Hừ hừ, ngụ ý trong lời nói của Công

Tôn Trú TỬ tám phần là... nếu Trĩn hộ vệ có xảy ra sơ suất gì, Kim bồ khoái người nhất định cũng không được yên đâu!

Oh my God!

Nếu Tiểu Miêu đi liều mạng thì cái mạng nhỏ của mình tám phần cũng phải liều theo sau rồi!

Bình tĩnh, bình tĩnh, mình, đường đường một người hiện đại, đọc bao nhiêu sách vở, học thông cổ kim, xem mấy trăm bộ phim truyền hình lúc tám giờ, vượt thời gian hơn một nghìn năm về cổ đại cơ mà, hừ hừ hừ hừ, tục ngữ nói: Người

sống sờ sờ ra đây, sao có thể chết vì bí tiểu tiện được?! Có điều, làm cho một gã đàn ông bất lương thích chọc ghẹo nam nhân quay ra cắn lại chủ mình một miếng, độ khó chỉ thuộc hàng trung bình khá...

Í, khoan đã, chọc ghẹo nam nhân... hê!

Kim Kiên lòng đột nhiên bừng sáng, thâm nghĩ: Con cua con, đừng tưởng chỉ mình người biết sử dụng ám chiêu, các tinh anh của Khai Phong phủ không thềm dùng, nhưng ta đây, người hiểu sâu biết rộng lại tân tiến, biết được tầm quan trọng sống còn của việc giải phóng tư tưởng, bằng bất cứ giá nào, ta nhất định

phải cùng người phân tài cao thấp mới được.

Nghĩ đến đây, Kim Kiền nghiêm sắc mặt lại, cất bước đi lên công đường ôm quyền cao giọng nói: “Khởi bẩm đại nhân, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!”.

Hành động này của Kim Kiền khiến mọi người chấn động.

Nha dịch trên công đường, chúng bách tính ngoài cửa không cần miêu tả tỉ mỉ cũng biết họ đều trong dáng vẻ hai mắt mở to thô lỗ;

Cha con Bàng thị sắc mặt xấu đi, ản
hiện sát khí;

Tứ đại Hiệu úy đã không biết nên thể
hiện loại biểu cảm nào, ngũ quan đều
lệch khỏi vị trí.

Triển Chiêu vẫn như cũ không biểu lộ
gì, rất bình tĩnh, chỉ là trong đôi mắt sáng
ản hiện ánh lửa.

Bao đại nhân tay cầm trát lệnh, đang
định ném xuống, lại bị Kim Kiên hô lên,
thân hình nhất thời cứng lại, sắc mặt càng
u ám, ngưng một chút, đưa mắt sang
Công Tôn tiên sinh;

Công Tôn tiên sinh mắt thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ trong giây lát mà thôi, ngay lập tức lại đưa mắt sang Bao đại nhân, khe khẽ gật đầu.

Bao đại nhân hiểu ý, liền thu lại trát lệnh, trầm giọng nói: “Có chuyện gì cần bẩm báo?”.

Kim Kiên da mặt cứng đờ, trên đầu toàn là mồ hôi lạnh, chậm rãi nói: “Bẩm đại nhân, thuộc hạ và Bàng Đại từng có duyên gặp gỡ một lần, giờ đây thấy cố nhân cùng thuộc hạ sắp âm dương đôi ngả, thực không đành lòng, nghĩ muốn cùng cố nhân nói đôi câu tiễn biệt, mong đại nhân ân chuẩn”.

Những lời này vừa thốt ra, trên công đường một mảnh tĩnh lặng, ngẫu nhiên có vài tiếng hít khí lạnh phát ra.

Hồi lâu sau, Bao đại nhân mới chậm chậm thốt ra: “Được”.

“Tạ đại nhân”, Kim Kiên ôm quyền thi lễ, đi nhanh như chạy đến bên người Bàng Đại, ngồi xổm xuống nói: “Bàng huynh, huynh còn nhớ tiêu đệ không?”.

Bàng Đại nhìn chằm chằm vào Kim Kiên, ánh mắt ngậy đại dần trở lại bình thường, rồi đổi thành vẻ kinh ngạc, nhìn

một lúc lâu mới ngáp ngừng nói: “Vị tiểu ca này, thực có chút quen quen...”.

Kim Kiên hơi bĩu môi, thuận tay chỉ chỉ lên phía trên, thì thầm bằng giọng cơ hồ như không ai có thể nghe thấy mà nói với Bàng Đại: “Huynh có còn nhớ vị đại nhân kia không?”.

Bàng Đại nhìn theo ngón tay Kim Kiên, vừa vặn trông thấy vị Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ thân hình thẳng như cán bút kia.

“Tại Dục Lạc lâu, huynh từng mời vị đại nhân kia đến phủ Hầu gia chơi một chuyến, Bàng huynh có còn nhớ không?”,

Kim Kiên bên cạnh nhắc nhở.

Lúc này Bàng Đại mới nhớ ra, nhất thời thân hình run rẩy, mi mắt giật giật.

Kim Kiên nhướn nhướn đầu mày, hạ giọng vẻ lo lắng nói: “Bàng huynh, huynh có biết vị đại nhân kia là ai không? Ngài ấy chính là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, Nam hiệp nức tiếng giang hồ, được Thánh thượng đích thân ngự phong “Ngự Miêu”... Không giấu gì Bàng huynh, Triển đại nhân nổi tiếng là người có giao thiệp rộng, võ công lại cao, bằng hữu giang hồ nhiều, trên giang hồ những kẻ ngưỡng mộ Nam hiệp không phải một vạn thì cũng là tám nghìn

người... Bằng huynh từng đối đãi như vậy với Triển đại nhân, nếu để các bằng hữu giang hồ của Triển đại nhân biết được, huynh thấy người nhà của huynh có còn đường sống không? À, nhắc mới nhớ tới mấy phương pháp tra tấn người khác trên giang hồ... Chắc chắc chắc chắc...”.

Nói đến đây, Kim Kiên ngưng một chút, có chút vui sướng khi người khác gặp họa, nhìn Bằng Đại từ một đồng thịt lợn bình thường biến thành thịt lợn chảy nước, mồ hôi lạnh ào ạt tuôn ra.

Kim Kiên hắng giọng, lại thì thầm nhỏ hơn nữa, tiếp tục nói:

“Bàng huynh, huynh cũng thấy rồi đây, Triền đại nhân tuần tú nhỏ nhả, cao quý như ngọc thụ đón gió, dương kim Thánh thượng lần đầu gặp đã phá lệ phong chức quan tứ phẩm, còn đích thân ngự phong danh xưng ‘Ngự Miêu’ nữa, ôi vinh dự biết bao nhiêu! Nhớ ngày đó, Thánh thượng quyết ý muốn giữ Triền đại nhân ở bên, nhưng Triền đại nhân mới nói một câu muốn dốc sức vì Khai Phong phủ, Thánh thượng không nói hai lời liền đáp ứng, ôi ân sủng dạt dào làm sao! Chắc chắc, nói mới nhớ, Thánh thượng đối với Triền đại nhân... đúng thật là... Haizz, nếu Thánh thượng biết Triền đại nhân từng chịu sự sỉ nhục như vậy, Bàng huynh, không phải tiêu đệ cố ý muốn dọa

huynh, mặc dù không có khả năng tru di cửu tộc nhà huynh, nhưng tru di thất tộc, bát tộc thì khó nói lắm”.

Nghe đến đây, Bàng Đại từ thịt lợn chảy nước biến thành một đồng thịt lợn ôi... toàn thân tím tái.

“Có điều Bàng huynh này, huynh cũng không cần phải quá lo lắng đâu, Triển đại nhân tính khí tốt nổi danh khắp xa gần, lòng dạ rộng rãi, chỉ cần là người trợ giúp Bao đại nhân, Triển đại nhân nhất định sẽ đối xử tốt, không truy cứu lỗi lầm cũ. Nay trong phủ Trần Châu này, người dám cùng Bao đại nhân đối địch, cũng chỉ có một... Tiểu đệ biết Bàng

huynh không phải phường đại gian đại ác, nếu không nhận lệnh của người khác thì cũng sẽ không giết người, hại người. Tiểu đệ đã nói hết rồi, Bàng huynh, dù huynh không suy nghĩ cho mình, cũng nên suy nghĩ cho người nhà một hai phần, miễn cho cảnh cả nhà già trẻ lớn bé cùng đoàn tụ dưới hoàng tuyền!”.

Nói rồi, Kim Kiên đứng dậy, khôi phục lại giọng nói bình thường, cung kính ôm quyền: “Bẩm đại nhân, thuộc hạ đã nói xong lời tiễn biệt với cố nhân, xin đại nhân hành hình”.

Dứt lời, Kim Kiên vội lùi ra sau.

Nhưng còn chưa đợi đến khi Kim Kiền lùi ra đến cửa, đã thấy Bàng Đại đột nhiên uốn thẳng người lên, cao giọng gào khóc: “Bao đại nhân, Thanh Thiên Bao đại nhân, thảo dân oan quá!!!”.

Những lời này vừa thốt ra, mọi người trên công đường đều kinh ngạc sửng sốt, công đường rộng lớn nhường ấy, vậy mà không một ai phản ứng lại.

Kim Kiền nói một hồi, giọng rất nhỏ, không thể nghe được gì, ngoại trừ Bàng Đại, ngay đến Lý thị ở ngay gần sát đó mà cũng không nghe thấy, huống hồ người khác.

Mọi người chỉ nhìn thấy một tiểu sai dịch tự nhận là muốn nói lời tiễn biệt với cố nhân, rồi thì thăm bên tai Bàng Đại mấy câu, sắc mặt Bàng Đại thay đổi liên tục, sau cùng thì quay giáo xin hàng, như thế thử hỏi làm sao không khiến cho mọi người chấn kinh ngay tại trận được.

Lát sau, vẫn là Bao đại nhân hiểu sâu biết rộng, hoàn hồn đầu tiên, cao giọng hỏi: “Người vì sao lại kêu oan?”.

Bàng Đại thồn thức nói: “Đại nhân, thảo dân nhận lệnh của An Lạc hầu nên mới đầu đọc Hoàng Đại Hổ, vu hãm Trương Tụng Đức, tất cả những hành vi đó đều không phải do thảo dân nguyện ý

làm, xin đại nhân minh xét!”.

Chúng nhân trên công đường nghe xong lại càng kinh ngạc, không khỏi đưa mắt nhìn sang Bàng Dục.

Chỉ thấy Bàng Dục hơi biến sắc, đôi mắt phượng nheo lại, khóe mắt giật giật, lạnh lùng nói:

“Bàng Đại, người cái tên cầu nô tài ăn cây táo rào cây sung này, người không sợ bản hầu tru di cửu tộc nhà người sao?!”.

“An Lạc hầu Hầu gia, nếu người còn nói bấy nữa, thì đừng trách bản phụ tri

người tội coi rẻ công đường!”, Bao đại nhân vỗ kinh đường một tiếng, quát.

Bàng Dục đưa mắt lườm Bao đại nhân một cái, không nói tiếp nữa, chỉ trừng mắt căm hận nhìn Bàng Đại.

“Bàng Đại, những gì ngươi vừa nói có thực không?”, Bao đại nhân trầm giọng truy hỏi.

Bàng Đại vừa mới nghe được những lời kia của Bàng Dục, nhất thời thân hình lại dòn thành một đống, lúc này lại nghe thấy Bao đại nhân truy hỏi, không biết làm sao, cả người núc ních thịt không ngừng run rẩy, đôi mắt đỏ xanh lảo liên

từ phía, cuối cùng dừng lại trên người Kim Hiền phía cửa.

Kim Kiên nghe được những lời này của Bàn Dục, vốn bị dọa tới cả người toát mồ hôi lạnh, nhưng lúc này vừa thấy Bàn Đại đưa mắt về phía mình, liền vội nghiêm sắc mặt lại, nhú nhú mày ra vẻ thâm trầm, rồi dùng ánh mắt liếc liếc về phía vị Ngự tiền hộ vệ trên công đường phía trước.

Bàn Đại nhìn theo ánh mắt Kim Kiên, vừa vặn chạm phải một đôi mắt đen láy thâm sâu, đen như bầu trời đêm, sâu như biển cả, đúng là: Sóng mắt lạnh lẽo ào ào, sát khí tuôn trào đôi mắt.

Đám thịt mỡ trên người hấn lại rung lên, Bàng Đại lập tức quỳ mọp người xuống hô: “Bẩm... bẩm đại nhân, những lời này của tiểu nhân câu nào cũng là thật, những chuyện tiểu nhân làm đều là nhận lệnh của Hầu gia!”.

“Cầu nô tài!!!”

Bàng Dục đột nhiên đứng bật dậy, xông đến giơ chân hung hăng đá hai cái vào mặt Bàng Đại.

“Làm càn!”, Bao đại nhân vỗ kinh đường mộc, tức giận quát, “Bàng Dục,

không được náo loạn công đường!”.

Trương Long, Triệu Hồ bước lên, mạnh mẽ áp chế bắt Bàng Dục quỳ xuống.

Bàng thái sư thấy vậy nhất thời nộ khí xung thiên, vồ ghế đứng lên quát: “Bao đại nhân, người chẳng những mặc cho tên cầu nô tài đó nói bậy, ngược lại cứ nhằm vào quốc cữu đương triều, rớt cuộc người có ý đồ gì?!”.

“Thái sư hãy bình tâm lại chớ vội nóng nảy, là đúng là sai, nhất định bản phủ sẽ trả lại công bằng cho thế gian”, Bao đại nhân hơi thi lễ nói.

“Trả lại công bằng cho thế gian?!”, Bàng Dục bị ép quỳ trên đất, cười lạnh nói, “Bao đại nhân nếu muốn trả lại công bằng cho thế gian, thì nên lập tức đem tên cầu nô tài ăn nói bậy bạ này ra chém mới đúng!”.

Bàng Đại nghe vậy, vội dập đầu cao giọng nói: “Bao đại nhân, lời của tội dân câu nào cũng là thật, nếu có nửa lời gian dối, xin chịu sét đánh!”.

An Lạc hầu Bàng Dục lại cười lạnh một tiếng: “Nực cười, bản hầu và Trương Tụng Đức vốn chưa từng gặp mặt, lại càng không biết Hoàng Đại Hồ,

lấy thân phận của bản hầu, thì vì lý do gì mà phải đầu độc hãm hại hai người đó?”.

Bàng thái sư ở bên chêm vào: “Bao đại nhân, người chớ có nghe những lời phiến diện của tên cầu nô tài này. Tội danh vu cáo hãm hại hoàng thân, lão phu e là Bao đại nhân người không gánh nổi đâu!”.

Bao đại nhân gật gật đầu nói: “Thái sư nói phải, đích thực bản phủ không nên nghe lời nói phiến diện từ một phía! Người đâu, đưa Trương Tụng Đức lên”.

“Truyền Trương Tụng Đức...”

Không lâu sau, một nam tử đầu tóc bù xù từ từ đi lên công đường.

Nam tử này mặc áo tù nhân, mặt mũi bần thiêu, tay chân bị xích lại, bước đi tập tễnh, lên tới công đường liền khom người lại quỳ xuống, chậm rãi nói: “Tội dân Trương Tụng Đức khấu kiến Bao đại nhân”.

Bao đại nhân đánh giá nam tử dưới công đường một lát, mới thông thả nói: “Trương Tụng Đức, vụ án của ngươi đã rõ, hung thủ sát hại Hoàng Đại Hổ cũng tìm được, ngươi trong sạch”.

Trương Tụng Đức nghe xong, liền

ngẩng phất lên, đôi mắt sừng húp bầm tím tràn ngập vẻ kinh hãi, chẳng mang chút vui mừng nào, ngược lại có chút khó tin, rất lâu sau mới chầm chậm nói: “Dám hỏi đại nhân, tên hung thủ đó là ai?”.

Bao đại nhân thấy Trương Tụng Đức cư xử đúng mực, không tự ti, không kiêu ngạo, vững vàng lễ độ, nhưng lại bị tra tấn đến mức này, có chút không đành lòng, giọng cũng hòa hoãn đi mấy phần, tiếp tục nói: “Truyền người lên đây, chính là muốn điều tra rõ hung thủ thực sự”. Ngưng một chút, Bao đại nhân lại nói, “Quản gia của phủ An Lạc hầu, Bàng Đại đã thừa nhận tội danh giết người,

nhưng Bàng Đại lại nói An Lạc hầu là chủ mưu đứng sau tất cả... Bản phủ hỏi người, người và hai người đó có thù oán gì không?”.

Chẳng ngờ Trương Tụng Đức nghe đến câu hỏi này lại khẽ cười một tiếng, lắc đầu: “Tội dân và hai người này không có thù oán gì cả”.

Bao đại nhân sững sốt, hỏi: “Nếu đã không có thù oán, vậy vì sao lại sát hại Hoàng Đại Hổ, rồi giả họa cho người?”.

Trương Tụng Đức ngược lên nhìn Bao đại nhân một lát, rồi dần thu lại nụ cười, nói: “Chỉ e là vì một đơn thuốc”.

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc.

Kim Kiên đứng ở cửa cũng vô cùng khó hiểu, thầm nghĩ: Phương thuốc gì nhỉ? Chẳng phải con của con thèm muốn sắc đẹp của Thu Nương, vì chiếm đoạt Thu Nương nên mới giết Hoàng Đại Hồ, sau lại giả họa cho Trương Tụng Đức... Ấy khoan đã, không hợp lý. Nghĩ đi nghĩ lại, tất cả những thanh lâu kỹ viện trong toàn thành Trần Châu này đều thuộc sở hữu của An Lạc hầu, ngay đến Băng Cơ đẹp tuyệt trần đến vậy mà con của con chưa từng để trong mắt, nhớ tới Thu Nương, chẳng qua chỉ là một dân phụ bình thường, làm sao xinh đẹp đến mức

đó?

Hơn nữa lấy thân phận, địa vị cùng thế lực của con của con, cho dù muốn cưỡng đoạt nữ tử, hà tất phải dùng đến chiêu giết người giá họa phiên phức như vậy, hưởng hồ, vì sao cứ nhất định phải giá họa cho Trương Tụng Đức mà không phải là người khác... Suy đoán theo hướng ấy thì dường như tất cả đều dẫn đến Trương Tụng Đức. Nếu nói con của con và Trương Tụng Đức có thù oán, thì cứ trực tiếp giết chết Trương Tụng Đức là xong, vì sao lại phải đi đường vòng phiên toái như vậy?

Kim Kiên suy luận cả một lúc lâu

cũng không tìm ra được đầu mối.

Chúng nhân trên công đường đều không hiểu gì cả.

Bao đại nhân khẽ cau mày, chậm chậm hỏi: “Là đơn thuốc gì?”.

Trương Tụng Đức đáp: “Đại nhân, đó là đơn thuốc thảo dân mang từ Hầu gia ra. Về phần đó là phương thuốc gì thì chỉ cần đại nhân nhìn thấy liền hiểu rõ”.

Bao đại nhân ngưng một chút, lại hỏi: “Hiện tại đơn thuốc đó ở đâu?”.

Trương Tụng Đức đáp: “Đại nhân, hiện nó ở trên người của Trương Phúc Tùng, nô bộc của nhà thảo dân”.

Bao đại nhân trầm ngâm một lát, gật gật đầu, cao giọng nói: “Truyền Trương Phúc Tùng”.

Một ông lão theo lệnh truyền gọi bước thấp bước cao tiến vào công đường, quỳ sụp xuống đất hô: “Thảo dân Trương Phúc Tùng bái kiến Thanh Thiên Bao đại nhân”.

Bao đại nhân gật đầu, lại đưa mắt sang Trương Tụng Đức.

Trương Tụng Đức hiểu ý, quay đầu sang nhẹ giọng kêu lên: “Phúc Tùng...”.

Ông lão vừa nghe, thân hình liền run lên, từ từ thẳng người dậy, lệ tuôn trào, nhào đến bên người Trương Tụng Đức khóc lóc: “Thiếu gia, thiếu gia, sao thiếu gia lại trở nên như thế này, gầy sọp hẳn đi?! Thiếu gia, Phúc Tùng biết thiếu gia vô tội, Phúc Tùng đến Khai Phong phủ xin Bao đại nhân giải oan, thiếu gia, oan khuất của thiếu gia nhất định phải nói rõ cho Bao đại nhân! Bao đại nhân là Thanh Thiên, nhất định sẽ giúp thiếu gia”.

Trương Tụng Đức hốc mắt cũng hơi đỏ lên, đưa tay khẽ khẽ vỗ lên lưng ông

lão trước mặt, chậm rãi nói: “Phúc Tùng, Bao đại nhân đã giải oan giúp tôi rồi, tôi trong sạch, ông không cần lo lắng”.

Trương Phúc Tùng nghe vậy, nhất thời vui mừng, vội quay lại khấu đầu, hô lên:

“Đa tạ Bao đại nhân, Bao đại nhân quả nhiên là Thanh Thiên, là vị quan tốt, là... Thiếu gia vô tội, Phúc Tùng biết mà, Phúc Tùng vẫn luôn biết, thiếu gia là người thiện lương nhất trong thiên hạ, thiếu gia không phải kẻ sát nhân, Phúc Tùng, Phúc Tùng tạ ơn Bao đại nhân...”

“Lão à, không cần đa lễ”.

Bao đại nhân khẽ gật đầu, thông thả lên tiếng vỗ về.

Trương Tụng Đức lại vỗ vỗ lưng nobộc nhà mình, chậm rãi hỏi: “Phúc Tùng, cuốn y thư tôi đưa ông vẫn còn giữ chứ?”.

Trương Phúc Tùng nghe vậy, vội nói: “Còn, đương nhiên là còn!”, vừa nói vừa lấy tay nải vẫn mang theo bên người, cẩn thận mở ra, rút cuốn y thư ở dưới cùng tay nải lên.

Trương Tụng Đức nhận lấy cuốn y thư, rồi xin mượn một thanh chủy thủ, sau đó mở phần bìa của cuốn sách ra, rạch

nhẹ bên mép, lôi ra một tờ giấy mỏng từ bên trong phần bị cắt ra, đưa cho Vương Triều đứng bên.

Cho dù Kim Kiền đứng ở cửa nhưng vẫn nhìn thấy vô cùng rõ ràng, vào lúc Trương Tụng Đức lấy tờ giấy mỏng kia ra thì An Lạc hầu Bàng Dục đang quỳ một bên thần sắc liền thay đổi, sắc mặt trở nên trắng bệch, đầu mày khòe mắt sát khí ngập tràn.

Bao đại nhân nhận tờ giấy, mở ra xem xét tỉ mỉ, hồi lâu sau, mới ngẩng lên ra hiệu cho Công Tôn tiên sinh đi đến trước bàn xử án, cùng nghiên cứu.

Công Tôn tiên sinh càng xem thì lông mày càng nhíu chặt, sắc mặt càng kém, đến khi xem xong, thần sắc sa sầm xuống, không khỏi ngẩng đầu lên nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, cái này...”.

Bao đại nhân gật gật đầu, giờ kinh đường mọc lên vỗ một cái nói: “Trương Tụng Đức đã được chứng minh vô tội, phóng thích ngay tại công đường, những kẻ khác áp giải về đại lao, mời An Lạc hầu Bàng Dục về sương phòng nghỉ tạm, ngày mai tái phẩm. Bãi đường!”.

Dứt lời, liền dẫn đầu mấy vị tâm phúc vội vàng đi ra hậu đường.

Chúng nha dịch còn lại thực có chút không hiểu mô tê gì cả, chỉ y lệnh mà hành sự; bách tính bên ngoài cửa cũng từ từ giải tán, Bàng thái sư thấy không còn ai cũng chỉ đành tức giận phì phò rời đi.

Kim Kiên là người vui nhất, đang định nhân cơ hội này chuồn đi, nhưng mới đi được vài bước thì thấy Trương Long vội vã chạy tới, thần sắc căng thẳng nói: “Kim Kiên, Công Tôn tiên sinh đang gấp rút tìm ngươi, mau theo ta đến phòng khách”.

Kim Kiên bất đắc dĩ đành phải theo Trương Long đi đến phòng khách.

Vừa bước vào phòng khách liền cảm nhận được bầu không khí khác thường bên trong, trên đầu mỗi người đều có mây đen ảm đạm, đặc biệt là Công Tôn tiên sinh, sắc mặt vốn trắng bóc giờ lại hơi có sắc xanh, vừa thấy Kim Kiên bước vào cửa, liền lập tức gọi Kim Kiên lại, thấp giọng nói: “Kim bồ khoái cũng xem đơn thuốc này đi”.

Kim Kiên không dám trễ nải, vội vàng đọc kỹ, nhưng vừa mới nhìn, Kim Kiên liền kinh hoàng đứng nguyên tại chỗ.

Chợt nghe Công Tôn tiên sinh ở bên nói: “Dựa theo những gì ghi trên đơn

thuốc này... thì đúng là cách phối chế được vật của ‘Lục mị’, tên một phương thuốc đã thất truyền từ lâu, An Lạc hầu... haizz...”, nói được nửa câu, Công Tôn tiên sinh không nói tiếp nữa.

Kim Kiền bên cạnh da đầu tê rần, thâm nghĩ:

Công Tôn Trúc Tử, thời điểm này còn dài dòng văn tự cái gì nữa? Cái gì mà “Lục mị” chứ, đâu cần phải văn nhã như vậy, căn bản nó là cách phối chế xuân dược, hơn nữa còn là loại xuân dược cực mạnh đủ khiến cho người ta đánh mất tâm trí, nói trắng ra đó là loại chất kích thích, gây nghiện.

Chắc chắc, quản lý khu đèn đỏ, ma cô dốt gái, tự chế chất kích thích, ngành nghề có độ khó, độ nguy hiểm, trình độ kỹ thuật cùng thu nhập lợi nhuận cao đến vậy đều bị người chiếm hết, con của con, quả nhiên người cũng thuộc hàng của tài năng!

Hồi hai mươi

Trong khách sảnh vén bức màn kinh hãi chúng nhân.

Nha dịch dùng cảm xuất ra quái chiêu.

Bao đại nhân nghe Công Tôn tiên sinh nói vậy, sắc mặt trầm xuống, cau mày nói:

“Tiên sinh nói dựa theo những gì ghi trong đơn thuốc này thì nó có tên là ‘Lục Mị’, trước đây tiên sinh đã từng xem qua loại thuốc này?”

Công Tôn tiên sinh lắc đầu nói: “Học trò chưa từng xem qua, chỉ là trước đây có nghe nói đến, rằng thuốc này từng làm kinh hãi chốn giang hồ, nhưng mười năm trước chẳng rõ vì sao lại tuyệt tích,

không ai còn nhìn thấy nữa. Hiện giờ đệ tử cũng chỉ căn cứ trên cách phối chế loại thuốc này mà suy đoán, những gì ghi trên đây chính là cách phối chế ‘Lục mị’”.

Bao đại nhân chau mày, đưa mắt sang Triền Chiêu hỏi: “Triền hộ vệ đã từng nghe nói đến loại thuốc này chưa?”.

Trên gương mặt anh tuấn của Triền Chiêu như phủ một lớp sương, chàng khẽ lắc đầu nói: “Dường như thuộc hạ từng nghe sư phụ nhắc tới, rằng trên giang hồ xuất hiện một loại xuân dược, dược tính cực mạnh, có thể khiến người ta mê loạn tâm trí, không chế hành vi người khác.

Nhưng rốt cuộc tên là gì thì thuộc hạ không nhớ rõ”.

Công Tôn tiên sinh cau mày hồi lâu, đưa mắt sang thì thấy Kim Kiền cầm đơn thuốc trong tay, đầu mày nhíu chặt, như thể đang suy nghĩ gì đó, bất giác liền mở miệng hỏi: “Kim bổ khoái có manh mối gì sao?”.

Kim Kiền nghe tiếng, vội đưa đơn thuốc trong tay trả lại cho Công Tôn tiên sinh đáp: “Bẩm đại nhân, thuộc hạ sở học nông cạn, chưa từng nghe nhắc đến loại thuốc này, chỉ là dựa theo phương pháp phối chế được ghi trên đơn này, đích thực nó là loại xuân dược cực

mạnh, nếu dùng quá liều thì e là sẽ mất hết thần trí”.

Bao đại nhân chau mày, nhận lại đơn thuốc từ Công Tôn tiên sinh, chăm chú đọc, trầm giọng nói: “Nếu được tính của nó mạnh như vậy thì vì sao lại nằm trong tay Trương Tụng Đức, mà duyên cớ vì đâu mà Trương Tụng Đức lại nói hết thấy đều do đơn thuốc này?”.

Mọi người nghe xong, cũng không hiểu, đều trầm tư không nói.

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm giây lát, rồi quay người nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, sao không truyền Trương

Tụng Đức tới khách sảnh nói chuyện?”.

Bao đại nhân gật đầu: “Bản phủ cũng đang có ý này”, rồi ra lệnh cho Trương Long, Triệu Hổ: “Trương Long, Triệu Hổ, truyền Trương Tụng Đức đến khách sảnh hỏi chuyện”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Trương Long, Triệu Hổ hai người nhất tề ôm quyền nhận lệnh, quay người rời đi.

Bao đại nhân lại cầm đơn thuốc lên, tỉ mỉ đọc kỹ, cau mày không nói.

Những người còn lại cũng không dám

làm phiền, chỉ đành im lặng đợi ở một bên.

Trong một lát, không khí trong khách sảnh trầm xuống.

Kim Kiền nhận lúc đó lui vào góc phòng khách, lông mày xoắn tít vào nhau, trầm nghĩ:

... Lục mị...

Lục mị...

Mới nghe thì không thấy gì, nhưng sao càng nghe càng cảm thấy cái tên này quen

quen vậy?

Kim Kiên càng nghĩ càng cảm thấy dường như đã từng biết đến cái tên này, bất giác cảnh tượng trước mắt thay đổi, dòng suy tư trở về mấy tháng trước...

Hôm ấy, lá cây trên Vân Ân sơn dần nhuộm sắc đỏ, trời cao trong xanh, khí thu mát mẻ, trong “Vô Vật cốc”, một lão nhân râu tóc trắng như tuyết nhưng sắc mặt lại lộ ra âm khí, đang ngồi trên một tảng đá, mặc cho gió thu thổi vào áo, lá rụng phiêu lãng rơi bên người, u ám nói với trò yêu bên cạnh:

“Đồ nhi à, vi sư dùng độc một đời,

các loại độc vật đều không chế trong tâm tay, mặc sức sử dụng, nhưng hồi vi sư còn trẻ, suy nghĩ nông cuồng nông cạn, từng bị người ta mê hoặc, phối ra một loại độc mà ngay đến vi sư cũng khó lòng không chế được, loại độc này mới xem thì tưởng vô hại, nếu dùng ít thì chẳng qua chỉ là loại xuân dược bình thường, nhưng nếu dùng lâu dài thì lại khiến người ta thần trí hỗn loạn, không không chế được hành vi, không thuốc nào chữa được... Từ khi vi sư vào cốc ẩn cư tới nay, lúc nào cũng coi đây là nỗi khắc khoải, đêm đêm vỗ gối, ngày ăn chẳng nổi”.

Đồ nhi bên cạnh cúi đầu thu ánh mắt

lại, nhất mực cung kính hỏi: “Nhị sư phụ hỏi hận bởi loại độc này làm hại chốn giang hồ?”.

Lão nhân nhướn đôi mày trắng như tuyết lên, cười nhạt nói: “Nực cười, từ khi vi sư dùng độc đến này đều không thẹn với lòng, vì sao phải hỏi hận?”.

Đồ nhi không hiểu, thân mình thoáng run lên, tiếp tục hỏi: “Đồ nhi ngu dốt, không rõ vì sao Nhị sư phụ lại canh cánh với loại độc này như vậy?”.

Lão nhân nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, sắc mặt càng âm u, u ám nói: “Vi sư chỉ hận khi ấy nghe lời siểm nịnh của tiểu

nhân, lại đi đặt cho loại độc kinh hãi thế tục ấy một cái tên quá tầm thường, thực là thẹn thay cho loại độc ấy”.

“Dám hỏi Nhị sư phụ, loại độc này có tên là gì?”.

“Ừm... cái tên này quá sức tầm thường, vì sư cũng không nhớ rõ, hình như là ‘Hoàng mị’... Không đúng, nên là ‘Kim mị’... Khoan đã, phải là ‘Tử mị’.... A, vì sư nhớ ra rồi, là ‘Hong mị’, không sai, chính là ‘Hong mị’”.

“... Hong mị?”

“Không sai, đồ nhi à, con nghe đi, đã ‘hồng’ lại còn ‘mị’, một phen tâm huyết của vi sư lại dính vết nhơ dung tục như vậy, con kêu vi sư làm sao có thể an tâm được chứ?”

“Khụ, độc đó vốn là xuân dược, gọi ‘Hồng mị’ cũng coi như tên đúng với bản chất”.

“Vì sao đồ nhi lại nói ra những lời đó?! Độc này tuy là xuân dược, nhưng dược hiệu rất đặc biệt và kỳ lạ, có thể khống chế thần trí người ta, là cực phẩm xuân dược trên thế gian, sao có thể gọi tên nó giống như các loại xuân dược khác được!”.

“Khụ khụ, vậy theo ý Nhị sư phụ độc này nên đặt tên là gì?”

Lão nhân chau đôi lông mày dài, trên mặt thoáng hiện lên vẻ đắc ý, hùng hồn nói: “Tất nhiên phải gọi là ‘Tuyệt phẩm thập bát thế hợp hoa tán’!”.

“Phụt...”

“Ai da, đồ nhi ngoan, vì sao lại xìt máu?! Mau gọi Đại sư phụ của con qua xem thế nào!”

“Khụ khụ, đồ nhi không sao, chỉ là

gần đây đồ nhi uống thuốc bổ nhiều quá, khí huyết dâng trào...”

Lời còn chưa nói hết đã thấy lão nhân nọ vút đi tựa làn khói, miệng không ngừng kêu to: “Dược lão đầu, Dược lão đầu, người chết ở đâu rồi, đồ nhi ngoan của chúng ta sắp không xong rồi, còn không mau tới cứu mạng!”.

“...”, bên kia đồ nhi gầy gò ngẩng đầu lên nhìn trời, muốn khóc mà không có nước mắt.

...

Hồi tưởng đến đây, gân xanh trên trán Kim Kiên không khỏi giật giật, huyết khí trong lòng dâng trào:

Chắc chắc, lão già thối đã đăng trí lại còn mù màu, “Hồng mị” cái gì chứ, căn bản chính là “Lục mị”! May mà mình từ đầu chí cuối đều không lộ ra bản thân học nghệ ở đâu, bằng không, nếu để mấy thằng cha Khai Phong phủ này biết được sư phụ mình từng phối chế ra thứ thuốc này làm hại nhân gian, nhất định sẽ lôi mình ra trị tội liên đới.

Để giải quyết tình huống trước mắt, mình vẫn nên thành thành thật thật mà giả câm giả điếc, vờ như không biết mới là

thượng sách.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên vội vàng nghiêm sắc mặt lại, phối hợp với những người khác, làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ.

Không lâu sau, chợt nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài cửa, Trương Long, Triệu Hồ hai người dẫn Trương Tụng Đức tiến vào khách sảnh.

“Thảo dân Trương Tụng Đức bái kiến Bao đại nhân”, Trương Tụng Đức một thân áo tù vẫn chưa kịp thay, toàn thân đều là vết máu bầm, khom người quỳ xuống.

“Đứng lên đi”, Bao đại nhân giờ tay nói, “Nơi này không phải là công đường, không cần như vậy, người đâu mang ghế”.

Trương Long, Triệu Hồ nâng một chiếc ghế đến đặt sau lưng Trương Tụng Đức.

Trương Tụng Đức cả kinh, vội vàng cất tiếng từ chối: “Thảo dân không dám”.

“Trên người người có vết thương, e khó đứng lâu được, bản phủ còn muốn hỏi chuyện người, người hãy ngồi xuống trước đã”, Bao đại nhân ôn tồn nói.

Trương Tụng Đức nghe vậy, ngược mắt lên nhìn Bao đại nhân, do dự hồi lâu mới thi lễ nói: “Thảo dân tạ Bao đại nhân”, dứt lời, liền khom người ngồi xuống.

Bao đại nhân gật gật đầu, giơ đơn thuốc trong tay lên nói: “Trương Tụng Đức, trên công đường ngươi có nói, đơn thuốc này là do ngươi mang từ phủ Hàu gia ra, những lời này là thật sao?”.

Trương Tụng Đức nghe xong, gật đầu, nghiêm mặt đáp: “Bẩm đại nhân, đích thực là như vậy!”.

Mọi người nghe rồi đều biến sắc.

Bao đại nhân cau chặt đôi mày, tiếp tục hỏi: “Trên công đường người có nói, đơn thuốc này chính là nguyên do Hoàng Đại Hổ bị sát hại rồi giá họa cho người, những lời này có thực không?”.

Trương Tụng Đức dường như nhớ ra điều gì đó, hai mắt ánh lên vẻ đau đớn, rồi nặng nề gật đầu.

Bao đại nhân ngưng một chút, khẽ nói: “Trương Tụng Đức, người có được đơn thuốc này như thế nào, mà đơn thuốc này có liên quan gì đến chuyện Hoàng Đại Hổ bị sát hại, dẫn đến người cũng vì đó mà bị giá họa, tắt thủy nguồn cơn, người

hãy kể tỉ mỉ lại cho bản phủ”.

Vẻ đau đớn trong mắt Trương Tụng Đức càng rõ, Trương Tụng Đức hít sâu hai cái, chậm rãi nói: “Khoảng hai tháng trước, phủ An Lạc hầu phái người gọi thảo dân đến Nhuyễn Hồng đường chẩn bệnh, nói là ở đó có người lâm bệnh nặng. Hầu gia truyền gọi, thảo dân tất không dám trễ nải, lập tức đi theo. Nhưng đến khi thảo dân tới Nhuyễn Hồng đường, chẳng ngờ người cần chẩn trị lại là...”.

Nói đến đây, Trương Tụng Đức dừng lại, lông mày xoắn lại, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

“Là ai?”, Bao đại nhân nhú chặt mày, cất tiếng hỏi.

Trương Tụng Đức ngược lên nhìn Bao đại nhân một cái, mới ổn định lại tâm thần, tiếp tục nói: “Là hơn mười nữ tử, đã bị... bị hành hạ giày vò tới mức thần trí không tỉnh táo, tâm thần hỗn loạn, lời nói không rõ ràng, hành vi quỷ dị, hơn nữa mấy nữ tử có tình trạng đã tự sát”.

Mọi người trong sảnh lại biến sắc.

Trương Tụng Đức tuy chỉ nói vài lời nhưng không khó để tưởng tượng ra

những nữ tử này thâm đến thể nào, cảnh tượng Trương Tụng Đức đã nhìn thấy kinh người đến mức nào.

Công Tôn tiên sinh xen vào nói: “Người chẩn đoán những nữ tử này bị bệnh gì?”.

Trương Tụng Đức đáp: “Những nữ tử này bị trúng một loại độc lạ, tuy không đến mức chết người, nhưng cũng đủ để khiến người khác mất hết thần trí”.

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đồng thời đưa mắt nhìn nhau, rồi tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao?”.

“Thảo dân tất nhiên là đem hết sức mình tận tâm tận lực chữa trị, may mắn thay những nữ tử này trúng độc không nặng, chưa đến vài ngày đã có mấy người dần chuyển biến tốt lên. Thảo dân vốn rất vui mừng, nhưng chẳng ngờ, vào lúc đó Hầu gia lại truyền thảo dân đến phủ Hầu gia gặp mặt”.

Nói đến đây, trên gương mặt đầy những vết thương bầm dập xanh tím thoáng hiện lên vẻ kinh sợ.

“Hầu gia gặp thảo dân, trước là tán thưởng y thuật của thảo dân, sau là lệnh cho thảo dân không cần phải chữa trị tiếp cho những nữ tử đó nữa, mà ở lại phối

thuốc cho Hầu gia. Thảo dân không dám chống lại mệnh lệnh, đành phải nhận lời. Chẳng ngờ, đến khi thảo dân đọc được đơn thuốc, thì lại là, lại là...”

“Thứ người đọc được chính là đơn thuốc này?”, Bao đại nhân sắc mặt sầm sì hỏi.

Trương Tụng Đức gật đầu nói: “Đại nhân, nhà thảo dân mấy đời hành nghề y, mặc dù không dám nói y thuật tinh thâm, nhưng tuyệt không phải hạng lang băm. Thảo dân vừa thấy đơn thuốc này, liền biết đó là cách phối chế một loại xuân dược cực mạnh, hơn nữa có thể làm thần trí người ta hỗn loạn, lúc này thảo dân

mới hiểu, các nữ tử kia bị biến thành bộ dạng như vậy e rằng chính là do uống loại dược được ghi trên đó. Nhưng do thế lực của phủ Hầu gia, thảo dân đành miễn cưỡng đáp ứng, sau đó thì bị gia đình đưa vào trong một mật thất, bí mật phối chế thuốc”.

“Mật thất?!”, Bao đại nhân nghe đến đây, mắt long lên, liếc nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng nghiêm sắc mặt, đưa mắt nhìn sang Kim Kiên ở góc sảnh.

Kim Kiên nghe xong cũng kinh ngạc, thầm nghĩ: Mật thất?! Không lẽ chính là gian mật thất khi mình bị “tiền tài mê

hoặc tâm trí” rơi xuống?!

Chợt nghe Triển Chiêu mở miệng hỏi Trương Tụng Đức: “Huynh còn nhớ vị trí gian mật thất đó ở đâu không?”.

Trương Tụng Đức lắc đầu: “Lúc thảo dân đi đến gian mật thất đó đều bị bịt mắt, vốn không biết bị đưa đến nơi nào”.

Bao đại nhân lại hỏi: “Người được An Lạc hầu mời đi phối chế thuốc, vì sao lại bị vu hãm tội danh giết người? Đơn thuốc đó vì sao lại giấu trong y thư?”.

Trương Tụng Đức hai vai hơi run run,

đột nhiên cất cao giọng nói: “Bẩm đại nhân, thảo dân tuy không phải Hoa Đà tái thế, nhưng cũng biết người học y phải có cái tâm, những hành vi việc làm của An Lạc hầu ở Trần Châu phủ, bách tích trong Trần Châu có ai mà không biết, có ai mà không rõ?! Trương Tụng Đức tuy bất tài nhưng cũng không muốn tiếp tay kẻ ác làm điều bạo ngược, cho nên thảo dân đã đi một nước cờ mạo hiểm”, ngưng một chút, lại nói: “Thảo dân thừa cơ lúc phối chế thuốc đã phối cho mình một viên thuốc, có thể giúp thảo dân giả chết. An Lạc hầu cho rằng thảo dân đã chết bèn lệnh cho người ném xác thảo dân ra nơi hoang vắng, thảo dân nhờ vậy mới trốn thoát. Đơn thuốc cũng được thảo dân

mang ra vào thời điểm đó”.

Kim Kiền nghe đến đây lại có chút không hiểu, thầm nghĩ: “Con cua con xảo quyết như thế cơ mà, cho dù Trương Tụng Đức có giả chết, sao đến cả việc kiểm tra cũng không làm mà đã cho ném thi thể đi, hơn nữa ngay cả lục soát người cũng không? Thế này thì quá sơ suất rồi?”

Nghĩ vậy, Kim Kiền không khỏi đưa mắt nhìn Công Tôn tiên sinh bên cạnh Bao đại nhân.

Quả nhiên Công Tôn tiên sinh khuôn mặt cũng mang vẻ nghi hoặc, cất tiếng hỏi: “Lẽ nào An Lạc hầu không nhìn ra

sơ hở?”.

Trương Tụng Đức nghe xong, trên gương mặt lại thoáng hiện lên vẻ cười khỏ, nói: “Tiên sinh có chỗ không biết, thuốc giả chết này chính là thuốc gia truyền của nhà thảo dân, dược lực rất mạnh, uống thuốc này vào thì không chỉ giống như xác chết thật, mà da thịt toàn thân còn từ từ thối rữa, qua bốn, năm ngày sau mới dần dần khôi phục lại bình thường. Dám hỏi trên thế gian này, có ai lại đi kiểm tra một thi thể đã thối rữa không?”.

Những lời này vừa thốt ra, mọi người lại cả kinh.

Bao đại nhân, Triển Chiêu, tứ đại Hiệu úy không cần nhắc đến, tất nhiên là họ chưa từng nghe nói đến loại thuốc này, mặt ai nấy đều mang vẻ kinh ngạc ngập tràn.

Công Tôn tiên sinh nghe xong hai mắt phát sáng, tựa như gặp được thứ gì đó mới lạ hứng thú, dáng vẻ nóng lòng muốn được thử nghiệm xem sao.

Kim Kiên nghe vậy lại đánh giá toàn thân trên dưới Trương Tụng Đức một lượt, thầm nghĩ: Nếu đem so loại thuốc giả chết như thật này với “đan dược giả chết” của mình thì còn lợi hại hơn mấy

phần, có thể làm cho da thịt người sống thối rữa, qua vài ngày lại tự nhiên hồi phục?! Chắc chắc, thuốc gia truyền của nhà Trương Tụng Đức cũng lợi hại quá nhỉ? Chỉ là, dược lực mạnh như vậy, lẽ nào không để lại di chứng gì?!

Nhưng lại nhìn toàn thân trên dưới Trương Tụng Đức, cơ hồ không có chỗ nào là không ổn cả,

Nhãn cầu Kim Kiên đảo một vòng, lòng thầm tính toán: Sau chuyện này mình phải hỏi cho rõ mới được, nếu thật sự thuốc giả chết này lợi hại như vậy, bằng giá nào cũng không thể để lãng phí, nhất định phải đem nó phát triển rực rỡ hơn

mới được.

Trương Tụng Đức cũng không quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, cứ tiếp tục nói: “Thảo dân trải qua thập tử nhất sinh mới về được đến nhà, đem đơn thuốc giấu vào trong y thư, lại đưa y thư giao cho nô bộc Phúc Tùng cất giữ, vốn nghĩ sẽ có một ngày đơn thuốc này sẽ trở thành tội chứng của An Lạc hầu. Nhưng chẳng ngờ cũng vì thế lại làm liên lụy đến cả nhà Hoàng đại ca, còn liên lụy đến Thu Nương...”.

Nói đến đây, thân hình Trương Tụng Đức run run, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, ánh mắt hoang mang, hỗn loạn, lời nói

cũng bắt đầu lộn xộn, “Vào đêm thảo dân trốn thoát, An Lạc hầu phát hiện đơn thuốc bị mất, sau lại thấy thi thể của thảo dân biến mất, bèn phái người truy đuổi đến tận nhà thảo dân... Thảo dân nói không biết đơn thuốc, họ liền tra khảo thảo dân, nhưng thảo dân dù chết cũng không nhận, bèn họ lại tra khảo Phúc Tùng, nhưng Phúc Tùng vốn không biết gì cả... Họ không hỏi được gì liền bắt thảo dân đưa đến phủ nha Trần Châu, ngày hôm sau lại loan tin Hoàng đại ca vì dùng đơn thuốc của thảo dân kê mà trúng độc mất mạng, nhưng đơn thuốc đó là do thảo dân kê trước khi đi đến phủ Hầu gia trị bệnh.... Thảo dân không phục, trên công đường bèn kêu oan, họ

lại vu hãm thảo dân và Thu Nương tội thông dân, bày mưu sát hại Hoàng đại ca, Thu Nương cái gì cũng không biết nhưng lại bị thảo dân làm liên lụy, Hoàng đại ca cũng chết oan...”.

“Trương Tụng Đức, có phải An Lạc hầu dùng thanh danh hành y của nhà họ Trương, và tính mạng cùng sự trong sạch của Hoàng thị để ép buộc người?”, Bao đại nhân cắt ngang lời Trương Tụng Đức, thờ dài hỏi.

Trương Tụng Đức nghe vậy, thân hình hết như bị điện giật, ngẩng phắt đầu lên, hai mắt đăm lẹ, quỳ sụp xuống đất, lớn tiếng kêu: “Đại nhân minh giám! Người

trong phủ An Lạc hầu từng nói, nếu thảo dân không muốn làm tổn hại đến thanh danh Trương gia, nếu không muốn làm ô uế sự trong sạch của Thu Nương, thì nên sớm giao ra đơn thuốc, còn nói nếu thảo dân một ngày chưa giao ra đơn thuốc, thì Thu Nương phải chịu giày vò hành hạ một ngày, thảo dân, thảo dân vốn đã định sẽ tạ tội với Hoàng đại ca và Thu Nương dưới hoàng tuyền, nếu không phải Phúc Tùng trải qua bao nhọc nhằn vất vả đến Khai Phong phủ kêu oan, nếu không phải... Đại nhân, thảo dân không nên vì một đơn thuốc mà làm liên lụy đến người khác, đại nhân, Thu Nương, không Hoàng đại tẩu còn đang nằm trong tay An Lạc hầu, mong đại nhân cứu tẩu ấy...”.

Nói đến đây, Trương Tụng Đức khóc không thành tiếng, chỉ biết đập đầu quỳ lạy.

Bao đại nhân nhú chặt mày, lại nhìn người đang quỳ, vận áo tù, cả người toàn những vết máu, run rẩy chẳng ngừng, giọng nói nghẹn ngào, không khỏi thảm thở dài một tiếng, nói: “Hoàng thị đã được cứu ra, lúc này đang ở trong phủ nha”.

Trương Tụng Đức vừa nghe liền ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc pha lẫn vui sướng, dung nhan tiêu tụy hơi sáng lên, nói với vẻ không tin nổi: “Đại... đại nhân, ngài nói Thu Nương

đang ở trong phủ?”.

Bao đại nhân gật gật đầu: “Trương Long, hãy đưa Trương Tụng Đức đi gặp Hoàng thi”.

Trương Long nhận lệnh, còn Trương Tụng Đức hai mắt nhắm lệ, khấu đầu ba cái rồi mới đứng dậy theo Trương Long vội vã rời đi.

Bao đại nhân nhìn theo bóng lưng Trương Tụng Đức, lại khẽ thở dài một tiếng.

Công Tôn tiên sinh ở bên thấy vậy,

không khỏi bước lên một bước nói: “Đại nhân...”.

Bao đại nhân khoát tay, trấn an nói: “Không sao, chỉ là bản phủ nghĩ đến tình trạng giống hệt người điên của Hoàng thị lúc này, có chút không đành lòng”, ngưng một chút, Bao đại nhân lại cầm đơn thuốc trên bàn lên, chau mày không nói.

Công Tôn tiên sinh cũng nhíu mày nói: “Đại nhân sau khi nhìn thấy đơn thuốc này liền bãi đường dừng thẩm án, chắc hẳn đã nghĩ đến đơn thuốc này rất quan trọng”.

Bao đại nhân cau chặt mày nói:

“Không sai, thuốc này khiến tâm trí người ta hỗn loạn, không chế hành vi của họ, nếu sử dụng trên diện rộng sẽ làm hại đến quốc gia, làm lung lay gốc rễ nước nhà, khi ấy xã tắc khó lòng giữ được”, ngưng một chút, Bao đại nhân giọng hơi trầm xuống, nói tiếp, “An Lạc hầu thân phận tôn quý, xưng bá một phương, có thể nói là dưới một người mà trên vạn người, vì cái gì lại chấp nhất với đơn thuốc này như thế?”.

Câu này giống như hỏi mọi người, lại như tự hỏi mình.

Công Tôn tiên sinh bên cạnh chau mày, cũng nói: “Không lẽ An Lạc hầu

muốn dùng loại thuốc này để không chế tâm trí người khác?”.

“Vì sao hấn phải không chế tâm trí người khác?”

“Chuyện này... học trò không dám nói bừa”, Công Tôn tiên sinh rũ mắt xuống đáp.

Bao đại nhân lại thở dài một tiếng.

Kim Kiền đứng một bên thấy thế bèn nhướn mày, thầm nghĩ: Việc này có cái gì mà không hiểu nào? Theo những gì ghi trên đơn thuốc thì nó chính là chất gây

nghiên cao cấp do Nhị sư phụ tận lực tạo ra! Dem so sánh với ma túy đá, thuốc lắc tuyệt đối không hề kém cạnh, nếu chế tạo thành một lượng lớn thì đó chính là khoản lợi nhuận kếp xù! Tuy độ nguy hiểm hơi cao, nhưng luận về tốc độ vơ vét tiền của chắc chắn sẽ vượt xa, cho các ngành sản xuất khác phải hít khói, chặc chặc, nghĩ mà xem một đồng vàng rồi một đồng vàng cứ tăng lên theo cấp số nhân, thử coi có ai mà không động lòng?! Haizz... đáng tiếc cái đám tinh anh này của Khai Phong phủ lại không thể lĩnh hội được sự ảo diệu trong đó.

Bao đại nhân đặt đơn thuốc trong tay xuống, ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm

ngiht, cao giọng ra lệnh: “Triệu Hồ, truyền lệnh của bản phủ, nghiêm cần bảo vệ sự an toàn của Trương Tụng Đức và Trương Phúc Tùng, không được để xảy ra sơ suất”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”.

Bao đại nhân gật đầu, lại nói với Công Tôn tiên sinh bên cạnh: “Theo ý kiến của tiên sinh thì có khả năng mật thất trong lời nói của Trương Tụng Đức chính là gian mật thất mà Triền hộ vệ cùng Kim bổ khoái cứu người không?”.

Công Tôn Sách trầm ngâm một lát, nói: “Tới tám, chín phần là như vậy”.

“Tiên sinh có cho rằng loại thuốc ‘Lục mị’ này vẫn còn sót lại trong mật thất không?”

“Cái này...”

“Đại nhân!”, Triển Chiêu đột nhiên bước lên một bước, ôm quyền nói: “Thuộc hạ nguyện đến phủ Hầu gia tìm kiếm một chuyến”.

Những lời này vừa thốt ra, mọi người trong sảnh đều biến sắc.

Công Tôn tiên sinh hơi ngược mắt lên,

có chút cảm nín hời trời xanh.

Ba vị đại Hiệu úy còn lại trên mặt đều là vẻ lo lắng cùng sự sùng bái.

Kim Kiên thì sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, chân mày giật giật, thái dương đỏ mồn hời, thâm nghĩ: Cái con mèo này cũng quá tận tâm với công việc rồi. Lão Bao còn chưa lên tiếng, anh kích động cái gì chứ?... Khoan đã, nếu luận về những người từng đến mặt thất, thì hình như chỉ có mình và Tiểu Miêu, lẽ nào mình lại phải liều mạng theo hầu “Ngự Miêu” sao? Không phải chứ!!!

Bao đại nhân nhìn bóng áo đỏ thẳm

như cán bút một cái, có chút bất đắc dĩ nói: “Thương thế của Triển hộ vệ chưa lành, vẫn nên ở lại trong phủ chờ lệnh thì hơn”.

Triển Chiêu nghe vậy liền sững sốt, không khỏi nhìn Công Tôn tiên sinh một cái.

Công Tôn tiên sinh ho khan một tiếng, khẽ đưa ánh mắt đi nơi khác.

“Đại nhân, thương thế của thuộc hạ đã không còn đáng ngại nữa, xin hãy cho phép thuộc hạ đi đến mật thất trong phủ Hầu gia tìm kiếm, điều tra rõ ràng, nếu để ‘Lục mị’ lọt ra ngoài thì e hậu họa khó

lường”, Triển Chiêu lại bước lên, đôi mày liễu mác cau chặt, trên gương mặt anh tuấn thoáng hiện vẻ lo lắng.

Bao đại nhân, trên khuôn mặt đen bóng hiện vẻ bất đắc dĩ, lại đưa mắt nhìn vị sư gia bên cạnh.

Công Tôn tiên sinh ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Triển hộ vệ không cần lo lắng, cửa ngầm trong mật thất rất nhiều, trong một thời gian ngắn e khó có thể tìm kiếm hết được, huống hồ lúc này cũng không cách nào phán đoán chính xác rằng ‘Lục mị’ vẫn còn trong mật thất, chỉ sợ đã sớm bị chuyển ra ngoài thành rồi. Nếu lúc này không suy xét kỹ càng đã đến thì

chẳng phải thượng sách”.

“Nhưng...”, Triển Chiêu lại bước lên một bước.

Công Tôn tiên sinh khoát tay ngăn Triển Chiêu lại, nói với Bao đại nhân:

“Đại nhân có thể lệnh cho quan binh trấn giữ mỗi một lối đi trong thông đạo, nếu ‘Lục mị’ vẫn còn trong phủ Hầu gia, thì có thể dùng cách này để phòng ngừa thuốc lọt ra ngoài”, ngưng một chút, trên khuôn mặt Công Tôn tiên sinh lại hiện lên mấy phần bất đắc dĩ nhìn vị hộ vệ áo đỏ thần sắc kiên định trước mặt, giọng cao hơn mấy phần, nói: “Huống hồ trước

đó Triển hộ vệ vì bảo vệ Kim bồ khoái mà bị thương, tuy không nghiêm trọng, nhưng nếu không tĩnh tâm điều dưỡng, e là hậu họa khôn lường, Kim bồ khoái nói xem có đúng không?”.

Trong lời nói còn đặc biệt nhấn mạnh mấy từ “vì bảo vệ Kim bồ khoái”.

Kim Kiên thấy đề nghị của Triển Chiêu bị bác bỏ, vừa mới thở phào một tiếng thì đã nghe Công Tôn tiên sinh điềm danh, nhất thời hoảng hốt, định thần nhìn lại, phát hiện không biết từ khi nào mình đã trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Vương Triều, Mã Hán sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt rực lửa... đồ ky, tuyệt đối chính là đồ ky.

Công Tôn tiên sinh cười nho nhã... sung sướng khi người khác gặp họa, còn nhặt thêm đá ném xuống giếng.

Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, vẻ mặt không đổi, nhưng bóng lưng hơi cứng lại... Chắc chắc, điềm xấu, điềm xấu rồi.

Bao đại nhân sắc mặt kinh ngạc, ánh mắt đưa sang vị hộ vệ áo đỏ, miệng lẩm bẩm nói: “Thì ra là Triển hộ vệ vì bảo vệ Kim bồ đào, mới bị thương nặng

như vậy...”.

Kim Kiền nghe mà giật mình thon thót, vội vàng xông lên, quỳ một chân xuống, ôm quyền hô: “Khởi bẩm đại nhân, thuộc hạ có lời này nhất định phải nói ra, mong đại nhân ân chuẩn!”.

Bao đại nhân sững sốt, lát sau mới gật gật đầu.

Kim Kiền hít sâu một hơi, vẻ mặt đau đớn nói: “Thuộc hạ vốn phùng áo vải, đem thân cày bừa chốn... ‘Sái Châu’, chỉ cầu tính mệnh ở đời loạn, chẳng mong nổi danh với chư hầu. Bao đại nhân không chê thuộc hạ bỉ lậu, cho nhậm

chức ở Khai Phong, tất là ơn tái sinh, thuộc hạ ôm lòng cảm kích, nguyện theo phò tá đại nhân. Triền đại nhân đối với thuộc hạ quan tâm chu đáo, hỏi han ân cần, thường giảng giải đại nghĩa, khiến thuộc hạ cảm động đến rơi lệ”.

“Hôm trước Bao đại nhân ký thác đại sự cho thần. Từ lúc nhận lệnh đến nay, thuộc hạ ngày đêm lo lắng, sợ phụ sự ủy thác, làm tổn hại đến trông mong của đại nhân; nên cố tra xét Nhuyễn Hồng, thăm viếng Hầu phủ, nay tuy có chút công mọn, nhưng khó lẩn lỏi lớn”.

“Triền đại nhân lo nước thương dân... khụ, ờ ờ, Triền đại nhân trung quốc ái

quốc, xả thân vì người, cứu thuộc hạ trong chốn nguy nan, như phụ mẫu tái sinh, đại ơn khó báo; Triền đại nhân bị thương, thuộc hạ như đau chính mình, lòng như dao cắt, bi thống khôn nguôi. Nhưng lỗi lớn đã phạm, nào còn mặt mũi, biết vậy chẳng làm, thuộc hạ khẩn xin đại nhân nghiêm trị, để cáo cùng cái lung của Triền đại nhân, cũng là an ủi trái tim bi thương của thuộc hạ; thuộc hạ hàm ơn cảm kích khôn nguôi! Nay chịu đòn nhận tội, lệ tuôn hai hàng, nói sao cho hết lời^[1] ”.

[1] Đây là lược trích và cải biên từ bài “Xuất sư biểu” của Khổng Minh, Gia Cát Lượng.

Những lời này vừa dứt, khách sảnh lớn nhường vậy mà tuyệt không một tiếng động.

Mọi người đều ngẩn người ngơ ngác, hồi lâu cũng không có ai lên tiếng.

Rất lâu sau, mới nghe Công Tôn tiên sinh chậm chậm nói: “Kim bổ khoái thật là tài hoa văn vẻ...”.

“Công Tôn tiên sinh quá khen rồi, đó là những lời từ tâm can thuộc hạ, đâu dám nhận là tài hoa văn vẻ gì chứ”.

Kim Kiên ôm quyền hô, lòng lại nghĩ:

Chắc chắc, mình đã sớm dự đoán được lão Công Tôn Trúc Tử này là một bà tám nhiều chuyện chính hiệu, miệng mồm không kín thì chớ lại thích buôn dưa lê, nếu không phải mình sớm có chuẩn bị, cải biên bài “Xuất sư biểu” từ trước để dùng, thì đến khi lão Bao truy xét tới há chẳng phải cái mạng nhỏ của mình đi đứt sao?!

Chắc chắc, miễn cưỡng trốn thoát được một kiếp.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi lén nhìn sắc mặt của Công Tôn tiên sinh.

Lại thấy Công Tôn tiên sinh nhướng

mày, tay vuốt chòm râu đen nhánh, nhìn mình, rồi lại nhìn sang vị Tứ phẩm hộ vệ bên cạnh, dáng vẻ như đã dự liệu mọi sự từ trước.

Hừ hừ...

Biểu cảm này sao có chút quen quen vậy?

Lẽ nào...

Bên tai lại vang lên lời gửi gắm ân cần của Công Tôn tiên sinh, Kim Kiên chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra, rùng mình liên tục, khóe miệng giật giật hồi

lâu, sau cùng nhắm mắt hạ quyết tâm, thân hình đột nhiên xoay sang, chớp lấy vạt áo của vị áo đỏ nào đó bên cạnh, đau đớn kêu lên:

“Triển đại nhân, ngài vì cứu thuộc hạ, thân bị trọng thương, thuộc hạ không biết lấy gì báo đáp, thuộc hạ... thuộc hạ...”, khổ sở nuốt xuống một ngụm nước bọt, da mặt Kim Kiên co giật hai lần, rồi mới tiếp tục nói: “Thuộc hạ ngày hôm nay xin lập lời thề, nếu sau này Triển đại nhân bị thương, thuộc hạ nguyện đem thân trả lại gấp mười lần, để cầu cho Triển đại nhân sức khỏe an khang, thọ tử Nam sơn, phúc như Đông hải, nhiều phúc nhiều thọ...”.

Kim Kiên còn đang cân nhắc xem có nên cho thêm hai câu “Cung chúc phát tài, đông con nhiều cháu” vào không, thì đột nhiên cảm thấy một luồng hàn khí lan tỏa từ phần quan bào nắm trong tay chạy thẳng lên đầu, không khỏi ngược lên nhìn một cái, nhất thời toàn thân cứng ngắc, máu như ngừng chảy.

Chỉ thấy Triển Chiêu đôi môi mỏng nhếch lên lạnh lùng, gương mặt như phủ sương, mi mày lạnh băng, càng làm nổi bật đôi mắt đen láy thâm sâu khó dò, mệnh mông như trời đêm buốt giá, sao đêm lạnh lẽo dạt đầy, đúng là mắt đen nghiêm nghị trùng lạnh buốt, run thay gương mặt sắp đóng băng.

Kim Kiên nhất thời cảm thấy toàn thân như đang trong mùa đông khắc nghiệt, gió lạnh đìu hiu từng cơn quét qua tim, liền vội vàng thu tay lại, run lẩy bẩy quỳ một bên, không dám nói tiếp dù chỉ nửa chữ, lòng thầm gào khóc:

Hức hức hức hức, tiêu rồi, tiêu rồi! Tiểu Miêu nổi trận lôi đình, phong vân biến sắc, Công Tôn Trúc Tử ơi, lần này ông hại tôi thê thảm rồi, đừng nói đến chuyện ngăn Tiểu Miêu không cho chạy loạn, tôi thấy ngay cả cái mạng nhỏ của tôi cũng không giữ nổi rồi!

“Khụ khụ, Triển hộ vệ, nếu Kim bỏ

khoái đã nói như vậy...”

Công Tôn Trúc Tử, ông lên tiếng hòa giải cũng chậm quá đi, ông không thấy Tiểu Miêu đen sì cả mặt lại à? Hừ hừ, vạn nhất Tiểu Miêu mà muốn tính sổ, tôi lập tức sẽ khai cho bằng hết âm mưu của cây gậy trúc lòng dạ đen tối là ông đấy.

“... Thuộc hạ nguyện ý ở lại phủ nha đợi lệnh”, giọng nói sang sảng vang lên trên đỉnh đầu.

Hả?!

Kim Kiên nghe mà sửng sốt:

Chẳng lẽ mình hoảng sợ quá độ, lỗi tai xuất hiện ảo thanh?

Lại ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu đã khôi phục lại thần sắc như lúc bình thường, cơ hồ chớp mắt vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi.

Có điều quay đầu nhìn sắc mặt những người khác, Kim Kiên dám đem nửa năm bổng lộc còn lại của mình ra cược, những gì vừa chứng kiến tuyệt đối không phải do mình hoa mắt.

Vương Triều, Mã Hán đã bị dọa đến hóa ngu, hai người cùng cứng ngắc như đá.

Bao đại nhân vẻ mặt kinh ngạc, khuôn mặt đen sì là thế giờ đây có hiện tượng trắng dần.

Công Tôn tiên sinh vẫn vuốt râu như cũ, nhưng ngón tay lại hơi run run.

“Đại nhân, thuộc hạ xin cáo lui”, Triển Chiêu tựa hồ không nhìn thấy mọi người có điểm khác lạ, ôm quyền hành lễ, sau đó lập tức đi thẳng ra cửa, chỉ là trong lúc quay người lại có hạ giọng nói một câu: “Kim bồ khoái xin hãy đi theo Triển mỗ”.

Kim Kiên nghe thế, thiếu chút nữa sợ hãi hét lên một tiếng, vội vàng phát tín hiệu cầu cứu đến mọi người.

Chỉ thấy Công Tôn tiên sinh hơi nhướng mày, ném cho tín hiệu “tự cầu phúc lấy”, rồi đưa mắt đi chỗ khác.

Bao đại nhân bắt gặp ánh mắt của Kim Kiên, liền vội vàng cup mắt xuống, vẻ như đang trầm tư.

Về phần Vương Triều, Mã Hán, đều là ánh mắt liếc đi nơi khác, dáng vẻ không quan tâm, hiển nhiên là không muốn nhảy vào chỗ nước đục này.

Kim Kiên lòng lạnh buốt, chân chừ hồi lâu cũng không thấy mọi người có ý giúp đỡ, cuối cùng chỉ đành cứng người, cúi đầu theo Triền Chiêu ra ngoài.

Hừ hừ, cái đám không có nghĩa khí này! Nếu tôi mà có bề gì, tuổi trẻ chết yếu, nhất định sẽ đến điện Diêm Vương tố cáo các người, lật lại phán quyết!

Kim Kiên đi theo sau Triền Chiêu, trên đường đi mồ hôi vã ra như tắm, trong đầu đang tua đi tua lại mười hình thức tra tấn tàn khốc thời Mãn Thanh mấy lần, càng lúc càng cảm thấy hy vọng sống của mình quá vô vọng rồi. Bản thân rất muốn trốn đi, nhưng lại không có cái

gan đó, chỉ đành đi theo Nam hiệp nghe đồn võ công cái thế trở về sương phòng, giương mắt nhìn cái người trước mặt được mệnh danh là cao thủ đệ nhất giang hồ, cầm bảo kiếm trong tay giơ lên, giơ lên, giơ lên.... rồi hạ xuống!... Sau đó đặt lên bàn...

“Kim bồ khoái, ngồi đi”.

Hở?

Kim Kiền nhất thời ngẩn ra.

Triển Chiêu đặt bảo kiếm xuống, tiến lên trước ngồi xuống cạnh bàn, ngược

mắt nhìn, thì thấy Kim Kiền mắt mở to như quả nhãn, hồn đã chu du nơi tiên cảnh rồi, không khỏi có chút bất đắc dĩ, chỉ đành nói tiếp: “Kim bỏ khoái, không cần câu nệ, ngồi đi”.

Kim Kiền lúc này mới hoàn hồn, chớp chớp mắt, gật đầu, cung kính ngồi xuống một bên, lén đánh giá sắc mặt người ngồi đối diện, lòng lại thầm nghĩ: Sao vẻ mặt Tiểu Miêu lại ôn hòa như vậy, không lẽ là kẻ “tiểu lý tàng đao^[2]”? Mình vẫn nên cẩn thận là hơn.

[2] Thành ngữ của Trung Quốc, có nghĩa là trong nụ cười có giấu dao, không có thiện ý.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên lại càng căng thẳng, so vai, không dám thở mạnh, hai mắt nhìn chăm chăm xuống đất, tế bào thần kinh toàn thân đều căng lên cảnh giác, chỉ lo bỏ lỡ mất cơ hội chạy trốn.

“Kim bồ khoái, Triển mỗ gọi người đến đây, là có chuyện muốn hỏi, mong Kim bồ khoái nói thật”.

Có chuyện muốn hỏi?

Vậy tức là có chuyện muốn nhờ vả mình...

Có chuyện muốn nhờ vả mình cũng có

nghĩa là mình vẫn còn giá trị lợi dụng...

Có giá trị lợi dụng tức là mình còn cơ hội sống...

Ôi, cảm tạ trời đất.

Kim Kiên lúc này mới thâm thở phào nhẹ nhõm, vội ngẩng đầu lên, đôi mắt đã khôi phục lại trạng thái nhỏ dài bình thường nhìn thẳng vào người trước mặt, ôm quyền cao giọng nói: “Triển đại nhân cứ hỏi, thuộc hạ tuyệt không dám giấu giếm dù chỉ nửa phần”.

Nói rồi, còn vô cùng thành khẩn gật

giật đầu nữa:

Triển đại nhân à, xem này, ánh mắt tôi vô cùng thật thà, chất phát, thuần khiết không chút giả dối, người thành thực nhất trong thiên hạ chẳng ai hơn nổi tôi đâu!

Bị đôi mắt nhỏ dài của Kim Kiền nhìn chăm chăm, lại nghĩ đến tình huống trải qua lúc trước, Triển Chiêu có chút mất tự nhiên, không khỏi rũ mắt xuống, ho khan một tiếng, nói: “Triển mỗ chỉ muốn hỏi, sau khi Triển mỗ bị thương, Công Tôn tiên sinh đã nói gì với Kim bồ quái?”.

Mí mắt Kim Kiền đột nhiên giật mạnh,

nàng lập tức ôm quyền cao giọng đáp: “Không có, Công Tôn tiên sinh không nói gì cả!”.

Thần sắc trên khuôn mặt tuần tú của Triển Chiêu trầm xuống, chậm chậm ngược mắt lên, nhìn chăm chăm vào người trước mặt, đôi con ngươi sắc bén không di chuyển dù chỉ là nửa phân.

Kim Kiền bị nhìn đến mức đứng ngơ không yên, cơ hồ như muốn đem hết lời dặn dò của Công Tôn tiên sinh tông tộc khai ra hết, nhưng lời vừa đến miệng, lại bị nuốt trở lại bụng.

Nghĩ mà xem Nam hiệp Triển Chiêu

một đời hào kiệt, nếu như biết được lời
dặn của Công Tôn tiên sinh thì... Hừ hừ,
chỉ nghĩ thôi mà toàn thân cũng lạnh run
rồi... Công Tôn tiên sinh lòng dạ đen tối,
đương nhiên sẽ có biện pháp tự bảo vệ
bản thân... nhưng mình, một tiểu sai dịch
mới nhậm chức, không tiền, không thế,
còn người ta đường đường là Tứ phẩm
ngự tiền hộ vệ, muốn trừng trị mình lại
chẳng đơn giản như di chết một con kiến
sao? Cho dù Triển đại nhân lòng dạ rộng
rãi không so đo tính toán, thì cái cây gậy
trúc kia mà biết mình không giữ mồm giữ
miệng...

Kim Kiền liền rùng mình một cái.

Thế nên, tóm lại là... giờ này khắc này, mình phải kiên định, phải quán triệt đường lối, phương châm chính sách của Đảng: Thà chết không khai!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên không khỏi hơi hí mắt, nỗ lực đem người trước mặt biến thành hình tượng Hán gian xun xoe xu nịnh, làm nền cho bản thân mình, một anh hùng vì nghĩa hiên ngang lâm liệt, không khí cũng tăng thêm vài phần bi tráng.

Nhưng nỗ lực cả nửa ngày trời, người trước mặt vẫn mang khuôn mặt anh tuấn nho nhã, tuy sắc mặt có trầm xuống, cũng không che lấp nổi vẻ tuyệt mỹ khôn cùng.

Đúng là: Mây sáng tựa trăng, tình mâu trong vắt, mặt đẹp như ngọc, môi chàng trơn bóng.

Kim Kiên bất giác nuốt nước bọt, lòng thâm kêu:

Chắc chắc, chỉ hận mình xem phim điện ảnh về chủ nghĩa yêu nước quá ít, cho nên chưa thể nắm bắt được tinh túy trong đó... Trời ơi, phải làm thế nào mới ứng phó được với chiêu “Mỹ nhân kế” đây?

Triển Chiêu chỉ thấy sắc diện người trước mặt trong nháy mắt thay đổi mấy lần, cuối cùng trưng ra vẻ thà chết chứ

không sờn lòng, bất giác thềm thở dài một tiếng, giọng nói cũng hòa hoãn hơn một chút: “E là Kim bồ khoái cũng mệt rồi, hãy đi nghỉ ngơi trước đi”.

Hả?!

Này này, chẳng lẽ như vậy là kết thúc sao?

Kim Kiên không tưởng tượng nổi tròn hai mắt, chớp chớp mắt hai cái thật mạnh, lập tức đứng dậy ôm quyền nói: “Thuộc hạ cáo lui!”.

Dứt lời, liền vội vàng tông cửa mà

chạy.

Chỉ là lúc bước qua cánh cửa thì nghe thấy giọng nói sang sảng vang lên phía sau: “Kim bỏ khoái, thân thể tóc da là của cha mẹ ban cho, sau này chớ đem chuyện thương tổn thân thể ra để thề nữa... Triển mỗ cũng không gánh vác nổi...”.

Kim Kiên nghe xong thân hình khựng lại, suy nghĩ quay một vòng mới nhớ tới lời thề bảy bạ vừa rồi của mình, vội vàng đáp: “Vâng vâng vâng, thuộc hạ sau này tuyệt đối sẽ không dám lỗ mãng nữa”.

Lòng lại thầm nói: So với loại chuyện lập lời thề này thì tôi còn lo lắng làm thế nào để hoàn thành lời dặn dò gửi gắm của cái lão Trúc Tử bụng dạ đem ngòm kia hơn. Cái đó gọi là “Người sống trên giang hồ, ai có thể rời đao; làm thuộc hạ của Trúc Tử, sao có thể không linh hoạt”, huống hồ cái chuyện chỉ tay lên trời thề thốt này thì mười lần có đến mười một lần không linh ứng, nếu không sao cái bọn đại gian đại ác luôn miệng thề nguyên ấy có thể “sống lâu trăm tuổi” chứ? Ày, Tiểu Miêu cũng thực thà quá rồi, quả nhiên là con mèo ngoan chính trực của nhà lão Bao, đúng là giống loài quý hiếm, sắp bị tuyệt chủng.

“Kim bồ khoái biết vậy là tốt rồi...”, người bên trong cánh cửa nhẹ giọng nói.

Kim Kiên khom người thi lễ, khép cửa lại, hít sâu một hơi, chậm chậm đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên trán:

Chắc chắc, anh nghĩ tôi sung sướng lắm à?! Ở cùng một phòng với sắc đẹp như vậy, chẳng những không được rối loạn mà còn phải vất vả chống đỡ với “Mỹ nhân kế”, xem ra định lực của mình lại tăng thêm một bậc nữa rồi... Nếu có cơ hội trở về thời hiện đại, nhất định mình phải viết một thiên luận văn làm kỷ niệm mới được, đề tài có tên: “Biện chứng cùng sự thống nhất giữa sắc đẹp

và định lực”.

Hồi hai mươi một

Trong khách sảnh tiểu sai dịch cứu nguy.

Lần ba thám án Hầu gia phải đền tội.

Ánh trăng nhè nhẹ thoảng hơi lạnh khẽ
khàng đáp xuống, chiếu đến hiên cửa
sáng ánh đèn lồng buông rủ.

Đêm khuya thanh vắng, trăng sáng sao mờ, vốn là thời điểm an giấc ngủ ngon, nhưng trong thư phòng của phủ nha Trần Châu lại là đèn đuốc sáng trưng, bóng người lay động.

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu cùng tứ đại Hiệu úy đều tề tựu trong thư phòng, kiểm tra tờ đơn thuốc kia.

“Công Tôn tiên sinh, tiên sinh đã xem xét rất lâu rồi, có phát hiện manh mối nào không?”, Bao đại nhân nhìn Công Tôn tiên sinh bên cạnh đã xem đơn thuốc hồi lâu, khẩu khí có chút lo lắng.

Đặt đơn thuốc trong tay xuống, Công Tôn tiên sinh hơi nhú mày, khẽ thở dài, nói: “Đại nhân, học trò đã kiểm tra tỉ mỉ tờ đơn thuốc này, ngoại trừ giấy viết có chút đặc biệt, thì căn bản không có liên quan gì đến An Lạc hầu”.

“Tờ giấy này có điểm gì đặc biệt?”.

“Đại nhân xin hãy xem”, Công Tôn Sách đặt đơn thuốc dưới ánh đèn, “trên tờ giấy này có in nổi năm chữ ‘vạn’”.

“Chữ vạn?”, Bao đại nhân nheo mắt chăm chú nhìn, chỉ thấy tờ giấy dưới ánh sáng của ngọn đèn, mờ hồ hiện lên năm chữ “vạn”, thể chữ không giống nhau,

năm chữ giao nhau, tạo thành một vòng tròn.

Bao đại nhân không khỏi nhíu mày, ánh mắt đưa sang Công Tôn tiên sinh: “Tiên sinh đã từng nhìn thấy ký hiệu này này chưa?”.

Công Tôn tiên sinh lắc đầu đáp: “Học trò chưa từng nhìn thấy ký hiệu này, có điều...”, ngưng một chút, lại nói, “loại giấy có ấn ký in nổi này thường rất sang quý, hơn nữa phần in nổi trên giấy rất đa dạng phong phú, giá cả hiển nhiên rất đắt đỏ. Theo như học trò suy đoán, người có thể dùng loại giấy này để viết, nhất định không giàu thì sang”.

Bao đại nhân nhú chặt mày: “VẬY theo ý tiên sinh, đơn thuốc này có thể dùng làm vật chứng chứng minh tội trạng của An Lạc hầu không?”.

Công Tôn tiên sinh trầm ngâm một lát mới nói: “Học trò thấy không thỏa đáng, dù giấy viết đơn thuốc không phải loại tầm thường, nhưng cũng chẳng có chút xíu can hệ gì đến phủ An Lạc hầu, cho dù có đưa ra trên công đường, cũng chẳng cách nào trở thành chứng cứ được. Nếu An Lạc hầu nhân cơ hội đó phản bác lại, chỉ e sẽ khiến đại nhân mắc tội vu cáo hoàng thân”.

Bao đại nhân nhú mày không nói hồi lâu, sau đó mới chậm chậm gật đầu.

“Bản phủ cũng hiểu lý lẽ này, nhưng không biết vì sao, bản phủ cứ hể nhìn thấy tờ đơn thuốc này thì lại cảm thấy tâm thần không yên”.

“Những gì ghi trên đơn thuốc này đều là thứ hại người, đại nhân lo lắng cũng là chuyện thường tình”, Công Tôn tiên sinh bên cạnh trấn an.

Bao đại nhân gật đầu nói tiếp: “Theo như ý của tiên sinh, ngày mai thẳng đường, nên thẩm tra xử lý án này thế nào?”.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu nói: “E là chỉ có thể dựa vào nhân chứng để định án”.

Bao đại nhân chau mày một lát, mới khẽ ngẩng lên nói: “Cũng chỉ đành như vậy... Nhưng bản phủ lo, An Lạc hầu là kẻ xảo trá, chỉ dựa vào nhân chứng, e khó có thể làm hấn nhận tội. Nếu An Lạc hầu một mực phủ nhận, lại thêm Bàng thái sư ở bên làm chỗ dựa, đến lúc đó muốn định tội Bàng Dục, sợ rằng đã khó lại càng thêm khó”.

“Vậy theo ý đại nhân, ta nên làm thế nào?”.

Bao đại nhân hơi nhú mảy, đột nhiên hai mắt long lên, đứng phắt dậy cao giọng nói: “Bất luận là như thế nào, ngày mai thẩm vấn, nhất định bản phủ sẽ vì bách tính Trần Châu mà đòi lại công bằng”.

Những lời này vừa thốt ra, trên khuôn mặt mọi người đều là vẻ kính cẩn, hào khí dâng đầy trong ngực, bất giác đồng loạt gật đầu.

Vương Triều, Mã Hán ở bên nghĩ một chút rồi nói: “Đại nhân, nếu đại nhân quyết định dùng nhân chứng để định tội An Lạc hầu, vậy sự an nguy của những

nhân chứng đó rất quan trọng, hai người bọn thuộc hạ xin được đi bảo vệ nhân chứng”.

“Chuyện đó không cần”, Bao đại nhân khoát tay nói, “Bản phủ đã nói, chỉ dựa vào nhân chứng, e là khó khiến An Lạc hầu nhận tội, Bàng Dục hẳn nhiên cũng biết điểm này, cho nên sẽ không có hành động gì đâu”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong lại lắc đầu thở dài nói: “Đại nhân, An Lạc hầu thông minh hơn người, tất biết điều này, e là hẳn đã đoán được từ sớm rằng, đại nhân cho dù phải mất mũi ô sa ở trên đầu cũng quyết phải định tội hẳn. Cho nên,

lúc này người gặp nguy hiểm nhất không phải là những nhân chứng kia mà chính là đại nhân”. Ngưng một chút, quét mắt nhìn về kinh ngạc của tứ đại Hiệu úy, sắc mặt thản nhiên của Bao đại nhân và vẻ nghiêm nghị của Triển Chiêu, về mặt Công Tôn tiên sinh cũng hòa hoãn hơn, “Nhưng điều mà An Lạc hầu nghĩ đến, Triển hộ vệ tất cũng lường trước được, nếu không, Triển hộ vệ đã không lệnh cho một thị vệ đến đây đợi lệnh, có điều...”.

Lời mới nói được một nửa, Công Tôn tiên sinh lại ngừng lại, đưa mắt ra phía cửa thư phòng.

Mọi người không hện mà cùng nhìn theo.

Chỉ thấy một tiểu sai dịch gầy gò đang nghiêng người tựa vào cánh cửa thư phòng, mồm miệng há ra, một loạt những tiếng thở khe khẽ cùng phát ra từ đó, đầu cũng theo đó gật gà gật gù đập vào khung cửa phát ra những tiếng cộp cộp.

Mọi người trong phòng đều thâm thử dài.

Bao đại nhân khẽ lắc đầu, hòa hoãn nói: “Kim bồ khoái tuổi còn quá nhỏ, không tiện hộ vệ, vẫn nên để cho cậu ta sớm trở về nghỉ ngơi. Trương Long...”.

Trương Long đi vài bước đến bên Kim Kiên, đưa tay vỗ vỗ vào bả vai Kim Kiên: “Kim bỏ khoái, Kim bỏ khoái? Kim Kiên!”.

Gọi một lúc lâu, người bên cửa mới từ từ mở mắt ra, chớp chớp mắt hai cái, sau khi nhìn rõ người trước mặt liền mừng rỡ hô lên: “Bao đại nhân đã tan ca rồi ư?”.

“Tan ca?”, Trương Long giọng nói hơi ngập ngừng.

“Khụ khụ, thuộc hạ muốn hỏi Bao đại

nhân đã chuẩn bị đi nghỉ chưa?”, Kim Kiên vội vàng sửa lại.

Trương Long khẽ thở dài nói: “Vẫn chưa, chỉ là Bao đại nhân nói cậu về trước nghỉ ngơi”.

Kim Kiên nghe xong thẳng người lên, hai mắt phát sáng, khuôn mặt tràn ngập vẻ tận tụy trung thành, ôm quyền cao giọng nói: “Thuộc hạ còn phải ở đây bảo vệ sự an toàn của đại nhân, sao có thể rời bỏ nhiệm vụ mà đi nghỉ trước được?!”.

Những lời này được nói ra rất đồng điệu, mọi người nghe mà tinh thần không

khỏi chấn động.

Nhưng mọi người nào có biết, lời này phát ra từ miệng Kim Kiên rành mạch rõ ràng, còn trong bụng nàng lại là oán hận vô cùng:

Hừ hừ, nếu không phải cái vị Ngự tiên hộ vệ nào đó mặt sắt ra lệnh cho mình phải ở trong thư phòng bảo vệ lão Bao, thì ai ăn no rừng mỡ không nằm trong chăn ấm nệm êm mà ngủ, lại đứng ở đây hít gió lạnh chứ?!

Hừ, bảo vệ...

Kêu mình đi bảo vệ...

Xi, có nhầm không đấy!

Có Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ ở đây, ngoài ra còn có Tứ đại kim cương cùng một cây gậy trúc lòng dạ đen tối nữa, bên cạnh lão Bao văn võ đủ cả, vách sắt thành đồng, làm gì phải cần đến mình, một cọng giá đỡ gậy chường mắt chứ. Nói trắng ra là, vì sáng nay mình giúp đỡ Công Tôn Trúc Tử, gây trở ngại cho Tiểu Miêu, cho nên Tiểu Miêu mới nhân cơ hội này để báo thù, bóc lột thời gian ngủ quý báu vàng ngọc của mình... Chẳng qua vì lúc Triển đại nhân hạ lệnh, nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói, quan uy

ghê gớm, thế nên cho dù mình có gan hùm mật gấu, cũng không dám bỏ việc giữa chừng.

Nghĩ đến đây, da mặt Kim Kiên không khỏi co rúm lại, lén đưa mắt liếc nhìn vị thị vệ áo đỏ đứng bên cạnh Bao đại nhân.

Quả nhiên, nghe được Kim Kiên từ chối, trên gương mặt tuần tú của Triển Chiêu thoáng hiện lên vẻ an tâm.

Xi... Lại thêm một người cùng chịu đôi mắt gấu trúc với lão Bao, Tiểu Miêu, lúc này tâm lý anh trở lại bình thường rồi chứ...

Bao đại nhân nghe những lời này của Kim Kiên, không khỏi mỉm cười rạng rỡ, vuốt râu nói: “Kim bồ khoái tuy tuổi còn nhỏ nhưng rất có lòng!”.

“Đó là bốn phận của thuộc hạ!”, Kim Kiên tiếp tục ôm quyền nịnh bợ.

Bao đại nhân gật gật đầu, đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh bên cạnh, hỏi: “Công Tôn tiên sinh, ngày mai thẳng đường...”.

Keng!

Tiếng kim loại va vào nhau bỗng vang lên cắt ngang lời Bao đại nhân.

Chỉ thấy thân hình Triển Chiêu nháng lên một cái, Cự Khuyết quét trong không trung, một chiếc phi tiêu bị đánh bay, cắm phập vào vách tường phía sau Bao đại nhân nửa tắc.

“Bảo vệ đại nhân!”.

Chớp mắt, Kim Kiên cảm thấy một trận kinh phong quét qua má mình, trước mắt lóe lên bóng áo đỏ, đến khi định thần lại thì bản thân đã ở bên cạnh Công Tôn tiên sinh, phía sau tứ đại Hiệu úy. Mà người đứng trên cùng chính là bóng dáng

áo đỏ thẳng tắp như cán bút kia.

Áo đỏ rực lửa, lưng thẳng như tùng, sừng sững tựa núi, trầm tĩnh như nước. Tay áo tung bay, Cự Khuyết tuốt khỏi vỏ, sáng bừng cả phòng.

Mà phía trước Cự Khuyết, không biết khi nào đã xuất hiện tám người vận đồ đen, trùm khăn bịt mặt cũng màu đen, chỉ để lộ hai mắt, hung quang bắn ra tứ phía, tám thanh hàn đao giơ lên, sát khí ngập tràn, đúng là hình tượng sát thủ chuyên nghiệp kinh điển.

“Các ngươi là ai?!", Bao đại nhân một bên quát lên hỏi.

“Người đâu, bảo vệ đại nhân!!!”, Công Tôn tiên sinh cũng cao giọng ra lệnh.

Không có kẻ nào trả lời câu hỏi của Bao đại nhân, cũng chẳng có ai đáp lại mệnh lệnh của Công Tôn tiên sinh.

Không ai là biết kẻ nào phát ra một tiếng cười lạnh, đột nhiên, tám kẻ đó hết như ma quỷ, vô thanh vô tức đột ngột chui từ dưới đất lên, hai người một nhóm, chia ra bốn phía xông thẳng về phía lão Bao.

Bóng áo đỏ nhanh như điện xẹt, Cự Khuyết dài ba thước phát ra hàn quang lạnh thấu xương, ánh kiếm loang loáng quét qua tạo thành kiếm trận bủa vây, ghim giữ bốn tên, bốn tên còn lại đều bị bốn người Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ ngăn lại, hỗn chiến tại chỗ.

Trong một thoáng, ánh đao bóng kiếm trùng trùng điệp điệp, khí tanh gió lạnh quần quanh người.

Tám tên áo đen đó, võ công đều không kém, chiêu thức dứt khoát mạnh mẽ, đao đao tàn độc, sát chiêu chí mạng.

Triển Chiêu lấy một địch bốn, tuy không ở thế bại, nhưng cũng giằng co không phân cao thấp, khó chiếm được thế thượng phong.

Tứ đại Hiệu úy tuy kinh nghiệm chinh chiến đầy mình, nhưng lúc này cũng phải miễn cưỡng chống đỡ, nguy hiểm trùng trùng.

Kim Kiên thấy mà kinh hãi run rẩy, bất giác lùi dần ra sau, nhưng mới lùi được vài bước, thì đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh buốt, một luồng sát khí lạnh băng ập xuống đỉnh đầu, khiến cho lông mao toàn thân Kim Kiên dựng đứng hết cả lên.

Kim Kiên không khỏi thót tim, vội vàng quay phắt lại ngược lên nhìn, hai mắt nhất thời banh to hết cỡ.

Chỉ thấy một tên áo đen, bên hông giắt dây thừng, treo người trên xà nhà, miệng ngậm ống trúc, đang nhắm vào đỉnh đầu lão Bao, bên trong ống trúc thấp thoáng ánh sáng màu xanh tím quỷ dị.

Người nhện?! Không phải chứ?!

Da mặt Kim Kiên giật giật, miệng hét lên một tiếng, chân đá ghế Bao đại nhân đang ngồi qua một bên, nhanh tay lôi tất

tần tật được đạn trong người ra, cũng chẳng quan tâm xem nó có tác dụng gì, dồn hết sức ném ra.

Uỳnh!!!

Phần sau thư phòng nhất thời khói thuốc dâng lên bốn phía, dày đặc cuộn cuộn, mùi vô cùng khó ngửi, khiến người ta nghẹn thở ho sặc sụa.

Bên kia mấy vị đang hỗn chiến, khói không lan đến nhiều, chỉ là có một thoáng thất thần, sau đó lại tiếp tục chiến đấu, bất phân thắng bại.

Còn mấy vị đang bị khói mù bao vây lại khổ sở vô cùng.

Bao đại nhân bị Kim Kiên đá sang một bên, đang sắc khói, sắc mặt rất khó coi, từ màu đen đã trắng tiến qua ô đỏ tím trên bảng màu.

Công Tôn tiên sinh dùng ống tay áo che mũi, cũng không kìm được phải ho khan liên hồi.

Kim Kiên thì nước mắt nước mũi giàn giụa, vừa bịt mũi, vừa đá đập cái gã sát thủ áo đen đã mất đi ý thức, mới rơi từ trên xà nhà cái bệ xuống đất, nhưng vừa đập được hai cái thì cảm thấy một trận

kính phong quét tới sau lưng, một vật nặng nhuộm đầy mùi máu tanh đột nhiên đập vào lưng nàng, đẩy Kim Kiên ngã nhào xuống đất.

“Đại nhân!!!”, Công Tôn tiên sinh bên cạnh mặt biến sắc, lao thẳng đến.

Kim Kiên bị ngã mạnh đến mức mồm miệng “hôn” đất, cố sức ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy liền kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy một gã sát thủ áo đen đang giơ cương đao lên nhằm thẳng vào đỉnh đầu lão Bao chém xuống.

Ôi cha mẹ ơi!!!

Cũng không biết sức lực ở đâu chui ra, Kim Kiên vùng mạnh người dậy, ném vật nặng đè trên lưng mình sang một bên, thuận thế rút cương đao bên hông ra, dưới chân phát lực, lao vút đi nhanh như điện...

Keng!!!

Cương đao chém xuống lão Bao cơ hồ đã bị thanh đao chưa kịp rút ra khỏi vỏ của Kim Kiên chặn lại giữa không trung.

Kim Kiên hai tay nắm chặt đao, vận

hết sức bình sinh mới miễn cưỡng chặn được thế đao của tên sát thủ, nhưng không được một chiêu, Kim Kiên liền cảm thấy hồ khẩu^[1] đau nhức, bàn tay tê dại, chuôi đao trong tay cơ hồ như muốn bật ra, không khỏi thảm kêu khổ:

Chậc, đúng là tri thức đến lúc dùng mới hận mình biết quá ít^[2]! Tầm xuân đến chết mới cạn tơ lòng^[3]! Sao mình không làm nhiều đạn khói hơn để phòng đến lúc cần dùng chứ!!!

[1] Khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.

[2] Trích từ câu: Thư đao dụng thời phương hận thiếu; sự phi kinh quá bất tri nan của Lục Du. Có nghĩa là: Tri thức đến lúc dùng mới hận mình

biết quá ít, không đích thân trải việc thì chẳng biết nó gian nan.

*[3] Nguyên văn: Xuân tà² đảo tử² ti phương tận
trích từ bài “Vô đề” của Lý Thương Ẩn.*

Gã sát thủ mắt thấy sắp thành công thì chẳng ngờ giữa đường lại nhảy ra một tên tiểu sai dịch làm hỏng chuyện, nhất thời sát khí nổi lên tứ phía, mũi đao chuyển hướng một cái, nhằm thẳng vào Kim Kiên bổ xuống.

Công phu nửa vời của Kim Kiên, sao có thể chống đỡ nổi chứ, chỉ thấy hàn quang lóe lên trước mắt, mũi đao nhanh như điện xẹt bổ thẳng vào mình, kinh hãi trong lòng, vội giơ cương đao trong tay

lên thuận thế ngăn lại, nhưng cuối cùng cương đao cũng không cầm chắc nổi, tuột khỏi tay bắn đi. Về phần tên sát thủ, cổ tay y xoay một cái, đao thứ hai lại bổ tới, Kim Kiên vội vàng lắc mình chạy trốn, theo bản năng, dưới chân phát lực, xuất ra mười thành công lực của công phu “Tiêu dao du”, chỉ trong chớp mắt đã nhảy xa hơn một trượng.

Tay sát thủ kia thấy khinh công quý dị của Kim Kiên, không khỏi sửng lại, nhưng chỉ trong chớp mắt liền hoàn hồn, quay người, cương đao trong tay lại bổ xuống Bao đại nhân không người bảo vệ...

Oh my God!

Kim Kiên chỉ cảm thấy dây thần kinh suy nghĩ trên đầu mình đứt phụt một tiếng, đại não và tiểu não đồng thời tắt ngóm, mũi chân điểm một cái lao vút qua...

...

Sự việc xảy ra trong chớp mắt, nhưng lại như một pha quay chậm, hiện ra rất rõ ràng trong mắt Kim Kiên.

Công Tôn tiên sinh sắc mặt trắng bệch, miệng hét lên, nhưng Kim Kiên lại

chẳng nghe được dù chỉ nửa chữ.

Vương Triều, Mã Hán, Trương Long đồng thời rút đao quay người, khuôn mặt đều là vẻ kinh hoàng.

Triệu Hồ nôn ra một búng máu, giãy giụa muốn đứng lên, nhưng lực bất tòng tâm. Lúc này Kim Kiên mới nhìn được rõ ràng, hóa ra vật nặng đè lên mình vừa rồi lại chính là tên Triệu Hồ lỗ mãng.

Mà bóng dáng đỏ thẫm kia vẫn đang bị bốn tên sát thủ áo đen quần lầy, võ công cao cường, tốc độ cực nhanh, quả thực khó có thể nhìn được rõ ràng.

Bao đại nhân phía trước, trên khuôn mặt đen bóng uy nghiêm lại lộ ra nét hoảng hốt... Haizz, lão Bao à, tổn hại hình tượng lắm nhé.

Lại nhìn tên sát thủ áo đen giết người chưa thành kia, Kim Kiên bất giác khòe môi nhếch lên.

Chỉ thấy trong mắt tên sát thủ hiện lên vẻ khó tin, từ từ đổ nhào xuống đất, trên ngực là một thanh hàn kiếm cắm xuyên qua, mũi kiếm nhỏ máu, hàn quang đầy sát khí, kiếm tuế màu vàng sáng nay đã nhuộm đỏ từng sợi... Ủm, sao nhìn quen thế nhỉ, có vẻ như là chuôi của thanh kiếm thượng cổ trứ danh.

Chắc chắc, Tiểu Miêu thật lợi hại, đem Cự Khuyết thành lao mà phóng chết người, lại vô cùng chuẩn xác trúng ngay tim nữa chứ, quả nhiên võ nghệ tinh thâm.

Đáng tiếc tốc độ lại chậm mất nửa giây, nếu phi đến trước khi tên sát thủ kia chém xuống thì hay biết mấy...

Khóe mắt liếc một cái, liền thấy vết thương thâm thắm trên cánh tay mình, thịt da toác hết ra, cơ hồ nhìn thấy cả xương, thứ dịch thể màu đỏ đen chảy xuống thành dòng tí tách không ngừng, Kim Kiên liền cảm thấy mi mắt trĩu nặng, tinh

thần mơ màng, khóe mắt lại liếc một cái, hình như nhìn thấy một bóng hình đỏ thẫm phi đến bên cạnh, khóe môi Kim Kiên không khỏi mấp máy...

“Kim bồ khoái, người nói cái gì?”, giọng nói trầm trầm lo lắng của Bao đại nhân truyền vào tai.

Kim Kiên môi răng liên ngậm chặt, đã không cách nào thốt lên nửa lời, chỉ đành oán hận trong lòng:

Lão Bao à, niệm tình tôi hy sinh cánh tay đỡ đao cho ngài, ngài có thể đổi chỗ cho cái vị động vật họ mèo bên cạnh kia không, cho dù thế nào thì nằm trong lòng

“Ngự Miêu” và nằm trong lòng lão Bao mặt đen, trình độ hương sắc tuyệt đối không cùng đẳng cấp đâu...

***

“Công Tôn tiên sinh, thương thế của Kim bồ khoái sao rồi?”, Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

“...”, Công Tôn tiên sinh chau mày không đáp.

“Công Tôn tiên sinh!”, ba giọng nói đồng thời vang lên.

“...”, Công Tôn tiên sinh đôi mày cau chặt thành một hàng.

“Công Tôn tiên sinh?!”, Triệu Hồ giọng hơi khàn khàn cũng bất giác hô lớn.

“...”, Công Tôn tiên sinh tiếp tục nhú mày, chăm chú băng bó cánh tay cho người đang nằm trên giường xong mới từ từ đứng dậy, đối diện với những người còn lại trong phòng.

“Công... Công Tôn tiên sinh?”, Triệu Hồ run giọng hỏi.

“Kim... Kim Kiên không phải là không cứu được chứ? Khụ khụ...”, Triệu Hồ vừa ho vừa hỏi, giọng nói cơ hồ như mang theo âm nghiền nghiền.

Công Tôn tiên sinh neho mắt trầm ngâm, chậm rãi lắc đầu.

Lòng mọi người như chùng xuống, không khỏi đưa mắt liếc sang bóng dáng đỏ thẫm thẳng như cán bút đang đứng cạnh giường, bất giác cùng rùng mình một cái.

Người người trên giang hồ đều biết, Nam hiệp Triền Chiêu ôn hòa nho nhã, tấm lòng bao dung quảng đại, cho dù là

đổi diện với phường đại gian đại ác, khi xuất thủ cũng lưu lại cho chúng nửa phần đường sống.

Nhưng trải qua hôm nay, chúng nhân Khai Phong phủ đều cảm khái vô cùng: Tai nghe là giả, mắt thấy mới thật, lời đồn trên giang hồ quả thực không thể tin được.

Hồi tưởng lại khắc trước, chiêu thức võ công đối phó với mấy tên sát thủ áo đen của vị hiệp khách trẻ tuổi nào đó được chúng nhân trên giang hồ ca tụng là tính khí tốt này, ai nấy đều âm thầm phát run.

Quả thật là: Chiêu thức tàn nhẫn, kiếm phong ngập tràn sát khí, chiêu chiêu chí mạng, kiếm kiếm nhuộm máu, chỉ một câu đề hình dung: Gió tanh mưa máu.

Mà từ lúc Công Tôn tiên sinh bắt đầu trị thương cho Kim Kiền đến giờ, Triển Chiêu vẫn giữ tư thế thẳng tắp đứng bên cạnh giường, không nói không rằng, không lo lắng không giận dữ, mới nhìn thì tưởng như chẳng có gì khác thường, nhưng mọi người trong phòng da đầu lại run lên, hai chân nhũn ra. Không vì điều gì khác, mà bởi cái người nào đó bình thường luôn nâng niu Cự Khuyết như bảo bối, lúc này lại quên không tra kiếm vào vỏ, chuôi kiếm nằm giữa những ngón tay

nắm chặt đến tái nhợt, kiếm tuột nhuôm máu đỏ tươi đang nhỏ tí tách xuống đất.

Mọi người đều có cảm tưởng rằng, vị Tứ phẩm hộ vệ vẫn luôn trầm tĩnh chừng mực trước mặt này, cơ hồ bất cứ lúc nào cũng có thể xông đến nhà lao, đem bảy tên sát thủ chỉ còn nửa cái mạng ở đó chọc thành tổ ong.

Trong phòng vô cùng tĩnh lặng, mọi người có thể nghe được tiếng thở của nhau rất rõ ràng.

Đột nhiên, một câu lầm bầm vang lên đánh tan bầu không khí nặng nề.

“Kỳ lạ... kỳ lạ! Thật sự rất kỳ lạ!”, Công Tôn tiên sinh vuốt râu lắc đầu, đột nhiên lên tiếng.

“Tiên sinh vì sao lại nói những lời này? Phải chăng thương thế của Kim bồ khoái quá nặng, tiên sinh không thể chữa trị được?”, Bao đại nhân nhú mày, vội hỏi.

“Bẩm đại nhân”, lúc này Công Tôn tiên sinh mới hoàn hồn, chấp tay nói, “Thương thế của Kim bồ khoái không đáng ngại, chỉ cần điều dưỡng mấy ngày là hoàn toàn khỏi hẳn...”.

Bóng áo đỏ cứng ngắc bên giường tựa

hồ như dân thả lỏng.

Mọi người đồng thời thở phào một hơi.

“Chỉ là... trên thanh đao chém Kim bồ khoái có bôi kịch độc”.

Cự Khuyết dường như mơ hồ phát ra những tiếng u u.

Tim mọi người lại nhảy tót lên tận cổ họng.

“Có thể cứu chữa không?”, Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

“Điều kỳ lạ chính là ở đây!”, Công Tôn tiên sinh ngưng một chút rồi nói, “Chất kịch độc chí mạng này ở trên người Kim bồ đào, không biết vì sao lại chẳng may may có tác dụng, theo học trò phán đoán, Kim bồ đào nhất định là có thể chất khác với người bình thường, cho nên bách độc mới bắt xâm”.

Mọi người liền ồ lên một tiếng.

Công Tôn tiên sinh nhìn Triệu Hổ một cái, nói tiếp: “May mà Triệu Hổ bị thương do quyền cước của tên sát thủ, nếu không thì e là tính mạng khó bảo toàn”.

“Vậy vì sao Kim bồ khoái vẫn hôn mê bất tỉnh?”, Triệu Hồ lại chẳng may may để tâm tới thương thế của chính mình, chỉ lo truy hỏi thương thế của người nằm trên giường.

Trên khuôn mặt nho nhã của Công Tôn tiên sinh thoáng hiện lên một nét cười khổ: “Không phải là hôn mê bất tỉnh mà là ngủ say không tỉnh”.

“?!”

“E rằng mấy ngày nay mệt nhọc quá độ, lại không cẩn thận bị trúng thương,

vừa mệt mỏi vừa đau đớn, khiến cho Kim bổ khoái ngủ say không dậy nổi, theo tại hạ phán đoán, sáng sớm mai là sẽ tỉnh dậy”.

“ ... ”

Một trận gió lạnh quét qua thân hình cứng ngắc của mọi người trong phòng...

“Khụ khụ”, Bao đại nhân thẳng người lên, nghiêm nghị nói, “Vương Triều, Mã Hán, Trương Long dùng nước lạnh hắt tỉnh các nha dịch bị trúng mê dược trong phủ, tăng cường phòng bị, nhất thiết không được để xảy ra sơ suất gì nữa”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, ba đại Hiệu úy vâng lệnh đi ra.

“Triệu Hồ, người đang bị thương, hãy trở về phòng điều dưỡng đi”.

“Đại nhân, thuộc hạ...”

“Hừm...?”

“Thuộc hạ tuân lệnh...”, Triệu Hồ không tình nguyện ôm quyền đáp.

“Tuy nói thương thế của Kim bồ khoái đã không còn đáng ngại nữa, nhưng để đề phòng vạn nhất, lúc này vẫn phải phiên Công Tôn tiên sinh chăm sóc Kim bồ khoái”.

“Học trò đã biết”, Công Tôn tiên sinh chấp tay nói.

Bao đại nhân gật đầu: “Bản phủ về thư phòng trước, tiếp tục suy nghĩ chuyện thăng đường ngày mai”.

Keng!

Cự Khuyết tra vào vỏ, bóng áo đỏ đi đến bên cạnh Bao đại nhân: “Triển Chiêu đi theo đại nhân”.

“Việc này...”, Bao đại nhân nhìn thi vệt áo đỏ trước mắt, lại nhìn sang Công Tôn tiên sinh đứng trước giường, sau đó

mới gật đầu nói, “cũng được”.

Nói rồi, liền quay người rời đi.

Vạt áo đỏ thẫm khuất sau cửa, trong phòng lại khôi phục sự tĩnh lặng.

Công Tôn tiên sinh nhìn người nằm trên giường một cái, dùng âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy thở dài nói:

“Tâm tư của Triển hộ vệ sao có thể giấu được tại hạ? Kim bồ khoái trên đường đi đến Trần Châu đã vài lần làm ra những hành động xoay chuyển tình thế, tài năng hiển lộ, e là đã sớm dẫn đến sát

ý của cha con Bàng thị, Triển hộ vệ luôn mang Kim bồ khoái theo tra án, chính là muốn bảo vệ Kim bồ khoái chu toàn. Tối nay lại lệnh cho Kim bồ khoái đến thư phòng đợi lệnh, sợ rằng cũng là vì lý do này. Chẳng ngờ...”.

“Haizz, Triển hộ vệ bình thường hay nhận trách nhiệm về mình, lần này Kim bồ khoái lại vì thế mà bị thương, Triển hộ vệ tự trách mình cũng là điều có thể hiểu được... Kỳ thực Triển hộ vệ hà tất cần phải tự trách, nghĩ đến những hành vi thường ngày của Kim bồ khoái nào ai có thể dự đoán được hành động tối nay...”.

Dứt lời, Công Tôn tiên sinh lại lắc

đầu thở dài, nhìn người nằm trên giường một cái, rồi xoay người bùng chậu nước đi ra ngoài.

Để lại một bệnh nhân toàn thân cứng ngắc nằm trên giường, tuy hai mắt nhắm nghiền, nhưng cơ thịt trên mặt lại không không chế được mà co giật.

Chắc chắc, sao mình lại tỉnh chẳng đúng lúc vậy chứ!!!

***

“Thăng đường!”

“Uy vũ...”

“Tùng tùng tùng...”

Đường uy từng hồi, tiếng trống trên công đường vang dồn.

“Truyền nhân chứng...”

Người đang ngủ say đột nhiên ngồi bật dậy nhanh như cá chép quẫy mình, hét lớn: “Chết rồi, đi làm muện rồi!!! Ui da...”.

Cánh tay đau nhức, Kim Kiền chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa

thì ngã trở lại giường.

“Vị tiểu huynh đệ này, hiện giờ cậu không nên ngồi dậy!”.

Một giọng nói xa lạ vang lên bên tai.

Kim Kiên đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, trước mắt sao bay vòng vòng, hồi lâu sau mới nhìn rõ người đứng bên cạnh giường.

Khuôn mặt ngăm đen to cao, vận trang phục gọn gàng linh hoạt của bồ khoái.

Kim Kiên chớp chớp mắt: “Vị huynh

đệ này là...”.

Bồ Khoái cao to đáp: “Tôi là sai dịch của phủ nha Trần Châu, phụng lệnh Công Tôn tiên sinh ở đây chăm sóc tiểu huynh đệ... ôi? Tiểu huynh đệ, cậu vẫn chưa thể cử động được!”.

Bồ Khoái cao to sắc mặt kinh ngạc nhìn Kim Kiên nhảy xuống giường, đi tất đi giày, lại cởi đai lưng ra vòng lấy cánh tay bị thương rồi buộc thắt nút đeo trên cổ, quay đầu sang hỏi dồn: “Bao đại nhân đã thẳng đường rồi hả?”.

Bồ Khoái cao to bất giác gật gật đầu.

“Chặc!”, Kim Kiên nhú mào, quay người xông thẳng ra cửa, hướng về phía công đường mà chạy như bay.

Sai dịch phủ nha kia thấy mà phục sát đất, bội phục vạn phần, miệng lẩm bẩm nói: “Đã bị thương thành như vậy mà vẫn nghĩ đến thẳng đường thẩm án, sai dịch Khai Phong phủ này quả nhiên tận trung với chức trách!”.

Mà Kim Kiên đang vội vàng chạy đến công đường, bàn tính nhỏ trong lòng vang lên lách cách:

Dựa vào những lời nói tối qua của Công Tôn Trúc Tử mà phán đoán, đến

tám phần là mình bị cả nhà con của kia để mất tới rồi, vì cái mạng nhỏ, mình vẫn nên an phận bám đuôi Tiểu Miêu thì hơn.

Huống hồ Công Tôn Trúc Tử từng nói, Tiểu Miêu vì vết thương này mà tự trách, từ nay về sau có thể lấy chuyện này để áp chế, ngăn cản những hành vi quá khích của Tiểu Miêu, cũng thuận tiện cho việc hoàn thành lời dặn dò của Công Tôn Trúc Tử.

Mà lúc này mình bị thương đau đớn, lại càng phải kiên trì mang thân đi làm việc, như thế nhất định có thể để lại hình tượng không vụ lợi, hết mình vì công vụ rục rờ cho ban lãnh đạo, tiền thưởng,

tiền lì xì cuối năm cũng sẽ không ít nha.

Hê hê, một hành động mà trúng ba mục tiêu, mình thật quá tài giỏi!!!

Suy nghĩ của Kim Kiên bay rất nhanh, công phu dưới chân cũng không kém, chưa đầy khắc sau đã đến công đường của phủ nha Trần Châu rồi.

Bên ngoài công đường, kín đặc những bách tính Trần Châu đến nghe thẩm án, khiến cho ngoài cửa công đường chật như nêm cối.

Kim Kiên tốn rất nhiều khí lực mới

miễn cưỡng lách qua được, lặng lẽ đi vào trong, đứng sang một bên.

Còn chưa ấm chỗ thì đã nghe tiếng kinh đường mộc vang lên trên công đường.

Chỉ nghe Bao đại nhân trầm giọng quát: “Bàng Dục, lúc này có quản gia Bàng Đại của phủ Hầu gia người, Trương Tụng Đức cùng Xuân Oanh và mười mấy nữ tử bị người giam giữ làm chứng, người sai khiến giết người, giá họa cho kẻ thiện lương, cưỡng đoạt con gái nhà lành, lại tự ý giam cầm họ, tội tội chồng chất nghe mà rợn người, còn không cúi đầu nhận tội?”.

Nhưng trên công đường, Bàng Đại và mười mấy nữ tử bị giam giữ trong mật thất đang quỳ ở giữa, Bàng thái sư cùng đám nô bộc phía sau ở bên sườn công đường nghe thầm, An Lạc hầu Bàng Dục quỳ ở hàng đầu tiên, nghe được những lời này của Bao đại nhân, khóe mắt nhướng lên, cười lạnh nói:

“Bao đại nhân, Hoàng Đại Hồ là do Bàng Đại sai người giết chết, giá họa cho Trương Tụng Đức cũng là do Bàng Đại làm, vậy bản hầu có liên quan gì? Mà những nữ tử này...”, Bàng Dục lại cười lạnh một tiếng, “bản hầu vốn chưa từng gặp họ, nói chi đến chuyện giam

cầm chứ?!”.

“Bàng Dục, những nữ tử này đều được cứu ra từ mật thất trong Hầu phủ của người, sao người có thể vô can chứ?”.

“Bao đại nhân, đây chính là nỗi oan tày trời!”, Bàng Dục nhướn mày nói, “Bản hầu đã ở trong phủ nhiều năm mà chưa từng phát hiện ra mật thất mật đạo gì, sao thuộc hạ của Bao đại nhân vừa tới liền tìm được mật thất, rồi vừa hay cứu được số nữ tử đó, cũng không tránh khỏi quá trùng hợp đi?”.

“Bàng Dục!!!”, Bao đại nhân lông mày dựng đứng, hai mắt cơ hồ như phát

hỏa.

“Bao đại nhân”, Bàng thái sư ở bên nhàn nhã nói, “mấy nữ tử này lai lịch bất minh, thân phận không rõ, sao có thể làm chứng?”.

Mọi người nghe xong đều nộ khí xung thiên, nhưng hiềm vì thân phận của Thái sư, chỉ đành nhẫn nhịn kìm nén.

Bao đại nhân ngưng một chút, cau chặt đôi mày, đưa mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh phía bên kia.

Công Tôn Sách khuôn mặt nho nhã

trầm tĩnh lạnh lùng, lát sau mới chậm chậm gật đầu.

Bao đại nhân lúc này mới thu hồi ánh mắt, cao giọng nói: “Người đâu, truyền Trương Tụng Đức!”.

“Truyền Trương Tụng Đức...”.

Không lâu sau, liền thấy một nho sinh vận áo xanh tiến vào công đường, khom người quỳ lạy.

“Thảo dân Trương Tụng Đức bái kiến đại nhân”.

Bao đại nhân gật đầu, ra hiệu Vương Triều đem tờ giấy trên bàn đưa cho Trương Tụng Đức, chậm rãi hỏi: “Trương Tụng Đức, người có biết đơn thuốc này không?”.

Trương Tụng Đức ngược lên nhìn một cái rồi đáp: “Thảo dân có biết, đơn thuốc này chính là phương thuốc xuân dược do thảo dân liều chết mang từ phủ An Lạc hầu ra!”.

“Trương Tụng Đức, người có được đơn thuốc này như thế nào?”, Bao đại nhân tiếp tục hỏi.

Trương Tụng Đức khom người khẩu

đầu, đem những lời đã nói ở khách sảnh hôm trước thuật lại một lượt, tuy ngôn từ giản lược, nhưng trật tự rất rõ ràng.

Đợi đến khi Trương Tụng Đức nói xong, ngoại trừ mấy người đã biết sự việc từ trước thần sắc không đổi ra, những người còn lại trên công đường sắc mặt phong phú, mỗi người một vẻ.

Bàng thái sư sắc mặt trắng bệch, chòm râu bạc không ngừng rung rung, đôi mắt tam giác nhìn con trai độc nhất của mình lại đầy tơ máu.

Dân chúng nghe thăm cho đến nha dịch trên công đường, lại đầy vẻ xem

thường, căm hận, có vài người còn
nghiến răng ken két.

Mấy nữ tử kia nghe xong lại nức nở
không ngừng, nữ tử tên Xuân Oanh kia là
kích động nhất, thân hình cứ run rẩy
không ngừng, cơ hồ như muốn ngã vật
xuống đất.

Chát!!!

Tiếng kinh đường mộc vang lên, Bao
đại nhân giận dữ quát: “Bàng Dục, ngươi
còn gì để nói?!”.

Bàng Dục nhìn thấy đơn thuốc xuân

được, mặt liền biến sắc, hơi lộ vẻ xanh mét, lúc này nghe câu hỏi của Bao đại nhân, thân hình không khỏi run lên, đột nhiên xông từ dưới đất lên, đoạt lấy đơn thuốc trong tay Vương Triều.

Mọi người nào có ngờ đến hành động này của An Lạc hầu, tất cả đều kinh hoàng thất sắc.

Kim Kiên đứng ở cửa, thăm kêu không ổn: Ai da, không lẽ con của con này định tiêu hủy chứng cứ!

Nhưng hành động tiếp theo của An Lạc hầu lại càng khiến mọi người thấy khó hiểu.

Chỉ thấy hắn sau khi đoạt đơn thuốc, thoáng nhìn một cái, rồi lại khôi phục vẻ mặt kiêu căng như ban đầu, đôi mắt phượng nhướng lên, cười lạnh: “Đơn thuốc gì thế này, bản hầu chưa từng nhìn thấy”.

Nói rồi, đưa trả lại đơn thuốc lại cho Vương Triều, cười nhạt hai tiếng, quay người quỳ lại chỗ cũ.

Trương Tụng Đức nghe xong, nhất thời nôn nóng, kêu lên: “An Lạc hầu, đơn thuốc này rõ ràng là chính tay ngài đưa cho tôi, cũng rõ ràng là do tôi mang từ phủ An Lạc hầu ra, sao ngài có thể lật

lòng như vậy?”.

Bàng Dục hơi nheo đôi mắt phượng, nhàn nhã nhướn mày, chậm rãi nói: “Nực cười! Đơn thuốc này chẳng có nửa điểm liên quan gì đến bản hầu cả, sao có thể nói là từ chỗ bản hầu? Bao đại nhân nhìn thấu mọi việc, tất sẽ không thể nghe tên này ăn nói hàm hồ, thuận miệng vu cáo bừa bãi”.

Chát!!!

Kinh đường một vang lên.

Bao đại nhân hai mắt như có điện, bắn

thẳng vào An Lạc hầu, thân hình hơi rung rung, nhưng không thốt ra nửa lời.

Bàng Dục treo nụ cười bên môi, dáng vẻ ngang ngược càng rõ: Xem ngươi làm sao gây khó dễ được cho ta.

Trong một lúc, trên công đường, im lặng như tờ.

“Bao đại nhân, chỗ dân nữ cũng có một đơn thuốc, đại nhân có thể xem một chút không?”.

Giọng nữ u ám đột nhiên vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng, mọi người

không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy nữ tử tên Xuân Oanh chậm chậm cúi lạy dập đầu, sau đó rút một cây trâm gỗ ra, “cách” một tiếng bẻ gãy thành hai đoạn, rồi rút ở trong ra một tờ giấy cuộn tròn, đưa cho Vương Triều.

Vương Triều không dám chậm trễ, vội bước lên hai bước, dâng lên Bao đại nhân.

Bao đại nhân chậm chậm mở cuộn giấy ra, trong đôi mắt sắc bén dần ánh lên vẻ khó hiểu.

“Bao đại nhân, có thể nhìn thấy ở góc trên của tờ giấy có ghi chữ ‘nhật’, ở góc dưới lại ghi chữ ‘lập’, hai chữ này ghép lại chính là chữ ‘Dục’ trong Bàng Dục”, nữ tử nọ đều đều giải thích.

“Cái này...”.

“Ngươi!!!”.

Bao đại nhân và Bàng Dục đồng thời lên tiếng, chỉ là giọng nói của Bao đại nhân hàm chứa vẻ kinh ngạc, còn của Bàng Dục lại mang vẻ kinh hoàng.

Xuân Oanh từ từ thẳng người lên,

chậm chậm quay đầu sang nhìn Bàng Dục một cái, đột nhiên thân hình rung động, ngửa đầu cười to: “Ha ha ha, Hầu gia ơ! Hầu gia, ngài trời sinh tính đa nghi, đơn thuốc này vì không muốn rơi vào tay kẻ khác, nên lúc đưa ra ngài đã đích thân ghi ký hiệu vào, sợ người khác giả mạo, chính điểm ấy đã trở thành tử huyệt duy nhất của Hầu gia. Hầu gia thông minh, tất cũng biết điểm này, cho nên đã tăng cường giám sát với người chế thuốc, chỉ là ai có thể ngờ được Trương Tụng Đức lại lấy trộm đơn thuốc này mang ra ngoài. Nhưng Hầu gia lại không biết, đơn thuốc mà Hầu gia hao tổn tâm sức, thậm chí không màng giết người giá họa nhằm đoạt lại ấy lại là đơn thuốc giả do Xuân

Oanh chép lại, đơn thuốc thật đã sớm bị Xuân Oanh giấu đi rồi, Xuân Oanh đã chờ đợi thời khắc này, chờ đợi thời khắc này...”.

“Người! Người, người...”.

Bàng Dục sắc mặt trắng bệch, ngón tay chỉ thẳng vào nữ tử đang cười như điên như dại mà thê lương trước mặt, khó thốt thành lời.

Xuân Oanh cười rộ một tràng, ánh mắt đảo một cái, hai mắt tràn ngập hận thù, cắn hận nói: “Hầu gia phải chẳng thấy rất kỳ lạ, vì sao bình thường Xuân Oanh đối với mệnh lệnh của Hầu gia đều răm

rắp nghe theo?... Nếu không phải Xuân Oanh bình thường nghe lời như vậy, sao có thể được Hầu gia tán thưởng cho phụ trách quản lý Nhuyễn Hồng đường? Sao có thể có cơ hội thu thập tội chứng của Hầu gia, sao có thể được phái ở lại trông chừng những nữ tử bị giam trong phủ khi Hầu gia đưa các nữ tử ở Nhuyễn Hồng đường ra ngoài Trần Châu, sao có thể có cơ hội đem đơn thuốc này dâng lên Bao đại nhân?!”.

Ánh mắt lại đảo, Xuân Oanh nhếch môi cười, “Hầu gia có biết vì sao Xuân Oanh đến lúc này mới trình đơn thuốc lên không? Xuân Oanh chỉ muốn biết, vào lúc Hầu gia tưởng rằng thắng lợi đã

cầm chắc trong tay, lại đột nhiên bị người khác đâm cho một nhát thì sẽ có dáng vẻ như thế nào!!!”.

Nói rồi, Xuân Oanh lại cười vang một trận, tiếng cười thê lương chói tai, cười đến cuối cùng lại biến thành tiếng khóc thê thiết.

Những lời này vừa dứt, mọi người trên công đường đều chấn động không nói lên lời.

Kim Kiền đứng ở cửa, hồi tưởng lại những lời vừa nghe, lòng không khỏi giá buốt, thâm nghĩ: Cổ nhân đã nói rồi, thà đắc tội với tiểu nhân, chứ đừng đắc tội

với đàn bà. Nhìn Xuân Oanh bình thường đáng vẻ yếu đuối nhu nhược là thế, ai mà ngờ một khi đã ngoan độc thì lại chẳng ai bằng.

Bao đại nhân nhìn Xuân Oanh không ngừng run rẩy quỳ dưới công đường, không khỏi thở dài một tiếng, đôi mày nhíu lại, vỗ mạnh kinh đường mộc, quát: “Bàng Dục, nay nhân chứng vật chứng đã đầy đủ, ngươi còn gì để nói?!”.

Bàng Dục quỳ dưới công đường, cau mày nhắm nghiền mắt, đôi môi mím chặt, không nói một lời.

Bao đại nhân hai mắt long lên, tiếp

tục quát: “Lẽ nào còn muốn bản phủ giám định bút tích của người nữa hay sao?!”.

“Hi hi hi... Ha ha ha...”, một tràng cười lạnh phát ra từ Bàng Dục, khiến cho mọi người đều kinh ngạc.

Chỉ thấy An Lạc hầu Bàng Dục từ từ đứng dậy, rũ rũ áo, mái tóc rối bay bay như múa, đôi mắt phượng đột nhiên mở bừng, ánh mắt sắc như dao bắn thẳng vào Bao đại nhân, nói: “Bản hầu không còn lời nào để nói, thắng làm vua thua làm giặc, đạo lý ấy là như vậy. Chỉ là kế hoạch vĩ đại, chí hướng lớn lao của bản hầu lại bị hủy bởi một ả tỳ nữ, bản hầu không cam tâm, không cam tâm!”.

Bao đại nhân hừ lạnh một tiếng: “Người làm nhiều chuyện ác, thiên lý bất dung, đây chính là báo ứng của lẽ trời”, ngưng một chút, Bao đại nhân trầm giọng nói: “Bản phủ hỏi người, thuốc làm theo đơn này người dùng vào việc gì? Những xuân dược đã luyện xong để ở nơi nào? Những nữ tử bị người giam cầm đã đưa đi đâu rồi? Còn không mau mau khai ra!”.

Bàng Dục nghe xong, lại nhướng đôi mày dài, mắt phượng chiếu lên người Bàng thái sư bên hông công đường, khước môi mang nụ cười hỏi: “Cha, xin cha sau này hãy bảo trọng”.

Bàng thái sư từ khi nghe được lời Xuân Oanh nói, thần sắc liền hốt hoảng, ánh mắt tán loạn, lúc này nghe Bàng Dục gọi, mới hoàn hồn lại, từ từ đứng lên, đi từng bước đến bên Bàng Dục, môi miệng tím tái run run nói: “Dục Nhi, Dục Nhi, đừng sợ, có cha ở đây, ai cũng đừng mong thương tổn Dục Nhi...”.

Bàng Dục bước lên hai bước đỡ lấy Bàng thái sư, nhướn mày cười, nói: “Cha hãy an tâm, không ai thương tổn được con hết...”, nói rồi, ánh mắt đảo một cái, bắn thẳng vào Bao đại nhân, “Từ nhỏ đến lớn, chuyện bản hầu không muốn làm, ai cũng không cưỡng ép được,

chuyện bản hầu muốn làm, ai cũng không ngăn được. Bao Hắc Tử, mấy thanh trảm đao này của ngươi, đừng mong chạm vào được bản hầu... Kha kha...”.

Nói rồi lại cười lạnh một trận.

Tiếng cười từ to rồi nhỏ dần, thứ dịch thể đỏ tươi từ mắt, tai, miệng, mũi của An Lạc hầu chậm rãi chảy xuống, tiếng cười dần tắt hẳn, cuối cùng thân hình Bàng Dục đổ nhào vào lòng phụ thân hắn.

“Dục Nhi? Dục Nhi!”.

Bàng thái sư hai mắt đỏ thẫm như muốn trào máu ra ngoài, ôm chặt lấy thi thể trong lòng hét lên hai tiếng rồi ngưng bật, đã hôn mê bất tỉnh.

Nô bộc Bàng gia phía sau vội vàng tiến lên, chân tay luống cuống chăm sóc chủ tử nhà mình, dân chúng nghe thảm án thấy An Lạc hầu uống thuốc độc tự sát thì bùng lên một trận hoan hô.

Trong một lúc, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Mà Bao đại nhân ngồi trên công đường lại nhíu chặt mày, lát sau mới nói: “Người đâu, hộ tống Thái sư hồi phủ

ngủ ngơi... Bãi đường!''.

Chát!

Kinh đường mọc vổ xuống, khép lại vụ án này.

Vụ án của An Lạc hầu đã kết thúc được mấy ngày.

Chỉ trong mấy ngày này, thành Trần Châu đã thay da đổi thịt.

Phát lương, chuyển bạc cứu tế đúng hạn đến tay bách tính toàn thành, nạn hạn hán ở Trần Châu bị đẩy lùi, nay trong

Trần Châu, dân chúng ai nấy đều mang vẻ mặt hân hoan, tinh thần phơi phới.

Tài sản của An Lạc hầu bị tịch biên sung công, ước tính sơ, những tửu lầu, khách điểm dưới danh nghĩa An Lạc hầu cũng phải hơn hai mươi cái. Kim Kiên lúc kê biên tài sản mới giật mình, những chỗ mang tên “Dục Lạc” mà trước đây họ đến Trần Châu ăn cơm, nghỉ trọ, đều là tài sản của An Lạc hầu... Đương nhiên còn phải kể đến toàn bộ thanh lầu, kỹ viện trong thành Trần Châu nữa.

Chắc chắc, mình mà biết từ sớm thì đã ăn chùa, ở chùa, chơi kỹ viện chùa rồi.

Trong lúc kê biên tài sản ở Hầu phủ, Bao đại nhân lại phái Triển đại nhân xuống mật thất tìm kiếm, nhưng đáng tiếc là không có thu hoạch gì. Bí mật của phương thuốc ghi trên trang giấy kia, cùng sổ xuân dược được luyện thành và những nữ tử bị chuyển đi, đều trở thành câu đố không lời giải theo cái chết của con cua con xuống mồ.

Bàng thái sư nghe nói vì bi thương quá độ mà lâm bệnh không dậy nổi, sau cùng phải vội vã hồi kinh. Nhưng theo suy đoán của Kim Kiên, chỉ e lão cua già đã tính toán trở về sớm một bước để đi cáo trạng với con rể mình.

Bàng Đại, tri phủ Trần Châu Lý Thanh Bình bị phán mười năm lưu đày, đợi sau khi phát lương cứu tế xong sẽ áp giải ra biên ải. Bao đại nhân hào hiệp giúp đỡ, tặng Xuân Oanh cùng mười mấy nữ tử ngân lượng còn phải người hộ tống họ về nhà.

Mà nghe nói vị Tứ phẩm thị vệ vẫn tự trách mình về thương thế của người nào đó thì vẫn y như cũ, ngồi vững như đỉnh đồng, đi nhanh như gió, không hề có chỗ nào bất ổn cả... Hiển nhiên, cho dù Công Tôn tiên sinh trí tuệ được xưng tụng có thể sánh với Gia Cát Lượng cũng có lúc nhầm lẫn.

Tóm lại, trong thành Trần Châu, có hàng trăm việc cần làm, mọi người đều vô cùng bận rộn... chỉ trừ một người.

“Oa... óáp”.

Kim Kiền lười nhác vươn vai, giờ cánh tay đã lành được bảy tám phần lên gõ gõ vào cánh cửa sương phòng trước mặt.

“Mời vào!”, giọng nam trẻ tuổi vang lên.

“Trương huynh, Hoàng đại tẩu, nghe nói ngày mai hai người sẽ trở về nhà?”.

Kim Kiên đẩy cửa đi vào, cười nói với hai người trong phòng.

Trương Tụng Đức đang ngồi bên giường bưng bát lên bón thuốc cho Hoàng thị, Thu Nương, vừa thấy Kim Kiên liền vội đứng dậy chào hỏi: “Kim bồ khoái, mời ngồi”.

Kim Kiên ngồi xuống, nhìn quanh một lượt rồi hỏi: “Sao không thấy Trương lão bá?”.

“Phúc Tùng về nhà trước, dọn dẹp một chút”.

“À”, Kim Kiên gật đầu, nhìn Trương Tụng Đức lại ngồi xuống cạnh giường, bón thuốc cho Hoàng thị, Thu Nương, thỉnh thoảng nước thuốc lại dây ra, Trương Tụng Đức cũng không ngại liền dùng chéo áo tũ mân lau sạch đi.

Kim Kiên bất giác nhướn mày, thâm nghĩ: Xem ra con của con cũng tình mắt đấỵ, Trương Tụng Đức đích thực có tình ý với Thu Nương.

Lại nhìn Thu Nương, ánh mắt vẫn mơ màng ngây dại như cũ, dáng vẻ ngốc nghếch.

Kim Kiên không khỏi thở dài một

tiếng trong lòng: “Trương huynh, bệnh của Hoàng đại tẩu thế nào rồi?”.

Trương Tụng Đức nghe xong lại buông bát thuốc xuống, khuôn mặt tràn ngập vẻ lo lắng, nói: “Không chút khởi sắc, Công Tôn tiên sinh đã khám qua vài lần, cũng đành bó tay, xem ra cả đời này sẽ cứ ngây ngậy ngô ngô như vậy. Trước mắt cũng chỉ có thể uống một số loại thuốc giúp thanh lọc, bổ não... haizz! Cũng không biết là ai, lại có thể phối ra loại dược phẩm hại người như thế này, khiến tâm trí người ta mất hết, quả là táng tận lương tâm!”.

“Khụ khụ...”, Kim Kiên ho khan hai

tiếng, bộ dạng không tự nhiên gãi gãi đầu, lấy từ trong người ra hai đơn thuốc đưa tới nói: “Tiểu đệ vừa gặp Công Tôn tiên sinh ở sảnh trước, tiên sinh dặn tiểu đệ đưa hai đơn thuốc này cho Trương huynh”.

Trương Tụng Đức nhận lấy đơn thuốc, khuôn mặt tràn ngập vẻ vui mừng nói: “Đây là...”.

“Tờ trên cùng là phương thuốc chữa trị cho Hoàng đại tẩu, tờ phía dưới là phương thuốc điều dưỡng thân thể cho Trương huynh. Công Tôn tiên sinh còn nói, loại thuốc giả chết gia truyền của Trương huynh đã thương tổn tới phủ tạng

của huynh, sau này nếu lại dùng nữa e là mệnh khó dài lâu, chớ nên sử dụng tiếp thì tốt hơn!”.

Trương Tụng Đức vội gật đầu, mở đơn thuốc ra xem xét tỉ mỉ, khuôn mặt không khỏi mang theo vẻ kinh ngạc, hồi lâu sau mới ngược lên hỏi: “Đơn thuốc này là do Công Tôn tiên sinh viết?”.

Kim Kiên gật đầu.

“Y thuật của Công Tôn tiên sinh quả nhiên xuất thần nhập hóa...”.

Kim Kiên đắc ý.

“Tại hạ biết Công Tôn tiên sinh túc trí đa mưu, tài hoa hơn người, không ngờ rằng, không ngờ rằng...”.

Hai hàng lông mày của Kim Kiền như muốn bay lên, cơ hồ cười to thành tiếng.

“Không ngờ rằng Công Tôn tiên sinh hạ bút viết chữ lại xấu như thế...”.

Phụt!

Một sợi gân xanh trên trán Kim Kiền đứt tung.

“Trương huynh, tiểu đệ còn có việc

quan trọng cần làm, xin cáo lui trước”.

Nói rồi, cũng không quan tâm đến vẻ mặt quá đỗi ngạc nhiên của Trương Tụng Đức phía sau, Kim Kiên xoay người đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa cái rầm, lòng phần nộ gào lên:

Hừ hừ! Tôi, đường đường đệ tử đích truyền của “Y Tiên”, “Độc Thánh”, hao tâm tốn sức viết ra đơn thuốc cho anh, không thu của anh nửa văn tiền đã là ân huệ rợp trời rồi, thế mà còn dám chê chữ tôi xấu?! Có nhầm hay không đây!!!

“Kim Kiên?!”.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng gọi, Kim Kiền quay đầu lại nhìn, bất giác buột miệng nói:

“Triệu Hồ, ngài không ở trong phòng dưỡng thương, chạy ra đây làm gì? Ngài không sợ Công Tôn tiên sinh lại cho ngài nằm mê man trên ba ngày nữa à?”.

Triệu Hồ nghe vậy, vội vàng quay đầu nhìn quanh, thấy bốn phía không có ai mới yên tâm, khẽ nói: “Nói nhỏ một chút, ta lén trốn ra đây, bị người khác phát hiện thì không hay đâu”, ngưng một chút, lại nói, “Người không biết hả, hôm nay Băng Cơ cô nương từ biệt Bao đại nhân rời đi, nếu bỏ lỡ chỉ sợ sau này không có

cơ hội gặp lại Băng Cơ cô nương”.

“À... Băng Cơ cô nương...”, Kim Kiền nheo nheo mắt, nói về biết tổng.

Khuôn mặt Triệu Hổ nhất thời đỏ bừng, lắp bắp nói: “Kim Kiền, người đừng có nghĩ lung tung, ta chỉ là, chỉ là cảm thấy Băng Cơ cô nương can đảm hơn người, có thể nói là nữ trung hào kiệt, cho nên, cho nên...”.

Nói một hồi, ngẩng đầu lên, lúc này Triệu Hổ mới phát hiện người trước mắt không biết từ lúc nào đã cách xa mình mấy bước rồi.

“Một đại nam nhân, sao lại như đàn bà vậy?! Muốn gặp mỹ nhân mà cứ rề rà, chậm chạp là vị trí tốt đều bị cướp sạch đó!”, Kim Kiên đi phía trước hô lên.

Nói rồi, lắc mình một cái đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

Triệu Hồ trước là sững sốt, sau lập tức hoàn hồn lại, vội vàng chạy theo, miệng còn hô lên: “Kim Kiên, nhất định phải giúp ta chiếm một chỗ tốt đây!”.

Hai người một trước một sau, vội vội vàng vàng chạy đến khách sảnh, có điều đã chậm mất nửa bước. Trước cửa phòng khách, đã bị một đoàn nha dịch hai mắt

phát sáng vây kín rồi. Kim Kiên và Triệu Hồ đành phải đứng ở cuối hàng bên ngoài cùng.

Chỉ thấy trong khách sảnh, Bao đại nhân ngồi chính giữa, Công Tôn tiên sinh đứng một bên, Triền Chiêu cùng ba đại Hiệu úy đứng bên kia. Mà giữa sảnh là một nữ tử, thân hình yếu điệu, mái tóc đen mượt đổ dài như thác, đó chính là Băng Cơ.

“Băng Cơ cô nương, cô vừa nói không muốn bán phũ chuộc thân cho cô? Đó là vì sao?”, Bao đại nhân trầm giọng hỏi.

Kim Kiên nghe xong cũng không khỏi có chút khó hiểu, lại nhìn chúng nha dịch xung quanh, đều là bộ dạng đau đớn vô cùng.

Chợt nghe Băng Cơ dịu dàng đáp: “Băng Cơ không dám phiền đại nhân, Băng Cơ chỉ muốn quay trở lại Thiên Hương lâu”.

“Việc này...”, Bao đại nhân hiển nhiên là không ngờ tới Băng Cơ lại trả lời như vậy, không khỏi có chút ghen lời.

Công Tôn tiên sinh ở bên cũng hỏi: “Băng Cơ cô nương, Bao đại nhân đã

nguyện ý muốn giúp cô nương thoát khỏi bể khổ, vì sao cô nương lại không chịu nhận ý tốt của đại nhân?”.

Băng Cơ nghe vậy lại cúi đầu, dung nhan lạnh băng nói: “Đại nhân, Băng Cơ vào thanh lâu là có nỗi khổ trong lòng, không thể rời khỏi thanh lâu cũng là bất đắc dĩ, về phần duyên cớ trong đó, mong đại nhân không truy hỏi”.

Trong sảnh ngoài sảnh đều là những tiếng xuýt xoa thương tiếc.

Kim Kiền đứng một bên nghe mà kinh ngạc, thầm nghĩ: Lạ thay, lạ thay! Không ngờ được thời đại này lại còn có người

có cảm tình đặc biệt với loại nghiệp vụ “gái gọi”! Đúng thật là “trong rừng lớn thì chim gì cũng đủ cả”!

Bao đại nhân thở dài một tiếng nói, “Mỗi người một chí hướng, nếu đã như vậy thì bản phủ cũng không miễn cưỡng nữa, bản phủ sẽ phái người hộ tống cô về Thiên Hương lâu...”, nói đến đây, Bao đại nhân bất giác đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong ngoài sảnh chúng nha dịch ai nấy đều mang vẻ mặt chờ đợi, ngay cả Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, ba vị Hiệu úy cũng không giấu nổi ánh mắt mong chờ.

Bao đại nhân không khỏi có chút đau

đầu, bất giác đưa mắt nhìn sang vị thị vệ áo đỏ thần sắc không hề thay đổi đang đứng bên cạnh, thông thả nói: “Vẫn phải phiên Triển hộ vệ rồi”.

“Thuộc hạ tuân lệnh”, Triển Chiêu ôm kiếm bước lên, nghiêm túc nói.

Trong một thoáng, có vô số những ánh mắt hâm mộ bắn về phía bóng dáng thẳng như cán bút kia, như muốn đắm chìm trong đó.

Triển Chiêu thần sắc vẫn như bình thường, đi đến bên Băng Cơ nói: “Băng Cơ cô nương, xin mời”.

“Làm phiên Triển đại nhân”, Bạng Cơ yêu điệu cúi đầu đáp.

Hai người sau khi thi lễ với Bao đại nhân liền cùng bước ra cửa.

Triển Chiêu mi mục sáng lấp lánh như sao, thần thái anh tuấn rạng ngời, Bạng Cơ thanh tao thoát tục, gót sen yêu điệu.

Mọi người nhất thời cảm thấy trước mắt cảnh xuân phơi phới, diễm sắc trùng trùng, xốn xang tâm thần tới mức ngay cả mắt cũng không mở nổi.

Kim Kiên đứng một bên nhìn mà tặc

lưỡi, lòng không khỏi mặc niệm: Có nàng mỹ nhân, nhìn một cái đã khuynh thành, nay hai mỹ nhân cùng sánh bước, ắt là khuynh quốc. Chắc chắc, quả song kiếm hợp bích này lực sát thương thực không thể xem thường!

“Kim bồ khoái...”.

Kim Kiên đang đứng một xó bậu khai quật khả năng văn thơ của mình thì bỗng nghe thấy một giọng nữ mỏng manh yếu đuối vang lên bên tai, bất giác ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thẳng vào một đôi mắt sáng sủa như nước hồ thu.

“Băng... Băng Cơ cô nương?!”.

Cho dù là cùng giới tính, nhưng lúc này Kim Kiên tim cũng đập loạn nhịp.

Băng Cơ duyên dáng cúi đầu nói: “Kim bồ khoái có bằng lòng tiễn Băng Cơ một đoạn không?”.

Trong một thoáng, có vô số những ánh mắt đổ kỵ rục lửa bắn thẳng vào Kim Kiên, cơ hồ muốn đem Kim Kiên thiêu sống luôn.

Kim Kiên không khỏi thầm kêu khổ trong lòng: Hừ hừ, vì sao bắn vào Tiểu Miêu là ánh sáng ngưỡng mộ, còn bắn

vào mình lại là lửa ghen đố kỵ?

“Kim bồ khoái không bằng lòng?”,
Băng Cơ ngược đôi mắt trong suốt lên
nhìn thẳng vào Kim Kiên, giọng nói vẫn
lạnh băng như trước.

“Bằng lòng, đương nhiên là bằng
lòng, ha ha, Băng Cơ cô nương xin
mời!”.

Cảm thấy những ngọn lửa đố kỵ kia đã
biến thành tia X, Kim Kiên vội nặn ra
một vẻ mặt tươi cười, cung kính đưa hai
người trước mặt rời đi, tránh khỏi tầm
mắt mọi người, bộ dạng hết như đang
tiền Phật.

Từ khách sảnh đến nội viện, từ nội viện đến ngoại viện, trên đường đi, ba người đều trầm mặc không nói, không khí rất quý dị.

Cho tới khi đến cửa lớn của phủ nha, giọng nói lạnh lẽo như ngọc của Băng Cơ mới vang lên phá tan bầu không khí trầm mặc.

“Thiên Hương lâu đã phái người đến đón Băng Cơ, hai vị đại nhân xin hãy dừng bước ở đây”.

Kim Kiên nghe xong bất giác ngẩng

đầu lên, chỉ thấy bên ngoài cửa phủ nha có một chiếc xe ngựa mui màu xám, cơ hồ như đã đợi từ lâu rồi.

“Nếu đã như vậy, Triển mỗ không tiến nữa”, Triển Chiêu ôm quyền sang sảng nói.

“Đa tạ Triển đại nhân...”.

Băng Cơ duyên dáng cúi mình thi lễ, lúc ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt vẽ băng giá đã tan, đôi mắt đẹp nhìn Triển Chiêu lấp lánh ánh nước, sóng thu dào dạt, muốn nói rồi lại thôi, muốn kháng cự rồi lại buông xuôi, muôn tình ngàn ý, tất cả tấm lòng tựa như đều hiện lên trong

ánh mắt trong veo ấy.

Triển Chiêu thần sắc hơi đổi, lại ôm quyền nhẹ giọng nói: “Mong Băng Cơ cô nương hãy bảo trọng”.

Kim Kiên không khỏi cảm khái, ngày tốt cảnh đẹp như vậy, tình chàng ý thiếp như vậy, lại lòi ra cái đũa làm vật trang trí như mình, thực đúng là phá hoại cảnh sắc quá đi.

Băng Cơ nghe được lời của Triển Chiêu, trong đôi mắt ánh lên một tia sáng rực rỡ, cho đến khi lại nhìn sang Kim Kiên tia sáng ấy vẫn ngập tràn trong mắt.

“Kim bồ khoái cũng bảo trọng”.

“Đương nhiên, đương nhiên, Băng Cơ cô nương cũng phải bảo trọng”, Kim Kiền ôm quyền đáp.

Băng Cơ gật gật đầu, lại khôi phục dung nhan lạnh băng như trước, cúi người thi lễ lần nữa rồi quay người lên xe, ngựa hí, roi vung, bụi cuốn rời đi.

Nhìn theo chiếc xe ngựa đã đi xa, Kim Kiền thực có chút khó hiểu:

Băng Cơ này làm cái quỷ gì vậy, khó khăn lắm mới được ở riêng với Tiểu

Miêu một lát, vì sao lại phải lỗi mình theo làm cái bóng đèn sáng rực chứ, lẽ nào... hoa khôi thanh lâu cũng có lúc ngượng ngùng? Không thể nào...

“Kim bỏ khoái, Triển mỗ có một chuyện không rõ...”.

Chắc chắc, xem đi! Tiểu Miêu nghĩ không thông, bắt đầu oán hận cái bóng đèn 1000W là mình đây.

“Ngày đó trên công đường, Kim bỏ khoái rốt cuộc nói gì với Bàng Đại, mà có thể khiến Bàng Đại chỉ trong một khắc liền thay đổi lời khai?”.

Hả?!

Kim Kiền da mặt không khỏi giật giật, ngược lên.

Chỉ thấy cặp mắt đen láy sáng quắc của Triển Chiêu đang nhìn thẳng vào mình, đôi mày lười mác hơi nhú, vẻ mặt lạnh lùng.

Mồ hôi lạnh chậm chậm chảy xuống từ thái dương, khóe mắt Kim Kiền giật giật hai cái, đột nhiên nàng hô lên: “Ui da, cánh tay bị thương của thuộc hạ lại đau rồi. Triển đại nhân, thuộc hạ phải trở về thay thuốc, xin cáo lui trước, xin cáo lui trước...”.

Lời còn chưa dứt, chân đã như bôi dầu, chạy biến đi nhanh như chớp.

Chỉ là Kim Kiền chạy quá nhanh, không phát hiện ra trên khuôn mặt tuần tú phía sau thoáng hiện lên nét cười ôn hòa, nhàn nhạt như nước, trơn bóng tựa ngọc, nhưng không biết vì sao, hai sai dịch canh cửa toàn thân lại lạnh run...

“Kim bỏ khoái, Triển mỗ nhớ kỹ rồi...”.

Mà trong đại lao Trần Châu, một phạm nhân toàn thân béo ú đầy thịt đang

ôm mấy cục u to tướng xanh tím trên đầu, khóc lóc nói:

“Ta chẳng qua chỉ đem lại những lời tiểu sai dịch nói hôm đó thuật lại nguyên văn một lần, sao lại vô duyên vô cớ hành hung ta, cái gã tên gọi cái gì ‘Ngự Miêu’ kia, cũng thật quá khó hiểu...”.

Ngoại truyện: Nguyên vọng năm mới của Khai Phong phủ

“Một lượng... hai lượng...”.

“... năm lượng... tám lượng...”.

“... chín lượng... mười lượng...”.

“Một văn... mười văn... mười một văn... mười, mười hai văn... mười ba văn...”.

“Mười ba văn... mười ba văn... Aaaaa, vì sao lại là mười ba văn... số mười ba đen đui, đây là điềm xấu rồi!!!”.

Trong Tam ban viện của Khai Phong phủ, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, vọng tới tận mây xanh, chấn động nóc nhà làm cho tuyết đọng rơi xuống đầu

Trịnh Tiểu Liễu đang đẩy cửa vào. Chỉ thấy thân hình người ngoài cửa lắc một cái, chân bước nhanh như gió, thuần thục tránh “đại họa rớt xuống đầu” rồi lách vào cửa, phui tuyết trên người xuống, sau đó oán giận nói với người trong phòng:

“... Kim Kiên, từ ngày Mười lăm tháng Chạp nhận bổng lộc đến giờ, cậu đã đếm suốt sáu ngày rồi... Haizz, cho dù cậu có đếm mười ngày nửa tháng nữa, thì hai lượng mười ba văn tiền lương bổng cũng không nhiều thêm nửa văn đâu, cậu hà tất phải như vậy chứ?”.

Chỉ thấy người trong phòng, thân hình gầy nhỏ, hai tay ôm ngực, ngồi chồm hồm

một cách bất nhĩ trên ghế gỗ, nhìn chăm
chăm vào toàn bộ lương bổng sắp thành
hàng ngay ngắn trên bàn, đầu môi lẩm
bẩm:

“Sự khác biệt ngàn năm giữa tôi và
đám cổ nhân các anh không thể vượt qua,
chẳng cách nào khai thông được”, ngưng
một chút, lại vò đầu nói, “Chẳng lẽ là
đếm nhầm rồi? Phải đếm lại lần nữa mới
được... Một lượng... hai lượng...”.

“Haizz...”, Trịnh Tiểu Liễu nhìn
người trước mặt, lắc lắc đầu vẻ bất đắc
dĩ, không nói tiếp nữa.

Từ khi nhận được lương bổng bảy

ngày trước, Kim Kiên liền đem toàn bộ bổng lộc cất giữ gần một năm nay ra, bày thành hàng ngay ngắn trên bàn suốt bảy ngày bảy đêm, lo đếm quên ăn quên ngủ, đêm không an giấc, hai mắt đỏ kè, da mặt nhẵn nhúm, miệng toàn những lý do phủ nhận để đếm lại:

Đầu tiên đại loại là “Ít thế này, sao lại ít thế này...”.

Sau thì kiểu như “Vào sinh ra tử, người trước ngã xuống kẻ sau kế tục, thế này thì lỗ to rồi, lỗ to rồi...”.

Tiếp đó thì là cái gì mà “Chọn có, nhất định phải chọn có...”.

(Tốt bụng phiên dịch: Đó chính là “nhảy việc”).

Cuối cùng hôm qua lại đổi thành “Mười ba, số mười ba đen đui... không may mắn” như thế đấy...

Không những thế còn bất kể ngày đêm, bất kể giờ giấc, lần nào đến cuối cùng cũng kêu lên thảm thiết... Chưa được mấy ngày, trong Tam ban viện đã truyền tai nhau rằng “Kim bồ khoái bị trúng tà”, “Phòng đó có ma làm loạn”, “Kim bồ khoái dốc sức kịch chiến quần ma trong mơ”... rất nhiều cách nói, tam sao thất bản, còn hay hơn cả mấy người kể

truyện, một văn tiền hai đoạn, trong Ngõa
Tứ ở đầu đường.

“Aaaa, mười ba văn, quả nhiên là
mười ba văn, không may mắn, rất không
may mắn aaaaa...”.

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên lần
nữa.

Xem ra nhất định là tuyết đọng trên
mái nhà lại rơi xuống nhiều rồi đây, phải
sớm quét dọn sạch thôi, tránh cho lại
giống như mấy ngày trước, cửa bên ngoài
bị che lấp hết cả.

Nhưng vừa mới đẩy cửa ra, Trịnh Tiểu Liễu liền sửng sốt, đôi mắt báo nhât thời trợn tròn, bất giác kinh ngạc kêu lên: “Bốn... bốn vị đại nhân, sao... sao lại...”.

Chỉ thấy bên ngoài cửa bốn người đứng chỉnh tề, tất cả đều vận quan phục Lục phẩm hiệu úy, thắt lưng đeo Khoát diệp trường đao, vốn cả đoàn phải phong độ uy vũ kinh người... nhưng, trên đầu bốn người là bốn cục tuyết, đang từ từ trượt xuống thái dương, lăn qua sống mũi.

Mà Vương Triều, Vương hiệu úy, cánh tay cứng ngắc đang giơ lên trong

không trung, dáng vẻ như chuẩn bị gõ cửa.

Năm người cứ thế đứng ở cửa nhìn nhau hồi lâu, sau cùng vẫn là Trịnh Tiểu Liễu hoàn hồn lại trước tiên, quăng cái chổi trong tay đi, cúi đầu ôm quyền nói: “Bốn... bốn vị đại nhân, không... không biết có... có gì giao phó?”.

Bốn vị Hiệu úy đại nhân bên ngoài không hổ là cộng sự nhiều năm, tâm linh tương thông, vô cùng ăn ý với nhau. Bốn người thừa dịp Trịnh Tiểu Liễu cúi đầu, dùng tốc độ nhanh nhất mà mắt thường khó theo kịp, phúi tuyết trên đầu xuống, đi vào phòng, khép chặt cửa lại, động tác

nhanh gọn dứt khoát, đều tắ¹m tắ²p.

Đến khi bốn người an ổn đứng vững, Vương Triều lúc này mới rành rọt nói: “Trình bỗ² khoái không cần câu nệ, bốn người chúng ta chỉ là có việc muốn bàn bạc với Kim bỗ² khoái”.

Lời còn chưa dứt thì đã thấy người vốn đang ngồi chồm hồm trên ghế “viu” một cái nhảy xuống lao vào phòng trong, về phần bồng lộc sắp thành hàng ngay ngắn trên bàn đã sớm trống trơn, không còn gì.

“Ai da, bốn vị đại nhân đại giá quang lâm, thật là vẻ vang cho cái Tam ban

viện nhỏ bé của kẻ hèn này, ha ha ha ha...”.

Một tiếng cười cao vút truyền đến, chỉ thấy Kim Kiền khuôn mặt tràn ngập ý cười, thông thả đi từ phòng trong ra, ôm quyền thi lễ, phong thái nhàn nhã, như thể người vừa mới từ ghế xông vào phòng trong chẳng có chút liên hệ gì với mình.

Bốn vị Hiệu úy cũng đồng thời gật đầu đáp lễ nói: “Kim bổ khoái nặng lời rồi...”.

“Ha ha ha... đâu có, đâu có, bốn vị hạ mình tới đây, thực quá vinh hạnh, thuộc hạ gánh vác không nổi... ha ha...”.

“Kim bồ khoái vì sao lại nói những lời này, chúng ta chẳng qua chỉ là cuối năm đến thăm bằng hữu, đâu dám nhận hạ mình tới chứ...”.

“Ha ha, khách khí quá, thuộc hạ không gánh vác nổi...”.

“Kim bồ khoái khách khí rồi...”.

Trịnh Tiểu Liễu ở bên mở to mắt nhìn năm người bọn họ đứng thẳng tắp trong phòng, vừa ôm quyền, vừa thi lễ, tuy năm người khuôn mặt tràn ngập ý cười, nhưng không biết vì sao cậu lại cảm thấy sống

lưng lạnh toát, không khỏi rùng mình một cái, vội vàng cầm lấy cái chổi vừa bị mình vứt xuống tông cửa mà chạy, nói: “Tôi... tôi đi quét tuyết đọng...”.

Rầm!

Cửa đóng lại, trong phòng nhất thời chìm trong yên lặng.

Kim Kiền vẫn treo nụ cười trên mặt như cũ, nhưng nếu nhìn kỹ, không khó để phát hiện ra khóe miệng nàng hơi giật giật.

Tứ đại Hiệu úy khuôn mặt tươi cười,

nhưng tám con mắt lại liếc đi liếc lại không ngừng.

“Bốn vị đại nhân mời ngồi...”.

“Kim bồ khoái cũng ngồi đi...”.

Năm người cùng ngồi quanh bàn, tất cả đều trầm mặc không nói.

Chỉ thấy Vương Triều, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hồ bốn người, vẻ mặt ngưng ngù, đưa mắt nhìn nhau, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Kim Kiên tim đập mạnh, mồ hôi lạnh

rịn ra, cũng không tiện mở miệng tiễn khách, chỉ đành tuân theo phương châm tác chiến “địch bất động, ta cũng bất động”, chăm chú nhìn bốn người họ.

Lát sau, cuối cùng vẫn là Trương Long cá tính hấp tấp, nóng nảy, thẳng người lên mở miệng nói: “Kim Kiên, chúng ta là cộng sự với nhau cũng gần một năm rồi, đều là người nhà cả, huynh đệ chúng ta trước giờ cũng không xem cậu là người ngoài, Trương Long tôi tính tình nóng nảy, nói chuyện không thích vòng vo, tôi cứ nói thẳng thế này... Kim Kiên, cậu thấy đây năm hết Tết đến rồi...”.

“Trương đại ca...”, tiếng kêu này của Kim Kiên, có thể sánh với ba giọng nam cao trứ danh của thế giới^[1], làm bốn người đối diện kinh hoàng ngẩn ra ngay tại chỗ.

[1] Ba giọng nam cao nổi tiếng của thế giới chính là: Domingo, Carreras, Pavarotti.

Chỉ thấy Kim Kiên vỗ mạnh hai tay lên bàn một cái, cất giọng thảm thiết vang trời dậy đất: “Bốn vị đại ca ời, xin hãy thương xót, tiểu đệ từ nhỏ đã bơ vơ không nơi nương tựa, mệnh Sát cô tinh^[2], lục thân^[3] không nhận, ngũ súc^[4] chẳng bằng, nay tận tâm tận lực, đi sớm về khuya, vào sinh ra tử, mạng treo sợi chỉ,

vất vả lắm mới kiếm được mấy văn tiền sống tạm qua ngày này. Không phải tiểu đệ nhẫn tâm, mấy vị đại ca gặp khó khăn, tiểu đệ cũng sầu não cùng, đau thấu tâm can, chỉ là tiểu đệ tấm lòng có dư mà lực không đủ, thực sự lực bất tòng tâmmmmmm...”.

[2] Mệnh sát cô tinh: Chính là bị Thiên sát cô tinh chiếu mạng. Theo dân gian lưu truyền, người bị Thiên sát cô tinh chiếu mạng gặp nhiều bất hạnh, cả đời cô độc, luôn mang xui xẻo đến cho mọi người xung quanh.

[3] Lục thân chính là sáu mối quan hệ trong gia đình, bao gồm: cha, mẹ, anh, em, vợ, con.

[4] Ngũ súc tức là năm loại gia súc bao gồm: trâu, dê, lợn, gà, chó.

Nói rồi, hai mắt rung rung đầm lệ, khóc rống lên không ngừng.

Bốn người đối diện đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu sau mới phản ứng lại.

“Kim... Kim Kiên, cậu... cậu nói gì thế?”, Triệu Hồ ngập ngừng hỏi.

Kim Kiên gạt lệ, đột nhiên thẳng người lên, đôi mắt nhỏ mở to, ánh mắt nghiêm túc, nói: “Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, bồng lộc quyết không thể mất đi! Bốn vị đại nhân, hôm nay thuộc hạ lòng đã hạ quyết tâm, tuyệt đối không cúi

đầu trước cường quyền ác thế, bốn vị đại nhân nếu cứ nhất quyết muốn mượn từ chỗ thuộc hạ nửa văn tiền, thì đừng trách tiểu nhân trở mặt vô tình, ân đoạn nghĩa tuyệt!”, ngưng một chút, bỗng mếu máo khóc lóc nói: “Thuộc hạ một nghèo, hai trắng tay, không cách nào giúp đỡ được các vị đại nhânnnnnn...”.

.....

.....

“Khụ khụ, Kim bồ khoái, chúng ta lúc nào nói muốn mượn tiền Kim bồ khoái?”.

Vương Triều quả nhiên không hổ là người đứng đầu tứ đại Hiệu úy, tuy rằng khuôn mặt dúm dỏ co giật, nhưng vẫn có thể duy trì được ba phần trấn tĩnh như trước.

Kim Kiên nheo đôi mắt nhỏ, lại gạt lệ ghen ngào nói: “Thế mà còn không rõ sao?! Hôm nay là ngày Hai mươi sáu tháng Chạp, năm hết Tết đến rồi, lúc này gõ cửa nhà thăm viếng, không phải đòi nợ thì là mượn tiền, thuộc hạ tự vấn mình, bản thân chưa từng nợ tiền ai bao giờ, cho nên nhất định là lý do sau... Bốn vị đại nhân sau khi vào phòng, lại nhìn nhau không nói, vẻ mặt ngưng ngừng, ánh mắt đưa đi đưa lại, chính là

dấu hiệu của việc đi mượn tiền... Lại thêm những lời vừa rồi của Trương đại nhân, trước thì xưng huynh gọi đệ, lôi ra quan hệ, thân thân mật mật, sau lại đề cập đến việc năm hết Tết đến, thuộc hạ suy đoán mấy vị đại nhân tới đây vay tiền thuộc hạ, có gì không đúng chứ... hu hu...”.

Nói rồi ôm đầu khóc rống lên không ngừng.

Bốn người đối diện nhất thời mây đen vần vũ trên đầu.

“Kim... Kim bồ khoái, trước tiên cậu hãy ngừng khóc đã, bốn người chúng tôi

không phải đến đây mượn tiền, chỉ là có chuyện muốn nhờ vả”, cuối cùng vẫn là Mã Hán tính khí tốt, hòa hoãn cất tiếng trấn an Kim Kiên, cố vớt vát chút thể diện vừa bị chà đạp.

“Không mượn tiền?! Có chuyện muốn nhờ vả?!”.

Kim Kiên nghe vậy, ngẩng phắt đầu lên, hai tay gặt lệ, đôi mắt nhỏ dài hiện ra sáng ngời, rục rờ lấp lánh, nhìn thẳng vào bốn người đối diện quét mắt một vòng, đột nhiên mặt lộ ra vẻ khó xử, nói: “Bốn vị đại nhân có chuyện giao phó, thuộc hạ dù phải vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ, chỉ là... mấy vị

đại nhân cũng biết, thuộc hạ còn phải ăn Tết, năm cùng tháng tận đến nơi rồi, thuộc hạ vẫn chưa sắm sửa, không biết mấy vị đại nhân muốn thuộc hạ giúp gì trong mấy ngày này, vạn nhất bỏ lỡ mấy ngày sắm tết, giá cả hàng hóa lại tăng cao, mà túi tiền thuộc hạ lại có hạn...”.

Nói được một nửa, Kim Kiên lại ngược mắt lên nhìn mấy người họ, đôi con ngươi long lanh đầm nước, khuôn mặt mang ba phần buồn bã, bảy phần mong đợi.

Bốn người đối diện không khỏi rùng mình cùng lúc.

“Ai da, Kim Kiên, cậu hà tất phải như vậy! Bốn huynh đệ chúng tôi nếu đã đến nhờ cậu giúp đỡ, tất sẽ không đi tay không”, Trương Long vỗ ngực, cao giọng nói, “Nếu việc đó mà thành, bốn huynh đệ chúng tôi mỗi người sẽ tặng cậu mười lạng bạc trắng để giúp cậu ăn Tết!”.

“Mỗi người mười lạng?!” , Kim Kiên thiếu chút nữa thì nhảy phắt lên bàn.

Bốn người đối diện đồng thời gật đầu.

Hả?

Hở!

Hơ~~

Kim Kiền nheo nheo mắt, âm thầm đánh giá bốn người đối diện, cố gắng đè nén tiếng kêu hưng phấn trong lòng, nghĩ bụng: Bốn người này tuy không thể sánh được với Công Tôn Trúc Tử gian xảo, nhưng hợp lại một chỗ cũng tuyệt đối là phần tử của gia tộc tinh anh, hôm nay lại nguyện ý ra giá cao để mời mình xuất sơn, nhất định trong đó có gì mờ ám, không hợp lẽ thường, mình vẫn nên hỏi kỹ, tránh bị mấy người này hãm hại thì hơn.

Nghĩ đến đây, Kim Kiên lại tử mĩ đánh giá sắc mặt mấy người đối diện hồi lâu mới thận trọng ôm quyền nói: “Thuộc hạ cả gan, xin hỏi bốn vị đại nhân rốt cuộc là muốn thuộc hạ làm chuyện gì?”.

Những lời này vừa nói ra, thì thấy bốn người đối diện gương mặt đều lộ vẻ ngượng ngùng, sắc diện hơi đỏ ửng, mới nhìn qua thực có vài phần giống với biểu hiện của nàng dâu nhỏ.

Chắc chắc...

Kim Kiên thấy thế, bất giác mạch máu dưới da khẽ giật giật, trong lòng cũng sáng tỏ vài phần.

Hồi lâu, Vương Triều, dưới ánh mắt ra hiệu của ba người còn lại, mới mở miệng nhỏ giọng nói: “Bốn huynh đệ chúng tôi chỉ muốn cùng Triền đại nhân ăn một bữa cơm tất niên...”.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên thái dương Kim Kiên lăn xuống.

“Chỉ có như thế?!”, Kim Kiên có chút khó tin nói.

Ngồi cùng Tiểu Miêu ăn một bữa cơm tất niên mà có giá tới bốn mươi lượng bạc trắng?! Ít ra cũng phải là ký tên, viết

đôi câu đối, ôm một cái, hôn một cái chẳng hạn chứ?

Bốn người cũng gật đầu, quyết đoán nói: “Chỉ có như thế!”.

“Trước xin hãy đưa một nửa tiền đặt cọc!”.

“Được”, hai mươi lượng bạc lập tức được đặt lên bàn.

“Thành giao!”, Kim Kiên vồ lấy bạc, vỗ bàn nghiêm túc nói.

Hôm nay là ngày Hai mươi bảy tháng

Chạp, ngoài cửa Đông, phố phường sầm uất, ẩm thực tinh tế, vải vóc quần áo rực rỡ muôn màu, vàng bạc trân châu, các loại hàng hóa, bày la liệt chật ních hai bên đường, chúng bách tính trong thành Biện Lương nô nức kéo nhau đến các cửa hàng sắm Tết, trong thành có thể nói toàn là đầu người lỗ nhô, chen vai thích cánh, đông nghịt nửa bước cũng khó đi.

Nhưng trong cảnh đông đúc như vậy lại có một bóng áo đỏ đen lách đi rất nhanh trong đám người, thân hình lúc ẩn lúc hiện, hệt như đi giữa nơi quang đãng.

Đột nhiên, chỉ thấy người này tung mình một cái, thân hình lao vút đi trong

không trung, đập thẳng vào lưng một gã đang ra sức chen lấn, vạch đám đông mà chạy về phía trước.

Bịch!

Gã đó bị đập ngã nhào xuống đất, con gà mái già trong tay cũng bị người kia đoạt lấy.

“Muốn ăn trộm gà trước mắt ta hả, hừ hừ, người còn thiếu cả trăm năm công lực nữa!”, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy người nọ đập lên lưng gã kia, thân vận trang phục sai dịch đỏ đen xen lẫn, đó chính là quan phục của nha dịch Khai Phong phủ, sai dịch này tuy thân hình gầy

nhỏ nhưng cả người đầy nộ khí, sắc mặt giận dữ, khiến cho thân hình mỏng manh lúc này có thể sánh với những vị kim cang cao tám thước.

“Kim... Kim Kiên, cậu chạy nhanh quá...”.

Một sai dịch khác phía sau hót hải vạch đám đông đi ra, nhận lấy con gà mái trong tay Kim Kiên thở hồn hển nói.

“Ai da, là tiểu sai dịch của Khai Phong phủ đây mà, hôm nay bắt được mấy tên trộm vặt rồi?”.

Một tiểu thương bán vải vóc đứng sau lưng tên trộm gà thân thiện hỏi Kim Kiên.

Kim Kiên hai tay chống nạnh, thở dòn hai cái, nhú mày nói: “Bắt được mấy tên trộm vặt? Không nhớ rõ lắm...”.

Trịnh Tiểu Liễu đứng bên, khuôn mặt tràn ngập vẻ tự hào nói: “Hôm nay chúng tôi đã bắt được mười tám tên trộm vặt rồi!”.

“Tốt quá, tốt quá, hai vị sai dịch, quả nhiên là thiếu niên anh hùng!”, chương quây tròn châu cũng chen vào tán thưởng.

Dân chúng cùng tiểu thương xung quanh cũng phụ họa tiếp lời.

Trong một thoáng, con phố vốn rất náo nhiệt này lại càng trở nên sôi sục hơn.

“Chư vị khách khí rồi. Đây là bốn phận nên làm của sai dịch Khai Phong phủ”.

Kim Kiên ôm quyền đáp, nhưng đôi mày nhíu chặt chưa từng giãn ra dù chỉ nửa phân, đoạn tóm lấy tên trộm gà ở dưới đất lên, quăng cho Trịnh Tiểu Liễu phía sau nói: “Về phủ!”.

Nói rồi chắp tay thi lễ, sau đó xoay người đi về phía Khai Phong phủ.

Trịnh Tiểu Liễu không dám trễ nãi, một tay xách con gà mái già, một tay túm lấy cổ áo tên tiểu tặc, nhanh nhẹn đi theo sau Kim Kiên.

Các tiểu thương bách tính xung quanh cũng bất giác dạt ra tạo thành một con đường cho hai người bọn họ đi, để lại sau lưng những tiếng xì xào bàn tán không ngừng của đám bách tính thích xem náo nhiệt.

“Vị tiểu sai dịch này khinh công thật lợi hại, mỗi lần xem cậu ta bắt trộm đều

chỉ thấy vút một cái, sau đó tên trộm đã bị tóm gọn...”.

“Đúng đó, đúng đó, đặc biệt là mấy ngày nay, dường như ngày nào cũng có thể thấy cậu tiểu sai dịch này ở trên đường”.

“Đừng thấy cậu tiểu sai dịch này tuổi còn nhỏ mà khinh thường, công phu trên người tuyệt đối không tầm thường, tiểu tặc mà rơi vào tay cậu ta, tuyệt không chiếm được nửa phần lợi thế”.

“Đúng như vậy đấy! Năm nào cứ đến gần Tết, là bọn tiểu tặc lại đặc biệt hoành hành, cũng phải có người như cậu

ấy để trị bọn chúng chứ”.

Dân chúng phía sau xì xầm bàn tán, Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu câu nào cũng nghe rõ, nhưng tâm tình của hai người lại khác nhau một trời một vực.

Trịnh Tiểu Liễu tất nhiên là tự hào vạn phần rồi, chỉ hận không thể giơ cao con gà mái già trong tay lên để biểu thị vinh quang.

Còn Kim Kiên thì càng nghe lông mày càng nhúu chặt, cho đến khi áp giải tên trộm tổng vào đại lao Khai Phong phủ, đầu lông mày đã vặn xoắn thành mười tám nếp.

“Ai da, là Kim bồ khoái và Trịnh bồ khoái, lại bắt được tiểu tặc à...”.

Vừa vào đại lao của Khai Phong phủ thì bỗng nghe có giọng nói sang sảng hô to lên.

Chỉ thấy một sai dịch thân hình hơi béo, tuổi hơn năm mươi, râu tóc điểm sương bước lên chào hỏi hai người Kim, Trịnh. Đó chính là Mạnh Nhạc, lao đầu của đại lao Khai Phong phủ.

Mạnh lao đầu vừa thấy Kim Kiên và Trịnh Tiểu Liễu liền nở nụ cười, gương

mặt đầy những nếp nhăn, vội vàng sai ngục tốt đem tên trộm gà trong tay Trịnh Tiểu Liễu nhốt vào phòng giam, rồi thuận tay nhắc bút lông lên ghi vào sổ nói:

“Kim Kiên, Trịnh Tiểu Liễu, ngày Hai mươi bảy tháng Chạp, bắt được tổng cộng mười tám tên tiểu tặc”.

Ghi chép xong liền ngẩng lên nhìn hai người, Mạnh lao đầu lại cười nói: “Chưa đầy hai ngày mà hai người đã bắt được gần bốn mươi tên trộm, thật sự đúng là Trường Giang lớp lớp sóng sau xô sóng trước. Xem ra ta đã già rồi!”.

Trịnh Tiểu Liễu nghe vậy, nhất thời có

chút ngưng ngừng, gãi gãi đầu nói: “Mạnh lao, ông đùa rồi, chúng tôi còn phải học hỏi nhiều!”.

“Ha ha, tốt tốt tốt, học hỏi, học hỏi. Chỉ sợ ta không có gì để dạy nữa rồi”.

Kim Kiên lại nhú mày trầm tư, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Mạnh lao, hôm nay Triển đại nhân bắt được mấy phạm nhân tống vào lao?”.

Mạnh lao đầu nghe vậy không khỏi sửng sốt, đánh giá Kim Kiên hồi lâu, rồi cười nói: “Ai da, Kim bồ khoái, tuy cậu và Trịnh bồ khoái công trạng không nhỏ, nhưng so với Triển đại nhân thì còn kém

xa. Tính đến hôm nay, Triển đại nhân đã bắt được gần một trăm tên trộm lớn nhỏ rồi”.

Kim Kiên tiếp tục nhú mày: “Mấy hôm nay trong ngục tổng cộng có bao nhiêu tên trộm bị bắt đưa vào?”.

Mạnh lao đầu nghĩ một chút rồi nói: “Tính sơ sơ thì cũng gần hai trăm tên...”.

“Ngày thường cũng có nhiều tên trộm lớn nhỏ như vậy bị bắt vào sao?”.

“Cái này...”, Mạnh lao đầu cũng không khỏi nhú mày nói, “ngày thường

không đến mức như vậy... Kể ra cũng thật lạ, hàng năm cứ đến giáp Tết là bọn trộm vặt lại đặc biệt tăng lên, hơn nữa đa số đều là phạm vào những tội nhỏ ăn cắp vặt, không cần phải thẳng đường thâm vẩn, chỉ cần giam lại năm ba ngày coi như trừng phạt sơ là được. Có điều số lượng bọn tiểu tặc đông quá, tuy không quá mức nhiều nhưng, nhưng nếu cứ bỏ mặc không quản thì e sẽ ảnh hưởng đến tình hình trị an của kinh thành. Haizz, cứ đến gần Tết, bổ khoái nha dịch xin nghỉ phép tăng nhiều, e rằng năm nay lại phải phiền Triền đại nhân, chỉ mong năm nay bọn tiểu tặc bớt đi gây rối vài phần, nếu không Triền đại nhân lại phải bận rộn, đến cả bữa cơm tất niên cũng không ăn

được...”.

Kim Kiên nghe mà đầu lông mày lại càng nhíu chặt, sắc mặt sầm xuống hỏi tiếp: “Mạnh lao, theo như kinh nghiệm mọi năm của ngài, những ngày giáp Tết này bọn trộm đạo phạm án bị bắt sẽ là bao nhiêu?”.

“Trước đây thì chưa đầy năm, sáu chục... từ sau khi Bao đại nhân đến nhậm chức phủ doãn ở Khai Phong thì tăng lên hơn trăm... Tới khi Triển đại nhân nhậm chức thì tăng lên rất nhiều, năm ngoái đã gần ba trăm...”, nói đến đây, Mạnh lao đầu không khỏi gật gù, gương mặt mang vẻ tán thưởng, “Triển

đại nhân quả nhiên là võ công cái thế, khinh công trác tuyệt, hiệu suất tróc nã tội phạm thật kinh người”.

Nghe đến đây, da mặt Kim Kiên không khỏi giật giật, thậm thở dài một tiếng, lại hỏi: “Mạnh lao, những phạm nhân bị Triển đại nhân tróc nã có bị ngoại thương gì không?”.

Nghe được câu hỏi này, vẻ tán thưởng trên khuôn mặt Mạnh lao đầu lại tiêu tan đi vài phần, có chút bất bình nói: “Haizz, Triển đại nhân cái gì cũng tốt, nhưng lại quá mềm lòng. Những tên tiểu tặc kia tuy không phạm vào tội lớn, nhưng chung quy lại vẫn là phạm pháp, chịu chút

trùng phạt cũng tốt, nhưng Triển đại nhân tróc nã, chỉ điểm huyết chúng, tổng vào đại lao rồi giải huyết, đừng nói là ngoại thương, bọn chúng đến cả một sợi lông cũng chẳng mất đi nửa cọng...”.

Nói đến đây, Mạnh lao đầu không khỏi đưa mắt nhìn sang Kim Kiên, trong mắt mang ý cười, “Nói tới đây, lão đầu ta cần phải khen ngợi Kim bồ khoái, mỗi lần Kim bồ khoái tróc nã tội phạm đưa đến, không sung mũi thì cũng là phù mặt. Theo ý ta, vốn là phải như vậy, nếu không cho bọn tiểu tặc này ném mùi lợi hại, ngày sau chúng lại chẳng phạm phải tội tà đình ấy chứ!”.

Nói đoạn, còn ra sức vỗ vỗ vào vai Kim Kiên, sang sảng cười nói: “Nghe nói quan hệ giữa Kim bồ khoái và Triển đại nhân rất tốt, có thời gian hãy thay bọn ta khuyên nhủ Triển đại nhân”.

Kim Kiên bị vỗ đến cứng ngắc cả da mặt, hồi lâu sau mới cố sức nặn ra một nụ cười nom khó coi vô cùng: “Mạnh lao chê cười rồi, Kim Kiên nào có tài đức gì mà sánh ngang hàng với Triển đại nhân được”.

“Ha ha, được được, chê cười, chê cười...”, Mạnh lao đầu lại ra sức vỗ vào lưng Kim Kiên hai cái, cười nói.

Kim Kiên mây đen bay đầy đầu, vội vàng chấp tay thi lễ cáo từ, rồi cùng Trịnh Tiểu Liễu rời khỏi đại lao.

Chỉ là trước khi rời đi, vừa vặn nghe thấy một ngục tốt xin chỉ thị của Mạnh lao đầu hỏi.

“Mạnh lao, bên nhà ăn vừa đến hỏi, năm nay cơm tất niên cho các phòng giam chuẩn bị bao nhiêu phần?”.

“Cái này... trước tiên cứ chuẩn bị trên ba trăm phần đi... Haizz, cũng không biết có đủ không nữa...”.

Kim Kiên nghe xong thân hình không khỏi khựng lại, một nửa bên mặt lại càng co giật dữ dội.

Trịnh Tiểu Liễu bên cạnh thấy sắc mặt Kim Kiên thì có chút không hiểu, cẩn thận hỏi: “Kim... Kim Kiên, cậu có tâm sự sao?”.

“Tiểu Lục ca, anh có biết từ trái nghĩa của câu ‘của rẻ là của ôi’ không?”.

“Hả?”.

“Đó chính là ‘đắt xắt ra miếng’!”.

“Kim Kiên... sao tôi nghe mà chẳng hiểu gì cả?”.

“Tôi chỉ là đang cảm khái thôi, tôi đường đường một người hiện đại, sao lại bị ‘bốn cái cột nhà’ đó chơi xỏ... Tức quá điiii!!!”.

Liếc mắt nhìn Kim Kiên bên cạnh đang ngửa cổ thét dài, Trịnh Tiểu Liễu vò đầu không hiểu ắt giáp gì.

Đến đêm, trong đại lao Khai Phong canh phòng nghiêm ngặt, chúng phạm nhân trong lao nhàn rỗi không có việc gì làm, lại bị nhốt chung, bèn ngồi quây lại tán dương thành tích cùng lịch sử phạm

tội của nhau.

“Huynh đệ, cậu phạm tội gì mà bị bắt vào đây?”.

“Cũng nhẹ, chỉ trộm hai cuộn vải mà thôi. Còn huynh đệ?”.

“Tôi càng nhẹ hơn, chỉ trộm hai con vịt thôi”.

“Nhìn huynh đệ lành lặn vô sự vậy, nhất định là bị Triền đại nhân bắt vào đây đúng không?”.

“Không sai, hôm nay vận khí của tôi

rất tốt, vừa may gặp được Triền đại nhân. mấy năm trước khi Triền đại nhân còn chưa đến đây, huynh đệ chúng ta nếu không chịu vài vết thương da thịt sao có thể vào được đại lao Khai Phong phủ chứ?”.

“Không sai, không sai, chỉ là năm nay vận khí của tôi không tốt, rơi vào tay Lý bồ đầu, mặt mũi bị rách vài chỗ, cũng không biết tiểu quả phụ mà tôi nhìn trúng có chê không nữa”.

“Tôi nói huynh đệ này, huynh đệ phải biết đủ đi, may mà rơi vào tay Lý bồ đầu đây. Nhìn mấy vị huynh đệ đang nằm trên đất sống dở chết dở kia đi, nghe nói đều

bị một bồ khoái họ Kim tróc nã vào đây đó, tôi xem chắc là phải nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng mới trở lại bình thường được”.

“Haizz, vận khí không tốt... Huynh đệ này, huynh nói xem năm nay cơm tất niên của đại lao Khai Phong phủ sẽ có những món gì?”.

“Không biết nữa, tôi thấy căn cứ theo tiêu chuẩn năm ngoái, thì chắc hẳn có gà có vịt, lại có thịt, cả rau nữa... nghĩ mà chảy cả nước miếng”.

“Nghe nói, đầu bếp của Khai Phong phủ thật sự rất giỏi, tay nghề không thua

kém đầu bếp trong tử lâu đâu”.

“Ha ha, huynh chưa ăn ở tử lâu, sao biết vậy?”.

“Tôi đương nhiên là biết rồi...”.

“Ha ha...”.

...

Trên mái ngói nóc đại lao, một thân hình gầy nhỏ bất giác run lên, mượn ánh trăng, không khó để nhìn thấy người này có một đôi mắt nhỏ dài, gân xanh hai bên thái dương như nổi hết lên.

Đột nhiên, thân hình người này lắt một cái, liền tan biến đi như sương khói, định thần nhìn kỹ, trên nóc đại lao chẳng có bóng người nào cả, tựa như cảnh tượng trước đó chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Ngày Hai mươi tám tháng Chạp, dân chúng trong thành Đông Kinh Biện Lương thần sắc đều kích động, đua nhau lan truyền một tin tức kinh người.

Rạng vào canh ba đêm qua, trong đại lao Khai Phong phủ không biết vì sao lại truyền ra một trận cười rung trời, những tiếng cười đó cứ liên tục không dứt, sắc không ngừng, cuối cùng làm kinh

động đến Bao đại nhân của Khai Phong phủ. Phái người điều tra ngay trong đêm, thì phát hiện trận cười đó là do những tên đạo tặc trộm cắp lớn nhỏ trong đại lao cười mà truyền ra. Kỳ lạ là, mọi người nghĩ đủ mọi cách cũng không thể nào làm cho đám phạm nhân này ngừng cười, nghe nói ngay cả Công Tôn tiên sinh đa mưu túc trí của Khai Phong phủ và Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu cũng phải bó tay, chỉ đành giương mắt nhìn đám tiểu tặc ôm bụng cười ngặt nghẽo từ nửa đêm cho tới sáng sớm hôm sau, vừa cười vừa gào khóc thảm thiết, cuối cùng khi mặt trời lên cao ba sào thì bọn chúng tự động ngừng cười.

Sau đó, lũ tiểu tặc này nhao nhao lên tự nguyện xin chịu phạt hai mươi trượng để được an lành rời khỏi đại lao Khai Phong phủ, lúc ra khỏi phủ còn chỉ tay lên trời mà thề rằng, từ nay sẽ cải tà quy chính, tuyệt đối không bao giờ trộm cắp nữa.

Càng kỳ lạ hơn là, từ khi tin tức này lan nhanh đi, bọn đạo tặc lớn nhỏ trong thành Biện Lương đột nhiên xếp giáo hạ cờ, lặng lẽ biến mất không thấy tăm tích đâu, bỏ khoái sai dịch của Khai Phong phủ tuần tra bảo vệ thành sau đó không phát hiện lấy nửa tên trộm đạo nào.

Trì an trong thành Biện Lương đột

nhiên đạt một tầm cao mới và tốt nhất trong lịch sử, Thiên tử đương triều long nhan vô cùng rạng rỡ, lập tức hạ thánh chỉ, thưởng cho trên dưới Khai Phong phủ bất kể chức quan lớn nhỏ, cuối năm ai cũng được nghỉ phép ba ngày.

Đêm Trừ tịch^[5], ngày Ba mươi tháng Chạp.

[5] Đêm Trừ tịch hay theo như cách gọi của người Việt Nam là đêm Giao thừa, đêm cuối cùng của năm cũ chuyển giao sang năm mới. Từ “trừ” trong “Trừ tịch” có nghĩa là vứt bỏ, thay đổi, với hàm nghĩa bỏ đi những điều không may mắn trong năm cũ, đón một năm mới an lành hạnh phúc và nhiều may mắn.

Trong phủ nha Khai Phong, giăng đèn kết hoa, xanh xanh đỏ đỏ, đâu đâu cũng là cảnh tượng mừng vui hoan hỉ, ngoại trừ những nha dịch xin nghỉ phép về nhà và người bận việc gia đình trong thành, sai dịch ở lại trong Khai Phong phủ đón Giao thừa nhằm tính sơ sơ cũng phải bốn, năm chục người, tốp năm tốp ba, tụ tập thành nhóm, ai nấy khuôn mặt ngập tràn nụ cười, nhàn nhã ngồi kể chuyện nhà, đợi đến giờ cùng quây quần bên bàn ăn thưởng thức bữa cơm tất niên.

“Kim Kiên!!!”.

Một tiếng quát rống lên, làm cho Kim Kiên vừa bước chân đến cánh cửa bên

hông phủ nha giật mình đứng nguyên tại chỗ, túi điểm tâm vừa mua đang ôm trong lòng thiếu chút nữa rơi bịch xuống đất.

Kim Kiên ngược mắt nhìn lên, thì thấy bốn hán tử khôi ngô vạm vỡ, nhất tề đứng phía trong cửa bên hông phủ nha, nhìn trùng trùng vào mình như hổ rình mồi.

“Bốn... bốn vị đại nhân, có việc gì mà gấp vậy?”.

Kim Kiên ngẩng đầu nặn ra nụ cười theo bản năng, nói.

“Kim Kiên, người còn thời gian mà nhàn tản đi dạo ở đây sao?!", Trương Long bước lên vài bước đến trước mặt Kim Kiên phùng mang trợn mắt nói, “Người nhận của huynh đệ chúng ta hai mươi lượng bạc tiền đặt cọc, nhưng tại sao lại không giữ chữ tín?!"

Kim Kiên chớp chớp mắt, có chút khó hiểu nói:

“Trương đại nhân, vì sao lại nói những lời này? Hiện giờ tất cả đạo tặc lớn nhỏ trong thành Biện Lương đều cải tà quy chính, bách tính đêm đến đi ngủ không cần đóng cửa, của rơi trên đường không ai nhặt, trị an vô cùng tốt, Triển

đại nhân tất nhiên sẽ không bận rộn như mấy năm trước, ngay cả thời gian ăn bữa cơm tất niên cũng chả có; hơn nữa Thánh thượng ban ơn, cho nghỉ phép ba ngày, đừng nói là bữa cơm tất niên, ngay cả bữa cơm ngày mừng Một, mừng Hai đều có thể ăn cùng bốn vị đại nhân, thuộc hạ chưa thu hết số bạc còn lại đã là chí tình chí nghĩa lắm rồi, vì sao lại vu hãm thuộc hạ tội không giữ chữ tín?!”.

Nói đến đây, suy nghĩ Kim Kiên xoay chuyển một vòng, đột nhiên giật mình, ánh mắt lộ vẻ dữ dần, bước lên một bước, nhìn thẳng vào mắt Trương Long trầm giọng nói, “Chẳng lẽ bốn vị đại nhân muốn quyết nợ, không muốn trả hai

mười lượng bạc còn lại?!”.

Trương Long vừa nghe liền cả giận, quát rống lên: “Triển đại nhân không thấy bóng dáng đâu thì còn nói gì đến chuyện ăn cơm tất niên!”.

Hả...

Kim Kiên nhất thời tròn tròn hai mắt, há hốc miệng, ánh mắt quét qua ba vị Hiệu úy đại nhân còn lại, chậm rãi hỏi: “Triển đại nhân không thấy đâu?!”.

Ba vị Hiệu úy sắc mặt sa sầm, cùng gật đầu.

“Triển đại nhân đi đâu rồi?”, Kim Kiên tiếp tục hỏi.

Ba người đồng thời lắc đầu.

“Kim Kiên!”, Trương Long túm lấy cổ áo sau lưng Kim Kiên, quăng ra ngoài quát lên, “Có thời gian ở đây hỏi này hỏi nọ, còn không mau đi tìm?! Nếu không tìm được Triển đại nhân về, hai mươi lượng đặt cọc trước đó người nhất định phải bồi thường gấp đôi!”.

Dứt lời, rầm một tiếng đóng sầm cửa bên hông lại.

Chỉ còn lại Kim Kiên một bóng, cô đơn hứng gió lạnh thấu xương, ngẩn ngơ hồi lâu, mới cảm thấy gió rét cắt da cắt thịt, không khỏi có chút run cầm cập.

Hừ hừ!

Thế này là thế quái nào?!

Sắp đến giờ ăn cơm tất niên rồi, vậy mà mình phải đứng ở ngoài này ăn canh cá gỗ, uống gió Tây Bắc...

Trời cao ơ...

Đất dày ơ...

Tiểu Miêu ới...

Đêm Trừ tịch này, ngài không ở bên lão Bao canh tiền lì xì, lại chạy loạn đi đâu không biết nữa...

Nói đi cũng phải nói lại, thành Biện Lương này nói lớn cũng không phải, nói nhỏ cũng chẳng đúng, có điều nếu muốn tìm người, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng gì, hướng hồ là tìm mèo?

“Haizz...”.

Kim Kiền thở dài thườn thượt, ngồi

xồm xuống, nhặt một cái que lên, vừa vạch trên nền tuyết, vừa lằm bằm trong miệng:

“Giả thiết thứ nhất, hái hoa tặc đi qua ham mê sắc đẹp của Tiểu Miêu, bắt trói Tiểu Miêu đưa đi với ý đồ bất chính... Đáng tiếc Nam hiệp võ công đã đứng đầu đương thời, số người có thể bắt trói được Tiểu Miêu là con số không tròn trĩnh. Cho nên giả thiết trên loại bỏ”.

Kim Kiên gạch chéo một cái ở giả thiết thứ nhất.

“Giả thiết thứ hai, có đạo tặc xuất hiện gây rối, Tiểu Miêu bèn đi trấn áp...

Thế thì lạ nha, khi ấy lúc mình hạ ‘Tam tiểu độc’, đã bỏ lại một câu, nếu còn có kẻ nào không sợ chết dám khiêu chiến với uy quyền của Khai Phong phủ, ta nhất định sẽ cho người đó cười đến đứt ruột nát bụng, sao có thể có kẻ dám cả gan gây án?! Cho nên, giả thiết này cũng loại bỏ như trên!”.

Lại vạch một gạch chéo bên cạnh giả thiết thứ hai.

“Giả thiết thứ ba... giả thiết thứ ba...”.

Kim Kiên thở dài một tiếng, vút cái que cầm trong tay sang một bên, đứng

lên, ngẩng đầu nheo mắt nhìn về phía công thành sừng sững phía xa kia, khẽ lắc đầu nói:

“Không cần phải đặt giả thiết nữa, con mèo kia trời sinh số vất vả...”.

Lời còn chưa dứt, thân hình đã vút đi hơn trăm mét, để lại những dấu mũi chân rất nhỏ và nhẹ trên nền tuyết.

Ngoại thành Đông Đô, phạm vi hơn bốn mươi dặm vuông. Con hào bảo vệ xung quanh thành rộng mười trượng có dư, thời gian này lại đúng độ rét đậm, hào bên ngoài thành đã đóng băng cả.

Cổng thành nặng nề, canh phòng nghiêm ngặt, là bởi để phòng địch nhân tấn công.

Lầu thành chót vót đỉnh vờn mây, sừng sững hùng vĩ, đứng là trên sánh ngang trời, dưới trấn yêu ma.

Tuy là đêm Trừ tịch nhưng thị vệ giữ thành không dám lơ lửng dù chỉ nửa phần, thần sắc ai nấy đều nghiêm trang túc mục.

Sau khi hỏi quan coi thành và xác định Triển Chiêu đang ở đây, Kim Kiền không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Có điều quan coi thành đêm nay dường như lại rất bất đắc dĩ chẳng biết làm sao, trong lúc dẫn Kim Kiên lên trên lầu thành cứ luôn miệng lái nhai không dứt.

“Cậu hãy khuyên nử Triền đại nhân, để Triền đại nhân trở về sớm một chút còn ăn bữa cơm tất niên, năm nay nếu lại để Triền đại nhân canh giữ trên lầu thành cả đêm, khi trở về nhất định ta sẽ bị các huynh đệ mắng chết... Nói đi cũng phải nói lại, chẳng qua chỉ có một đêm...”.

Tiếng căn nhắc im bật, viên quan coi thành trước mặt bỗng khựng lại.

Kim Kiên đang bị những lời “tụng niệm” làm cho buồn ngủ, lúc này tiếng ì xèo bên tai đột nhiên ngừng bật khiến Kim Kiên tỉnh ngủ hẳn, ngược mắt lên nhìn, cũng ngẩn ra ngay tại chỗ.

Chỉ thấy trong màn tuyết trắng giăng đầy trời, một bóng dáng đỏ thẫm thẳng như cán bút đang đứng giữa lầu thành, tà áo đỏ tung bay, mái tóc đen phơ phất, khuôn mặt tuần tú tựa ngọc đẹp, những bông tuyết lấp lánh tròn như hạt châu đậu trên hàng mi dài đen nhánh, càng làm nổi bật đôi con ngươi trong suốt, như nhìn thấu, mở cánh cửa bước vào trái tim người khác.

Kim Kiên chỉ cảm thấy đầu ngơ ngẩn,
mấy câu thơ không biết từ đâu bay vọt
ra:

Trời sở biếc,

Tuyết tả tơi,

*Một mảnh hồng đơn mảnh hương
vời.*

Thiên Sơn trắng tỏ lay người tỉnh,

Hương sớm xa đưa nhập mộng rồi.

“Kim bỏ khoái? Vì sao người lại ở

đây?”.

Âm thanh sang sảng đột nhiên vang lên, thức tỉnh hai người đang du ngoạn cõi thần tiên.

“Khụ khụ, Triển đại nhân, thuộc hạ đến để nghênh đón Triển đại nhân về phủ”, Kim Kiên vội rũ mắt xuống, ổn định lại tâm thần, ôm quyền đáp. Lòng lại thầm kêu lên: Chắc chắc, cứ thế này vài lần, trình độ văn thơ của mình có thể áp đảo cả Tiên thơ^[6], vượt qua Thánh thơ^[7] nha!

[6] Tiên thơ: Ý chỉ Lý Bạch.

“Đây là mệnh lệnh của đại nhân?”,
Triển Chiêu hỏi.

“... Không phải”.

“Những năm qua, đêm Trừ tịch Triển
mỗ đều giữ thành ở đây cả đêm, năm nay
cũng vậy. Kim bồ khoái xin hãy về đi”.

“Cái này...”, Kim Kiền nhất thời
nghẹn lời.

Quan coi thành vừa nghe đã cuống cả
lên, cứ giật mạnh vạt áo Kim Kiền liên

hồi.

Kim Kiên bị kéo đến mức toàn thân khó chịu, lại nghĩ đến hai mươi lượng bạc trắng còn chưa đến tay, lòng thầm nghĩ: Cái gọi là muốn giàu phải có gan to, muốn tiền phải chịu hiểm nguy dài dài! Vì phúc lợi nửa đời sau của tôi, Tiểu Miêu, hôm nay tôi sẽ liều mạng với anh!

Nghĩ đến đây, Kim Kiên dày mặt, ôm quyền cao giọng nói: “Nếu Triển đại nhân muốn giữ thành ở đây cả đêm, thuộc hạ xin được theo hầu”.

Triển Chiêu nghe xong nhất thời sững

sốt.

Viên quan coi thành thì hóa ngu ngay tại trận.

“Lời này của Kim bồ khoái là thật sao?”.

“Đương nhiên là thật!”.

“Không hối hận chứ?”.

“Tất nhiên không hối hận!”.

“... Vậy Triền mỗ cũng đành giúp Kim bồ khoái hoàn thành ước vọng”.

“... Đa tạ Triền đại nhân đã giúp đỡ”.

Nửa tuần trà sau.

“Hắt xì!”.

“... ”.

“Hắt xì, hắt xì!!!”.

“... ”.

“Hắt xì!!! Khụ khụ! Khụ khụ khụ!”.

“... Kim bổ khoái...”.

“Hắt xì, hắt xì, hắt xì! Triển đại nhân, không cần bận tâm, thuộc hạ nói được là làm được, tuyệt đối không... hắt xì! Khụ khụ khụ... hồi hận! Cho dù thân thể thuộc hạ gầy yếu, rất dễ bị nhiễm phong hàn, hơn nữa còn thường sốt cao hằm hập, nhưng... hắt xì, khụ khụ... thuộc hạ dù phải liều cả tính mạng, cũng nhất định sẽ cùng Triển đại nhân giữ thành... khụ khụ!”.

“... Kim bổ khoái, theo Triển mỗ hồi phủ”.

“Hắt xì! Thuộc... khụ khụ... thuộc hạ

tuân, tuân lệnh... khụ khụ...”.

Đến khi một đỏ, một gầy đi xuống lầu thành, hồi lâu sau viên quan coi thành mới từ trong cơn chấn động hoàn hồn lại, miệng lẩm bẩm nói:

“Thì ra chỉ cần hắt hơi vài cái là có thể khiến Triền đại nhân hồi phủ, sớm biết như vậy mình đã cho thị vệ giữ thành trèo lên lầu cao nhất hắt xì liên tục, thế có phải xong rồi không!”.

Sáng sớm mừng Một, tháng Giêng.

Trên dưới Khai Phong phủ đều chìm

trong không khí hoan hỉ dạt dào. Ngay cả Bao đại nhân sắc mặt vốn đen kình niên thể mà cũng không giấu được nét vui mừng rạng rỡ bất giác lộ ra ngoài, thế nên chẳng cần phải mô tả tỉ mỉ nét mặt mừng vui của những người còn lại như thế nào nữa.

Trong thư phòng của Phu Tử viện, ngoại trừ vị Tứ phẩm đới đao hộ vệ phụng chỉ tiến cung ra, tất cả các bậc tinh anh của Khai Phong phủ đều tề tựu tại đây.

Vương Triều nhìn khuôn mặt nho nhã của vị sư gia phía đối diện, mặt lộ vẻ kính phục:

“Công Tôn tiên sinh, từ khi Triền đại nhân đến nhậm chức tới nay, đêm qua là lần đầu tiên Triền đại nhân cùng chúng thuộc hạ ăn cơm tất niên, Công Tôn tiên sinh quả nhiên là thần cơ diệu toán”.

Trương Long cũng tiếp lời: “Bốn người chúng thuộc hạ y theo lời tiên sinh, đi nhờ Kim bồ khoái giúp đỡ, không ngờ được là lại thành công”.

Triệu Hồ thì chỉ đứng một bên bên lên cười ngây ngô, coi bộ còn chưa hoàn hồn lại sau niềm vui bất ngờ đêm qua.

Mã Hán ngẫm nghĩ một lát, có chút không hiểu hỏi: “Mấy năm trước, bọn thuộc hạ nghĩ đủ mọi cách để Triển đại nhân có thể ngớt việc mà nghỉ ngơi trong đêm Trừ tịch, nhưng chưa một lần thành công, vì sao năm nay Kim bồ khoái lại có thể vừa xuất mã đã thành công dễ dàng như vậy?”.

Công Tôn tiên sinh nghe xong lại khẽ mỉm cười: “Dễ dàng? Không dễ dàng như vậy đâu!”.

“Công Tôn tiên sinh nói vậy là sao?”, Bao đại nhân ở bên hỏi.

Công Tôn tiên sinh vuốt râu ôn hòa

nói: “Các loại thảo dược thượng đẳng của học trò đã bị trộm mất quá nửa, tổn thất không ít...”.

“Hả?”, năm người còn lại vẻ mặt đều ngần ra.

“Cũng may dự toán cho nhà giam năm nay ít đi, tiết kiệm được khá nhiều, cũng coi như trong họa có phúc...”.

“Hả?”, năm người lại càng không hiểu.

“Chỉ là Kim bồ khoán bị trúng thương hàn rất nặng, phí thuốc men e là cũng

không ít đâu...”.

“Ồ...”, mọi người vẫn chưa rõ lắm.

“Tóm lại”, Công Tôn tiên sinh lại nhướn mày cười, “bữa cơm đoàn viên đêm Trừ tịch năm nay cũng thật không dễ dàng gì...”.

“...”.

Lúc này năm người đều cùng chung một suy nghĩ:

Công Tôn tiên sinh quả nhiên lòng dạ thâm sâu, tâm tư kín đáo, khó mà dò

được.

Mà trong Tam ban viện...

“Hai... hai mươi lượng bạc, tứ đại kim cương, các người đừng, đừng có mong quýt nợ được... khụ khụ...”.

Nghe đâu những lời khiến người ta khó hiểu này đã theo bầu bạn với chúng nha dịch trong Tam ban viện cho đến hết tiết Nguyên tiêu ngày Mười lăm tháng Giêng.

Tất cả đều hoan hỉ, thật đáng mừng.

Để download thêm các ebook
truyện ngôn tình khác, hãy truy
cập: <http://www.dtv-ebook.com>

